

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

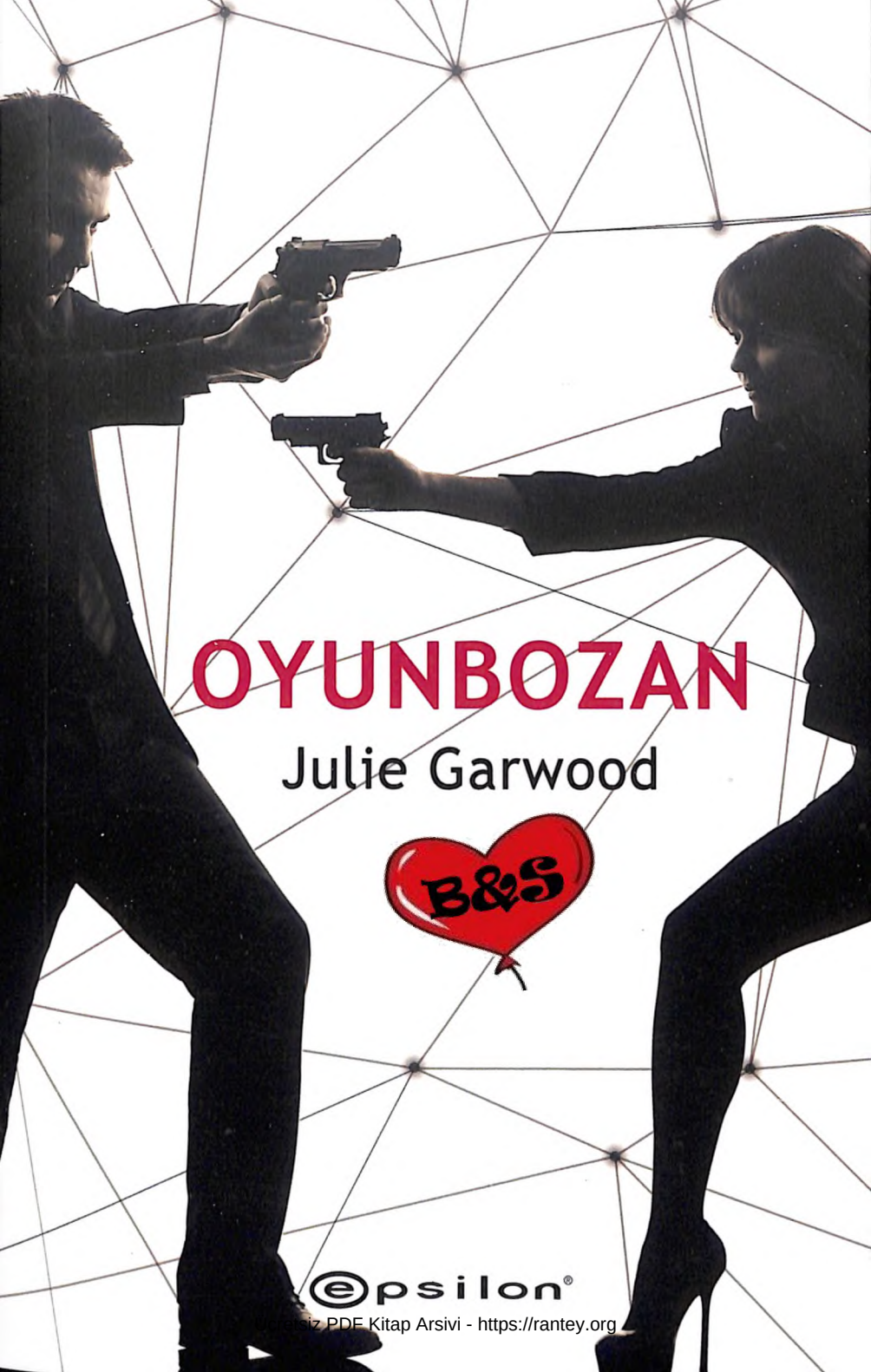
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OYUNBOZAN

Julie Garwood

©psilon®

iz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Julie Garwood'dan nefes kesen bir macera, tutku dolu bir aşk!

Avery Delaney daha üç günlükken annesi tarafından terk edilir ve büyükannesi ile teyzesi Carolyn tarafından büyütülür. On bir yaşındayken, bir silahlı saldırı sonucu ağır yaralanır ve büyükannesinin ölümüne tanık olur. Bu yaşadıkları onun hem ruhunda hem de bedeninde izler bırakır. Yine de tüm yaralarını sarar, keskin zekâsı ve verileri yorumlama yeteneği sayesinde FBI'da çalışmaya başlar.

Avery'nin işkolik teyzesi Carolyn ise kocasının ayarladığı gözlerden uzak lüks bir spada hayatının en rahatlatıcı deneyimine hazırlanırken, biricik yeğenini de bu iki haftalık tatile gelmeye ikna eder. Ne var ki Carolyn'ın hayallerindeki tatil kiralık bir katil ve intikam yemini eden bir psikopat tarafından cehenneme dönüşecektir.

Avery, teyzesini kurtarmak için hayatının en zorlu savaşını verirken ummadığı bir anda aşkla sınanacaktır...

"Bir kitabın üzerinde Julie Garwood'un adı varsa, titizlikle yazılmış ve tamamen ilgi çekici bir hikaye olması garanti edilir."

- *Sun Journal*

"Romantizm ve gerilim türlerinde güvenilir bir isim."

- *People*

KDV'den
muaf.

₺ 39,90

f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Julie Garwood 1946 yılında Missouri, Kansas'ta doğdu. *New York Times*'in en çok satan kitaplar listesinde yer alan yazarın kitapları 35 milyon kopyadan fazla sattı. *Düğün, Gelin, Gölgede Dans, Sen de Yanarsın, Sır, Fidye, Ateş ve Buz, Ödül, Güllere Sor, Güller ve Gelinler, Yazgı, Baharı Beklerken, Aşk Seni de Vurur, Sımsıcak, Kadere İnanır mısın? Hiç Umudum Yokken* adlı eserleriyle Türk okuyucusuyla buluşan Garwood, yazdığı gerilim ve tarihi aşk romanlarıyla tüm dünyada adını duyurdu.

“Yalan söylüyorsun,” diye çıkıştı Anne.

Carrie kadına vurmayı düşündü. Büyük ihtimalle onu öldürürdü çünkü Anne çok zayıftı ve hasta görünüyordu. Sert bir rüzgâr bile kadını uçurabilirdi.

Sara, “Eğer bir kapı veya pencere açacak olursak, ev havaya uçacak,” diye sabırla açıkladı. Ne o ne de Carrie, Anne’in tepkisini tahmin edebilmişti. Kadın birden ayağa fırlayıp salonun karşısına koştu. “Sırf beni mutsuz etmek için yalan söylüyorsunuz. Evde bomba falan yok ve size bunu ispatlayacağım.”

Oyunbozan

Orijinal Adı: *Killjoy*

Julie Garwood

Çeviri: Banu Belgi

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Eren Abaka

Düzeltili: Gamze Kulak

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Haziran 2020

ISBN: 978-605-173-744-7

© Julie Garwood, 2002

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe yayım hakkı, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah., Yılanlı Ayazma Sok., No: 8/F

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 34191

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

OYUNBOZAN

Julie Garwood

Çeviri:
Banu Belgi

 epsilon

Kız kardeşim ve arkadaşım
Mary K. Wahlstedt Murphy için.

Yıkılmaz metanetin, huzur veren sükûnetin ve
muhteşem espri anlayışınla dünyayı daha iyi bir
yer yapıyorsun.

GİRİŞ

AVERY ELIZABETH DELANEY'İN annesi lanet olası bir man-yaktı.

Avery'nin şansına annesi Jilly, kızını doğurduktan sadece üç gün sonra kayıplara karıştı.

Avery, büyükannesi Lola ve teyzesi Carrie tarafından yetiştirildi. Üç kuşaktan bu üç kadın, Florida'nın Sheldon Beach'teki şehir meydanına üç blok uzaklıkta bulunan Barnett Sokağı'ndaki iki katlı ahşap evlerinde sakin ve mütevazı bir hayat sürdürdüler. Barnett Sokağı'nın atmosferi Jilly evi terk ettikten sonra büyük ölçüde değişmişti. Eskiden sürekli bir kargaşa ve hengâmenin hâkim olduğu ev artık huzur doluydu. Carrie bile tekrar gülmeyi öğrenmiş, beş harika yıl boyunca muhteşem bir hayata sahip olmuşlardı.

Fakat Jilly'yle geçirilen yıllar Büyükanne Lola'yı mahvetmişti. Hayatında büyük bir değişime hazır olana dek anne olmayan Lola, artık yaşlı ve yorgun bir kadına dönüşmüştü. Avery'nin beş yaşına bastığı gün Lola'nın göğsünde ağrılar başladı. Çocuğun pastasının üzerindeki mumları üfleyip dilek tutmak için zorlukla eğilebilmişti.

Bu sorunundan kimseye bahsetmeyen Lola, bulgularını kendine saklayabileceğine güvenmediği için Sheldon Beach'te-

ki aile hekimine de gitmedi. Doktoru, Lola'nın hastalığından Carrie'ye bahsetmeye kendini mecbur hissedebiliirdi. Savannah'daki bir kardiyoloji uzmanından randevu alıp arabasına atladı ve adamı görmeye gitti. Bütün kontroller yapıldıktan sonra sonucun kötü olduğu ortaya çıktı.. Doktoru kalbine yardımcı olacak ve ağrıyı azaltacak bir ilaç yazdıktan sonra, ona daha yavaş bir hayat sürmesini söyleyip olabildiğince nazik bir şekilde hayatının sona ermesi ihtimaline karşın hazırlıklarını yapmasını söyledi.

Lola doktorun tavsiyesine kulak asmadı. Şarlatan adam ne anlardı ki zaten? Bir ayağı çukurda olabilirdi, evet ama Tanrı'nın da yardımıyla öbür ayağını sapasağlam yere basmaya kararlıydı. Yetiştirmesi gereken bir torunu vardı ve bu iş tamamlanana dek hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Lola her şey yolundaymış gibi davranmak konusunda tam bir uzmandı. Jilly'yi kontrol etmeye çalıştığı o çalkantılı yıllarda bu yeteneğini mükemmel hale getirmişti. Savannah'dan eve dönene kadar bir katır kadar sağlıklı olduğu konusunda kendini ikna etmişti bile.

Ve hepsi bu kadardı.

Büyükanne Lola, Jilly hakkında konuşmayı reddediyordu ama Avery onun hakkında öğrenebileceğı ne varsa bilmek istiyordu. Ne zaman annesiyle ilgili bir soru sorsa büyükannesi dudaklarını büzer ve hep aynı cevabı verirdi: "İyi olsun, bizden uzakta olsun." Hemen arkasından Avery, tekrar sormaya yeltenmeden konuyu değıştirdi. Ve elbette beş yaşında meraklı bir çocuk söz konusu olduğunda bu hiç de tatmin edici bir cevap değildi.

Avery'nin annesiyle ilgili bir şeyler öğrenebilmesinin tek yolu teyzesine sormasıydı. Carrie, Jilly hakkında konuşmaya bayılırdı ve kardeşinin yaptığı sayısız kötülüğün bir tanesini bile es geçmezdi.

Avery, teyzesini kendine idol olarak belirlemişti. Onun dünyadaki en güzel kadın olduğuna inanıyor ve "işe yara-

maz” annesindense ona benzemeyi her şeyden çok diliyordu. Carrie’nin saçları, büyükannesinin ev yapımı şeftali reçelinin rengindeydi ve gözleri, Avery’nin masal kitaplarından birinde resmini gördüğü tüylü beyaz kedininki gibi maviden çok griye çalan bir renkteydi. Carrie on kilo vermek için hep diyettedi ama Avery onun bu haliyle de mükemmel olduğunu düşünüyordu. 1,67 metre boyuyla uzun ve gözalıcı olan Carrie, ders çalışırken veya ev işi yaparken saçları önüne gelmesin diye taktığı parıltılı tokalarıyla tıpkı bir prensese benziyordu. Avery, teyzesinin gardenya kokan parfümünü de çok seviyordu. Carrie ona bunun kendi özel parfümü söylemişti ki Avery de kokunun sırf bu yüzden eşsiz olması gerektiğine inanıyordu. Teyzesi evde olmadığına ve kendini yalnız hissettiğinde odasına gizlice girip bu özel parfümünden kollarına ve bacaklarına sıktığı zaman o evdeymiş gibi hissediyordu.

Avery’nin teyzesinde en sevdiği şey ise onunla yetişkin bir insanmış gibi konuşmasıydı. Büyükanne Lola’nın yaptığı gibi ona bebek muamelesi yapmıyordu. Carrie, Avery’nin “işe yaramaz” annesi Jilly’den bahsettiğinde her zaman söze ciddi bir tonda, “Sırf küçük olduğun için gerçekleri süsleyip anlatmayacağım,” diye başlardı. “Bilmeye hakkın var.”

Avery, teyzesi California’ya taşınmadan bir hafta önce toplanmasına yardım etmek üzere odasına gitti. Teyzesinin işine o kadar çok engel oldu ki sonunda Carrie yeğenini tuvalet aynasının karşısında içi ucuz kostüm takılarıyla dolu bir ayak-kabı kutusunun önüne oturttu. Bu incik boncukları gitmeden önce Avery’ye hediye etmek üzere komşularının evinin önünde yaptığı garaj satışından almıştı. Küçük kız parlak hazine kutusunu görür görmez çok heyecanlandı ve hemen oval aynanın önünde süslenmeye başladı.

“Nasıl oluyor da California’ya kadar onca yolu gidebiliyorsun Carrie? Senin evde benimle ve büyükannele kalman gerekiyor.”

Carrie bir kahkaha atarak, “‘Kalmam’ mı gerekiyor?” diye sordu.

“Peyton, annesinin böyle söylediğini dedi. Peyton’ın annesi senin zaten koleje gittiğini ve şimdi de evde kalıp bana bakman gerektiğini söylemiş çünkü ben ‘ele avuca sığmaz’mışım.”

Peyton, Avery’nin en iyi arkadaşıydı ve kendisinden bir yaş büyük olduğu için Avery onun söylediği her şeye inanıyordu. Peyton’ın annesi Harriet, her şeye burnunu sokan bir kadındı ama Avery’ye iyi davrandığı için Carrie kadının aile meselelerine karışmasına ses çıkarmıyordu.

En sevdiği bebek mavisi angora kazağını katlayıp valizine yerleştiren Carrie bir kez daha neden gittiğini açıklamaya çalıştı.

“Burs kazandım, hatırladın mı? Yüksek lisansımı yapmaya gidiyorum ve biliyorum ki sana daha çok okula gitmenin ne kadar önemli olduğunu en az beş kez açıkladım. Gitmek zorundayım Avery. Bu benim için harika bir fırsat ve kendi şirketimi kurup zengin ve ünlü olduktan sonra annemle gelip benimle yaşayacaksınız. Beverly Hills’de yüzme havuzlu, hizmetçilerle dolu büyük bir evde yaşayacağız.”

“Ama o zaman piyano derslerimi alamam ve Bayan Burns almam gerektiğini çünkü benim kulağım olduğunu söylüyor.”

Yeğenin sesi çok ciddi olduğundan Carrie gülmeye cesaret edemedi. “Müzik kulağın olduğunu söylüyor, yani pratik yaparsan iyi olabileceğini demek istiyor ama California’da da piyano dersleri alabilirsin. Karate derslerine de orada devam edebilirsin.”

“Ama karateye burada gitmeyi seviyorum. Sammy vuruşlarımla güçlendiğini söylüyor ama biliyor musun Carrie? Büyükanmem, Peyton’ın annesine karate dersi almamdan hoşlanmadığını söylediğini duydum. Kızlara yakışmadığını düşünüyor.”

Carrie, “Çok yazık,” dedi. “Derslerin parasını ben veriyorum ve senin kendini savunmayı öğrenerek yetişmeni istiyorum.”

Avery, "Ama neden?" diye sordu. "Peyton'ın annesi de büyükanneme neden diye sordu."

"Çünkü hiç kimsenin seni, Jilly'nin bana yaptığı gibi itip kakmasını istemiyorum. Korku içinde büyümeyeceksin. Ve eminim California'da Sammy kadar iyi öğretmenleri olan harika savunma kursları vardır."

"Peyton'ın annesi, büyükannemden annem Jilly'nin film yıldızı olmak için gittiğini duymuş. Sen de mi film yıldızı olmak istiyorsun Carrie?"

"Hayır. Ben bir şirket kurup tonlarca para kazanmak istiyorum. Ben başka insanları yıldız yapacağım."

Avery aynaya dönüp sahte taşlarla bezeli büyük, yeşil bir çift küpeyi kulağına taktı. Sonra da kutudan küpelerin takımı olan kolyeyi bulup boynuna geçirdi. "Peyton'ın başka ne dediğini biliyor musun?" diye sorup cevap beklemeksizin devam etti. "Annesi diyormuş ki Jilly beni doğurduğunda neyin ne olacağını akıl edecek yaştaymış."

Carrie, "Bu doğru," diye cevap verdi ve çorap çekmecesini çıkarıp yatağın üstüne döktü ve çorapların diğer teklerini arayarak eşleştirmeye başladı. "Jilly on sekiz yaşındaydı."

"Ama Peyton'ın annesi ne demek istedi? Neyi akıl edecek yaştaymış?"

"Jilly'nin önlem alması gerektiğini söylemek istemiş."

Çekmece yere düşünce Carrie eğilip çekmeceyi aldı, yerine takıp yatağın üzerindeki yığında çorap teklerini arama işine geri döndü.

"Ama bu ne demek?" diye sordu Avery. İkinci kolyeyi takarken aynaya bakıp suratını şekilden şekle sokuyordu.

Carrie soruyu duymazdan geldi. Seks ve doğum kontrolü hakkında uzun soluklu bir konuşmaya girmeyi hiç istemiyordu. Avery bunlardan bahsedilmesi için henüz çok küçüktü. Yeğenininki dikkatini dağıtacağını umarak, "Biliyor musun sen çok şanslısın," dedi.

“Sana ve büyükanneme sahip olduğum için mi? Hani ele avuca sığmıyormuşum ya?”

Carrie, “O da var,” diye onayladı. “Ama asıl şansın, Jilly’nin sana hamileyken zil zurna sarhoş olmaması veya kendini iyi hissettiren o haplardan avuç avuç almaması bence. Eğer bütün bu çöplükleri mideye indirseydi çok ciddi sorunlarla beraber dünyaya gelirdin.”

“Peyton dedi ki annesinin söylediğine göre benim dünyaya gelebilmem bile şansmış.”

Bu sözlerle öfkelenen Carrie, “Peyton’ın annesi, Jilly’den bahsetmeye bayılıyor, değil mi?” diye sordu.

“Hı hı,” diyerek onaylayan Avery, “Kendini iyi hissettiren haplar kötü müdür?” diye sordu.

Carrie, “Evet kötüdür,” diye cevapladı. “İnsanı öldürürler.”

“O zaman insanlar neden onları içer?”

“Çünkü aptallar. O takıları bırak ve gel şu valizin üstüne otur ki ben de kapatabileyim.”

Avery dikkatli bir şekilde küpeleri ve kolyeleri kutunun içine koyduktan sonra yatağın üstüne tırmandı.

Mavi renkli vinil kapağı olan küçük bir defteri eline alıp, “Bunu alabilir miyim?” diye sordu.

Carrie, “Hayır alamazsın,” diye cevapladı. “O benim günlüğüm.” Avery’nin elinden defteri alıp valizin yan gözlerinden birine koydu. Valizi kapatınca Avery valizin üstüne oturdu. Küçük kız bütün gücüyle ağırlığını verip öne eğildiğinde Carrie nihayet valizin kilidini kapatabildi.

Avery’nin yataktan inmesine yardım ederken yeğeni, “Neden önümüzdeki hafta değil de bu hafta toplanıyorsun?” diye sordu. “Büyükannem senin işleri geriye doğru yaptığını söylüyor.”

“Odayı senin için boyamadan önce toplanmak işleri geriye doğru yapmak değil. Benim eşyalarım yolumuzdan çekildi, ben gitmeden seni yeni odana tamamen yerleştirebileceğiz. Yarın seninle boyacıya gidip odan için renk seçeceğiz.”

“Biliyorum. Rengi benim seçebileceğimi söylemiştin. Carrie?”

“Evet?” diyen Carrie valizini kapının yanına taşıyordu.

“İşe yaramaz annem beni görünce benden nefret mi etti?”

Arkasını dönen Carrie, Avery’nin gözlerindeki endişeyi görünce aniden öfkelen-di. Jilly yokken bile hâlâ acıya sebep oluyordu. Bu hiç son bulmayacak mıydı?

Kız kardeşinin bir bebeği olacağını öğrendiği günü sanki dünmüş gibi hatırlıyordu.

Jilly mayıs ayında, ılık bir cuma akşamı liseden mezun olmuştu. Sonra da eve gelip yaklaşık altı aylık hamile olduğu haberini vererek kutlamayı berbat etmişti. Hamileliği hiç belli olmuyordu.

Şoktan sersemleyen Lola önce ailenin karşılaşacağı utanç ve aşağılanmayı düşünse de hemen kendini toplayarak, “Biz bir aileyiz,” dedi. “Bunu beraber halledeceğiz. Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız. Değil mi Carrie?”

Yemek odasındaki masanın başında dikilen Carrie eline bıçağı alıp Lola’nın bütün sabah süslemekle uğraştığı pastadan bir dilim kesti. “Bu yaşta ve çağda hamile kalabilmek için gerçekten aptal olman gerekir. Hiç doğum kontrolü diye bir şey duymadın mı Jilly, yoksa gerçekten moron musun?”

Jilly kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanarak Carrie’ye bakıyordu. Lola iki kızının bağrıışmasını önleyeceğ-i ni umarak aceleyle araya girdi. “Art niyetli olmana gerek yok Carrie. Jilly’nin üzülmesini istemeyiz.”

Carrie, “Sen Jilly’nin üzülmesini istemezsin,” diye düzeltti.

“Carrie, benimle bu tonda konuşma.”

Pişmanlıkla başını yana eğen Carrie pastayı tabağına alarak, “Evet efendim,” dedi.

Jilly ters bir sesle, “Doğum kontrolünü düşündüm,” dedi. “Ondan kurtulmak için Jacksonville’deki bir doktora gittim ama hamilelik çok ilerlediğinden yapmayı reddetti.”

Lola bir sandalyeye yığılıp bir eliyle yüzünü örttü. "Doktora gittin..."

Jilly çoktan konuya olan ilgisini kaybetmişti bile. Oturma odasına giderek koltuğa kendini bıraktı ve kumandayı eline alıp televizyonu açtı.

Carrie, "Travmayı yaratır ve sonra da uzaklaşır," diye mırıldandı. "Pisliğini temizlemesi için de ardında bizi bırakır. Ne kadar tipik."

Lola, "Başlama yine Carrie," diye yalvardı. Sanki başı ağrıyormuş gibi eliyle alnını ovdu. "Jilly yaptıklarının sonuçlarını bazen düşünmüyor."

"Neden düşünsün ki? Arkasını toplamak için sen varsın. Cınayet hariç her şeyden yakayı sıyrmasına izin verirsın çünkü öfke krizlerine katlanamıyorsun. Bence sen ondan korkuyorsun."

Lola, "Saçmalama," dedi. Masadan kalkıp bulaşıkları yıkmak için mutfağa gitti. "Biz bir aileyiz ve bunun üstesinden geleceğiz," diye seslendi. "Ve sen de yardım edeceksin Carrie. Kız kardeşinin manevi desteğe ihtiyacı var."

Carrie öfkeyle yumruklarını sıktı. Annesinin gözlerini açıp yetiştirdiği bencil kaltağın gerçek yüzünü görmesi için daha ne olması gerekiyordu? Neden gerçeği göremiyordu?

Yazın geri kalanı berbat bir anıdan ibaretti. Jilly her zamanki gibi talepkâr bir kâbustu ve annelerinin, Jilly'nin isteklerini yerine getirmek için koşturmaktan canı çıkmıştı. Şansına Carrie, Sammy'nin Barı ve Izgara Evi'nde sezonluk işe girmişti ve eve gitmek zorunda kalmamak için ne kadar ekstra vardiya varsa hepsini alıyordu.

Jilly ağustos ayının sonunda doğum yaptı. Bölge hastanesinde doğum yaptıktan sonra bu kadar acıya sebep olan kızarmış yüzlü bebeğe bir bakış fırlatınca anne olmak istemediğine karar verdi. Ne şimdi ne de gelecekte. Hatta eğer doktorlar kabul etmiş olsaydı hemen o gün ameliyatla tüplerini bağlatacak veya rahmini aldıracaktı.

Lola, Carrie'yi kız kardeşini görmesi için hastaneye sürükledi. Odaya girdikleri an Jilly bir bebeğe bağlanıp kalmak için fazla genç ve güzel olduğunu ileri sürdü. Florida'daki Sheldon Beach'in dışında onu bekleyen kocaman bir dünya vardı ama parası olan hiçbir erkek bacağına yapışmış bir bebeği olursa onu fark etmezdi. Hayır, annelik ona göre değildi. Zaten ünlü bir film yıldızı olmayı kafasına koymuştu bir kere. İşe Bayan Amerika ünvanını alıp taç giyerek başlayacaktı. Geçen yıl televizyonda havuz başında mayolarıyla podyumda yürürken gördüğü o ineklerden çok daha güzel olduğu hakkında böbürlendi, jüri üyelerinin ona bir kez bakmasıyla tacı kendisine vereceklerinden emindi.

Carrie, "Tanrım, ne kadar cahilsin," diye homurdandı. "Bebeği olan kızlara taç vermiyorlar."

"Cahil olan asıl sensin Carrie."

Lola, "İkiniz de sessiz olun," dedi sertçe. "Hemşirelerin sizi duymalarını mı istiyorsunuz?"

"Duyup duymamaları umurumda değil," dedi Jilly.

Lola, "Sana sessiz olmanı söyledim," diye terslendi. "Kafanı kullan Jilly. Artık bir annesin."

"Anne olmak istemiyorum," diye bağırdı Jilly. "Yıldız olmak istiyorum!"

Utanan Lola, Carrie'yi odanın içine çekip kapıyı kapatmasını söyledi. Bir eliyle Jilly için aldığı saksı bitkisini tutarken, diğeriyle de kaçmasını diye Carrie'nin kolunu kavradı.

Carrie destekleyici olmaya zorlanmaktan dolayı çok rahatsızdı. Kapıya yaslanarak kız kardeşine bir bakış attı.

Lola alçak ve öfke dolu bir sesle, "Şimdi Jilly, senin ne istediğin umurumda değil," diye fısıldadı.

Annesi, Jilly ile genelde bu tonda konuşmazdı. Carrie doğrulup konuşmaya kulak kabartmaya karar verdi.

Lola, "Sorumluluk duygusuyla hareket edeceksin," dedi. Yatağa doğru yönelirken sesi yumuşadı. "İyi bir anne olacak-

sın ve Carrie ile sana bebeği büyütmede yardım edeceğiz. Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Bence işe bebeğin babasını aramakla —” Jilly’nin kahrkahası onu durdurdu. “Bu kadar komik olan ne?”

Jilly, “Sensin,” diye cevapladı. “Bütün hayatımın yönünü çizdin, değil mi? Her zaman bana çekidüzen vermeye ve nasıl davranmam gerektiğini düşünüyorsan öyle davranmamı sağlamaya çalıştın. Gerçekten anne. Ben artık bir yetişkinim. On sekiz yaşımdayım,” diye hatırlattı. “Ve canım ne yapmak isterse öyle yapacağım.”

“Ama Jilly, bebeğin babasının bir kızı olduğunu bilmeye hakkı var.”

Başının altındaki yastığı kabartan Jilly esneyerek, “Babasının kim olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Savannah’daki kolejli çocuk olabilir ama emin değilim.”

Lola, Carrie’nin kolunu bıraktı. “Ne demek emin değilim? Bana dedin ki—”

“Yalandı. Gerçeği mi söylememi istiyorsun? Tamam, söyleyeceğim. Babası bir düzine adam olabilir.”

Lola başını iki yana salladı. Kızına inanmayı reddediyordu. “Bu şekilde konuşmayı kes. Doğruyu söyle.”

Carrie başını kaldırdı. “Ah Tanrım, Jilly.”

Jilly etrafındaki insanları şok edip ilginin merkezi olmaya bayılıyordu. “Doğruyu söylüyorum. Beraber olduğum insanların sayısını unuttum. Babasının kim olduğunu bilmem mümkün değil.” Annesinin yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi görünce, “Seni üzdüm mü?” diye sorarken, annesini üzme ihtimali onu çok keyiflendirmişti. “Erkekler bana bayılıyor,” diye övündü. “Sırf beni mutlu etmek için ne istersem yaparlar. Bana pahalı hediyeler ve nakit para da veriyorlar ama bunları, sırf Carrie ile ikiniz kıskanıp şu anki gibi bir tepki vermesiniz diye saklamak zorunda kaldım, sanki herkesten daha namusluymuşsunuz gibi. Parayı da mücevherleri de benden

alırdınız, değil mi? Ama tabii bu şansı size vermedim. Sandığından daha akıllıyım anne.”

Lola bulantısını bastırmaya çalışarak gözlerini kapattı. “Kaç tane erkek oldu hayatında?”

“Nasıl bilebilirim ki? Dinlemiyor muydun? Sayısını unuttum dedim ya. Tek yapmam gereken kısa bir süre vücudumu kullanmalarına izin vermek oldu. Bana tapıyorlar ve ben de onlara izin veriyorum. Hollywood’daki bütün aktrislerin toplamından bile daha güzelim ve onlardan daha ünlü olacağım. Bekle ve gör. Ayrıca seksi de seviyorum. Doğru yaptıklarında gayet güzel hissettiriyor insana. Sen modern kadınları anlamıyorsun. Yaşlısın anne, için tamamen kurumuş. Seksin ne olduğunu bile hatırlamıyorsundur.”

“Seks için para almak? Bu seni ne yapar biliyor musun?”

Jilly, “Özgür yapar,” diye hırladı.

Carrie kapıdan bir adım uzaklaştı. “Hayır, yapmaz. Küçük, pis bir fahişe yapar Jilly. Olup olabileceğin tek şey de bu zaten.”

Jilly, “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye bağırdı. “Erkekler seni, beni istedikleri gibi istemiyorlar. Onları çılgına çevirebiliyorum ve sana bir saniyelerini bile ayırmazlar. Ben özgür biriyim ve sen de sadece kıskanıyorsun.”

Carrie annesinin omzuna dokunarak, “Hadi anne, gidelim,” dedi.

Başını yastığa gömen Jilly, “Evet, gidin,” dedi. “Gidin de bırakın dinleneyim.”

Carrie, Lola’nın arabaya binmesine yardım etti. Annesini daha önce hiç bu kadar akli başından gitmiş görmediği için bu durum onu korkutmuştu.

Hastaneden uzaklaşırken Lola boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu. “Onun nasıl biri olduğunu hep biliyordun ve bana anlatmaya çalıştın ama seni dinlemedim. Bir sisin içinde yaşıyordum, değil mi?”

Carrie başıyla onayladı. "Jilly'de yanlış giden bir şeyler var. İçindeki kötülük... normal değil."

"Bunu ona ben mi yaptım?" diye sordu Lola hayretle. "Baban onu şımartırdı ve bizi bırakıp gittiğinde, kendini terk edilmiş hissetmesin diye ben de Jilly'yi şımarttım. Bugün dönüştüğü canavarı ben mi yarattım?"

"Bilmiyorum."

Eve varana dek ikisi de tek kelime etmedi. Carrie garajın önüne park ederek arabayı durdurdu. Tam kapıyı açarken Lola kızının kolunu kavradı.

"Sana davranış şeklimden dolayı çok üzgünüm." Ağlayarak devam etti. "Çok iyi bir kızsın ve seni bunca yıldır hep zaten iyi kabul ettim. Hayatlarımız Jilly'nin etrafında dönüp durdu, değil mi? Son on sekiz yılın büyük bölümünü onu sakinleştirmekle ve... mutlu etmekle geçirdim sanırım. Sadece seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Bunu sana hiç söylememiştim, değil mi? Sanırım senin nasıl bir hazine olduğunu görmem için bu kâbusun yaşanması gerekiyormuş. Seni seviyorum Carrie."

Carrie nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Annesinin daha önce onu sevdiğini söyleyip söylemediğini, söylediye de zamanını hatırlamıyordu. Bir tür yarışma kazanmış gibi hissediyordu, ne var ki hükmendi. Altın çocuk lekelenmişti ve geriye kalan tek seçenek kendisi olduğu için ödül ona kalıyordu.

Bu yeterli değildi. "Jilly ile ilgili ne yapacaksın peki?"

"Onun doğru olanı yapmasını sağlayacağım elbette."

Carrie kendini geri çekti. "Hâlâ anlamıyorsun. Doğru olanı yapmayacak. Belki de yapamıyordur. Bilmiyorum. O hasta anne."

Lola başını iki yana salladı. "O çok şımarık biliyorum ama üstünde çalışırsam—"

Carrie sözünü kesti. "Hâlâ hayal dünyasında yaşıyorsun," diye söylendi. Arabadan çıkıp kapıyı var gücüyle çarparak eve girdi.

Lola arkasından gelip mutfaka girdi ve duvardaki askıdan önlüğü alıp beline bağladı.

Carrie mutfak masasından bir sandalye çekip oturduğunda, "Sekizinci yaş günümde ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

O tatsız anıyı görmezden gelmek istercesine Lola arkasını dönmedi. "Şimdi değil hayatım. Neden masayı kurmuyorsun, ben de akşam yemeğimizi hazırlayayım?"

"Bana o istediğim Barbie bebeği almıştın."

"Carrie, bunu şu an konuşmak istemiyorum."

"Otur. Bunu konuşmamız gerekiyor."

"Çok uzun zaman önceydi. Neden tekrar hatırlatmak istiyorsun?"

Carrie bu sefer geri adım atmayacaktı. "O gece senin yatak odana gelmiştim."

"Carrie benim—"

"Otur, lanet olsun! Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Gerçeklerle yüzleşmek zorundasın. Otur anne." Annesini omuzlarından tutup sarsarak kendine getirmek geliyordu içinden.

Lola teslim oldu. Kızının gösterdiği sandalyeye oturarak resmi bir şekilde ellerini kucağında kavuşturdu. "Suçlamalarından dolayı babanın çok üzülüğünü hatırlıyorum," dedi. "Ve Jilly de ağlıyordu. O gece bütün evi ayağa kaldırmıştın."

Carrie, "Bebeğimi istemişti," dedi. "Ona vermeyince de gözlerimi makasla oyacağını söylemişti. Gecenin bir yarısı uyandığımda, elinde bahçe makasıyla başımda duran Jilly'yi gördüm. Yüzünde pis bir gülümseme vardı. Makası açıp kapatarak korkunç bir ses çıkarıyordu. Sonra yeni Barbie bebeğimi eline aldığımda ona ne yaptığını gördüm. Gözlerini makasla oymuştu anne. Ve tam çılgın atacaktım ki eğilip, "'Şimdi sıra sende,' diye fısıldadı."

"Gerçekten neler olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktün. Bu olayı çok fazla büyütüp abarttın."

“Hiç abartmadım. Tam olarak böyle oldu. Gözlerindeki bakışı görmedin ama sana söylüyorum beni öldürmek istemişti. Eğer evde onunla yalnız olsaydım yapmak istediği şeyi kesinlikle gerçekleştirecekti.”

Lola ısrarla, “Hayır, hayır, sadece seni biraz korkutmaya çalışıyordu,” dedi. “Seni asla incitmez. Jilly seni seviyor.”

“Eğer babamla sen orada olmasaydınız incitirdi. O deli anne. Ona ne olacağı umurumda değil ama ortada masum bir bebek var artık.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Bence bebeği evlatlık vermesi için Jilly’yle konuşmalıyız.”

Lola bu öneriyle çileden çıkmıştı. “Kesinlikle olmaz,” diyerek elini masaya indirdi. “O bebek senin yeğenin ve benim de torunum. Onu yabancıların yetiştirmesine izin vermeyeceğim.”

“Düzgün bir geleceğe sahip olmak için bu onun tek şans,” diye fikrini savundu Carrie. “Annesi olarak Jilly’ye sahip olmakla zaten hayata yenik başlıyor. Tek umudum, Jilly’nin içindeki bozukluğun genetik olmaması.”

“Ah, Tanrı aşkına. Jilly’nin tek sorunu her şeyin kendi istediği gibi yapılmasına alışık olması. Bugünlerde bir sürü genç kadın erkeklerle takılma aptallığını yapıyor.” Aceleyle, “Tabii ki bu çok yanlış,” diye ekledi. “Ama Jilly’nin neden erkeklerin onu sevmesini istediğini anlayabiliyorum. Babası onu terk etti ve o da—”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye bağırان Carrie, “Kısa bir süre için de olsa Jilly’nin gerçek yüzünü görebildiğini sanmıştım, yanılmışım,” dedi. “Sen asla gözlerini açmayacaksın. Bana bu canavarı senin yaratıp yaratmadığını sormuştun az önce, hatırladın mı?”

“Davranışlarının canavarca olduğunu söylemek istemiştım ama Jilly artık bir anne. Bebeğiyle onu getirmek için hastaneye gittiğimde göreceksin. İyi olacak.”

Duvara konuşmaktan farkı yoktu. “Annelik içgüdülerinin birden geleceğini mi düşünüyorsun?”

Lola, “Evet, gelecek,” dedi. “Göreceksin,” diye tekrarladı. “Jilly doğru olanı yapmak isteyecek.”

Carrie pes etti. Midesi bulanarak odasına gitti ve gecenin geri kalanını orada geçirdi. Ertesi sabah aşağı geldiğinde, mut-fak masasının üzerinde bir not buldu. Annesi beşik, bebek kı-yafetleri ve arabaya bebek koltuğu almak için gitmişti.

Carrie, “Hayaller diyarında,” diye mırıldandı.

Pazartesi sabahı Lola, Jilly’yi ve hâlâ isim konmamış bebe-ğini eve getirmek için hastaneye gitti. Carrie annesiyle gitmeyi reddetmişti. İşte erken bir vardiyası olduğunu söyleyip Lola onu sorguya çekemedi evden çıkmıştı.

Jilly annesini bekliyordu. Giyinmiş, banyo aynasının önün-de saçlarını tarıyordu. Hemşire odadan çıktığında dağınık yatağın ortasına fırlattığı çığlık çığlığa bağırarak bebeğe elini sallayıp Lola’ya bebeği tutabileceğini, satabileceğini veya biri-lerine verebileceğini söyledi – onunla ne yapacağı umurunda bile değildi. Sonra da çantasını alıp kız kardeşinin üniversite hesabından çalıp sutyeninin içine sıkıştırdığı parayla beraber hastaneden çıktı.

Bankadan çekilen para iki hafta geçene dek dekontta gö-rünmedi. Carrie öfkeden deliye dönmüştü. O parayı kazan-mak için çok çalışmıştı ve geri almakta da kararlıydı. Hırsızlığı polise bildirmeyi denedi ama Lola buna izin vermedi.

Kararlı bir şekilde, “Aile işi, aile içinde kalır,” dedi.

Carrie bir sonraki bahar liseden mezun oldu ve o yaz iki işte birden çalıştı. Lola da birikimlerinin bir kısmını Carrie’nin üniversite masraflarına yardım etmek için kullandı ve Carrie kampüste yarı zamanlı bir iş buldu. Noel tatili için eve geldi-ğinde, Jilly’nin bebeğine zar zor bakabiliyordu.

Lakin Avery görmezden gelinecek türde bir bebek değildi. Birkaç tane salyalı gülümsemeden sonra Carrie’nin gülümse-mesi de geri geldi. Eve her geri döndüğünde aralarındaki bağ

güçlendi. Çocuk ona hayrandı ve her ne kadar açıkça dile getirilmese de bu duygu karşılıklıydı.

Avery dünyanın en tatlı, en akıllı küçük kızıydı ve Carrie olabilecek her açıdan onun yedek annesi haline gelmişti. Bir annenin bütün korumacı içgüdülerine sahip olduğu ortadaydı. Avery'yi güvende tutabilmek için her şeyi yapabiliirdi.

Ama işte buradalardı, aradan beş yıl geçse de Jilly hâlâ bu aileye acı verebiliyordu.

"Etti mi Carrie? Benden nefret etti mi?"

Carrie çocuğun sorusuna konsantre olmak için kendini zorladı. Ellerini kalçalarına koyup derin bir nefes aldı ve "Jilly'nin senin hakkında ne düşündüğüyle neden ilgileniyorsun?" diye sordu.

Avery omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Şimdi beni iyi dinle. Senin o işe yaramaz annen büyük ihtimalle senden nefret etti ama sebebi doğduğunda nasıl görüldüğün veya kim olduğun değildi. Sen mükemmel bir bebektin. Jilly o sorumluluğu istemedi sadece." Yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Sana önemli bir şey söyleyeceğim ve senin de dikkatini bana vermeni istiyorum, yani otur bakalım."

Avery söyleneni yapmak için aceleyle koşturdu.

"Bunu duymak için büyük ihtimalle çok küçüksün ama yine de söyleyeceğim. Senin annen lanet olası bir manyak."

Avery hayal kırıklığına uğramıştı. Yeni bir şey duyacağını sanmıştı. "Bunu bana söylemiştin Carrie. Hem de defalarca."

"Bu da bir başka hatırlatmaydı sadece. Jilly hiçbir zaman normal olmadı. Gerçek şu ki çok uzun zaman önce tımarhaneye kapatılmalıydı."

Annesinin bir yere kapatıldığını düşünen Avery'nin merakı uyanmıştı. "Tımarhane nedir?"

"Hasta insanların gittiği bir yer."

"Jilly hasta mı?"

“Evet,” diye cevaplayan Carrie devam etti. “Ama üzülmemiz gereken türde bir hasta değil. O kötü kalpli, nefret dolu ve düpedüz deli. Senin gibi harika bir insanı bırakabilmesi için zaten deli olması gerekir.” Öne doğru eğilerek Avery’nin gözlerine gelen saçlarını arkaya itti. “Annen kafasının içinde önemli bir şeyler eksik olarak büyüdü. Tam anlamıyla bir sosyopat olmayabilir ama geberesice ona çok yakın.”

Avery’nin gözleri büyüdü. “Carrie, az önce ne dedin öyle,” diye fısıldadı.

“Ne dediğimi biliyorum ve neden bahsettiğimi de biliyorum.”

Avery sandalyesinden kalkarak yatağa Carrie’nin yanına oturdu. Elini tutarak, “Ama ben neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Açıklayacağım. Sosyopat insan vicdanı olmayan bir insandır ve sen sormadan söyleyeyim vicdan, yanlış bir şey yaptığında bunu beyninin içinde sana söyleyen şeydir. Vicdanın sana kendini... kötü hissettirir.”

“Hani büyükanne piyano çalıştığımı söylediğim ama aslında çalışmadığım zaman olduğu gibi mi, bana iyi bir kız olduğumu söylemişti ama değildim çünkü yalan söylemiştim ve kendimi kötü hissetmiştim. Onun gibi bir şey mi?”

“Evet, tam da onun gibi. Annenin bir kalbi veya ruhu yok ve işin gerçeği bu.”

“Bana söylediğin şarkıdaki gibi mi? O türde kalp ve ruh mu?”

“Evet tıpkı o şarkıdaki gibi,” diye onu temin etti Carrie. “Jilly’nin kalbinde kendini içermeyen veya çıkar sağlayamadığı herhangi bir duygu hissetmeye yer yok.”

Avery başını yana eğmiş, annesininkilerden çok daha güzel olan muhteşem menekşe mavisi gözleriyle ona bakıyordu. Carrie bu gözlerdeki saflığı ve iyiliği görebiliyordu. “Jilly başkasını sevmeyecek kadar kendisini sevmekle meşgul ama bunun için kendini kötü hissetmekle zamanını kaybedemezsin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bana inanıyorsun, değil mi?”

Avery ciddiyle başını salladı. "Bu benim işe yaramaz annemin suçu, tamam."

Carrie gülümsedi. "Evet, doğru."

"Benim bir ruhum var mı?"

"Evet var. İşe yaramaz annen hariç herkesin bir ruhu var."

"Jilly, Whiskers'ı incitip öldürmeden önce onun da ruhu var mıydı?"

Jilly'nin zalimce kendisinden aldığı kedi yavrusunu düşünen Carrie, "Belki," diye cevap verdi.

"Peki o nerede?"

"Ruhun mu?" Carrie cevap vermeden önce birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı. "İçinde, kalbinin etrafına sarılı. Senin ruhun meleklerinki gibi saf ve temiz. Bunun o şekilde kalması için sana yardım etmeye kararlıyım. Sen hiçbir şekilde Jilly'ye benzemiyorsun Avery."

"Ama onun gibi görünüyorum. Sen söyledin bunu."

"Nasıl görüldüğün önemli değil. İçindeki şeyler önemli."

"Jilly seni ve büyükanneyi sevdi mi, sadece beni mi sevmedi?"

Carrie öfkelenmeye başlamıştı. "Sana söylediklerimi anladığını sanıyordum. Jilly kendinden başka hiç kimseyi sevmiyor. Büyükanneyi sevmiyor, beni sevmiyor ve seni de sevmiyor. Şimdi anlıyor musun?"

Avery başıyla onayladı. "Şimdi mücevherlerle oynayabilir miyim Carrie?"

Carrie gülümsedi. Anlaşılan küçük kız daha önemli konulara geçmişti. Avery'nin tuvalet aynasının önüne geçip tekrar kutuyu karıştırmasını izledi. "Başına gelen en iyi şeyin ne olduğunu biliyor musun peki?"

Avery başını çevirmeksizin cevap verdi. "Senin teyzem olman Carrie."

Şaşırان ve mutlu olan Carrie, "En iyi şey olarak düşündüğün bu mu?" diye sordu. "Nasıl yani?"

"Çünkü sen öyle söyledin."

Carrie bir kahkaha attı. "Evet, yine de bundan bile daha iyi bir şey var."

"Ne?"

"Benim gibi korkarak büyümüyorsun. Jilly asla geri gelmeyecek. Onu görmek zorunda kalmayacaksın... asla. Bu kesinlikle en iyi şey."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Carrie'nin sırtından aşağı bir ürperti indi. Böyle konuşarak kadere meydan mı okuyordu? İnsan, sırf var olmadığını iddia ederek bir uğursuzluğu çağırması olur muydu? Hissettiği ürperti bir kehanet gibiydi. Ama elbette ki bu olamazdı. Sadece doğuştan endişeli biriydi, o kadar. Bu karamsar fikirleri içinden atmak istercesine silkenip işine geri döndü.

Bir sonraki hafta çok yoğundu. Avery duvarları için pembe rengi seçmiş, Carrie de süslemeler için beyaz tonunu ilave etmişti. Carrie yatak odasının tam bir Pepto-Bismol' patlaması olduğunu düşünse de Avery bayılmıştı. Pazar öğleden sonra ön tarafa bakan büyük yatak odasına tamamen yerleşmişti. Carrie'nin valizleri arabanın arkasına yerleştirilmişti. Son gecesinde Avery'nin eski yatak odasındaki fena halde rahatsız olan koltukta uyuyacaktı.

O gece akşam yemeğinde Carrie'nin en sevdiği yiyecekler vardı: her daim uyguladığı diyetle yasak olan kızarmış tavuk, patates püresi ve sos, domuz pastırması yağında kavrulmuş yeşil fasulye. Lola arka bahçesinde yetiştirdiği sebzeleri kullanarak taze bir salata yapsa da Carrie ona elini bile sürmedi. Diyetinden harika ve suçluluk hissi olmayan bir gün çılmaya karar verdiği için ölçsüz bir keyif alarak her şeyden ikişer tabak yedi.

Büyükanne Lola, Avery'ye bir hikâye okuyup onu yatırdıktan sonra Carrie de iyi geceler öpücüğü vermeye gitti. Başucundaki gece lambasını açarak kapısını kapattı ve alt kata inip son dakikaya bıraktığı evrak işlerini halletmeye koyuldu.

* Pembe renğiyle ünlü bir mide ilacı. (ç.n.)

İşler bitmeyince saat on biri geçene kadar üst kata çıkamamıştı. Lola evin arkasındaki yatak odasında çoktan uykuya dalmıştı. Carrie, Avery'ye bakmak için odasına gittiğinde —ahh nasıl da özleyecekti bücürü— kocaman yatağın içinde yeğenini gördüğü an neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Çocuk en az beş kolye ve dört bileklik takmıştı. Yastığın üzerine dağılmış saç tutamlarına ise sahte elmaslarının çoğu kayıp, lekeli bir taç karışmıştı. Elinde sımsıkı tuttuğu yıpranmış ayısıyla sırtüstü uyuyordu. Carrie yatağa oturup yeğenini rahatsız etmemeye çalışarak takıları nazikçe çıkarmaya koyuldu.

İncik boncukları kutusuna geri koyduktan sonra sessizce kapıya doğru yürüdü. Tam kapatırken Avery, “İyi geceler Carrie,” diye fısıldadı.

Carrie arkasını dönüp ona baktığında çoktan gözlerini kapatmıştı bile. Sokak lambasının yumuşak ışığında küçük kız bir melek gibi görünüyordu. Carrie onu, kendi çocuğu olsa daha fazla sevemeyeceğini düşündü. Avery'yi koruma içgüdü-sü çok yoğundu. Gitme düşüncesinden nefret ediyordu, sanki onu terk ediyormuş gibi hissediyordu.

Gitmem gerekiyor, diye kendine hatırlattı. Avery'nin geleceği ona bağlıydı. Maddi anlamda güvende olduğunda, annesini ve yeğenini hak ettikleri şekilde destekleyebilecekti. Suçluluk çok güçlü bir caydırıcıydı ama Carrie planlarının bozulmasına izin vermeyecekti. Amaçları ve hayalleri vardı, dahası Lola ile Avery bunların ikisine de sıkı sıkı bağlıydı.

“Doğru olanı yapıyorum,” diye fısıldayarak banyoya doğru koridorda ilerledi. Duşa girdiğinde hâlâ kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Sertçe kapanan araba kapısı sesleri Avery'yi uyandırdığında Carrie de suyu sonuna kadar açmıştı. Küçük kız derinden gelen bir kahkaha sesi duyduğunda gürültüyü yapanın kim olduğunu görmek için yataktan çıktı. Bir kadınla bir adam kafa kafaya vermiş, külüstür bir arabanın yanında duruyorlardı.

Kadının altın rengi saçları vardı. Kadın ne kadar sarışınsa adam da o kadar esmerdi. Adamın elinde bir şey vardı. Avery onu görüp işlerine burnunu soktuğu için ona bağırmasınlar diye pencerenin kenarına sindi. Adam bir şişeyi başına dikip büyük bir yudum aldı. Şişeyi kadına uzattığında, o da başını eğerek bir yudum aldı.

Evlerinin önünde ne yapıyorlardı böyle? Avery dizlerinin üzerine çöküp perdenin arkasına gizlendi. Kadın kaldırıma doğru yürümeye başladığında başını eğip iyice saklandı. Kaba görünümlü adam kadının peşinden gitmek yerine arabaya yaslanıp bir bacağı diğerinin üzerine attı. Elindeki şiseden bir yudum daha alıp şişeyi sokağa fırlattı. Kırılan camın sesi, Avery'nin ağzından kaçan şaşkınlık nidasını bastırdı. Sokağa çöp atmak kötüydü. Büyükanne Lola öyle derdi.

Adam eve bakmadan sokağı izlediği için Avery doğrulup daha iyi bir bakış atmanın güvenli olduğunu düşündü. Arabaya dönen adamın arka cebinde bir şey olduğunu gördü. Neydi o? Başka bir şişe mi?

Kirli bir tişört giyen kaba görünümlü adam oldukça susamış olmalıydı ki arkasından bir şişe daha çıkardı. Ama bu bir şişe değildi. Avery yutkundu. Kötü adam elinde parlayan siyah bir silah tutuyordu. Tıpkı televizyonda gördüklerine benziyordu.

Korkamayacak kadar heyecanlanmıştı. Gördüklerini Peyton'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Büyükannesini ve Carrie'yi uyandırıp onlara silahtan bahsetmeli miydi? Belki onlar polis memuru arkadaşlarını arar, o da gelip kötü adamı uzaklaştırırdı.

Kapıya vurulma sesiyle Avery olduğu yerde sıçradı. Gece- nin bir yarısında büyükannesine seslenenin az önceki kadın olduğunu düşündü.

Kadın çok kötü sözler söyleyerek bağırıyordu. Büyükanne- si alt kata inip kadına bu kadar gürültü yapmamasını söyle- meden önce gelip kendisini kontrol eder düşüncesiyle Avery yatağa koşup örtünün altına saklandı. Büyükannesinin kadına

ne söyleyeceğini biliyordu. “Ölüleri mi uyandırmaya çalışıyorsun?” Evet, kesinlikle bunu söyleyecekti. Carrie televizyonun veya müzik setinin sesini fazla açtığına ona da böyle derdi. Ama büyükannesi aşağı inmeden önce ona bakıp Avery’nin yataktan çıktığını görürse Avery neler olup bittiğini asla öğrenemeyecekti.

Bazen önemli bir şeyleri ortaya çıkarmak için kötü şeyler yapmanız gerekebilirdi. Peyton, duyduklarını başkalarına söylemediği sürece diğer insanların konuşmalarını dinlemenin o kadar da kötü olmadığını söylemişti.

Kadın, büyükannesine onu içeri almasını bağırırken kapıyı çalma sesleri sertçe vurma seslerine dönüştü.

Büyükanne Lola kapıyı açtığına Avery kadının daha fazla bağırmaya başladığını duydu. Söylediği her kelimeyi anlıyordu. Avery’nin merakı aniden sönmüştü. Yerine dehşet verici bir korku gelmişti. Örtüleri kenara atıp ayağa fırladı ve sürünerek yatağın altına girdi. Dizlerini çenesine kadar çekerek yatağın altında tostoparlak oldu. O büyük bir kızdı, ağlamaması gerekirdi. Yanaklarına süzülen yaşların tek sebebi, gözlerini sımsıkı yummasıydı. Korkunç bağırma seslerini duymamak için elleriyle kulaklarını tıkadı.

Avery kötü kadının kim olduğunu biliyordu. Onu almaya gelen, işe yaramaz annesi Jilly’ydi.

BEKLEMEK AVERY'Yİ DELİRTİYORDU. Yaralı dizindeki buz poşetini diğer diziyle tutmak için bacak bacak üstüne atmış, küçük bölmesinde oturarak önündeki bilgisayarın ekranında parmaklarıyla tempo tutuyordu. Bu kadar uzun süren neydi? Andrews neden hâlâ aramamıştı? İçinden çalmasını dileyerek telefona baktı. Hiçbir şey yoktu. Tek bir ses bile. Döner sandalyesinde arkaya uzanıp yüzüncü kez dijital saate baktı. 10:05'ti, on saniye önce olduğu gibi. Tanrı aşkına, şimdiye dek bir şeyler duymuş olması gerekirdi.

Mel Gibson ayağa kalkıp kendi çalışma bölgesini onun-
kinden ayıran setin üzerinden Avery'ye anlayışlı bir bakış fırlattı. Bu onun gerçek ismiydi ama Mel hiçbir kanun kurumunun onu bu isimle ciddiye almayacağını düşünüyordu. Ama onu destekleyen mesai arkadaşlarının önerdiği üzere "Brad Pitt" ismini kullanmayı da reddediyordu.

Avery, "Selam Brad," dedi. Genç kadın ve diğerleri hâlâ ona hangi ismin yakışacağını bulmaya çalışıyorlardı. Geçen hafta bu "George Clooney" idi ve tıpkı şu an olduğu gibi, adının "Brad", "George" veya "Mel" olmadığını hatırlatan o bakışın aynısını atmıştı genç adam. Onun adı Melvin'di işte.

Genç adam, “Şimdiye dek haber almış olman gerekirdi,” dedi.

Avery, adamın onu gıcık etmesine izin vermeyecekti. Uzun boylu, kocaman âdemelması hemen göze çarpan, anti-sosyal inek görünüşüyle Mel’in ortaparmağıyla düşen tel gözlüklerini burnuna itmek gibi rahatsız edici bir huyu vardı. Bir diğer iş arkadaşları Margo, Avery’ye Mel’in bunu bilerek yaptığını söylemişti. Diğer üçüne onlardan ne kadar üstün olduğunu göstermesinin bir yolu bu.

Avery buna katılmıyordu. Mel uygunsuz bir şey yapmazdı. Avery’ye göre Mel, FBI’ı temsil ettiğine inandığı mesleki ahlak kurallarına körü körüne bağlı yaşıyordu. Kendini işine adanmış, sorumluluk sahibi, çalışkan, hevesli ve istediği işe uygun olarak giyinen biriydi – ama tek bir kusuru vardı. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen, giyinme şekli elili yılların ajanlarınınkine benziyordu. Düğmeleri ilikli yakasıyla beyaz gömlek, siyah takım elbise, dar siyah kravat, pırıl pırıl parlayan siyah yuvarlak burunlu ayakkabılar ve iki haftada bir düzelttiği ordu tıraşında saçlar.

Bütün tuhaf alışkanlıklarına rağmen –Jimmy Stewart’ın başrol oynadığı *The FBI Story*’nin bütün satırlarını ezbere bilmek gibi– inanılmaz keskinlikte bir zekâsı vardı ve mükemmel bir takım oyuncusuydu. Sadece biraz kafayı boşaltıp neşelenmeye ihtiyacı vardı, hepsi bu.

Mel, Avery’nin endişesini yansıtan bir ses tonuyla, “Demek istediğim şimdiye kadar bir haber gelmiş olması gerektiğini düşünmüyor musun?” diye sordu.

“Hâlâ erken.” Beş saniye geçmeden, “Haklısın,” dedi. “Şimdiye dek duymuş olmamız gerekirdi.”

Genç adam, “Hayır,” diye düzeltti. “Duymuş olman gerekirdi dedim, olmamız değil. Lou’nun, Margo’nun ve benim SWAT ekibini çağırma kararıyla hiçbir ilgimiz yok.”

Tanrım, Avery ne sanmıştı ki? “Diğer bir deyişle eğer hatalıysam fırçalanmak istemiyorsun.”

“Fırçalanmak değil. Kovulmak. Bu işe ihtiyacım var. Elde edebileceğim ve bir ajan olmaya en yakın pozisyon bu. Bu gözlerle...”

“Biliyorum Mel.”

Genç adam otomatik olarak, “Melvin,” diye düzeltti. “Ve sosyal yardım paketi de harika.”

Margo sohbete dahil olmak için ayağa kalktı. “Maaşlar berbat ama.”

Mel omuzlarını silkti. “Çalışma ortamı da. Ama yine de... FBI.”

Lou da ayağa kalkarken “Çalışma ortamımızın nesi var ki?” diye sordu. Bölmesi Avery’ninkinin solundaydı. Mel’inki önünde ve Margo’nun bölmesi de Lou’nun bitişiğindeydi. Çalışma ofisleri —cehennemin dibindeki ofis diye adlandırmaya bayılıyorlardı— gürültülü su ısıtıcıları ve kompresörlerin bulunduğu kazan dairesinin arkasındaydı.

Lou şaşırmış bir ses tonuyla, “Demek istediğim, gerçekten ne sorunu var ki buranın?” diye tekrarladi.

Avery, Lou’nun her zamanki gibi olan bitenden bihaber görüldüğünü ama çok tatlı biri olduğunu düşündü. Genç adama ne zaman baksa *Peanuts* çizgi filmindeki Pig-Pen karakterini hatırlıyordu. İnanılmaz derecede zeki olsa da ne zaman yemek yese ağzını bir türlü tutturamadığından kısa kollu gömleğinde en az bir tane leke olurdu. Bu sabah iki taneydi. Biri Margo’nun getirdiği içi böğürtlen dolu çöreklerden kalmaydı. Diğeriyse beyaz gömleğinin cebine bulaşan kırmızı mürekkepli kalemdendi.

Lou o sabah üçüncü kez gömleğinin eteklerini düzeltip pantolonunun içine sokarken, “Burada olmayı seviyorum,” dedi. “Ortam samimi.”

“Bodrum katının pencereleri olmayan bir köşesinde çalışıyoruz,” diye ekledi Margo.

Lou, "Ne olmuş yani?" diye sordu. "Çalıştığımız yer bizi daha az önemli kılmaz. Hepimiz bir takımın üyeleriyiz."

"Pencereleri olan bir takımın üyeleri olmayı tercih ederim," dedi Margo.

"İstediğin her şeyi elde edemezsin," diyen Lou aniden konuyu değiştirerek, "Avery, dizin nasıl oldu?" diye sordu.

Genç kadın büyük bir dikkatle buz paketini kaldırarak yayrayı inceledi. "Şişlik inmiş."

Mel, "Nasıl oldu bu?" diye sordu. Berbat ayrıntıları duymayan bir tek o kalmıştı.

Margo elini koyu renkli kısa buklelerinin arasından geçirerek, "Yaşlı bir kadın onu neredeyse öldürüyordu," dedi.

Lou, "Cadillac arabasıyla," diye ekledi. "Otoparkında olmuş. Belli ki kadın onu fark etmemiş. Ehliyetleri yenilerken kesinlikle bir yaş sınırı olmalı."

Mel, "Sana çarptı mı?" diye sordu.

Avery, "Hayır," diye cevapladı. "Arabası köşeden kükreyerek döndüğünde bana çarpmasın diye kendimi yana attım. Sonuçta bir Mercedes'in kaputuna uçarak dizimi çarptım. Cadillac'ı tanıdım ama. Benimle aynı binada oturan Bayan Spiegel'e ait. Sanırım doksan yaşında. Artık araba sürmüyor olması lazım ama arada bir onu ev işlerini halletmek için direksiyon başında görüyordum."

Mel, "Durdu mu peki?" diye sordu.

Genç kadın başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Orada olduğumdan haberi olduğunu sanmıyorum. O kadar hızlı gaza bastı ki etrafta başkaları olmadığına sevindim."

Margo, "Haklısın Lou," dedi. Bölmeyi ayıran duvarın ardında bir an için gözden kayboldu, eğilerek bir paket fotokopi kâğıdını kenara itip üstüne çıktı. Aniden Mel kadar uzamıştı boyu. "Ehliyetin süresini uzatırken bir yaş sınırı olmalı. Avery bize kadının boyunun çok kısa olduğunu söyledi, o kadar ki arkadan görünmüyormuş bile. Sadece bir parça gri saç."

Mel, "Yaşlandıkça vücutlarımız küçülür," dedi. "Düşünsene Margo, doksan yaşına geldiğinde hiç kimse seni göremeyecek."

Bu sözlerle alınmadığı belli olan Margo, 1,55 metre boyunda ve narin bir kadındı. "Ben de daha yüksek topuklu giyerim."

Konuşmalarını bölen telefonun çalma sesi oldu. Yerinde sıçrayan Avery saatine baktı. 10:14'tü.

İkinci kez çalarken, "İşte geldi," diye fısıldadı.

Margo endişeyle, "Cevap ver," dedi.

Avery üçüncü çalışta ahizeyi kaldırdı. "Avery Delaney."

"Bay Carter saat 10:30'da sizi ofisinde görmek istiyor Bayesian Delaney."

Sesi tanıdı. Carter'ın sekreterinin belirgin bir Maine aksanı vardı. "Orada olacağım."

Telefonu kapatırken üç çift göz onu izliyordu. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı.

Grubun en sabırsız olan Mel, "Ne?" diye emredercesine sordu.

"Carter beni görmek istiyor."

"Bu iyiye işaret olamaz." Yorumu yapan Mel sanki söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi ekledi: "Seninle gelmemizi ister miydin?"

Teklif e şaşıran Avery, "Bunu yapar mıydınız?" diye sordu.

"İstemiyorum ama yaparım."

"Sorun yok. Darbeyi tek başıma göğüslerim."

Margo, "Bence hep beraber gitmeliyiz," diye önerdi. "Toplu işten atılma. Demek istediğim hepimiz bu işte beraberiz, değil mi?"

Avery, "Evet," diye katıldı. "Ama beni Andrews'a gitmekten vazgeçirmeye çalıştınız, hatırladın mı? İşleri batıran benim." Ayağa kalkarak elindeki buz torbasını dosya rafına koydu ve ceketine uzandı.

Mel, "Bu iyiye işaret değil," diye tekrarladı. "Emir komuta zincirini bozuyorlar. Patronun patronu çağırdıysa işler gerçekten kötü olmalı. Carter daha yeni kurum içi operasyonların başına getirildi."

Margo, "O halde adam patronun patronunun patronu," diye düzeltti.

Lou, "Bütün patronlar orada olacak mı, merak ediyorum," dedi.

Avery, "Doğru," diye mırıldandı. "Belki üçü de beni kovmak için sıraya girmek istiyordur." Ceketinin önünü ilikleyerek, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Mel, "Biri üstünden geçmeye çalışmış gibi," dedi.

Margo, "Külotlu çorabın yırtılmış," dedi.

"Biliyorum. Çekmecemde bir çift daha var sanıyordum ama yokmuş."

"Bende yedek bir çift var."

"Sağol Margo ama sen minyonsun ve ben değilim. Mel ve Lou, ya arkanızı dönün ya da yerinize oturun."

Adamlar arkalarını döner dönmez Avery eteğini sıyrarak çorabını çıkardı. Sonra topuklu ayakkabılarını tekrar giydi.

Takımı giydiğine pişman olmuştu. Normalde pantolon bluz giyerdi ama bugün öğle yemeğinde dışarı çıkacağından iki yıl önce teyzesi Carrie'nin ona hediye ettiği Armani takımı giymeye karar vermişti. Grinin harika bir tonunda olan takımın ona uyan kolsuz V yaka bir bluzu vardı. Bir zamanlar oldukça dekolte bir görünümü olsa da Avery yakasını dikerek kapatmıştı. Harika görünen bir takımdı. Ama artık işten kovulduğu gün giydiği takım olarak hatırlanacaktı.

Margo elindeki açılmamış çorap paketini ona fırlatırken, "Yakala," dedi. "Bu her bedene uyan tek tipte olanlardan. Sana da tam gelir. Çorap giymek zorundasın. Kıyafet zorunluluğunu biliyorsun."

Avery paketin üstünü okudu. Çorabın her bedene uyacağı yazıyordu. "Teşekkürler," diyerek tekrar yerine oturdu. Bacakları uzundu ve çorabı kalçalarından yukarı çekerken yırtmak-tan korksa da giydiğinde çorabın üzerine uyduğunu gördü.

Ayağa kalkıp eteğini düzelttiğinde Mel, "Geç kalacaksın,"

dedi. Avery neden daha önce eteğin bu kadar kısa olduğunu fark etmemişti? Eteğin alt kısmı dizlerinin üstünde kalıyordu.

“Dört dakikam daha var.” Dudaklarına hafif bir parlatıcı sürdükten sonra saçlarını bir tokayla ensesinde tutturarak topuklu ayakkabılarını tekrar giydi. Sağ topuğun ne kadar gevşek olduğunu da işte tam o anda fark etti. Kaputa düştüğünde kırılmış olmalıydı.

Şu an bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok, diye düşündü. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve kordorda topallayarak yürümeye başladı. Her adımında sol dizi zonkluyordu.

“Bana şans dileyin.”

Mel, “Avery,” diye bağırdı. Genç kadının dönmesini bekledikten sonra elindeki yaka kartını ona fırlattı. “Bunu takman gerekiyor.”

“Evet, tabii. Binadan dışarı çıkarırken bunu almak isteyeceklerdir.”

Margo arkasından seslendi. “Hey, Avery. Bir de şu açıdan düşün, eğer kovulursan, teyzenle şu şatafatlı spanın tadını çıkardığın süre boyunca masanda birikecek dosyaları dert etmek zorunda kalmayacaksın.”

“Teyzemle buluşup buluşmama konusunda daha kararımı vermedim. Hâlâ Washington’daki şu çocuklara bakıcılık yapacağımı zannediyor.”

Margo, “Ama o iş iptal edildiğine göre gidip kendini şımartman gerekiyor,” diye fikrini belirtti.

Lou da “Haklı, gitmelisin,” dedi. “Ütopya’da bir ay kalabilir ve özgeçmişin üzerinde çalışabilirsin.”

Avery arkasına bakmaksızın, “Bunlar hiç yardımcı olmuyor çocuklar,” dedi.

Carter’in ofisi dört kat yukarıdaydı. Başka bir gün olsa egzersiz niyetine merdivenleri tercih ederdi fakat hem sol dizi çok acıyor hem de ayakkabısının topuğu sallanıyordu. Asan-

söre vardığında bitkin düşmüştü. Beklerken, Carter ne halt etmeye çalıştığını sorunca vereceği cevabı tekrar düşündü.

Asansörün kapıları açıldı. Avery öne doğru bir adım attığında ayağının bir şeye çarptığını hissetti. Aşağı baktığında ayakkabısının topuğunun asansörle kapı arasına sıkıştığını gördü. Etrafta kimse olmadığı için eteğini sıyırdı ve sıkışan topuğunu kurtarmak için sağlam dizinin üzerine çömeldi. İşte tam o anda asansörün kapıları kafasının üzerine kapandı.

Bir küfür mırıldanan Avery arkaya düştü. Asansör yukarı doğru hareket etmeye başladığında bir elinde kırık topuğunu tutan Avery kenara tutunarak doğrulduğu esnada birinci katta duran asansörün kapıları açıldı. İçeri bir sürü insanın doluşmasıyla araya sıkışan genç kadın, dördüncü kata geldiklerinde kendini aptal gibi hissederek insanlardan müsaade istedi ve topallayarak asansörden indi.

Maalesef Carter'ın ofisi uzun bir koridorun en sonundaydı. Cam kapılar o kadar uzaktaydı ki Avery üzerindeki piring levhada yazan ismi bile okuyamıyordu.

Yürümeye başladığında, dayan kızım, diye düşündü. Bacağını dinlendirmek ve saate bakmak için durduğunda yolun yarısındaydı. Bir dakikası kalmıştı. Tekrar yürümeye başladığında, başarabilirim, diye düşündü. Tokası saçından çıksa da yere düşmeden tokayı yakaladı. Tekrar saçını toplayıp yürümeye devam etti. Bayan Spiegel'in arabasının ona gerçekten çarpmış olmasını dilemeye başlıyordu. O zaman bahaneler üretir ve buraya gelmesine gerek kalmazdı, Carter da hastaneyi arayıp onu telefonda kovmak zorunda kalırdı.

Dayan kızım, diye tekrarlardı. Daha kötüsü olabilir miydi?

Elbette olabilirdi. Açmak için kapının kolunu tuttuğu an, külotlu çorabın bel kısmı düşmeye başladı. Topallayarak resepsiyon görevlisinin yanına vardığında kalçalarına inmişti bile.

Taklit bir Chanel takım giyen gösterişli esmer kadın, Avery'nin yaklaşmasını izlerken hafifçe şaşırmış gibiydi.

“Bayan Delaney?”

“Evet,” diye cevap verdi.

Kadın gülümsedi. “Tam zamanında geldiniz. Bay Carter buna memnun olacak. Çok sıkışık bir programı var.”

Kadın gelişini haber vermek için telefona uzandığında Avery öne eğilerek, “Yakınlarda bayanlar tuvaleti var mı?” diye sordu.

“Koridorun sonunda, asansörün yanında sol tarafta.”

Avery geriye bakıp seçeneklerini gözden geçirdi. Randevusuna geç kalabilir, bir kilometre uzunluğundaki koridoru koşarak geçip lanet olası çorabı çıkarabilir veya—

Sekreter ümitsiz düşüncelerini bölerek, “Bay Carter sizi şimdi görecektir,” dedi.

Avery kıpırdamadı.

“İçeri girebilirsiniz.”

“Sorun şu ki...”

“Evet?”

Avery yavaşça doğruldu. Külötlü çorap daha da aşağı kaymamıştı. Gülümseyerek, “O halde gireyim,” dedi.

Gülümsemesini bozmaksızın masanın kenarını kavrayıp arkasını döndü ve bir elinde topuğunu sımsıkı kavrayarak yürümeye çalıştı. Eğer şanslıysa Carter durumunun farkına varmazdı.

Kimi kandırıyordu? Adam gözlemci olmak için eğitilmişti.

Uzun boyu, şakakları gümüş rengine boyanmış gür saçları ve köşeli çenesiyle havalı bir görünüme sahip Tom Carter, Avery içeri girdiğinde ayağa kalktı. Kendini zorlayarak ilerleyen genç kadın, adamın masasının önüne vardığında kendini sandalyeye atmak istese de onun izin vermesini bekledi.

Carter masanın üzerinden elini sıkmak için uzandığında öne doğru eğildiği an külötlü çorabı da mücadeleye son vererek dizlerine kadar indi. Panik içinde adamın elini kavrayan Avery büyük bir kuvvetle sıktı. Sağ elinde hâlâ ayakkabının topuğunu

kavramakta olduğunu fark ettiğinde artık çok geçti. Mezuniyet sınavından bu yana böylesine terlediğini hatırlamıyordu.

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum efendim. Bu gerçekten benim için bir şereftir. Beni mi görmek istemiştiniz? Tanrım, burası çok sıcak. Ceketimi çıkarmamın bir sakıncası var mı?”

Konudan konuya atlıyordu ama kendini tutamıyordu. Neyse ki sıcaklıkla ilgili yorumları adamın ilgisini çekmişti. Tanrı’ya şükür, dedikodular doğruydı. Carter’ın kendi termostadı vardı ve ofisini donma seviyesinin hemen üzerinde tutmayı seviyordu. İçerisi Alaska gibiydi. Avery nefes aldığında ağzından çıkan havanın görünmemesine şaşırmıştı. Ama o an nefesini tuttuğunu fark etti.

Sakinleş, dedi kendi kendine. Derin bir nefes al.

Carter hevesli bir şekilde başını salladı. Masasındaki dosya yığınının üzerine düşen topuğu görmezden geldi. “Ben de sıcak olduğunu düşünüyorum ama asistanım sürekli buranın ne kadar soğuk olduğunu söylüyor. Dur termostadı biraz daha düşüreyim.”

Adamın oturması için izin vermesini beklemeyen Avery, Carter arkasını döner dönmez takım arkadaşlarının ve kendi adının yazılı olduğu dosyaların üzerindeki ayakkabı topuğunu kapıp kendini sandalyeye bıraktı. Çorabı dizlerinin etrafında toplanmıştı. Telaşla ceketinin düğmelerini açıp çıkardı ve dizlerinin üzerine örttü.

Saniyeler içinde omuzlarının ve kollarının donduğunu hissetti.

Dayan kızım, diye düşündü. Her şey yoluna girecekti. Adam masanın başına geçip oturduğunda yavaşça ceketin altından çorabını sıyrıp çıkarabilecekti. Carter farkına bile varmayacaktı.

Harika bir plandı ve Carter düşündüğü gibi yapsaydı işe yarayacaktı ama adam koltuğuna geri dönmedi. Onun yeri-

ne Avery'nin tarafına geçip masasının kenarına oturdu. Margo gibi kısa olmasa da adamın gözlerinin içine bakmak için Avery'nin başını yukarı kaldırması gerekiyordu. Adamın gözlerinde gördüğünü sandığı pırıltı oldukça tuhaftı, tabii Carter insanları işten atmayı sevmiyorsa. Tanrım, belki o dedikodu da doğrudur.

"Topalladığını fark ettim. Dizini nasıl incittin?" diye soran Carter, eğilerek yere düşen tokayı aldı.

Uzatılan tokayı alıp kucağına bırakan Avery, "Bir kaza oldu," diye cevapladı.

Adamın gözlerindeki soru dolu bakıştan tatmin edici bir cevap vermediği anlaşıyordu.

"Yaşlı bir hanım... aslında oldukça yaşlı, büyük bir araç kullanıyordu ve otoparkta arabama doğru yürürken beni görmedi. Bana çarpmasın diye kendimi yolun kenarına atmak zorunda kaldım. Sonuç olarak bir Mercedes'in kaputuna düştüm ve sanırım dizimi orada incittim, topuğumu da orada kırdım." Adam talihsiz olayla ilgili bir yorum yapamadan devam etti. "Aslında topuk sadece sallanıyordu. Asansörün kapıları kafama kapandığında kırıldı." Carter ona sanki bir palyaçoya bakar gibi bakıyordu. "Efendim, iyi bir sabah değildi."

Sesinde büyük bir ciddiyet hâkim olan Carter, "O halde senin yerinde olsam kendimi hazırlardım," dedi. "Daha da kötüye gidecek."

Avery'nin omuzları düştü. Carter nihayet dönerek masasının arkasına geçip oturdu. Genç kadın fırsatı kaçırmadı. Ellerini ceketin altına sokup dizlerindeki çorabı sıyırdı. Çok mahcup edici de olsa yapması gerekiyordu ve yerinde kıpır-danıyor gibi görünerek maharetle çorabı çıkarıverdi. Carter eline aldığı dosyadan Avery'ye dair kendi aldığı veya bir başkasının hazırladığı notları okumaya başladığında Avery çorabı avucunda top haline getirdi. Carter tekrar başını kaldırıp ona baktığında ayakkabılarını ayağına geçirmişti bile.

“Mike Andrews’tan bir telefon aldım,” diyen adamın sesi, “işinden atılacaksın” der gibi ciddi bir tondaydı.

Avery’nin midesi ağzına geldi. “Evet efendim?”

“Sanırım onu tanıyorsun?”

“Evet efendim. Çok iyi değil.” Tereddütle ekledi. “Telefonunu buldum ve ofisten çıkmadan önce onu aradım.”

“Ve o telefon konuşmasında, onu First National Bankası’na bir SWAT ekibi göndermeye ikna ettin, neredeydi—” diyerek bankanın konumuna bakmak için bakışlarını dosyaya çevirdi.

Adresi ezberden söyleyen Avery, “Eyalet sınırına yakın olanı,” diye ekledi.

Arkasına yaslanan adam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu hırsızlarla ilgili bildiklerini anlat.”

Genç kadın derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı. Bil-diği sulara yüzüyordu, kontrol elindeydi. Bütün ajanların raporlarını bilgisayara yüklediği ve banka kasetlerine baktığı için en küçük detaya kadar her şeyi biliyordu, hatta neredeyse ezberlemişti.

“Hırsızlar kendilerine Politikacılar diyor,” dedi. “Üç kişiler.”

Carter, “Devam et,” dedi.

“Son üç ayda üç hırsızlık oldu. Hepsi beyazlar giymiş üç adam, 15 Mart tarihinde banka kapılarını açtıktan tam üç dakika sonra 12. Caddé’deki First National Bankası’na girdiler. Çalışanları ve içerideki tek müşteriyi kontrol altına almak için silah kullandılar ama silahlarını ateşlemediler. Emirleri veren adam güvenlik görevlisinin boğazına bir bıçak dayadı. Diğer ikisi işi bitirip kapıya koşarken liderleri güvenlik görevlisini bıçakladı, bıçağı attı ve kaçtı. Görevli adamı kışkırtmak için hiçbir şey yapmamıştı. Ortada onu öldürmeleri için hiçbir sebep yoktu.”

Carter, “Evet, yoktu,” diye onayladı.

“İkinci soygun 13 Nisan tarihinde Maryland’deki Ameri-ca Bankası’nda gerçekleşti. Soygun esnasında banka müdire-si öldürüldü. Liderleri kapıdan çıkmak üzereydi. Aniden geri

dönüp körlemesine ateş etti. Bunu yapması için yine ortada bir sebep yoktu çünkü çalışanlar çaresizce işbirliği yapmaya çalışıyordu.”

“Peki ya üçüncü soygun?”

“O da 15 Mayıs tarihinde Maryland’deki Goldman’s Yatırım ve Bankacılık’ta gerçekleşti. Bildiğiniz üzere uygulanan şiddet arttı. İki kişi öldürüldü ve üçüncüsü ölüme terk edildi ama mucizevi bir şekilde iyileşti.”

“Tamam, gerçekleri sıraladın. Şimdi söyle bana. Bir sonraki hedefin Virginia’daki First National Bankası olacağını düşünüdüren neydi sana?”

Adamın bakışları sinir bozucuydu. Avery düşüncelerini toplarken gözlerini kucağına indirdi ve sonra tekrar Carter’a baktı. Bu sonuca nasıl vardığını biliyordu ama bunu kurum içi operasyonlarının başındaki kişiye anlatması zor olacaktı.

“Aslında her şeyin bakış açım sayesinde olduğunu söyleyebiliriz. Hepsi orada, dosyadaydı... yani çoğu.”

Carter, “Hiç kimse bunu dosyada göremedi,” diye belirtti. “Üç soygunda da farklı bankaları hedef aldılar ama sen Andrews’u, tekrar First National’ın bir başka şubesine saldıracakları konusunda ikna ettin.”

“Evet efendim, ettim.”

“Onu buna ikna etme şeklin oldukça... farklı.”

Andrews’un, söylediği her kelimeyi Carter’a aktarmadığını uman Avery, “Pek değil,” dedi.

“Benim adımı kullandın.”

Genç kadının içi ürpertiyle doldu. “Evet efendim. Kullandım.”

“Andrews’a emrin benden geldiğini söyledin. Bu doğru mu Delaney?”

İşte geliyor, diye düşündü Avery. Kovuluyorsun.

“Şimdilik gerçeklere geri dönelim, olur mu? Bilmek istediğim şey şu. Politikacılar 15 Mart, 13 Nisan ve 15 Mayıs’ta soygunlar yaptılar. Neden bu belirli günlerde saldırdıklarını bilmiyorduk

ama sen biliyordun, değil mi? Andrews'a söylediğin de buydu," diye hatırlattı. "Ama ayrıntılı bir açıklama yapmadın."

"Zaman yoktu."

"Şu anda var. Bu sonuca nasıl vardın?"

"Shakespeare, efendim."

"Shakespeare mi?"

"Evet, efendim. Soygunların hepsi aynı yöntemle yapıldı, tıpkı bir ritüel gibi. İlk hedefleri olan bankanın soygundan bir hafta öncesindeki kayıtlarını inceledim. Aynısını diğer iki bankaya da yaptım. Bu bankaları birbirine bağlayacak bir şeylerin çıkabileceğini düşünüyordum."

Bir an duraksayarak başını salladı. "Ofisin her yerine yayılan sayfalar dolusu bilgisayar çıktısını inceledim ve ufak da olsa ilgimi çeken bir şey buldum. Şansıma bankaların diskleri de bendeydi, bu sayede bulgularımı bilgisayarla kontrol etme şansım oldu."

Carter eliyle çenesini ovunca Avery'nin dikkati dağıldı. Adamın gözlerindeki sabırsızlığı görebiliyordu. "Efendim, bir dakika daha sabredin lütfen. Şimdi, ilk banka 15 Mart'ta soyulmuştu. Bu tarih size bir şey anımsatıyor mu?"

Adam cevap veremeden devam etti. "Sezar'ın Öldürüldüğü gün? Julius Sezar?"

Carter başıyla onayladı.

"Dün gece çıktılarını incelerken beynimin arkalarında bir yerde bu bilgi öne çıkmış olmalı ki ATM dekontlarından birinin Nate Cassius adında bir adama ait olduğunu gördüm. Hâlâ tam olarak bağlantıyı kuramamıştım," diye itiraf etti. "Ama fark ettim ki eğer haklıysam ki haklı olmak için dua ediyordum, Politikacılar denen grubun lideri bize ipuçları bırakıyordu. Belki de çarpık bir oyun oynuyordu. Ya da onu yakalamamızın ne kadar süreceğini görmek için bekliyordu."

Artık tüm dikkati Avery'nin üzerinde olan Carter, "Devam et," dedi.

“Az önce de belirttiğim gibi, araştırmamı yapana dek tarihler kafamı karıştırıyordu. Roma takvimine baktığımda Romalıların ayların uzunluğunu hesaplarken ay ortasına denk gelen günü de hesapladıklarını fark ettim. Shakespeare’in *Julius Sezar* oyunundan mart ayının tam ortasının 15’i kabul edildiğini biliyoruz. Ama her ay için öyle değil. Tuhaf ama bazı ayların ortası ayın 13’ü olarak kabul ediliyor. İşte bu mantıkla ikinci ve üçüncü bankaların ATM dekontlarını da soygunlardan bir hafta öncesine denk gelecek şekilde inceledim ve bilin bakalım ne buldum?”

“Nate Cassius o bankalardan da mı işlem yapmış?”

“Hayır efendim,” diye cevap verip devam etti. “Ama bir bankada William Brutus ve diğerinde de Mario Casca işlem yapmıştı... ve işlemler soygundan iki gün öncesine aitti. Sanırım bankanın yerleşim planını ve düzenini keşfediyorlardı.”

Öne doğru eğilen adam, “Devam et,” dedi.

“Son dakikaya kadar ipuçlarını bir araya getiremedim. Üç komşu eyaletin bütün bankalarının, ayın on birine ait dekontlarını incelemem gerekiyordu.”

“Çünkü diğer iki dekont da soygundan tam iki gün öncesine aitti.”

“Evet. Gecenin büyük bölümünü elimdeki verilerle bilgisayardakileri karşılaştırarak geçirdim ve sonunda buldum. Sabaha karşı üç kırk beşte First National Bankası’nın küçük bir şubesinin bankamatığından Bay John Ligarius adında biri işlem yapmıştı. Bütün bu isimler –Cassius, Brutus, Casca, Ligarius– Sezar’ın suikastçılarıydı. Bu kartların sahiplerinin kim olduğunu kontrol etmeye zamanım yoktu ama kartların Arlington’dan verildiğini öğrendim. Her şey tutarlıydı. Ligarius, First National Bankası’ndan işlem yapmıştı. Yani bir sonraki hedefleri burasıydı.

“Zamanın çok kritik olduğunu düşündüm ve üstüm Bay Douglas müsait değildi. Dört saat sürecek bir uçuştaydı ve

onunla konuşmam mümkün değildi. İnisiyatif kullandım,” diye vurguladı. “Ve sessiz kalıp sonrasında haklı olduğumu anlamaktansa yanılıp işimi kaybetmeyi tercih ederdim. Efendim, varsayımlarım ve sonrasındaki eylemlerimin tamamı yazdığım raporda yer alacak ve okuduğunuzda şunu göreceksiniz ki yaptıklarımın bütün sorumluluğunu alıyorum. İş arkadaşlarımda Andrews’u arama kararımı hiçbir ilgisi yok. Ama açıklamam gerekirse,” diye aceleyle devam etti. “Bölümümdeki diğer arkadaşlar gibi benim de yüksek lisans diplomam var ve yaptığımız işte çok iyiyiz. Ajanların notlarını alıp sadece bilgisayara yükleyen sıradan bilgi işlemciler değiliz. Verilen bilgiyi analiz ederiz.”

“Bilgisayarlar da bunu yapıyor.”

“Evet, ama bir bilgisayarın kalbi veya içgüdüleri yoktur. Bizim var. Ve şu an iş tanımlarını konuşuyorsak, asgari ücretin bile artırıldığını ama bizim maaşlarımızın değişmediğini belirtmek isterim.”

Adam gözlerini kırptı. “Maaşlarınıza zam mı istiyorsun?”

Avery irkildi. Belki fazla ileri gitmişti ama madem işini kaybedecekti, en azından bundan Mel, Lou ve Margo fayda sağlayabilirdi. Aniden iş arkadaşlarına ve kendisine değer verilmediğini düşünerek öfkeleni. Kollarını göğsünde kavuşturarak doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. “Size bütün bunları anlatırken bir kez daha haklı olduğumdan emin oldum. Andrews’a haber vermekten başka bir seçeneğim yoktu ve o da, sizin adınızı kullanmasaydım harekete geçmeyecekti. Biliyorum, yetki alanımın dışına çıktım ama gerçekten hiç zaman yoktu ve—”

“Onları yakaladılar Avery.”

Aniden duran Avery, “Anlamadım efendim?” dedi.

“Andrews ve adamları onları yakaladı dedim.”

Neden duyduklarıyla böylesine şaşkına döndüğümü bilmiyordu ama olmuştu. “Hepsini mi?”

Adam başıyla onayladı. "Andrews ile ekibi içerde bekliyorlardı ve tam da saat onu üç geçe üç adam bankaya daldı."

"Yaralanan var mı?"

"Hayır."

Avery derin bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür."

Carter başıyla onayladı. "Yine beyaz giyinmişlerdi. Rengin ne anlama geldiğini de bulmuş muydun?"

"Tabii. Romalı senatörler beyaz cübbe giyerdi."

"Üç adam şu an sorguda ama sanırım sen oyunlarını çözmüşsündür."

"Büyük ihtimalle kendilerini hükümeti devirmeye çalışan anarşistler olarak tanımlayacaklardır. Sezar'ı öldürmeye çalıştıklarını, hatta bu uğurda gerekirse şehit olacaklarını söyleyeceklerdir ama biliyor musunuz? Bütün bu zırvaların sonunda hikâye hep aynı. Gerçek dürtüleri açgözlülüktü. Sadece bunu zekice örtmeye çalıştılar. Hepsi bu."

Kendini oldukça mutlu hisseden Avery gülümserken aniden kafasına dank eden bir düşünceyle, "Efendim, sabahımın daha da kötüleşeceğini söylemiştiniz," diye hatırlattı. "Ne demek istediniz?"

"Yaklaşık olarak," diye başlayan Carter saatine bakıp devam etti. "On dakika içinde bir basın toplantısı olacak ve sen yıldız konuksun. İlgi odağı haline gelmeye karşı bir antipatin olduğunu duydum. Ben de basın toplantılarını sevmem ama nihayetinde yapmak zorunda olduğumuz şeyleri yaparız."

Avery içinde yükselen panik duygusunu hissedebiliyordu. "Basın toplantısını Mike Andrews ve ekibi yapmalı. Suçluları onlar tutukladı. Ben sadece işimi yapıyordum."

"Alçakgönüllü mü davranıyorsun yoksa—"

Öne doğru eğilen Avery adamın sözünü kesti. "Efendim, dişime kanal tedavisi yapılmasını tercih ederim."

Gülümsemesine son anda engel olduğu belli olan Carter'ın gözlerine o parıltı geri gelmişti. "Yani bu antipatinin kökleri o kadar derin."

“Evet, efendim.” Avery, adamın gergin havayı dağıtmaya çalışmasını takdir etse de içinde büyüyen endişeden kurtulamıyordu. “Size bir şey sorabilir miyim?”

“Evet?”

“Neden dosyam masanızda? Prosedürü izledim... yani olabildiğince. Ve beni kovmayı planlıyorsanız...”

Dosyayı eline alan Carter, “Bölümüne aşına olmak istedim,” dedi.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Yeni bir yöneticiniz olacak.”

Genç kadın bunu duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Kendisi ve diğerleri Douglas’la iyi geçiniyorlardı ve değişim hep zor olurdu.

“Bay Douglas emekli mi oluyor? İşe başladığımdan beri bundan bahsediyordu.”

Carter, “Evet,” diye yanıtladı.

Lanet olsun, diye düşündü Avery. “Yeni patronumun kim olduğunu sorabilir miyim?”

Adam elindeki dosyaya dikilmiş bakışlarını ona çevirerek, “Benim,” diye cevap verdi. Devam etmeden önce genç kadının bu bilgiyi sindirmesini bekledi. “Dördünüz benim bölümü taşıacaksınız.”

Avery doğrularak, “Yeni bir ofise mi geçiyoruz?” diye sordu.

Heyecanı gelen cevapla hemen sönüverdi. “Hayır, olduğunuz yerde kalacaksınız ama pazartesi sabahından itibaren doğrudan bana rapor vereceksiniz.”

Genç kadın mutlu görünmeye çalışarak, “Yani ne zaman sizinle konuşmamız gerekse dört kat yukarı aşağı koşturup duracağız, öyle mi?” diye sordu. Kulağa dırdır eden biri gibi geldiğini biliyordu ama artık ağzından çıkanları geri almak için çok geçti.

“Çalışanlarımızın çoğunun kafalarını kapıya sıkıştırmadan binebildikleri asansörlerimiz mevcut.”

Avery bu alaycı yorumu duymazdan geldi. "Evet efendim. Maşlarımızda artış olup olmayacağını da öğrenebilir miyim? Değerlendirmelerimize göre hepimizin zamanı geldi de geçti bile."

"Senin değerlendirmen şu anda yapıyor."

"Ah." Adamın bu gerçeği en başında belirtmiş olmasını istedi. "Nasil gidiyorum peki?"

"Bu kısım değerlendirmenin mülakat kısmı ve mülakat esnasında soruları ben sorarım, sen de cevap verirsın. İşler böyle yürüyor."

Dosyayı açarak okumaya başlayan Carter, genç kadının başvururken yazdığı kişisel bilgilerle başlayıp geçmişini inceleyerek devam etti.

"On bir yaşına dek büyükannen Lola Delaney ile yaşamışsın."

"Doğru."

Adamın sayfalarda göz gezdirerek olayları ve tarihleri incelemesini bekledi. Carter'a neden geçmişini gözden geçirme ihtiyacı duyduğunu sormak istiyordu ama bunu yaparsa savunmaya geçmiş gibi görüneceğini, hatta sözlerinin kulağa düşmanca gelebileceğini bildiğinden sessizliğini korudu. Carter onun yeni üstüydü ve ilişkilerine doğru adımı atarak başlamak istiyordu.

"Lola Delaney'in öldürüldüğü gece..."

Genç kadın duygusuz bir sesle, "14 Şubat," dedi. "Sevgililer Günü."

Adam başını kaldırarak, "Sen olanları gördün," dedi.

"Evet."

Adam tekrar notları dikkatle incelemeye başladı. "Büyükanneni öldüren adam Dale Skarrett zaten aranıyormuş. Dört milyon dolardan fazla eden kesilmemiş ham elmasın çalındığı ve dükkân sahibinin öldürüldüğü bir silahlı soyguna bağlı olarak hakkında tutuklama kararı varmış. Elmaslar ele geçirilememiş ve Skarrett resmi olarak bununla ilgili hiç hüküm giymemiş."

Avery başıyla onayladı. "Eldeki kanıtlar ikinci dereceydi ve hüküm giyme ihtimali çok düşüktü."

Carter, "Doğru," diyerek onayladı. "Soygunla bağlantılı olarak Jill Delaney de aranıyormuş."

"Evet."

"Büyükannenin öldürüldüğü gece o evde yokmuş."

"Evet ama Skarrett'i beni kaçırmaması için gönderenin o olduğundan eminim."

"Ama işbirliği yapmadın."

Genç kadının midesinde bir gerginlik oluştu. "Hayır, yapmadım."

"Ertesi sabaha kadar hiç kimse ne olduğunu bilmiyormuş ve polis olay yerine vardığında Skarrett çoktan kayıplara karışmış ve senin durumun da kritikmiş."

Avery, "Benim öldüğümü düşünmüştü," diye düzeltti.

"Helikopterle Jacksonville'deki çocuk hastanesine kaldırılmışsın. Bir ay sonra, yaraların iyileştiğinde —ki hasarın büyüklüğüne bakılırsa bu bir mucizeymiş— teyzen Carolyn seni California, Bel Air'deki evine götürmüştü." Koltuğunda arkasına yaslandı. "Skarrett'in peşinden geldiği yer de orası, değil mi?"

Genç kadın içindeki gerginliğin büyüdüğünü hissedebiliyordu. "Evet. Onu müebbet hapse mahkûm edebilecek tek görgü tanığı bendim. Şanslıydım ki beni koruyan bir meleğim vardı. FBI bilgim dışında beni izliyordu. Skarrett tam da o esnada okul kapısına geldi."

"Silahı yokmuş ve sonraki sorgusunda söylediğine göre sadece seninle konuşmak istiyormuş. Skarrett yakalanarak ikinci derecede cinayetten hüküm giymiş. Cezaevine gönderilmiş ve hâlâ Florida'da cezasını çekiyor. Birkaç yıl önce şartlı tahliye duruşması yapılmış ve reddedilmiş. Bir sonraki duruşması bu yıl yapılacak."

Avery, "Evet efendim," dedi. "Savcılıkla düzenli olarak iletişime geçiyorum ve duruşma tarihi belirlendiğinde bana da bildirilecek."

“Gitmen gerekecek.”

“Asla kaçırmam efendim.”

“Peki ya şu yeni dava?” diye soran Carter, parmaklarıyla elindeki kâğıtlara vurup devam etti. “Adamın avukatının neye dayanarak davayı yeniden görölmesini istediğini merak ediyorum.”

“Korkarım dayanağı var. Dosyanın özetinde savcılık, hayati önem taşıyan bir bilgiyi gizlemekle suçlanıyor. Büyükanneimin ciddi bir kalp sorunu vardı ve doktoru onun ölüm haberini gazetede okuduktan sonra savcılığa gitmiş ama bu bilgi Skarrett’in avukatına iletilmemiş.”

“Ama henüz yeni bir dava açılıp açılmayacağı konusunda bir haber almadın, değil mi?”

“Hayır efendim, almadım.”

“Şimdi sana geri dönelim.”

Genç kadın ılımlı davranmaya bir saniye daha devam edemeyecekti. “Efendim, geçmişimle neden bu kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim?”

“Şu an değerlendirmen yapılıyor,” diye hatırlattı adam. “Skarrett hüküm giydikten iki hafta sonra, Jill Delaney bir araba kazasında öldü.”

“Evet.”

Avery çocukluğunun büyük bir bölümünü unutmuştu ama o telefon görüşmesini çok net olarak hatırlıyordu. Avery asıl gününde hastanede olduğu için Carrie’nin ertelenmiş doğum gününü kutlamışlardı ve hep beraber akşam yemeğine oturmalarından hemen önce evdeki kâhyanın sebzeleri masaya koymasına yardım ediyordu. Avery patates püresini Tony Enişte’sinin tabağının yanına koyduğu esnada çalan telefona Carrie cevap vermişti. Bir cenaze evi müdürü, araba kazasında çıkan yangında Jilly’nin de tamamen yanarak öldüğünü ama vazoya koyacak kadar kül kaldığını bildirmek için arıyordu. Carrie’nin, maktulün külleriyle ve yarısı yanmış bir ehliyeti de

içeren kişisel eşyalarıyla ne yapacağını bilmek istiyordu. Carrie'nin adama her şeyi en yakın çöplüğe atabileceğini söylediğini duyduğunda Avery pencere cumbasında durmuş, dışarıda telaşla uçuşan sinekkuşlarını izliyordu. Genç kadın o anın her saniyesini hatırlıyordu.

Konuyu aniden değiştiren Carter, Avery'nin dikkatini tekrar içinde bulundukları zamana çevirmesine sebep oldu.

"Lisans eğitimi Santa Clara Üniversitesi'nde tamamlamışsın. Asıl branşın psikoloji, yandallarından biri siyasi bilimler, diğeri de tarih ve oradan takdirle mezun olmuşsun. Yüksek lisansını Stanford'da ceza hukuku alanında yapmışsın." Dosyayı kapatan Carter devam etti. "Kişisel bilgilerinin yazdığı bölümde bir FBI ajanı olmaya on iki yaşında karar verdiğin yazıyor. Neden?"

Adamın cevabı zaten okuduğunu biliyordu Avery. Büroya başvururken doldurduğu formda bu da yazıyordu. "John Cross adında bir FBI ajanı hayatımı kurtardı. Eğer orada beni gözlüyor olmasaydı... Eğer o gün Skarrett beni okuldan alabilseydi, hayatım sona ererdi."

Carter başıyla onayladı. "Ve sen de burada çalışırsan bir fark yaratabileceğine inandın."

"Evet."

"Peki neden saha ajanı olmadın?"

"Bürokrasi. Sonuçta şu anki pozisyonumdayım. Bir altı ay daha bekleyip istediğim bölüme transfer edilmeyi isteyecektim."

Carter'ın asistanı görüşmelerini böldü. "Bay Carter, sizi bekliyorlar."

Panik yine genç kadını ele geçirmişti. "Efendim, gerçekten basın toplantısını Mike Andrews yapmalı. Takdir toplayacak birileri varsa o ve ekibidir."

"Bak, hiçbirimiz bunu yapmaya bayılmıyoruz," diye terslendi adam. "Ama bu çok büyük bir dava ve açıkçası, çoğu insan böyle bir olayda takdir edilmeyi isterdi."

“İş arkadaşlarım ve ben maaşı tercih ederiz efendim... ve pencereleri. Evet, pencere de isteriz. Ofislerimizin kazan dairelerinin arkasında olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Boş yer bu sıra çok zor bulunuyor. Ve pazarlık yaptığımız fikrine nereden kapıldın?”

Genç kadın sırtını dikleştirdi. “Efendim, bir değerlendirmede—”

Carter sözünü kesti. “Andrews’u aradığında tek başına hareket ettiğini söyledin bana.”

“Evet, bu doğru ama diğerleri... bütünleyiciydiler. Evet efendim, isimler için o dosyaları incelerken hepsi bana yardımcı olarak bütünleyici bir rol oynadılar.”

Adam bir gözünü kısarak, “Bana yalan söyleyerek maaşına zam alamayacağının farkındasın, değil mi?” diye sordu.

“Efendim, ben, Mel, Lou ve Margo bir takımız. Onlar da yardım ettiler. Sadece benim kadar ikna olmuş değillerdi...”

O esnada dahili hattın sesi duyuldu. Carter sabırsız bir hareketle tuşa bastı ve “Hemen geliyorum,” dedi.

Sonra takımının ceketine uzanıp giydi ve kaşlarını çatarak genç kadını süzdü.

“Rahatla Delaney,” dedi en sonunda. “Paçayı sıyırdın. Basın toplantısına katılmaya mecbur etmeyeceğim seni.”

Avery aniden gevşedi. “Teşekkür ederim efendim.”

Adam masanın etrafında dolaşıp yanına gelirken doğrulan Avery, elinde top haline getirdiği külotlu çorabı koluna attığı ceketin altına saklamıştı. Carter kapının orada durup ona döndüğünde kaşları hâlâ çatıktı.

“Bir daha iznim olmadan asla ismimi kullanma Delaney.”

“Tamam efendim.”

“Bir şey daha var.”

“Evet efendim?”

“İyi işti.”

2

EVLİLİK ZOR BEĞENEN insanlara göre değildir. Evliliklerinin sürmesini ve güzelleşmesini istiyorlarsa, karı kocanın her ikisi de içlerindeki çocuğun kirlenmesine izin vermeye istekli olmalıdırlar. İçlerindeki çocuğun çamurda yuvarlanmasına izin vermelidirler. Hatalar kaçınılmazdır tabii ki ama sevgi ve affetme banyosu, birlikteliği arındıracaktır ve iyileşme başlayacaktır.

Ne saçmalık ama. Carolyn Delaney Salvetti oturduğu koltukta, evlilik danışmanının kendi bastırıldığı, saçma ve gülünç olsa da tam yerinde adlandırılmış, *İçinizdeki Çocuğun Kirlenmesine İzin Verin* başlıklı kişisel gelişim zırvasından alıntılar yaparak ahkâm kesmesini gözlerini kocaman açmış dinliyordu. Aptal adam evlilikten mi yoksa çamur güreşinden mi bahsediyordu? Carrie'nin hiçbir fikri yoktu ve şu an umurunda da değildi.

Belli etmemeye çalışarak ipek bluzunun kolunu dirseğine doğru sıyırarak Cartier saatine bir bakış fırlattı. Bitmesine on dakika kalmıştı. Tanrım, o kadar dayanabilir miydi?

Derin bir nefes alıp bluzunun kolunu düzeltti ve kocasıyla salak danışman dinlediğini sansınlar diye bilgece başını sallayarak konforlu koltuğunda arkasına yaslandı.

Adam kelimeleri uzatarak ve genizden gelen bariton sesiyle, evlilik zor beğenen insanlara göre değildir, diye tekrarladı.

Ses tonu, çelik telden yapılmış bir banyo lifi gibi Carrie'nin vücudundaki her bir siniri ayağa kaldırıyor.

Danışmanı, asıl adı Doktor Pierce Ebricht olsa da böylesi mahrem bir görüşme için —en nihayetinde içlerini dökmelerine yardım ediyordu— çok resmi olduğunu iddia ettiğinden kendisine Doktor Pierce denmesinde ısrar eden, şişman, kendini beğenmiş, havalı bir sahtekârdı. Carrie adama Doktor Hıyar adını takmıştı. Kocasını Tony'nin bu doktoru seçme sebebi, bu sıralar adamın çok popüler olmasıydı. Adam, herkesin evlilik danışmanlığı almak için sürüler halinde koştuğu en yeni guru olarak biliniyordu. Doktor Pierce zengin ve ünlülerin Doktor Phil'iydi ama Doktor Phil'in aksine, hıyar herif tam bir şaklabandı. Ama zaten Tony de öyleydi. Carrie'nin yanında terli ellerini dua eder gibi birbirine kavuşturmuş, Doktor Hıyar, İncil'inden okumaya ara verip beklenti içinde gözlerini her kaldırışında Tony başını onaylarcasına sallıyor, danışmanın yönettiği tahta bir kukla gibi ağırbaşlı ve kendini adamış görünüyordu.

Carrie'nin kahkahalara boğulmasına... veya çılgılık atmasına engel olmak için yapabileceği tek şey dudaklarını ısırıyordu. Ah, çılgılık atmayı ne kadar çok istiyordu. Gerçi buna cesaret edemezdi. Sadakatsiz, adi kocasıyla bir anlaşma yapmıştı ve *Titanik* misali batan evliliklerini kurtarmak için gerçekten uğraşıyor gibi görünmezse, hayatının geri kalan bölümünde pislik herife nafaka ödemek zorunda kalacaktı. Bu tüylerini diken diken eden bir ihtimaldi.

Şans, Carrie'den yana değildi. Tony asırlık çınarlar gibi yaşayan bir aileden geliyordu. Seksen altı yaşındaki amcası Enzo, Napa'da posta pulu büyüklüğündeki arazisinde hâlâ millete şarap ikram ediyordu. Sağlıklı yaşamak için verdiği tek ödün, seksen beş yaşında sigara içmeyi bırakmak —günde üç paket filtresiz Camel içerdi— ve kahvaltıda yediği buğday tostunu

* Doktor Phil, televizyon programı olan ünlü bir klinik psikologdur. (ç.n.)

dahil her şeye koyduğu sarımsak miktarını artırmak olmuştu. Tony de Enzo gibi sağlıklı ve zinde birine dönüşecekse Carrie öldüğünde, şu hayatta tek sevdiği insan olan yeğeni Avery'ye bırakacak tek bir kuruşu kalmayacaktı. Ama Tony ile işbirliği yapıp Doktor Hıyar'ın on seansının hepsine katılırsa ve evlilikleri yine de biterse, işteki hisselerinden vazgeçeceğine ve nafaka olarak tek kuruş istemeyeceğine dair Tony söz vermişti.

Carrie aptal değildi. İliklerine kadar kötümser bir kadın olarak, düzenlişekilde yalan söyleyen ve hırsız bir adamın sözüne güvenecek biri de değildi. Şirket hesaplarından birinden yüz yirmi üç bin dolar kaybolmuştu. Carrie ispatlayamasa da parayı büyük ihtimalle metreslerinden birine pahalı takılar almak için Tony'nin aldığından emindi. Aşağılık herif. İşte bu yüzden nafaka için peşine düşmemesi ve sonradan fikrini değiştirmemesi için verdiği sözü yazılı olarak almaya kocasını ikna etmiş, sonra da imzalarken şahitlik etmesi için asistanını çağırılmıştı. Evrak şu anda First Commerce Bankası'ndaki güvenlik kasasında kilit altındaydı.

Nasıl bu hale gelmişlerdi? Tony bir zamanlar sevgi dolu ve düşünceli bir adamdı.

Carrie işkence gibi bir acıyla uyandığı o geceyi hatırlıyordu. Karnındaki ağrının, bütün arkadaşlarının hayranlıkla bahsettiği yeni Thai restoranında yedikleri akşam yemeğinden kaynaklandığından ve gıda zehirlenmesi olduğundan emindi. Hastaneye gitmeyi reddetmiş, Tony de endişe içinde yanında durmuştu. Nihayetinde onu zorla kucağına alıp arabaya taşımış ve hastaneye götürmüştü. O gece Carrie'nin hayatını kurtarmıştı. Acildeki ilk tedavisinden sonra normal odaya alınmış, Tony de sabaha kadar başucundaki sandalyede onu izlemişti. Carrie'nin şikâyetlerinden ve taleplerinden bıkan hastane personelinin tavırlarıyla büyülemiş, odayı Carrie'nin en sevdiği çiçek olan gerbera papatyalarıyla doldurmuştu.

Tony o zamanlar çok karizmatikti. Lanet olsun ki hâlâ öy-

leydi ve yıldız olmak isteyen genç kızların başına toplanmalarının sebebi de muhtemelen buydu. Cazibeleri, Tony'nin karşı koyamayacağı kadar büyük müydü? Nihayetinde Carrie yaşıyordu ve yıllar etkisini göstermeye başlamıştı. Sadakatsizlik etmeye karar vermesinin sebebi bu muydu?

Gizlice saatini tekrar kontrol ederek derin bir iç geçirme isteğini bastırdı. Beş dakika içinde son seans da bitecekti ve bir daha Doktor Hıyar'a nazik davranmak zorunda kalmayacaktı. Sonrasında ister hoşlarına gitsin ister gitmesin, Carrie kendi çapında ufak bir yenilenme yaşamak için uzaklara gidecekti. Prada takım elbiseleri, son moda dizüstü bilgisayar, şarj aletleriyle iki tane cep telefonu Gucci çantalarının içine konmuştu. Valizleri şu an kapıda bekleyen ve onu Doktor Hıyar'ın ofisinden havaalanına götürecek olan limuzinin bagajındaydı.

Bu zorunlu seyahati yüzünden, şirketi Star Catcher'dan son sekiz yıldır ilk defa uzak kalacaktı ve bu yüzden içi korku doluydu. Personeli iyiydi ve o uzaktayken karşılaşabilecekleri herhangi bir sorunla başa çıkabilirlerdi ama Carrie tam bir kontrol manyağıydı ve sadece on dört gün için bile olsa başkalarının karar vermesine izin verme fikrine katlanamıyordu. Avery'ye göre Carrie, A sınıfı bir kişiliğe sahipti. Boş kalmaya veya sıkılmaya hiç tahammülü yoktu. Tony ile evlendiğinde balayı için bile izin kullanmamıştı. O dönemde aşktan ayakları yerden kesilmiş hali düşünüldüğünde, Baja'da geçirdikleri kısa hafta sonunun ona yolun daha başında olan şirketten sanki bir yıl ayrı kalmış gibi gelmesi çok ironikti aslında.

Lüks Ütopya Spa Merkezi'nin altın yaldızlı zarfa konmuş rezervasyon mektubu, Doktor Hıyar'la ikinci seanslarının hemen sonrasında, yaklaşık üç hafta önce gelmişti ve Carrie davetiyeye bakar bakmaz, bu işin arkasında onu Los Angeles'tan uzaklaştırma amacı güden Tony'nin olduğunu anlamıştı. Kocasını yalandan şaşırmış gibi yapsa da Carrie'yi kandıramamıştı. Aylardır işten bir süreliğine uzaklaşmasını ve sallantıda olan

evliliklerini nasıl kurtarabileceklerini düşünmesini teklif edip duruyordu.

İtiraf etmesi için ne yaptıysa Tony kendini ele vermemiştir. Rezervasyonu kendisinin yapmadığında, o dolgun kaparoyu yatırmadığında ısrarcı olmuş ve Carrie'den bile daha inatçı biri olduğundan Carrie gerçeği ona zorla söyletmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Rezervasyon mektubuyla beraber Ütopya'daki uygulamaların bir listesini içeren ve lüks tesisin özelliklerini anlatan bir de broşür gönderilmişti. Ayrıca tesisin düzenli müşterilerinden oluşan bir dizi ünlünün referanslarını içeren bir liste de broşüre ilâştirilmişti.

Carrie spadan bahsedildiğini duymuştu —Hollywood'daki herkes gibi— ama zengin ve ünlülerin arasında bu kadar popüler olduğunu bilmiyordu. Fiyatlar çok fahiş olduğundan gitmeyi hiç aklına bile getirmemiştir.

Kendini ikiye bölünmüş hissediyordu. Gitmek onun için ne kadar önemliydi? Los Angeles'ta "günün modası" restorana gidip kendini göstermek ve fark edilmek hayati önem taşırdı ama bir spaya gitmek? Çok seviyeli bir şekilde sessiz kalınan bir konuda kendisinin de oraya gidenler arasında olduğunu kim nereden bilecekti ki? Acaba sahibi ondan da bir referans yazmasını ister miydi? Tanrı aşkına, bu harika olmaz mıydı? Eğer onun adı da zengin ve ünlülerin yer aldığı listede olursa, şirketi inanılmaz bir hızla yükselişe geçerdii. Onun sektöründe bugünlerde herhangi bir şey yapmak için tek geçerli sebep, diğerlerini etkilemek ve insanların imrenerek kıvrınmasını sağlamaktı. Hollywood'da sadece çalışmaya ihtiyacı olmayan kumarbazların işi vardı.

Ama isminin o listeye gireceğinin bir garantisi var mıydı? Carrie her günün ne kadara mal olacağını kuruşuna kadar hesaplayıp evde kalmaya karar vermişti. Tony'nin kendi parasından böyle bir miktarı harcamasına müsaade etmeyecekti. Spa

merkezini ertesi gün arayıp kaparonun iade edilmesini isteyecekti. Bu miktarda parayı hayatta sokağa atmazdı. Düzenli olarak Ütopya'ya gidip uygulamalardan faydalanan ünlülerin isimlerini okumaya başlayan Tony'nin yüzüne en az beş kere aynı sözleri söylemişti. Barbara Rolands ismini duyduğunda ise susmuştu. Herkes, yaşlanmakta olan üç Oscar ödüllü oyuncunun piyasadaki en iyi yüz gerdirmeye operasyonunu yaptırdığını konuşuyordu. Barbara daha geçen sene üç haftalığına ortadan kaybolmuştu ve ünlü bir hayırseverin davetinde ilk kez toplum içine çıktığındaysa muhteşem görünüyordu. Acaba operasyonu bu spada mı yaptırmıştı?

Carrie kâğıtları Tony'nin elinden kaparak müşterilerin bütün ihtiyaçlarını karşılamak için görev yapan personelin isimlerini incelemişti. En üstte dünyaca tanınan iki plastik cerrahın adı yer alıyordu.

Kendisi de yüzyılın en etkili kadın ve erkekleri üzerinde çalışmış bu hekimler tarafından mı değerlendirilecekti? Biraz canlanmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu Tanrı biliyordu. Yüz gerdirmeye değil tabii —daha kırk beş bile olmamıştı— ama gözlerinin altındaki torbalar her geçen gün daha belirgin hale geliyordu ve bununla ilgili gerçekten bir şeyler yapmalıydı. Uykusuzluk, uzun çalışma saatleri ve hiç ara vermeksizin çalışılan günlerde içtiği en az yirmi fincan sert kahve kesinlikle etkisini göstermeye başlamıştı.

Mektuba göre Los Angeles'tan önce Denver'a, sonra daha küçük bir uçakla Aspen'e uçacaktı. Ütopya en yakın kayak merkezine on beş dakika uzaklıkta, dağın yamaçlarına konuşturulmuştu. Akşamın karanlığında varmış olacak, ertesi sabah da merkezdeki hekimlerce değerlendirmesi yapılacaktı. Yağ aldırma da sunulan seçenekler arasındaydı. Prosedür, tam kapsamlı vücut masajının hemen altında açıklanmıştı.

Nasıl reddedebilirdi ki? Özellikle de Tony o astronomik ödemenin geri ödemesiz olduğunu belirttikten sonra. Koca-

sının bu ödemeyi yapmak için şirket parasını kullandığını biliyordu. Şirketlerini birleştirmelerinden ve Carrie ilk milyon dolarlık işlerini aldıktan sonra Tony lüks içinde yaşamaya başlamıştı. Adamda hiç iş kafası yoktu.

Tony nereden geldiğinin bir önemi olmadığını, bu seyahati erken bir doğum günü hediyesi olarak kabul etmesini önermişti. Üzümlü yiyip bağını sormaması gerektiğine inananlardandı. Bu süreyi de Doktor Hıyar'ın evliliğin kutsallığı ile alakalı bilgece sözlerini düşünerek geçireceğini umduğunu belirtmişti. Carrie, Tony'nin, bu tatilde yapması beklendiği gibi her şeyi akışına bırakıp yavaşladığında, suçlamalarında ne kadar haksız olduğunu ve onu hâlâ ne kadar sevdiğini anlayacağını umduğunu biliyordu.

Ama Carrie'nin kendi planları vardı. "Yenilenirken" şirketine bir tane daha Clio Ödülü kazandıracak yeni bir reklam metni üzerinde çalışacaktı. Son ödülünü aldığından bu yana yaklaşık dört yıl gibi uzun bir süre geçmişti ve gitgide kaygıları artıyordu. Reklamcılık zalim bir sektördü ve özellikle Manhattan'da konuşlanmış rakibi çok sertti. Yirmili yaşlarda olan bir ekip yönetime getirilmişti. Bazı yöneticiler otuz yaşın altındaki kadınlarla veya erkeklerle görüşmeyi bile reddettiğinden, Carrie de üç tane genç, dinamik ve zamana ayak uyduran eleman işe almıştı. Bu Playstation delisi gençlere "bebeklerim" diyordu.

Carrie zamana ayak uydurmaya ve asla geride kalmamaya mecburdu. Onun işinde geçmişte ne kadar büyük başarılarının olduğunun bir önemi yoktu. Etki alanına girebilmek için kendi yolunu açmaya çalışan bir sürü yeni insanın ve dalavercinin olduğu bir ortamda, Star Catcher mümkün olduğunca göz önünde olmak zorundaydı. Hollywood nankör bir yerdi. Güç sahibi olanlar sadece gündemi yaratanların kim olduğuy-la ilgilenirlerdi. Eğer Carrie elemanlarını daha büyük avların peşinde koşmaya zorlamazsa bir gecede kendini modası geçmişlerin arasında bulabilirdi.

İlk Clio Ödülü'nü yeğenine borçluydu. Geçici olarak işe aldığı genç aktris son anda bir öfke nöbetine girip her zamanki ücretinin iki katını talep edince yeğenine yardım etmesi için yalvarmıştı. Aptal aktris zaman kısıtlı olduğundan Star Catcher'ı avucunun içine aldığını sanmıştı ve eğer Avery o gün sete Carrie ile birlikte gelmeseydi, kaltağa istediği parayı ödemek zorunda kalacaktı. Avery, Carrie'nin ondan istediği şeyi duyunca utançtan kıpkırmızı kesilmişti ama yeğeninin harika bir sesi ve vücudu vardı. Zaten reklam filmi için gerekenler de bunlardı. Sabun reklamı, oldukça ses getiren bir başarı olmuştu ve Carrie, Avery'nin menajeri olarak yeğenine en az bir yıllık iş garanti edebilecekti. Fakat Avery bu teklifle ilgilenmemişti. Bahar tatili biter bitmez liseye geri dönmüş, sonrasında da üniversiteye devam etmişti.

Yeğeni her yaz Carrie ile çalışmaya devam etmiş ama şirket yöneticileriyle buluşmak için ofisten ayrılmaktan da nefret etmişti. Carrie yeğeninin bu çekingenliğine anlam veremiyordu. Avery, Tony'nin de sıklıkla söylediği gibi çok çekici bir genç kız olduğunun farkında değil gibiydi – veya farkındaysa bile bu umurunda değildi.

Yeğeninin sorunu yüzeysel biri olmamasıydı. Çok tatlı ve ilkeli biri olan Avery'nin, hayatta neyin önemli olup neyin olmadığına dair keskin bir ayrımı vardı. Ama Carrie başka ne bekleyebilirdi ki? Nihayetinde böyle düşünmesi için onu yetiştiren kendisiydi. Ne kadar ikiye bölünmüşü. Avery'ye her zaman öğütlediği şeyleri kendisi yapmaya ne zaman başlayacaktı acaba? Birkaç milyon daha kazandıktan sonra mı?

Doğal olarak Carrie, spa merkezi ile ilgili heyecanlanmaya başlamıştı. Gitmeye karar verdikten sonra yeğenini arayıp bir haftalığına kendisine katılması için ona yalvarmıştı. Avery'nin izninin bir kısmını lise çocuklarını Washington'da gezdirmeye ayıracağını bildiğinden, ailesine de aynı şekilde zaman ayırması gerektiğini söyleyerek suçluluk hissiyle onu

kandırmaya çalışmıştı. Carrie, Avery'nin birkaç günlüğüne de olsa geleceğinden emindi ama orada kalışının teyzesine ne kadar mal olacağını öğrenirse kalp krizi geçireceğini de biliyordu. Carrie'nin yeğeninin masraflarını ödemek konusunda tereddüt etmiyordu. Avery için her şeyi ama her şeyi yapardı. Belki de bunun sebebi Avery'nin ondan hiçbir zaman bir şey istememesiydi. Carrie yeğeninin o azıcık maaşıyla nasıl hayatını devam ettirebildiğini hiç bilmiyordu ama onunla sohbet ederken ne zaman para teklif etse Avery hep reddediyor, gayet iyi idare ettiğini söylüyordu.

Avery, Carrie'nin ayaklarını yere sağlam basmasını sağlardı ve Ütopya'da mümkün olan her uygulamayı almasına da engel olurdu.

Carrie'nin yağ aldırma için bir randevu istemeyi düşündüğünü öğrendiğinde Avery'nin kavgaya çıkaracağı kesindi. Yeğeniyle yapacağı ağız dalaşını düşününce gülümsedi. Avery üzerindeki iş kıyafetlerini görünce de kesin başını sallayacaktı. Üzerindeki her şey birbiriyle uyumlu ve özel tasarımıydı. Ah, evet Avery kesin gözlerini devirecek, sonra da sağlıklı ve formda yaşamakla ilgili meşhur söylevine başlayacaktı.

Tanrım, nasıl da özlemişti o bücürü.

Tony, "Neye gülümsüyorsun hayatım?" diye sordu.

İçinde bulundukları zamana geri dönen Carrie, hem kocasının hem de evlilik danışmanının ona baktıklarını fark etti. Utancını saklamak için omuz silkti. "Gözden geçirmem gereken onca şeyi düşünüyordum." O an aklına hemen bu saçma sözler gelmişti.

Doktor Hıyar içindeki çocukla beraber çamurda yuvarlanacak kadar keyifli görünüyordu. Onaylarcasına başını salladı ve nihayet seansın bittiğini belirtircesine ayağa kalktı.

Tony kapıda bekleyen limuzine kadar ona eşlik etti.

"Seni havaalanına bırakmamı istemediğinden emin misin?"

“Eminim.”

“Rezervasyon mektubunu yanına aldın mı?”

“Evet.” Şoför arka kapıyı açtığında kocasından uzaklaştı. “Hâlâ Avery’den bir haber almadım, ona üç mesaj bırakmıştım. Los Angeles’tan ayrılmadan önce onunla konuşmayı umuyordum.”

“Onun içinde ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun. Büyük ihtimalle seni arayacak zaman bulamamıştır sadece.”

“Ama ya ben uzaktayken acil bir durum olursa?”

“O zaman beni arar veya sana cep telefonundan ulaşmayı dener.”

“Onun çocuklarla çalışması fikrinden hoşlanmıyorum. Onun için çok zor. Avery—”

Tony, “Eğer sevmeseydi yapmazdı,” dedi. “Endişelenmeyi bırakman lazım. Avery artık yetişkin biri oldu.”

“Eve gittiğinde e-postalarımı kontrol et. Belki bir mesaj göndermiştir.”

“Tamam. Kontrol edip seni arayacağım.”

“Şartlı tahliye duruşması ayın on altısında. Avery’yi bilgilendirdiler mi, merak ediyorum. Ben benimkini daha yeni—”

“Elbette biliyordur. Neden şimdi bunu düşünüyorsun ki?”

Carrie, “Bunu kaçıraramam,” diye terslendi. “Her zaman Avery ile ben de gidiyorum. Mahkeme kurulu karar vermeden önce her ikimiz de konuşuyoruz—”

“Hayatım, duruşmayı kaçırmayacaksınız. Tanrı aşkına daha bir ay var. Sonuncuyu kaçırmadın, bunu da kaçırmayacaksın. Şimdi lütfen rahatlamaya çalış. Tadını çıkarmanı istiyorum.”

Başıyla onaylayan Carrie, “Tamam,” dedi.

Sesi kulağa hiç samimi gelmemişti. Kaşlarını çatan Tony, “Gerginsin çünkü uzun süredir hiç ara vermedin. Bu sadece son dakika stresi,” dedi.

Tekrar başıyla onaylayan Carrie arabaya binmek için atıldıysa da Tony onu omuzlarından kavrayıp öptü. “Seni seviyo-

rum," diye fısıldadı. "Seni hep sevdim. İlk tanıştığımız andan beri. Bu evliliğin tekrar yoluna girmesini istiyorum."

Carrie başından savmak ister gibi bir sesle, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi.

Araç yola çıkar çıkmaz dizüstü bilgisayarına uzandı. Tam açmak üzereyken cep telefonu çaldı. Yine evlilikleriyle ilgili dırdır etmek için Tony'nin aradığını varsayarak telefonu sert bir sesle, "Yine ne var?" diye açtı.

"Bil bakalım ne?" diye cevapladı Avery.

"Selam tatlım. Senin Tony olduğunu sandım. Tatilinin tadını çıkarmaya başladın mı?"

"Henüz değil. Ofisteki son dakika işlerini bitiriyorum. Birkaç gün önce yeni patronumla büyük bir toplantı yaptık ve çözülmesine yardım ettiğim davayı sana anlatmak için sabırsızlanıyorum. Aspen'de geç bir akşam yemeğine ne dersin?"

Carrie çığlık atarak, "Bana katılacak mısın?" diye sordu. "Bütün o dırdır etmelerim, gözdağı vermelerim işe yaradı mı yani?"

"Buna evet diye cevap verirsem daha da kötüsünü yaparsın. Suçluluk duygusu bu kez işe yaradı diyelim Carrie ama sakın bunun her zaman işe—"

"Washington'da gezdireceğin çocuklara ne oldu?"

"Seyahatin tarihi değişti."

"Ah. Yani hükmen galip oldum."

"Gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette gelmeni istiyorum. Hemen Ütopya'yı arıyorum. Uçuşunu ayarladın mı?"

"Şu an bilgisayar ekranından bakıyorum. Denver'a aktarmalı bir uçuş buldum ama ancak geç saatte varabiliyorum."

"İşte şimdi heyecanlandım. Çok eğleneceğiz. Varış vaktini haber ver. Rezervasyonu yapar yapmaz ara beni. Görüşürüz Avery. Seni seviyorum."

Carrie'nin ruh hali anında değişmişti. Telefonu kapatıp

Ütopya'yı aradı. Sonrasında da çalışmaya koyuldu. Limuzin havaalanına yanaşana dek notlar almaya devam etti. Güvenlik kuyruğu salyangoz hızında ilerliyordu. Carrie küçük tekerlekli çantasını bir omzundan diğerine alarak avuç içi kayıt cihazını çıkarıp ofis çalışanlarına talimatlar kaydetmeye başladı. Uçak havalanıp konforlu bir şekilde birinci sınıf koltuğunda arkasına yaslanarak şampanya kadehini eline aldığı anda, dizüstü bilgisayarını açıp çalışmaya devam etti.

Düşünceleri Avery'ye kayıp duruyordu. Uçuşunu öğrenmek için onu hemen arayabileceğine karar verdi. Koltuğun kolçağına bağlı telefona uzandıysa da fikrini değiştirdi. Beklemesi daha iyi olacaktı. Eğer uçak telefonunu kullanırsa makine seslerinden, hattaki statik cızırtılardan dolayı bağırarak zorunda kalacaktı ve diğer yolcular da her bir kelimesine kulak misafiri olacaktı.

Aspen'de uçaktan iner inmez kalabalığın arasından sıyrılıp çantasında cep telefonunu aramak için bir kenara oturdu. Telefonu cüzdanına sıkıştırdığını hatırladığında çantadaki her şeyi çıkarmıştı bile. Çantayı toplayıp kapatırken bu kadar dağınık olmanın hiç de âdeti olmadığını düşünüyordu. O esnada başını kaldırıncaya elinde kendi adının yazılı olduğu bir tabela tutan adamı gördü. Koyu lacivert takım elbiseli adamı görünce bir başka limuzin şoförü diye düşündü. Adam Sean Connery'nin gençliğine benziyordu, yakışıklı ve ayıksı görünümlüydü. Hızla doğrulan Carrie cep telefonunu ceketinin cebine attı. Bluzunun yakasını düzelterek, "Carolyn Salvetti benim," diye seslendi.

Adamın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "İyi günler Bayan Salvetti." Etkileyici bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Yakasındaki kartta Bay M. Edwards ismi okunuyordu.

Carrie, "Ütopya'dan mısınız? Spa merkezinden?" diye sordu.

"Evet efendim. Rezervasyonunuz yanınızda mı?"

Çantasına uzanan Carrie, "Evet burada," dedi.

“Ah, görmeme gerek yok Bayan Salvetti. Sadece kâğıtların yanınızda olduğundan emin olmak istedim. Valizinizi alalım mı?”

Arkası açık Manolo Blahnik ayakkabılarıyla uzun bacaklı eşlikçisine yetişmeye çalışmak için koşar adımlarla ilerlemek zorunda kalan Carrie kendini aptal gibi hissediyordu. Ayağı takılıp kaydığında adam kolundan tutmasaydı yüzünün üzerine düşmesi işten bile değildi. Uçağa binmeden önce ayakkabılarını değiştirme niyetindeydi fakat işe dalmış ve tamamen unutmuştu.

Ankesörlü bir telefonun yanından geçtiklerinde Avery’yi arayıp uçuş detaylarını öğrenmesi gerektiğini hatırladı. Lanet olsun, ona uçuşunu ayarlar ayarlamaz kendisini aramasını söylemişti. Carrie ne olduğunu bildiğinden emindi. Avery işe dalıp gitmiş ve kesin her şeyi halledebilmek için koşturmak zorunda kalmıştı.

Onu işte veya evde yakalamak için muhtemelen artık çok geçti. Ya havaalanında ya da uçakta olmalıydı şu an. Carrie yine de şansını denemek istiyordu. Belki Avery, Denver’a indiğinde mesajlarını kontrol etmek isterdi. Evet, bagaj teslim alanına varır varmaz ilk işi onu aramak olacaktı.

“Bizimle beraber spaya gelecek başka misafirler de var mı?”

Adam, “Evet,” diye cevap verdi. “İki misafirmiz daha var. Bekleme salonundalar. Valizlerinizi alır almaz gideceğiz.”

“Bu akşamüzeri veya bu gece için bir yolcu transferiniz daha var mı?”

“Hayır, bu son transferim. Neden sordunuz?”

“Yeğenim Avery Delaney de spada bana katılacak.”

Bu açıklama adamı şaşırtmış olacak ki adam koridorun ortasında aniden durdu. “Bayan Delaney’in de size katılmasını mı bekliyorsunuz?”

E o da öyle dememiş miydi? “Evet. Ama Washington dışından geliyor. Eğer siz geri gelip onu almayacaksanız, spa bu iş için başka birini görevlendirmiş demektir.”

Yürümeye devam ederlerken adam dalgın bir sesle, "Evet, öyle olmalı," dedi.

"Avery'nin uçuş bilgileri elimde yok ama belki de birilerinin onu gelip alması için spayı aramıştır. Ütopya'yı arayıp öğrenebilir misiniz? Onu bekleyebilsek harika olurdu," diyerek ekledi: "Denver'dan geleceğini biliyorum."

"Spayı memnuniyetle ararım," diyen adam etrafa bakınıp başıyla boş bir uçuş kapısının önündeki koltukları işaret etti. "Neden şöyle oturmuyorsunuz?"

Tekerlekli valizini koltukların yanına bırakırken Carrie, "M'nin anlamı ne?" diye sordu.

"Pardon?"

"Adınız. Bay M. Edwards. M neyin kısaltması?"

Adam yalan söylemek için bir sebep görmeksizin, "Monk," dedi. "Monk'un kısaltılmışı."

"Ne kadar farklı bir isim."

"Bütün müşterilerin bana Bay Edwards demesini tercih ederim."

Ne kadar katı bir adam diye düşünen Carrie, "Evet, elbette," dedi.

"Müsaadenizle..." diyen adam cep telefonunu çıkarıp pencereye doğru ilerledi. Carrie de çantasını kapıp adamın arkasından gitti. Ona spada kendisi için bir mesaj bırakılıp bırakılmadığını sormak istiyordu.

Yanına geldiğinde adamın sırtı Carrie'ye dönüktü. Omzuna dokunarak, "Bay Edwards," dedi.

Sıçrayan adam ona doğru döndü. Telefona, "Bir saniye," diyerek, "Evet?" diye sordu.

"Resepsiyon görevlisine benim için bir mesaj olup olmadığını sorabilir misiniz?"

Adam soruyu tekrarladıktan sonra bir süre bekledi ve başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Carrie orada dikilirken kendini aptal gibi hissettiğinden dönüp yerine oturdu.

Telefonda uzun süre görüşmeyen adam geri gelerek gecikme için özür diledi.

"Bayan Delaney'in transferi için başka biri görevlendirilmiş."

"Bekleyemez miyiz?"

"Üzgünüm. Bir şey mi dediniz?"

Adamın dalgınlığı rahatsız ediciydi. "Yeğenimi bekleyemez miyiz, diye sordum."

"Korkarım hayır. Diğer iki misafirimiz sizi bekliyordu. Onlardan daha fazla beklemelelerini isteyemem. Umarım anlayışla karşılırsınız."

"Evet, elbette."

"Teşekkür ederim. Diğerleri de eminim bu tavrınızı takdir edeceklerdir."

Dobra bir tavırla, "Onlar kim?" diye sordu.

"Anlayamadım?"

"Diğer müşterilerin kim olduklarını sordum Bay Edwards."

"Cleveland'dan Bayan Trapp ve Miami'den Yargıç Collins."

Carrie her iki ismi de daha önce duymamıştı ve ünlü olup olmadıklarını merak etti. Öyle olduklarını umuyordu. Olabil-diğince çok bağlantı kurmayı tercih ederdi. Belki de yargıç televizyondaki şu tanınmış simalardan biriydi. Bu harika olmaz mıydı?

Nihayet bagaj teslim alanına vardılar ve kendilerine bagaj bandına yakın bir yere geçmek için yol açan yolcu kalabalığına katıldılar. "Spaya varmamız ne kadar sürer?"

"Çok değil," diyen adam, "Lakin bu akşam doğrudan Ütopya'ya gitmiyorsunuz," diye ekledi. "Su şebekesinde bir sorun oluştu ama gece yarısından önce tamir edilmiş olacak. Rahatsız olmamanız için geceyi geçirmek üzere yönetim tarafından size, Bayan Trapp'e ve Yargıç Collins'e özel bir dağ evi ayarlandı."

Carrie buna itiraz etmeye niyetlendi. Evet, bu rahatsız olacağı bir durumdu ama tam o esnada Bay Edwards olağan bir

şeymiş gibi, "Bay Cruise ve misafiri dağ evinin son misafirle-riydi," dedi.

Carrie'nin gözleri büyüdü. "Tom Cruise mu?"

"Evet efendim," diyen adam yumuşak bir tonla devam etti. "Yarın sabah spaya götürüleceksiniz."

"Yeğenim de dağ evinde mi kalacak?"

"Emin değilim. Eğer sorun uçuşu sona ermeden çözülmürse doğrudan spaya götürülecektir."

"Bu dağ evi Aspen'e yakın mı?"

"Hemen dışında, Göller Arasındaki Bölge denilen dağların üst kısmında bir yerde. Oldukça güzeldir. Yılın bu zamanı soğuk geceler ve ılık, çoğunlukla güneşli günler olur. Yürüyüş ve kamp yapmak için harika bir yer."

"Açık alan sporlarına yatkın biri değilim ama siz kesinlikle öyle görünüyorsunuz," diyen Carrie adamın özel dikim takım elbisesinden belli olan kaslarını ve omuzlarının genişliğini kastediyordu. Özel dikim derken, bugünlerde şoförlere ne kadar maaş veriyorlardı acaba?

Bagajlar bantta dönmeye başlamadan önce en az on dakika yan yana beklediler.

Bantta yaklaşan tıka basa dolu siyah Gucci marka valizi işaret eden Carrie, "Bu benim," dedi. Adamı, "Dikkat edin," diye uyardı. "Ağırdır."

"Tek valiziniz bu mu?"

Adam kesin şaka yapıyor olmalıydı. "Hayır, üç tane daha var."

"Spada ne kadar kalacaksınız?"

"İki hafta. Siz ne kadardır orada çalışıyorsunuz?" Kalan valizleri beklerken havadan sudan konuşmak için öylesine sormuştu. Eğer valizlerinden biri kaybolacak olursa çok zor durumda kalabilirdi çünkü dizüstü bilgisayarının yedek pilleri ve diğer cep telefonu onların içindeydi.

Adam, "Bir yıldır," diye cevapladı.

Aslında ilgilenmese de “Ne güzel,” diye cevap verdi.

Diğer valizler ne cehennemdeydi? Gerildiğini hissederek derin bir nefes aldı. Rahatla, dedi kendi kendine. Tatildesin.

Valiz teslim alanını bakışlarıyla tarayarak kadınlar tuvaletini gözüne kestirdi. “Gitmeden önce yüzümü soğuk suyla yıkamak istiyorum.”

“Eğer bekleyebilirseniz—”

“Dürüst olmam gerekirse bekleyemem,” diye adamın sözünü kesti. Tekerlekli çantasını uzatsa da kol çantasını vermedi. “Gelen valizin geçmesine izin vermeyin. Cep telefonumla dizüstü bilgisayarım onda.”

Sonra aceleyle tuvalete yöneldi. Ellerini yıkarken diğer cep telefonunu cebine koyduğunu hatırlayarak Avery’yi aramaya karar verdi.

Biraz mahremiyete sahip olmak için sondaki tuvalete giderek telefonun çekmesi için dua edip hızlı arama tuşuna bastı. Önce Avery’nin dairesini aradı, telesekreter mesajını dinledi ve bu mesajı alır almaz onu aramasını söyleyen bir not bıraktı. Sonra havaalanına gitmek için yolda olabileceğini düşünerek doğrudan Avery’nin işyerindeki masasına bağlanan hattı tuşladı. Hat ikinci çalışta sesli mesaja düştü.

“Lanet olsun Avery, uçuş bilgilerini alınca beni araman gerekiyordu ama unuttun, değil mi? Bütün kalbimle şu an uçakta olmanı ve Denver’a vardığında bu mesajı dinlemeni umuyorum. Sanırım vesvese yapıyorum ama işinin seni nasıl içine çektiğini biliyorum. Eğer o korkunç toplantılarından biri yüzünden uçağı kaçırdığını öğrenirsem öyle bir bağırırım ki bir ay kulakların cınlar. Gerçekten Avery, yapabileceğin onca şeyi, kazanabileceğin onca parayı düşününce... bak neredesin... o penceresi bile olmayan zindanda Tanrı bilir neyi analiz ediyorsun. Yeteneklerin boşa harcanıyor. Eminim bunun farkındasındır. Umarım kariyer değişikliği yapmana yardım etmem için bana izin verirsin.”

Carrie ne yaptığının farkına varınca bir kahkaha attı.

“Konuştukça konuşuyorum, değil mi? Dahası bütün bunları daha önce de duydun. Neyse, seni Aspen’de olduğumu söylemek için aradım. Spaya beraber gidebilelim diye seni beklemek istedim ama burada başka misafirler de var ve onlardan oturup beklemelerini istemek çok rahatsız edici olacaktı. Bu gece spaya gitmiyoruz. Bir tür tesisat sorunları varmış ama şoförümün söylediğine göre sen gelene kadar tamir edilecekmiş. O saatte ben derin bir uykuda olurum. Diğer iki misafirle beraber geceyi lüks bir dağ evinde geçireceğiz. Diğer kadının adını şimdiden unuttum ama biri yargıçmış. İddiaya girerim ki meşhur biridir. Yani yarın Ütopya’ya giriş yapar ve seni bulurum,” diyerek yeni bir heyecan dalgasıyla devam etti.

“Dağ evinin bulunduğu yere Göller Arasındaki Bölge deniyormuş. Ne antika bir isim, değil mi? Son kalan misafir Tom Cruise’muş, yani sen düşün ne kadar güzel olduğunu. Yani adam A sınıfı listenin en tepesinde, kalkıp da döküntü bir yerde ağırlayacak degillerdir onu. Neyse, şoför gelip kadınlar tuvaletinde beni aramaya başlamadan önce kapatsam iyi olur. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. O kadar eğleneceğiz ki... Of, şoför adımı sesleniyor. Spa, valizlerimi taşıması için gerçek bir çam yarması göndermiş. Biraz sert ve resmi bir tip ama hafif bir İngiliz aksanı var. Ahh ve seksi biri. Adı Monk Edwards ama inan bana daha önce gördüğüm hiçbir keşişe benzemiyor. Belki seni alması için de bir çam yarması gönderirler. Hoşça kal бүсүр. Yakında görüşürüz.”

* Monk, keşiş anlamına gelmektedir. (ç.n.)

3

İZLER ÜTOPYAYI İŞARET ediyordu. John Paul Renard yaklaşık bir yıldır bu profesyonel katilin izini sürüyordu ama şu âna dek bir başarı elde edememişti. Son bilinen suikast polis tarafından da aranan bir adam olan John Russell'ın infazıydı ve Riviera'da gerçekleşmişti, o zamandan beri de kendisini Monk diye adlandıran katil sanki yeryüzünden silinmiş gibiydi. Paris ve Cannes şehirlerinde onun yöntemiyle örtüşen infazlar gerçekleşse de dişe dokunur bir kanıt elde edememişti.

Şu âna dek.

John Paul donanmada görev yaparken FBI için çalıştığı kısa süre esnasında sabırlı olmayı öğrenmişti. Katilin eninde sonunda Amerika'ya döneceğini biliyordu. Bu sadece bir önseziydi ama işe bakın ki haklı çıkmıştı. Üç hafta önce Monk nihayet yüzünü göstermişti. İşleri eline yüzüne bulaştırdığı da ortadaydı. Eski kredi kartlarından birini kullanmıştı. Bugüne kadar infazlarında lanet olası derecede kusursuz olan bir adamın karakterine o kadar aykırı ve özensiz bir davranıştı ki bu, John Paul, Monk'un kartı kaybettiğini ve bulan birilerinin kullandığından şüpheleniyordu.

Yine de kontrol etmeye değerdı. Carolyn Salvetti adında bir kadın adına Colorado'daki Ütopya Spa Merkezi'ne bir ödeme gerçekleştirilmişti. John Paul gerekli araştırmayı yaptığında, kadının banka hesaplarında ve emeklilik yatırımında bunun gibi bir sürü tatil satın alabilecek parası olduğunu öğrenmişti. Monk'un onunla bağlantısı neydi? Birini öldürmesi için mi kiralamıştı onu? Yoksa bir sonraki kurban kadının kendisi miydi?

John Paul bu kadının ismini hükümetin veri tabanında da aratmıştı. Eski şifresini kullanırken giriş yaptığını görür görmez bağlı çalıştığı adamın yanlış bir varsayımla işe geri dönmeye hazır olduğunu düşüneceğini biliyordu. Bu sebeple bilgisayar başında uzun süre kalmamıştı. İki dakikadan kısa sürede bilmek istediklerini öğrenmişti. Salvetti tertemizdi. Ödenmemiş vergi yoktu, park cezası yoktu, kısaca hiçbir kanun dışı eylem yoktu. Kocas da temizdi. Carolyn Salvetti, Star Catcher isimli bir şirketin yöneticisiydi. Kocas da yardımcısıydı.

Veri tabanı sorularını cevaplandırmamıştı. Eğer Carolyn Salvetti Monk'un bir sonraki hedefiyse, o zaman adamı kim kiralamıştı? Kim bu kadının ölmesini istiyordu?

John Paul bu soruların cevaplarını bulmaya kararlıydı. Erkek kardeşi Remy Colorado Springs'te yaşadığından onu arabasıyla ziyaret etmeye karar vermişti. Doğduğu yer olan Luisiana, Bowen'da suratsız bir münzevi olarak tanındığından eski bir Ford arazi arabası aldığında ailesi ve az sayıdaki arkadaşı şok olmuştu. Araçta birkaç değişiklik yapıp motoru güçlendirmiş, Remy için yaptığı mutfak sandalyelerini arkaya atmış ve yola koyulmuştu. Erkek kardeşiyle iki gün geçirmişti ama Salvetti'nin spaya varacağı gün olan 16 Haziran'da John Paul orada kadını bekliyordu. Umudu Monk'un da orada olmasıydı ki adi herifi enseleyebilsindi.

Ama Carolyn Salvetti gelmedi. Fazla büyük ve tuhaf kaplama dişleri olan, aşırı derecede gergin resepsiyonist, John

Paul'e Bayan Salvetti'nin son dakikada rezervasyonunu iptal ettiğini söyledi. "Ama eski rezervasyonunun hemen altına, yeğeni Avery Delaney'in merkezimizde kalacağı not edilmiş," diye ekledi. "Kendisi bir hafta kalacak. Bu bilgiyle yardımcı olabildim mi?"

Soruyu duymazdan gelen John Paul, müdürle görüşmek istediğini söyledi. Görevli aniden dönünce tökezledi ve patronunu çağırmak için koşarak uzaklaştı.

Bir dakika sonra arkasına sinmiş resepsiyonistle beraber Tim Cannon görüldü. FBI'dan ayrıldığı için bu gergin dudaklı, terleyen ufak tefek adamı yola getirmek için gerekli kimliği olmadığından, John Paul gözdağı vermeyi tercih etti. Her zamanki gibi bu işe yaramıştı. Tam olarak anlayamadığı bir sebepten, insanların ondan korkmak gibi bir eğilimleri vardı. Kız kardeşi bir keresinde bunun sebebinin, vücudunun iriliği ve nadiren gülümsemesi olduğunu söylemişti. Yabancıların onu görünce geri adım atmasını tuhaf bulsa da insanların bu korkularını lehine kullanmayı bilirdi. John Paul'un devlet için çalıştığını varsayan Cannon, —John Paul bunu açıkça söylemese de ima etmişti— ondan korktuğunu itiraf etmekten utandığından olsa gerek herhangi bir kimlik kartı istemeye gerek görmedi. Aslında müdür bundan daha fazla yardımcı olamazdı. John Paul'u ofisine davet etmiş, masasını ve telefonunu kullanabileceğini söylemiş ve tamamlaması gereken acil bir işi olduğunu belirterek ofisten ayrılmış ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

John Paul yalnız kalır kalmaz Cannon'un bilgisayarını açarak aradığı siteyi bulup giriş kodunu yazdı. Teknolojiden ne kadar nefret etse de istediği bilgiye ulaşabilmesinin tek yolu buydu. Monk'la alakalı alarma geçilip geçilmediğini öğrenmek istiyordu ve geçilmediğini görünce keyfi yerine geldi. Spa merkezi henüz ajanlarla dolup taşmıyordu —ki John Paul'a göre adamlar siyah kıyafetler içindeki rahibeler kadar çabuk fark edilirlerdi— bu da FBI'ın henüz Monk'un Amerika'ya

döndüğünden habersiz olduğunu gösteriyordu. John Paul'un onlara söylemeye hiç niyeti yoktu. FBI sadece işleri batırmaya yarardı. Monk ajanları anında fark eder, geri çekilip kayıplara karışırdı.

Buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. O bir adım öndeydi ve tek ihtiyacı olan da buydu. Katilin peşine düşmek için kişisel bir sebebi vardı ve yoluna kimsenin çıkmasına izin vermeyecekti.

Bir yıldan uzun bir süre önce Monk, John Paul'un kız kardeşi Michelle'i öldürmeye kalkmıştı ve kocası ile bir arkadaşı olmasa bunu başaracaktı. Monk kaçmıştı ve John Paul için bu affedilmez bir şeydi. O şerefsizi avlayıp ait olduğu cehenneme göndermeden rahat yüzü görmeyeceğine dair yemin etmişti.

Araştırmasını yapmaya başladığında, intikam arzusu daha da körüklenmişti. Özellikle bir dava onu çok sarsmıştı. Bir baba, kumar borçlarını ödeyebilmek için sigorta parasını almak istemiş ve kendi kızını öldürmesi için Monk'u kiralamıştı. Kızı, Monk'un öldürdüğünü FBI da biliyordu çünkü katil olay yerinde her zaman bir gül bırakırdı ve baba bırakılan kanıtı yok ettiyse de kızın yatağında tek bir gül yaprağı bulunmuştu. Genç kız için yas tutacak veya adalet arayacak başka akraba da yoktu. John Paul, FBI'ın henüz haberinin bile olmadığı başka kurbanlar olduğunu biliyordu. Katil durdurulana dek daha kaç masum insan ölecekti?

4

MONK VARIŞ NOKTALARINA doğru ilerlerken bir yandan kadınları eğlendiriyordu. Carrie adamın çok etkileyici ve bir o kadar da düzgün biri olduğunu düşünüyordu. Kafasındaki mükemmel İngiliz kâhya profilinin bir yansımasıydı âdeta.

Valizleri tam donanımlı yepyeni bir Land Rover cipin arkasına atan adam, dörtçeker arabanın dağ yolları için daha uygun olduğunu açıklayıp bu sebeple spanın limuzinlerinden biriyle gelmediğini ekledi. Anne Trapp öne otururken Carrie de Yargıç Collins'in yanına, arkaya geçti. Lüks koltuklar bej renginde deridendi ve çok rahattı.

Hepsi heyecanlı ve gergin olsa da aralarında çok az bir konuşma geçiyordu. Monk onlara spanın tarihçesini kısaca anlattıktan sonra gittikleri dağ evinde kalan bazı ünlülerle ilgili bir sürü etkileyici hikâye anlatarak konuşmaya devam etti.

Carrie ne kadardır yolda olduklarından emin değildi. Ha-vaalanından ayrıldıklarında saate bakmamıştı ama aradan en az bir saat geçmiş olmalıydı, hatta belki daha fazla. Monk'un hikâyeleri o kadar merak uyandırıcıydı ki uzun süren yolculuğu veya midesinde hafifçe başlayan bulantıyı çok umursamıyordu. Sara'nın manzarayı gördükçe çıkardığı hayret nidalarına karşın Anne beton gibi durarak sessizliğini korurken, Carrie de

Monk'a geçmişte hizmet ettiği misafirlerle ilgili sorular yağdı-
rüyordu. Siyasetçilere karşı özel bir merakı yoktu. Asıl merak
ettiği, film yıldızlarına sağlanan hizmetler ve ayrıcalıklardı.

"Russell Crowe da mı misafirdi? Nasıl biriydi?"

Monk, Avustralyalı aktörle ilgili komik bir anıyı anlatarak
karşılık verdi. "Evden oldukça hoşlanmıştı," diye ekledi. "Ve
satın almak istemişti."

Sara, "Ev gerçekten güzel olmalı," diye fikir yürüttü.

Monk evin ihtiyaç duyacakları her türlü konfora sahip ol-
duğu konusunda onları temin ettikten sonra Ütopya'ya giriş
yapana dek evde hanımların hizmetinde olacağını da belirtti.

Anne rahatsız olmuş bir sesle, "Umarım daha fazla sorun
yaşanmaz," dedi.

Sara, "Bir sorun mu oldu?" diye sordu.

Anne, "Kesinlikle," dedi. Açıklarken Sara'ya bakabilmek
için arkasını döndü. "Valizlerime yardımcı olmak için uçuş
kapısında beni bekleyen hiç kimse yoktu ve eğer bagaj tes-
lim alanına doğru yürürken elinde tabelasıyla sizin uçuş ka-
pınızda bekleyen Bay Edwards'ı görmeseydim kendi başımın
çaresine bakmak zorunda kalacaktım," dedikten sonra ilave
etti: "Oldukça bitkindim. Ve valizlerimi taksi durağına kadar
taşıma fikri katlanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Carrie söze karışarak, "Alanda size yardımcı olabilecek gö-
revliler vardı," dedi.

Anne, "Sorun o değil," diye terslendi. "Bu şekilde bir sıkın-
tıya maruz bırakılmamalıydım."

Ne şirret bir kadın, diye düşündü Carrie. Anne'in yüzün-
deki ifade çok komikti. Sekiz yaşında biri gibi surat asıyordu.

Bay Edwards söze girip, "Bayan Trapp, sizi temin ederim
bütün ihtiyaçlarınız kusursuz bir personel tarafından karşıla-
nacak," dedi. "Ve bu sıkıntı için tekrar özür dilerim."

"Dağ evinde hizmetkârlar olacak mı?"

"Evet, elbette."

“Kaç tane?”

Adam, “Dört,” diye cevap verdi. “Kısa süre sonra spadan gelmiş olurlar.”

Anne, “Bir tanesinin sadece benimle ilgilenmesini istiyorum,” diye talep etti. “Bunu halleder misiniz?”

“Evet, elbette.”

Anne başıyla onaylayıp, “İyi,” dediğinde, sesi biraz yatışmış gibiydi.

Sara ve Carrie aynı fikirde olduklarını belli edercesine bir bakış paylaştılar. Sonra Anne konuşmaya devam edip, “Bu gece yalnız olmayacağımızı öğrendiğime memnun oldum,” dedi. “Yani bir şey olursa, bir şey kırılırsa... bilemezsiniz.”

“Eve yeni bir alarm sistemi kuruluyor. Kablolar henüz gerektiği gibi gizlenmedi ama sistem çalışıyor. Çalıştırıldığı zaman dış kapıları veya pencereleri açamayacaksınız tabii ki ama geceleri burası oldukça serin olur, bu sebeple pencere açmak isteyeceğinizi hiç sanmıyorum.”

Carrie seyahat arkadaşlarına baktı. İkisi de tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama nerede karşılaşmış olabileceklerini bilmiyordu.

Anne’in öne dönük başına baktı ve sonunda dayanamayıp kadının omzuna dokunup sordu. Kahverengi gözleri çukurlarına kaçmış sarışın kadın yarı dönerek hafifçe gülümsedi ve “Tanıştığımızı sanmıyorum,” dedi. “Hiç Cleveland’de bulunuz mu?”

Carrie, “Hayır,” diye cevap verdi.

Yakından baktığı için kadının cildinin ne kadar sağlıklı olduğunu net bir şekilde görebiliyordu. Gözleri cansız ve donuk, cildi balmumundan yapılmış gibiydi ama tabii bunun sebebi yüzündeki ağır makyajı da olabilirdi. Belki de Anne, açlık grevine girmiş birine aitmiş gibi duran anoreksik vücudunu mucizevi şekilde iyileştirecek bir kür almak için gelmişti buraya. Carrie onun aşağı yukarı kendi yaşında olduğunu tahmin ediyordu.

Yargıç Sara Collins'in sorunu ise tam tersiydi. Kadının yirmi beş otuz kilo kadar fazlası vardı. Belki de yağ aldırma veya mideye kelepçe taktırma işlemi yaptıracaktı. Yaklaşık yetmiş yaşlarında görünüyordu ve yüzü kesinlikle yaşını ele veriyordu. Belki de yüz gerdirme operasyonu yaptırmaya gelmişti. Carrie sormak için ölüyordu ama buna cesaret edemedi.

Onu nereden tanıyor olabilirdi? Belki de televizyonda görmüştü. Mahkeme programları bu aralar modaydı. Yargıç Judy gibi televizyonda kendi programı mı vardı acaba?

Kendisine sorardı ama şoförleri birden turist rehberine dönüşmüş, Colorado ile ilgili tek taraflı bir sohbet başlatmıştı. Hikâyeler birbirini kovaladı ama hepsi ilginç dedikodular içerdiğinden Carrie bölmenin kabalık olacağını düşündü. Adam birbirlerini tanımalarına zaman vermiyordu. Carrie de eve yerleştiklerinde Sara'ya ünlü olup olmadığını sormaya karar verdi.

Sonra diğer kadınların onun hakkında ne düşündüklerini merak etmeye başladı. Gerçek yaşından daha fazla gösteriyordu. Yaşlı bir cadı, diye düşündü. Evet, büyük ihtimalle böyle düşünüyorlardı.

Bir süredir özel yolda ilerlemekteydiler ve virajlar gitgide dikleşiyordu. Dönerek ilerledikçe Carrie'nin midesi daha da fazla bulanmaya başlamıştı. Harika, diye düşündü. Mükemmel İngiliz kâhyanın üzerine kusacağım. Diğer misafirleri etkilemek için daha iyi bir yol olamazdı.

Sara, "Şirket bütün bu arazinin tek sahibi mi?" diye sordu Monk'a.

"Evet hanımefendi," diye cevapladı adam.

Carrie, "Eve daha çok var mı?" diye lafa girdi.

"Bir sonraki virajın ardında."

Hiçliğin ortasındaydılar. El değmemiş vahşi doğanın... Carrie birden içinde bir tedirginlik hissetti. Aniden bir süredir etrafta hiç ev veya kulübe görmediklerinin farkına varmıştı. Alarm sisteminin işlerine yaramayacağı da kafasına o an dank

etti. Alarm çalsa bile kim duyacaktı ki? En yakın polis merke-
zine bağlı bile olsa, kimbilir karakol neredeydi? Bir saat uzak-
lıkta mı? İki saat mı? Yoksa alarm spaya mı bağlıydı?

Evet, kesin öyleydi. Bu da spanın yakında olduğu anlamı-
na geliyordu. Kafasındaki sorulara cevap bulduğunu düşünen
Carrie deri koltukta arkasına yaslanıp rahatlamaya çalıştı.

Ev aniden görüş alanlarına girdi. İnanılmazdı. Doğal sedir
ağacından geniş piramit şeklindeki çatılar gökyüzüne doğru
uzanıyordu ve sanki bu muhteşem yapının tek amacı, çevre-
sindeki muazzam doğayı takdir etmiş gibi çift katlı pence-
re camlarından, arkalarındaki dağın zirvesi yansıyor. Özel
araç yolu, evin geniş verandasının önüne doğru kıvrılıyordu.
Bele kadar yükselen taş duvarlar, arkadaki sarp yamaçtan ko-
runmak üzere yapılmışa benziyordu.

Sara sesli bir şekilde yutkundu. “Şu harika verandaya ve
sallanan sandalyelerin güzelliğine bakın. Birini mutlaka de-
nemeliyim.”

Monk, Land Rover’ı taş döşeli araç yolunun tam ortasına
park ederek yolcularının kapısını açmak için aceleyle inerken,
“Verandada durup pencereden evin içine bakarsanız, diğer ta-
raftaki vadinin manzarasını da görebilirsiniz,” dedi.

“Ah, çok tatlı,” dedi Anne. “Yepyeni görünüyor,” diye ek-
leyip yolun yan tarafındaki duvara giderek önünde uzanan
ağaçlara baktı.

“Dört yıl önce inşa edildi.”

Sara, “Tanrı aşkına, bunca camı dağın zirvesine nasıl taşı-
mış olabilirler ki?” diye sordu.

“Sanırım büyük bir dikkatle,” diye cevap verdi Carrie.

Monk, “Siz hanımların burada oldukça rahat edeceğinize
inanıyorum,” dedi.

Sara öylesine heyecanlı bir sesle, “Ahh, evet edeceğiz,” dedi
ki kadın elini çırpmaya başlasa Carrie hiç şaşırmayacaktı.

Sara bu tarzda ortamlara alışık değil miydi? Tanrı aşkına, kadın yargıçtı. Elbette parası vardı. Ve görüldüğü üzere Anne'in de vardı. Çok zengin olmasalar spanın ücretini karşılayamazlardı ki.

"İçeri girmek isterseniz sizi bekleyen soğutulmuş bir şişe şampanya var. Ben valizlerinizi getireceğim."

Carrie kapıyı açıp içeri ilk giren kişi oldu. Evin iç kısmında yerdeki ince kabloları fark ettiğinde bunların alarm sistemine ait olduklarını varsaydı.

"Adımınıza dikkat edin," dedi. "Kabloları takılmayın."

Giriş katı çok genişti. Solda üç kat yukarı kıvrılarak çıkan muazzam güzellikte mermer bir merdiven bulunuyordu. İçerisinin günışığıyla dolu olduğunu fark edip başlarını kaldırdıklarında uzun dikdörtgen çatı penceresinden altın rengi bulutların görüldüğünü fark ettiler.

Sara, "Merdiven ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu. "Ahşap tırabzanlar... mermer basamaklar, şimdiye dek gördüklerimin iki katı derinliğinde ve uzunluğunda. Bunu inşa etmek bir servete mal olmuştur. Şu tırabzanlara bakın. İşçiliğin çok maharetli ellerden çıktığı belli."

Carrie de aynı fikirdeydi. O esnada Anne onlara seslendi. "Güneşin batışıyla dağlar alev alev yanıyor gibi görünüyor. Gelin de bakın." Memnun edilmesi zor bir kadın olan Anne bile etkilenmiş benziyordu.

Carrie girişte bir an için durup görüntüyü içine sindirdi. Renkli –ve çok kaliteli– şark halıları salonun uçuk kahve mermer zeminine yayılmıştı. Pastel renklerde bej ve kahvenin tonlarının hâkim olduğu mobilyalar, dağlarla uyum içindeydi. Taştan yapılmış en az beş metre yüksekliğindeki şömine, en sevdiği film olan *North By Northwest*'teki kötü karakterin evine benziyordu ki her seyrettiğinde o şömineye bayılırdı.

Tam karşılarında batmakta olan ve alev topunu andıran güneş, içerisini yumuşak bir turuncuya boğmuştu.

Sara, "Kendimi cennette gibi hissediyorum," dedi.

"Eğer şu döner merdivenden çıkarsan, işte o zaman cennette olursun," diye takıldı Carrie.

Anne kenardaki büfedeki kovada soğutulmaya bırakılmış şampanyayı fark etti. Yanındaki kristal vazoda, uzun saplı kan kırmızısı üç tane gonca gül vardı. Goncaların yaprakları daha yeni açılıyordu. "Birer bardak şampanya içelim mi?"

Sara, "Elbette," diye cevap verdi.

Anne şişeyi açmaya çalışırken üç kadın manzaraya yukarıdan bakan pencerenin önünde duruyorlardı. Nihayet şişe patladığında Anne gergin bir kahkaha atıp şampanyayı Waterford kristali kadehlere döktü.

"Kadeh kaldırmalıyız," dedi Carrie.

Sara, "İyi fikir," diye ona katıldı.

Anne ile kadehlerini kaldırıp Carrie'nin neyin şerefine içeceklerine karar vermesini beklediler.

"Bize," diyen Carrie ekledi: "Bütün dileklerimiz gerçek olsun."

Anne, "Çok hoş," dedi.

Berberce konforlu ve yumuşak yastıklardan oluşan koltuklara oturup kişisel konulara girmekten kaçınarak havadan sudan konuşurlarken, Monk da valizleri üst kata taşıdı. Carrie hâlâ midesinin bulandığını hissettiğinden küçük bir yudumdan fazla içmedi.

Monk on dakika sonra tekerlekli servis tepsisinde kanepelerle geldi. Keten peçeteleri sehpalara koyarken Carrie içeride bir kapının kapandığını duydu. Yemek odasına giden koridora doğru baktığında siyah elbise giymiş bir kadının mutfığa girdiğini gördü.

Sara'ya dönüp, "Hizmetkârlar geldi," dedi.

Anne, "Şu salatalıklı kanepelerden tadın," diye önerdi. Tek lokmalık kanepelerden birini ağzına attı. "Oldukça lezzetliler."

Carrie kadınlara kendini iyi hissetmediğini itiraf edecek değildi, hele araba tuttuğunu söylemeye hiç niyeti yoktu.

“Tamam, denerim,” diyerek küçük sandviçi ağzına atıp zar zor çiğneyip yuttu. “İyiymiş.”

Anne’in salatalıklı kanepelerden sonra iki tane somonlu kanepi yediğini ve Sara’nın da onun iki katını yalayıp yuttuğunu gören Carrie’nin midesi daha da bulanmaya başladığından daha fazla yiyemeyeceğine karar verdi.

Dakikalar içinde hepsi esnemeye başlamıştı. Bunu fark eden Monk, “Eğer beni takip ederseniz size odalarınızı gösterebilirim,” diyerek masa lambasını açmak için eğildi. Güneş battığından oda gölgelerle dolmuştu.

Anne, “Çok uykum var,” dedi.

“Dağ havasındandır,” diye fikir yürüttü Sara. “Ben de çok halsiz hissediyorum.”

Döner merdivende Monk’u takip ettiler. Carrie yukarı doğru bakarak, “Kim merdivenlerin bir sanat eseri olabileceğini düşünürdü ki?” dedi.

“Ben merdivenlerden nefret ederim,” dedi Anne. “Yaptıracam bir sonraki ev tek katlı geniş bir çiftlik evi olacak.”

Sara’yla Carrie kadının yorumunu duymazdan geldiler. Monk, “Bu gece için valizlerinizi boşalttım,” diyerek dikkatleri üzerine çekti. “Bayan Trapp, siz ve Yargıç Collins ikinci katta koridorun iki ucundaki odalarda konaklayacaksınız. Bayan Salvetti, siz bir üst kattasınız. Umarım hepiniz bu deneyimi tatmin edici bulursunuz.”

Monk’un arkasından Anne çıkarken, peşinden Carrie ve son olarak da tırabzana tutunarak destek alan Sara geliyordu.

“Sanki daha önce bu eve gelmiş gibiyim,” dedi Sara. “Gerçi daha önce hiç böyle bir merdiven görmediğimden neden böyle hissettiğimi de anlamış değilim.”

Carrie, “Bence bunun sebebi şömine,” dedi. Basamakta durup alttaki oturma odasına tekrar göz gezdirdi. “Hiç *North By Northwest* filmini görmüş müydün? Cary Grant ile Eva Marie Saint başrollerinde oynuyordu hani?”

“Hatırlıyorum. Taş şömine tıpkı o filmdekine benziyor. O kadar tanıdık gelmesinin sebebi bu olmalı.”

Anne, “Ben o filmi hiç izlemedim,” dedi.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Carrie, “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi. “Hitchcock’un en iyilerinden biri.”

Anne omuz silkti. “İşimi yönetmekle meşguldüm. Sinemaya gitmeye hiç zamanım yoktu.”

Sara, “Ama bu bir klasik,” dedi. “Televizyonda en az yüz kez oynamıştır.”

“Ah, ben asla televizyon seyretmem.”

Carrie bu kadınla nasıl bir bağ kurabileceğini bilmiyordu. Anne sanki televizyon seyretmemekle övünür gibiydi. Carrie’nin hayatı ise sponsorlar ve televizyon kanalları etrafında dönüyordu. Anne’e sanki uzaydan gelmiş gibi bir bakış attı. Televizyon seyretmemek veya sinemaya gitmemek mi? Kadının bu kadar donuk olmasına şaşmamak gerekirdi.

Anne hakkında böyle önyargılı olduğu için hiç suçluluk hissetmiyordu. Kadının bilmeden de olsa Carrie’nin inandığı ve çalıştığı her şeyi aşağılamıştı.

Monk önce Sara’nın sütünü gösterdi.

Sara, “Sanırım akşam benim için burada sona eriyor,” dedi. “Sabah görüşürüz.”

Carrie, Monk’u koridorda takip ederken, “İyi geceler,” diye cevap verdi.

Adam, Anne’in geçmesi için odasının kapısını açıp Carrie’ye döndü. “Sizin sütünüz Yargıç Collins’in tam üstünde,” diyerek merdivenden bir üst kata yöneldi.

Carrie, “Yani toplam dört süit mi var?” diye sordu.

“Evet.”

Beraberce Carrie’nin kapısına vardıklarında Monk yol vermek için yana çekildi. Geniş yatak odası ve ona bitişik oturma odası insana huzur veren tonlarıyla kehribar rengindeydi. Rahat görünen iki koltuk, şöminenin iki yanına yerleştirilmişti ve

desenli çam ağacından yapılmış dört direkli karyolanın üzerine kuştüyü yorgan örtülmüştü.

Carrie sesli bir şekilde esnedi. Monk veya hizmetli kadınlardan biri geceliğiyle sabahlığını yatağın üzerine sermişti. Tekerlekli el çantasının valiz rafına konduğunu fark etti. Çantanın açık ve boş olduğunu görünce dizüstü bilgisayarının nerede olduğunu soracak oldu ama ani bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgasıyla oturmak zorunda kaldı. Üst üste derin derin nefes alıp karyola direğine tutundu.

“Her şey yolunda mı Bayan Salvetti?”

İşleri zora sokmak veya Anne gibi her şeyden şikâyetçi olmak istemediğinden kısaca uzun süren günden dolayı bitap düşüğünü söyledi. “Normalde baykuş gibiyimdir ve gece ikiden üçten önce yatmam ama bu akşam gözlerimi açık tutamıyorum.”

Monk’un yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Dağ havasına alışmak zaman alır ve spadan gelen personel de hepinizin erkenden yatmanızı önerdi. Yarın oldukça yoğun bir gün olacağı benziyor.”

“Evet, eminim öyle olacaktır.”

“En son dinlenmeye çekilen ben olacağım,” diyen adam bir yandan kapıya doğru ilerledi. “O yüzden alarmı ben kurarım. Lütfen pencereleri açmamanız gerektiğini unutmayın.”

“Alarm çalarsa ne olur? Kim duyar? Burada hiçliğin ortasındayız.”

“Alarm elektronik olarak spaya bağlı. Bunu belirttiğimi sanıyordum. Eğer ihtiyaç duyarsak yardım üç dakikadan kısa sürede burada olur.”

“Spa o kadar yakın mı?”

Adam başıyla onayladı. “Eğer ağaçlar olmasaydı pencerenizden kubbeleri görebilirdiniz. Perdeleri kapatmamı ister misiniz?”

“Hayır, açık kalmalarını tercih ederim.” Safra suyunun ağzına geldiğini hisseden Carrie karyola direğini daha sıkı kav-

radı. Hizmetkârların kaldığı bölümü soracaktı ama boğazı o kadar yanıyordu ki konuşmayı uzatmadı.

“İyi geceler. Kapıyı arkanızdan kapatın lütfen.”

Kapının kilidinin *klik* sesini duyduğu an bir eliyle ağzını kapatarak yataktan kalkıp banyoya koştu. Yediği kanepeyi kusmadan hemen önce zar zor klozetin kapağını kaldırabilirdi. Lanet olası araba yolculuğu. Çocukluğundan beri vardı bu sorunu. Sesini çıkarıp arkada oturamayacağını söylemeliydi. Diğerlerinin ne düşüneceğinden endişe edip tek kelime etmemişti.

Onun sorunu neydi? Yabancıların ne düşüneceğini niye önemsiyordu ki? Büyük ihtimalle yarın kahvaltıdan sonra hiçbirini görmeyecekti zaten.

Yemeğin düşüncesi bile midesini altüst etti. O gıda zehirlenmesinden beri bu kadar kötü hissetmemişti kendini. Avery o zamanlar on dört yaşındaydı ve Carrie’ye bakmak için okula gitmeyerek evde kalmıştı. Tony de o zamanlar harika biriydi. Titremeler kötüleştiğinde ona nasıl sarıldığını hâlâ hatırlıyordu.

Duş alamayacak kadar yorgun olan Carrie, dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadı ve geceliğini giydi. Yatak odasına sendeleyerek geri döndüğünde aşağıdan kadeh tokuşturma sesleri duydu ve Monk’un temizlik yaptığını varsaydı. Sonra bir kadının kahkahası duydu. Hizmetçi Monk’la flört mü ediyordu? Olabilir, diye düşündü. Anne, Sara ve kendisi yatmaya çekildiklerinden onların da yapacakları başka bir şey yoktu. Tanrı aşkına, saat daha dokuz bile olmamıştı ama o kadar yorgundu ki odaklanamıyordu.

Oda dönmeye başladı. Kendini berbat hissediyordu. Kendini yatağa atıp örtüyü üzerine çekti ve yan dönerek dinlenmeye çalıştı. Bulantı hâlâ dalgalar halinde gelmeye devam ediyordu. Yavaşça sırtüstü yuvarlandı. Böyle daha iyiydi, çok daha iyi. Gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama birinin yavaşça adını seslendiğini duyduğunda odanın hâlâ karanlık olduğunu

fark etti. Cevap veremiyordu. Sonra üst üste gelen bir *klik* sesi duydu. Hayır, ses daha çok çarpma sesine benziyordu, parmak şıklatma gibi veya bıçakların birbirine sürtülme sesi gibi. Carrie sesin neden kesilmediğini anlayamıyordu.

Biri omzunu dürterek tekrar adını söyledi.

Gözlerini açacak kadar gücünü toparlayamayıp, "Evet?" diye fısıldadı.

"Carrie."

"Evet?"

Ses konsantre olmasını zorlaştırıyordu. Ve çok uykusu vardı. Işıklar açıldığında gözlerini kapatmak için elini kaldırmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Boğuk bir sesle, "Git buradan," dedi.

"Kadeh kaldırmanı duydum, Carrie. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır..."

"Bütün dileklerin gerçek olsun. Peki ya kâbuslar? Onlar da gerçek olabilirler."

Kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. "Ne? Kâbuslar mı? Hayır... kâbuslar olmaz."

"Aç gözlerini Carrie."

Ses gitgide yükseliyordu. "Hadi. Bak bana."

Yukarıdan gelen ses giderek daha talepkâr, daha tehditkâr bir hal almıştı. Carrie nihayet gözlerini hafifçe aralayabildi. Yüzünün önünde açılıp kapanan bir makas gördü. Makas parlıyordu. Az önceki sesin nereden geldiğini anlasa da makasın orada ne işi vardı ki?

Ve bir anda ses kesildi ve makas gözden kayboldu. Birkaç santim ötesinde, ürkütücü şekilde tanıdık gelen şeytani, iğrenç bir gülümsemenin hâkim olduğu bir yüz belirdi.

Çılgılık atmaya çalıştı. "Hayır...hayır... hayır... ah, Tanrım, yarıdım et... hayır... Jilly!"

5

AVERY ZAMAN KAVRAMINI yitirmişti. Havaalanına gitmeden önce olabildiğince çok iş bitirmek için hummalı bir şekilde çalışıyordu. Bir gece önce ofisten çıktığında masası tertemizdi. O sabah her şeyi yoluna koymak için sabah altı otuzda geri gelmişti.

Gözleri o kadar sulanmıştı ki bilgisayar ekranına odaklanmakta zorlanıyordu. Ve gözlerinde hafif bir yanma da başlamıştı. Kim olduğunu bilmediği biri masasına yirmi iki tane dosya bırakmıştı ve bütün bu bilgileri veritabanına aktarması gerekiyordu. Ayrıca okuyup cevaplaması gereken en az altmış tane e-posta vardı ve son yirmi dört saatte masasındaki tele-sekreteri kontrol etmeyi aklına bile getirmemişti.

Masası, tam ortasından kasırga geçmiş gibiydi. Dosyalar nasıl oluyordu da gitgide artıyor gibi görünüyordu acaba?

Margo, "Senin uçakta olman gerekmiyor muydu?" diye sordu. Bir elinde dosyaları, diğerinde boş su şişesini ve bir çörek kutusunu dengede tutmaya çalışıyordu.

Avery e-postalarından birine cevap yazarken, "Çok az zamanım kaldı," dedi.

Lou ayağa kalkıp kollarını esnetti. "Margo, Krispy Kreme çöreklerinden hiç kaldı mı?"

“Bir tane. Avery kendininkini yemedi.”

Avery, “Alabilirsin,” dedi.

Lou, Margo’nun elinden çörek kutusunu kaparcasına alıp açtı. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Yakında.”

“Uçakla mı?”

Margo, “Tabii ki uçakla,” dedi.

Avery, “Her şeyi dakika dakika hesapladım,” dedi. “Eğer tam olarak 16:15’te çıkarsam arabamla eve gitmek, kıyafetlerimi değiştirmek, valizimi almak, otobandan havaalanına gitmek ve arabamı uzun süreli araç bırakılan park alanına bırakıp uçuş kapıma geçmek için sürüyle zamanım olacak.”

Margo çekmecesinden el çantasını alıp geri geldi. “Hey Avery, Bayan Spiegel’in bakıcısını arayıp arabanın anahtarlarını daha iyi bir yerlere saklaması gerektiğini söyledin mi?”

“Hayır, unuttum.”

“Telefon numarasını bulup aramamı ister misin? Toplumu o kadından korumak için bakıcının bir şeyler yapması lazım.”

Avery, “Eğer arayabilirsen çok sevinirim,” dedi. “Ama ters davranma Margo. Bayan Spiegel çok tatlıdır. Araba kullanmaması gerektiğini biliyor ama bazen kafası karışıyor işte.”

“Avery, kadın neredeyse seni öldürüyordu.” Margo derin bir iç çekti. “Tamam, ters davranmam.”

Mel sohbete katıldı. “Washington’daki herkes otoyolda olacaktır. Zincirleme kaza olması muhtemel. Jefferson Davis bulvarını kullanıp doksan beşinci bağlantı yoluna kestirmeden geçmen gerekir. Sana en az yirmi dakika kazandırır bu yol.”

Margo ona katılmıyordu. “İş çıkışı saatinde yola çıkacak. Otoyol daha kısa sürer.”

Avery sadece yarı dinliyordu. Otoyol tartışmasını kesip söze karışırken parmakları klavyenin üzerinde uçarcasına dolaşıyordu. “Sizi bu karmaşayla baş başa bırakacağım için kendimi berbat hissediyorum çocuklar.”

Lou, "Endişelenme," dedi.

Margo, "İşi aramızda bölüşürüz," dedi. "Lou, kemerine pudra şekeri bulaşmış." Avery'nin başının üzerine uzanıp raf-tan bir mendil aldı ve Lou'ya uzattı. Sonra Avery'ye dönerek, "Önümüzdeki ay San Diego'ya kuzenimin düğününe gideceğim zaman bütün işimi sana paslamayı planlıyorum," dedi.

"Havaalanına giderken kullanacağın yolu yazsan iyi eder-sin," dedi Mel. "Bilgisayardan çıktı alıp sen ofisten çıkmadan veririm."

"En geç saat 16:15'te buradan çıktığım sürece sorun yok."

Mel, "Çıktığından emin olacağım," diye söz verdi. "Saatle-rimizi senkronize edelim mi?"

Margo, "Bu çok modası geçmiş bir hareket," dedi. "Brad Pitt bunu asla—"

Telefonu çalınca sözünü kesip cevaplamak için kendi böl-mesine koştu. Onun bıraktığı yerden söze Lou devam etti. "Kabul edin çocuklar, biz inek tipleriz."

"Bunun nesi kötü?" diye sordu Mel. "Yani bir düşünsenize. Bill Gates de inek ve gayet iyi durumda."

"Belki öyledir ama biz onun gibi milyarlar kazanmıyoruz, değil mi? Ve ofisteki herkes bizim inek olduğumuzu düşünüyor."

Mel, "Buna inanmıyorum," dedi. "Hepimiz bir takımın önemli üyeleriyiz."

Margo araya girerek, "Ajan Andrews buraya geliyor," diye duyurdu. "Douglas'ın sekreteri onu buranın yerini sorarken duymuş."

"Büyük ihtimalle bütün takdirleri toplamasına izin verdi-ğin için sana teşekkür etmeye geliyordur Avery," dedi Lou.

Margo, "Geç kaldı," dedi. "Basın toplantısından sonraki gün etmeliydi."

Mel, "Andrews zamanından çalacak," dedi. "Belki gidip bilgisayardan alternatif bir rota çıkarsam iyi olur. Arabaya bindiğinde hangisinden gideceğine karar verirsin. Sadece rad-

yonun açık olduğundan ve trafiğin son durumunu dinlediğinden emin ol.”

Avery gülümsememeye çalıştı. Mel en ufak ayrıntılar konusunda bile takıntılı olan biriydi. “Teşekkürler Mel.”

“Andrews’un ne kadar konuşmasına izin verelim? Dört beş dakika?”

“İyi olur.”

Mel, Lou’ya dönüp, “Sen araya girersin,” dedi. O işte iyisindir.”

Andrews bütün zamanlamayı berbat etti. Avery daha önce adamla hiç karşılaşmamış olsa da bir dakikadan kısa sürede ajanı çözmüştü. Adam çok etkileyici olduğuna inananlardandı. Bu kesinlikle yanlış bir varsayımdı. “Teşekkür ederim” kısmını çabucak geçen Andrews, masanın kenarına ilişip genç kadını akşam yemeğine davet etti. Bakışları asılıyor gibi olmasa da buna çok yakındı. Lou ve Mel hemen ondan kurtulmaya çalıştılar.

Mel, “Avery seyahate çıkıyor,” dedi. “Yakalaması gereken bir uçağı var.”

Andrews ipucunu anlamayınca Lou daha dobra olmaya karar verdi. “Gitseniz iyi olur. Çok sıkı bir programı var ve sizin yüzünüzden geç kalıyor.”

Andrews’un cevabı kollarını göğsünde kavuşturarak şapşal şapşal gülümsemek oldu. Adam, İGŞ (İlk Görüşte Şehvet) hastalığına yakalanmıştı ama bu ilk değildi. Avery’ye yaklaşan erkeklerin çoğu geçici olarak bu semptomları gösterirdi. Mel bu hastalığı kadının büyük bebek mavisini gözlerine bağlamıştı. Avery bütün dikkatini vererek baktığında adamın beyni tamamen şalteri kapatıyordu. Lou, Mel’in teorisine katılmıyordu. Mavi gözler bir erkeğin dikkatini çekmede belki ufak da olsa rol oynuyordu ama adamları saçma sapan konuşan birer salağa çeviren o ölümcül vücudu ve uzun, ipeksi, sarı saçlarıydı.

Andrews de saçmalamaya başlamıştı. Yetenekli bir profesyonelin bu kadar hızla batağa saplanmasını seyretmek gerçekten üzücüydü.

Avery'ye karşı daha korumacı olan Mel, Andrews'un acele edip genç kadına iltifat etmesini umuyordu. Eninde sonunda hepsi ederdi ve sonra da Avery onları kendi yollarına gönderirdi. Mel saatine bakıp Andrews'un Avery'ye ne kadar güzel olduğunu söylemesini bekledi. Eğer adam kısa bir süre içinde vuruşunu yapmazsa Avery uçağını kaçıracaktı.

Hadi ama, hadi dedi Mel. Yap şunu. Ne kadar harika göründüğünü söyle.

Andrews, "Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi.

Avery, "Evet?" diye sordu.

"Senin gibi güzel bir kadın nasıl oluyor da bu bodrum katına tıklıp kalabiliyor?" Ajanın sesi şarkı söyler gibi derinden ve kısıktı. "Senin gibi bir görünüşle—" Cümlesini tamamlamamıştı. Zavallı adam ona neyin çarptığını asla bilemeyecekti.

Avery'nin sesi başından savmak istercesine tersti. "Ajan Andrews, görüntümün nasıl olduğuyla hiç ilgilenmiyorum. Şimdi, müsaade ederseniz, yapmam gereken işlerim var ve sanırım sizin de vardır. Masamdan çekilin ve uzaklaşın."

Sözlerini bitirdikten sonra sandalyesinde dönerek tekrar bilgisayarında yazı yazmaya koyuldu. Andrews yüzünde şaşkın bir *Ne dedim ki şimdi?* ifadesiyle yavaşça doğruldu ve genç bir kız gibi kızarak uzaklaştı.

Mel adam duyma mesafesinden çıkıncaya dek kahkahasını tuttu. "Yani seyahatinden dönünce Andrews'la yemeğe gitmiyorsun sanırım?"

"Burada çalışmaya çabalıyorum."

Lou elini uzatınca kaşlarını çatan Mel cüzdanından bir dolar çıkarıp arkadaşına uzattı. İki adamın arasında, Avery'ye yöneltilen iltifatlar üzerine her daim geçerli bir iddiası vardı. Andrews bacaklardan bahsetmediğine göre parayı Lou kazanmıştı. Genç kadının bacakları inanılmaz güzellikteydi ve çoğu erkek ilk bakışta bunu fark ederdi ama görünen o ki Andrews bacaklara ilgi gösterenlerden değildi.

Margo, "Nasıl oluyor da bu benim başıma hiç gelmiyor?" diye sordu. "Ben de tatlıyım, değil mi?"

"Elbette tatlısın," dedi Lou.

Margo, Lou cevap vermemiş gibi devam etti. "Ve günün birinde evlenip bir ailem olsun istiyorum. Ki Avery asla evlenmeyeceğini defalarca belirtti. Bu haksızlık. Andrews için mükemmel bir seçim olurdu. Gerçekten. Ama bana dönüp bakmadı bile."

Lou, "Onun için mükemmel olacağını nereden çıkardın?" diye sordu.

Genç kadın, "Çünkü adam ateşli," diye cevap verdi. "Ve tepeden tırnağa ateşli bir erkeği benden daha çok takdir edecek biri bulunamaz." Omzunun üzerinden, "Birbirimiz için harika olurduk," diyerek çalıştığı bölmeye geri döndü.

Mel cüzdanını arka cebine koyup işinin başına geçti. 16:15'te ayağa kalkarak, "Gitme zamanı Avery," diye seslendi. "On dakika daha..."

On dakika kırk beş dakikaya döndü ve Avery 17:00'den önce çıkmadı. Şansına dizi bugün çok daha iyiydi ve koşabiliyordu. Yine de uçağını kaçırdı. Otoyolda kaza olduğundan iki yöne doğru da yol tıkalıydı ve nihayet havaalanına vardığında koşarak çıkış kapısına yönelse de uçağı çoktan havalanmıştı.

Avery bir an için eve dönüp kendini yatağa attığını hayal etti. Bu hafta günlük ortalama dört saatten fazla uyumadığı için yorgunluktan bitmişti. Ama bu isteğini gerçekleştirmeye cesareti yoktu. Bütün bir günü heba ederse Carrie onu öldürürdü.

Ütopya onun harika tatil tanımına pek uymuyordu. Oraya sırf teyzesini mutlu etmek için gidiyordu. Halbuki yeni bir yere gittiğinde, yerel renkleri içine çekerek manzarayı görmek isterdi. Altı günlüğüne bir spada tıkılıp kalmayı hiç çekici bulmasa da söz vermişti bir kere, geri adım atamazdı.

Bir sonraki Denver aktarmalı Aspen uçuşu dolu olduğundan, Washington'dan dolambaçlı bir uçuşa binmek zorunda

kalmış ve sonunda kendini Colorado, Grand Junction'da bulmuştu. Bir sonraki uçuşu yakalamak için sabaha kadar beklemesi gerekiyordu. Valizini alarak havaalanının bitişiğindeki otele giriş yaptı ve Carrie'yi aradı. Hat ilk çalışta telesekretere düştü. Teyzesinin çoktan yatmış olduğunu —Aspen'de vakit gece yarısıydı— ve telefonunu şarja taktığını varsaydı. Spaya ertesi gün öğleden sonra varacağını bildiren bir mesaj bıraktı.

Sonra spayı arayıp geç kalacağını bildirdi. Carrie'nin cep telefonuna mesaj bıraktığından resepsiyonisten teyzesinin süitini bağlamasını istemedi.

O gece Avery ölü gibi uyudu. Ertesi sabah tost, meyve suyu ve süttten oluşan kahvaltısını ederken ofisindeki sesli mesaj kutusunu aradı. Telesekreterinde yirmiden fazla mesaj vardı ama şansına hiçbirisi acil değildi. Dinlerken notlar alarak sırayla mesajları silmeye başladı. Carrie'nin mesajı gülümsemesine sebep oldu. Tom Cruise'un kaldığı bir dağ evinde kalacağından bahsederken sesi çok heyecanlı geliyordu. Bu kadar aptalca bir şey için gözlerinde yıldızlar uçuşması tam teyzesine göre bir şeydi. Avery o mesajı da silerek hepsini bitirene dek devam etti.

Saat 8:15'te aşağı inip çıkışını yaptırdı. Resepsiyonist faturayı yazdırırken Avery de Colorado'nun haritasını inceledi. Aspen, Grand Junction'dan o kadar uzakta sayılmazdı, arabayla sadece iki buçuk saatlik mesafedeydi. Sonra yakınındaki bir çiftin, manzaranın ne kadar harika olduğundan bahsettiklerini duyarak anlık bir güdüyle araç kiralamaya karar verdi. Havaalanına giden servise binip geri dönerek bir sedan kiraladı ve yola koyuldu.

Avery eski bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve aşınmış bir çift tenis ayakkabısından oluşan hafta sonu üniformasını giyiyordu. Carrie bu kıyafeti onaylamazdı ama Avery modadansa rahatlığı tercih ediyordu.

Aspen'e doğru doğu yönüne giden I-70 otobanına çıktığında, gerçekten seyahate çıkmış gibi hissetti kendini. Güzel

ve serin bir yaz sabahıydı. Güneş parlıyordu ve gökyüzü, mavinin gerçek olamayacak kadar harika bir tonundaydı. Pencereyi indirip derin bir nefes aldı. Bu muhteşem bir histi. Hava, sanki ciğerlerine saf oksijen çekiyormuş gibi tertemizdi. Aşırı kalabalık ve büyük şehrin kirli dumanından sonra insanı tazeleyen bir değişiklikti.

Bir şişe su ve diyet kola almak için McDonald's'ta mola verdi. Siparişinin ödemesini yaptıktan sonra haritaya bakmak için bölmelerden birine oturdu. Spaya giderken yolda ilginç manzaralar, belki tarihi bir mekân falan görebilirdi. Bir kez giriş yaptıktan sonra Carrie'nin çıkmasına izin vermeyeceğini bildiğinden az da olsa Colorado'yu görebilmek istiyordu. Şu âna dek yolda gördüğü manzara çok güzeldi ama içinden bir ses, daha hiçbir şey görmediğini fısıldıyordu. Ayrıca geç kaldığı için Carrie nasıl olsa kızacaktı. Fazladan bir iki saat neyi değiştirecekti ki?

Önündeki masaya haritayı yayıp Carrie'nin geceyi geçireceğini söylediği yeri bulmaya çalıştı. Neydi adı? Göller Bölgesi? Yok, o değildi.

“Kayıp mı oldun hayatım?”

Derin, bariton ses sıçramasına sebep oldu. Rahatsız da etmişti. Birilerinin ona asılmasına tahammül edecek havada değildi. Derin derin iç çekme isteğini bastırarak onu rahatsız eden kişiye başından gitmesini söylemek için kafasını kaldırdı ama önünde duran beyefendiyi görünce gülümsedi. Adam en az seksen yaşındaydı. Mahmuzları ve üst kısımlarında kıvrımlı süsleri olan kovboy botlarının içine sokulmuş Levi's kot pantolonu, ütülü kot gömleğiyle kusursuz bir görüntüsü olan adamın bir elinde dumanı tüten kahvesi, diğerinde taba rengi kovboy şapkası vardı. Altın rengi ışıltılar saçan kahverengi gözleri ve taranıp düzeltildiği belli olan pala bıyığı ile kırışıklarla dolu yüzü karakteristikti. Hem bıyığı hem de saçları bembeyazdı.

“Affedersiniz?”

“Kayıp mı oldun diye sordum,” diye tekrarladı adam. “Haritaya baktığını gördüm, Colorado’nun her köşesini bildiğinden sana yardım edebileceğimi düşündüm. Bütün ömrümü burada geçirdim ve önümüzdeki eylülde seksen dört yıl olacak.”

“Sadece dikkat çekici yerlere bakıyordum. Aslında yardımcı olabilirsiniz. Bana katılmak ister miydiniz?”

“Çok memnun olurum,” diyen adam kahvesini masaya koydu ve karşısındaki sıraya oturarak elindeki şapkayı büyük bir dikkatle yanına bıraktı. “Birkaç dakikadan fazla kalamam ama. Torunum beni almaya gelecek. Küçük ve güzel bir dükkânı var, ben de haftada iki gün müşterileriyle ilgilenmede ona yardım ediyorum. O yüzden buralardayım,” diye açıkladı. “Pekâlâ, yolculuk nereye?”

“Aspen’e.”

“O halde kaybolman mümkün değil. Her yerde tabelalar var. Aspen sadece birkaç kilometre uzaklıkta.”

“Evet, biliyorum. Ama Göller Bölgesi veya Göller Çevresi diye bilinen bir yerin konumunu bulmaya çalışıyorum. Hiç böyle bir yer duydunuz mu?”

“Eğer Göller Arasındaki Bölge’den bahsediyorsan evet, elbette duydum. Bu arada adım Walt Gentry.”

“Avery Delaney,” dedi ve elini uzatıp tokalaştılar.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Ellerini masaya koyarken devirmemek için kahvesini yana çekti. “O yeri haritada bulamazsın, o yüzden boşuna arama. Colorado’dan olmayanların çoğu o yerin adını bile bilmez. Bilirsin işte, insanlar California’dan veya Washington’dan buraya gelip birkaç dönüm arazi satın alırlar. Sonra da kendilerine büyük bir ev yapıp sanki burası Ponderosa’yımış gibi isim verebileceklerini düşünürler. Bak, Parnell, Dennis Parnell isimli bir adam bir süre önce Aspen’in yukarı kesimlerinde kırk dönüm arazi satın aldı. Alamaması gerekirdi ama aldı işte,” deyip omuzlarını silkerek

devam etti. "Sonra yaklaşık altı sene önce hayallerinin evini buraya inşa etmeye karar verdi. Bitirmesi iki buçuk yılını aldı ve o güzelim el değmemiş araziyi mahvederek bütün çevrecileri deliye döndürdü. Kocaman arazi kamyonetleri yol açmak için ağaçları kesip dağda bir yukarı bir aşağı gidip geldiler. Yaptığı gerçekten utanç verici bir şeydi ama sonuçta para söz konusu olduğundan Parnell gerekli bütün izinleri aldı ve isteğini gerçekleştirdi. Bugün aynısını yapabileceğini sanma," diye ekledi. "Son birkaç yılda topraklarımızı koruyan çok daha güçlü kanunlar çıktı. Neyse, Parnell'in evi tamamen bittiğinde çevresini büyük bir çitle kapattı. Evin sekiz milyona mal olduğunu duydum ama tabii bu birkaç yıl önceydi, eminim fiyat ikiye katlamıştır. Parnell'in evin ve arazinin parasını nakit ödediği konuşuldu. Ben bu dedikoduya pek inanmadım ama buradaki çocuklar inandı ve tabii sonra da adamın bu kadar parayı nereden bulmuş olabileceği konuşulmaya başlandı."

Avery kendini hikâyeye kaptırmıştı. "Eee, nereden bulmuş peki?"

"Buradakiler bunun uyuşturucu parası olduğunu düşündü ama sonradan öğrendiğimize göre Parnell'in Silikon Vadisi'nde küçük bir şirketi varmış. Mühendislerinden biri alanında devrim yaratan yeni bir bilgisayar çipi tasarlamış. Ama mühendis, Parnell için çalıştığından patentini o almış. Bir servet kazanmış ve batmadan evvel şirketini elden çıkarıp buraya taşınmış."

Parnell'in araziye ve evi önemli müşterilerini ağırlamak için Ütopya'nın sahibine sattığını düşünen Avery, "Hâlâ yerin sahibi değil yani, öyle mi?" diye sordu.

"Hem sahibi, hem değil," diye cevapladı Walt. "Hikâyenin iğrençleştiği yer burası. Parnell buradan bir kilometre uzaktaki bir kilisede evlendi. Gerçekten büyük bir olaydı ve bir servete mal oldu. Resepsiyona beş yüz kişi davetliydi. Büyük partiyi planlamanın bir yıl sürdüğünü duydum. Çiçekler bile Avrupa'dan uçakla getirildi. Sanırım Birleşik Devletler'deki çi-

çekler yeterince iyi değildi. Her neyse, evliliğin planlanması, evlilikten daha uzun sürdü. Parnell boşanma davası açtığında sadece on sekiz aylık evliydi.”

Adam başını iki yana sallamak için duraksadı. Sonra koldan saparak, “Modern dünyayı anlamıyorum,” dedi. “Ben ve karım Ona May, kırk sekiz yıllık evliyiz ve elbette gidip bir daha geri dönmek istemediğim zamanlar olmadı değil. Eminim o da ara sıra aynı şeyi hissetmiştir ama birlikte kaldık çünkü bir yemin ettik ve bunu inanarak yaptık. Şimdi gazetelerde yeni moda olan şu ‘başlangıç evliliği’ ile ilgili yazılar okuyorum. Hiç duymuş muydun bunu?”

Avery gülümsedi. “O deyiimi duymuştum.”

“Bunu hiç anlamıyorum. O çiftler ömür boyu beraber olmak için yemin ediyorlar ve sözlerini tutmuyorlar. O kadar çabuk boşanma davası açtığına bakılırsa Parnell de ‘başlangıç evliliği’ yapmış. Gerçekten çamur atmalarla dolu ve elbette gazetelerin baş sayfalarına çıkan çok çirkin bir dava oldu. İnsanlar bu tür çöplükleri anında yalayıp yutarlar. Davayı yaklaşık bir yıl önce açtı ve hâlâ sürüyor. Herkes evin sonunda kime kalacağını öğrenmek için bekliyor. Yakında boşanacağı karısı, adamın evi vermek için ona söz verdiğiine dair yeminler ediyor ve kendisine soracak olursan ev kadının hakkı. Yargıç şimdi evin kimde kalacağına karar verecek. Pamela Parnell evin adama kalmasındansa ölmeyi tercih edeceğini söylüyor, adam da bunu yapabileceğini, onun için sorun olmadığını söylüyor. Bana sorarsan her ikisi de beş yaşındaki çocuklar gibi davranıyorlar. Daha geçen hafta Parnell bir basın açıklaması yaparak yargıç ne karar verirse versin karısının evi almasına asla müsaade etmeyeceğini söyledi. O ikisi tam birbirlerine layık,” diye ekledi. “Ama burada Aspen’deki çocuklar da onlar kadar kötü. Herkesin iddiaya girdiğini biliyor musun?”

“Evin kimde kalacağına dair mi?”

“Doğru. Dennis’in izinleri nasıl aldığıyla ilgili söylentiler yüzünden bahisler bire dokuz Pamela Parnell’den yana. Mah-

kemenin adamın aleyhine sonuçlanacağı konuşuluyor. Ve evin bu zavallı karakterlerden hangisinde kalacağına karar verecek olan yargıç ise kendini tam anlamıyla inançlarına adanmış bir çevreci. Ne olacağını zaman gösterecek tahminimce.”

Öne doğru eğilip parmağıyla haritaya vurarak, “Tam burası,” dedi. “Göller Arasındaki Bölge. Böyle adlandırılması, büyük ve tertemiz suları olan iki gölün arasında kalmasından dolayı. Yanında kalem var mı? Senin için işaretleyebilirim.”

Avery sırt çantasını karıştırıp bir dolmakalem buldu ve Walt’a uzattı. Adamın parmakları artrit yüzünden bükülmüştü. Daireyi çizerken kalemi tutmakta zorlanan Walt, “Bulduğumuz yerden arabayla yaklaşık iki saat uzaklıkta,” dedi. “Oralarda başka güzel evler de var ama hiçbirinin yakınına gidemezsin çünkü yolları şahsa aittir ve girişte kapıları vardır.”

“Teyzemin ‘Göller Arasındaki Bölge’ isminde bir yerdeki bir dağ evinde kalacağını sanıyordum ama yanlışmış olmalıyım. Belki de yanlış duydum. Hatta çok cızırtı vardı.”

Adam, “İkiz Göller demiş olabilir mi?” diye sordu. “Bak şimdi, Göller Arasındaki Bölge kuzeydedir ama İkiz Göller buranın güneyinde kalır ve haritada da işaretlidir.”

Eliyle haritada bir noktayı gösterdi. Avery başını sallayıp haritayı katladı ve sırt çantasına koydu. Ayağa kalkarken tekrar adamın elini sıktı. “Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti. Emniyet kemerini takmayı unutma hayatım. O virajlara 110 kilometre hızla giren bazı manyaklar var buralarda. Ölmek için yalvarıyorlar. Seni de beraberlerinde götürmelerine izin verme.”

Genç kadın arabaya binip yola koyuldu. Suçluluk duygusu etrafta gezinmesine engel oluyordu. Zaten Walt’la konuşurken yerel havayı solumuştu yeterince. Adam yaşlı ve centilmen biriydi, Avery onu dinlemekten keyif almıştı.

Belki Carrie’yi yürüyüşe çıkmaya ikna edebilirdi. Bunun düşüncesi bile o kadar saçmaydı ki gülmekten kendini ala-

madı. Avery, teyzesinin lisedeyken her türlü sporu yaptığını duymuştu. Voleybol ve basketbol oynamakla kalmamış, okulda olan bütün spor dallarını denemişti. Küçükken Carrie'nin tenis ödülleriyle oynadığını hatırlıyordu. Teyzesi o ödülleri saklıyor muydu yoksa atmış mıydı? Neyse, bunların bir önemi yoktu. Carrie kesinlikle açık hava sporları tutkunu değildi artık. Egzersiz yapmaktan nefret ediyordu.

Carrie'nin Ütopya'da kalmasındaki amacı şımartılmaktı, zorla şekle sokulmak değil. Avery yüksek sesle iç geçirdi. Carrie'nin çamur banyosu, yosuna sarılmalar gibi bütün o kızsallık şeyleri denemesini istemeyeceğini umuyordu. Şımartılmaya veya güzelleşmeye karşı olduğundan değildi, sadece eğlenmek için çok zaman bulamıyordu ve bulduğunda da çevreyi keşfederken çamura bulanmayı tercih ederdi.

Aspen'e doğru ilerlemeye devam etti. Bir saat sonra kaybolduğundan emindi. Tam kenara çekip tekrar haritaya bakacaktı ki Ütopya'nın tabelasını gördü. Keskin bir şekilde kıvrılan ve yukarı doğru daralarak devam eden yolun sonundaki çakıl taşlı açıklıkta kapı görüldü. Görevliye adını vermek için durdu.

"Adınız bugün giriş yapacakların listesinde yok."

Genç kadın, "Rezervasyonum var," diye ısrar etti. "Adım orada olmalı."

Adam arabaya yaklaşıp gülümsedi. "Eminim bir karışıklık olmuştur. Resepsiyonda halledebilirsiniz."

Avery içeri doğru devam etmeden önce, "Teşekkürler," dedi.

Kapıdaki görevlinin tavrına bakılırsa spadakiler kesinlikle dostaneydi. Yan aynadan arkaya baktığında adamın yolun ortasında dikilerek kendisini izlediğini gördü.

Adamın hafifçe beyazlamış saçları ona eniştesi Tony'yi hatırlattı. Ah, Tanrım diye düşündü, dün akşam onu aramayı unutmuştu. Tony tam bir endişe küpüydü. Avery, Carrie ile Tony'nin sorunlar yaşadığını biliyordu ama her şeyi hal-

ledeceklerini umuyordu. Anlaşamamalarının sebebi büyük ihtimalle Carrie'ydi. Avery, teyzesini bütün kalbiyle sevse de hatalarına karşı kör değildi. Carrie bazen gerçek bir baş belası olabiliyordu. Tony ile evlenmek, hayatı boyunca yaptığı en iyi şeydi ve spada dinlenirken belki de önceliklerini düşünmeye fırsat bulurdu. Her zaman Tony'yi garanti görmüştü ve hiçbir evlilik bu yaklaşımla uzun sürmezdi. Şükürler olsun ki eniştesi bir azizin sabrına sahipti. Onun yerinde kim olsa şimdiye kadar çoktan gitmişti.

Bir keskin viraj daha geçti. Tanrı aşkına, bu spa neredeydi? Kapıdan geçtiğinden beri dağın yarısını tırmanmıştı ve çevresi tamamen vahşi doğayla çevriliydi. Son yol ayrımında yanlışlıkla servis yoluna girdiğini düşünmeye başlamıştı ki Ütopya göründü.

Bu yer ismini hak ediyordu. "Tanrım," diye fısıldadı. Burası muhteşem görünüyordu ve etrafa sükûnet yayar gibiydi. Pastel renkli dış kaplamalarıyla binalar, yemyeşil bir alana yerleştirilmişti. Ana bina sanki dağın bir uzantısıymış gibi doğal bir görünüme sahipti. Etraflarını kalın çam ağaçlarının sarmaladığı küçük bungalovların önünde taştan patikalar vardı. Her yer dağ laleleriyle bezenmişti. Akan suyun sesini duyabiliyordu. Başını çevirdiğinde alçak bir tepenin yanına inşa edilmiş, basamaklı bir fısıkiye gördü. Köpüren sular kayraktan aşağı akıyor ve daire şeklindeki havuza yerleştirilmiş altın rengi bir kürenin içine dökülüyordu.

Servis yolundan gelen bir bakım kamyonu Avery'nin arabasının önüne park etti. Genç kadın çalışanların içinden malzeme indirmelerini beklerken bir yandan da etrafın huzur dolu güzelliğini izledi. Birbirine âşık görünen genç bir çift dikkatini çekti. Fısıkiyeye paralel patikadan aşağı inen çift el ele tutuşmuştu. Yolun yarısında durup birbirlerine döndüler ve tutkuyla öpüştiler.

Avery içinde kabaran ani bir imrenme dalgasıyla başını çevirdi. Ama tekrar onlara bakmaktan kendini alıkoyamadı-

ğında birbirlerinin gözlerinin içine nasıl baktıklarını fark etti. Büyük ihtimalle yeni evlenmişlerdi.

Kamyonet yolundan çekilince içini çekerek dik yokuşu tırmandı. Zirveye ulaştığında karşısına çıkan açıklık, arnavut-kaldırımı döşeliydi. Girişe giden mermer basamakların önüne içinden pembeli sarılı çiçekleri olan sarmaşıkların taşıdığı, devasa kilden saksılar yerleştirilmişti.

İnsanlar sakince etrafta dolaşıyordu. Herkes aşktan gözü kimseyi görmeyen çift gibi aynı lacivert koşu kıyafetleri giymişti. Eşofman üstlerinin göğüs kısmına, spanın altın renkli ismi ve küre şeklindeki küçük logosu işlenmişti. Avery arabasını park yerine bırakırken kapı görevlisi telaşla yaklaştı. Genç kadının kapısını açarak inmesi için elini uzattı ve “Ütopya’ya hoş geldiniz,” dedi.

MONK ÂŞIK OLMUŞTU. Bu tür bir mucizenin gerçekleşeceğine hiç inanmamış olsa da hayallerinin kadınıyla karşılaşmış ve o andan itibaren de bir aptal gibi davranmaya başlamıştı. Jilly onun ruh ikiziydi. Aynı hayalleri, fantezileri, hedefleri ve hepsinden önemlisi aynı haksızlığa uğramışlık duygusunu paylaştıklarından birbirleri için kesinlikle mükemmellerdi.

Savannah'ın varoşlarındaki o pis, adını bile hatırlamadığı küçük barda karşılaştıkları ilk anda Jilly onu hipnotize etmişti. İpeksi kırmızı elbisesi ve aynı renkteki topuklu ayakkabıları içinde ona doğru yürüdüğünde nefesi kesilmişti. Kadın... tek kelimeyle büyüleyiciydi. Telefonda ona söylediği gibi barın köşesinde, elinde mavi bir dosyayla Jilly'yi bekliyordu. Kendisini görünce gülümsediği an Monk kaybolduğunu anlamıştı.

İlk aşkın sarsıntıları hâlâ geçmemişti. Hâlâ kadına duyduğu aşkla içinin acıdığını hissediyordu. Çalışıyor olması gereken şu anda bile gülümsemesine engel olamıyordu. Bugünlerde aklmda sadece ona yer var gibiydi. İşinin gereği olan tatsız araştırma ve gözlem kısmını yerine getirirken, ilk seviştikleri ânı en mahrem ayrıntısına kadar gözünde canlandırmak, en sevdiği zaman geçirme yöntemiydi. Tanıştıklarından tam olarak üç saat

sonra olmuştu. Jilly onu kaldığı otele götürmüş, üzerindeki kıyafetleri çıkararak Monk'la tutkulu bir biçimde sevişmişti. O ânın hatırası, duyularını canlandırırken hissettiği mutlulukla bir an için gözlerini kapattı. Ağzında hissettiği muhteşem tadı, parfümünün misk kokusu, ipeksi vücudunun kendininkine bastırırkenki sıcaklığı ve ona dokunduğunda çıkardığı derinden gelen hayvansı sesler... Jilly –tam da sevdiği gibi– vahşi, zorlayıcı, sert olduğu kadar zarif bir biçimde kırılıyordu da.

Monk söz konusu Jilly olduğunda disiplininden eser kalmamasına hayret ediyordu. En vahşi hayallerinde bile aptal romantik davranışlar gösterebilmesine veya evlenebilmesine yer yoktu. Ama işte iki ay önce –hem de bir dizinin üzerine çökerek– teklif etmiş ve Jilly de kabul ederek onu mutluluktan havalara uçurmuştu. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu Jilly'ye söylemiş, bunu da ispat etmeye başlamıştı. Çaresizce onu mutlu etmek istediği için kadının elinde oyuncak hamura dönüştüğünü bilse de bu umurunda değildi.

Jilly, sırlarını saklama konusunda bu dünyada güvendiği ilk insandı. O da kadının bütün sırlarını biliyordu. Beraber yaşamaya başlayalı dört ay geçmişti ki bir gece geç saatte, seviştikten sonra ipek sabahlıklarının içinde koltukta birbirlerine sarılmış halde soğutulmuş şampanyalarını yudumlarlarken kadına içini açmış, Nebraska'da kavruk topraklarda çiftçilik yapan katı, neşeden yoksun anne babasından başlayıp kasvetli yaşamının ayrıntılarını anlatmıştı. Babası insanın dayakla adam edileceğine inanan biriydi ve annesi, kocası tek çocuklarının içindeki seyahat arzusunu söndürebilmek için kırbacıyla onu döverken ellerini arkasında kavuşturulmuş öylece ayakta dikilen, kendi gölgesinden bile korkan ve pazar sabahı kiliseye gitmek dışında evi asla terk etmeyen, zayıf iradeli bir kadındı. Monk, annesine şikâyetle bulunmaması gerektiğini çok erken yaşta öğrenmişti çünkü söyledikleri doğruca babasına aktarılı-

yordu. On yaşına geldiğinde her ikisinden de nefret ediyordu ve geceleri uyumadan önce onlara işkence etme yöntemlerinin hayalini kurmaya başlamıştı.

Hayatı klostrofobik denemek şeklinde geçiyordu. Pazar günleri kilisenin yardım kutusundan para çalardı. Liseden mezun olduktan sonra çantasını toplayıp –ki çantası plastik bir poşetti– çiftliği terk ederek Omaha’da bir üniversiteye başlamıştı. İlk dönem için gerekli parayı biriktirebilmişti ve eğitiminin geri kalanı için geri ödemeye hiç niyeti olmadığı halde devlet bursu almıştı. Dört yıl sonra geri dönmemeye yemin ederek Nebraska’yı terk etmişti.

Bugüne değin ailesinin yaşayıp yaşamadığını hiç öğrenmemişti ve bu umurunda değildi.

Hiç kimse umurunda değildi... bugüne dek.

Jilly’ye kendisiyle ilgili her şeyi anlatmıştı. İlk cinayetini olgunluğa adım attıktan sonra yirmi iki yaşında işlediğini söylemişti. Bir zamanlar tiyatrodan çalışmak istediğini de anlatmıştı ona. Kostümler giyerek farklı rollere bürünmeye bayılıyordu. Ve iyi bir oyuncuydu da. O kadar iyiydi ki yazlık tiyatro oyununda başrollerden birini almak için seçmelere bile girmişti. Başka bir oyuncu performansıyla dalga geçmiş ve onu yönetmenin önünde küçük düşürmüştü. Monk repliğinin kesilmesiyle o kadar heyecanlanmıştı ki berbat bir iş çıkarmış ve elbette rolü alamamıştı. Öcünü alacağına dair yemin etmiş ve iki yıl sonra çocuğun peşine düşmüştü. O olayda bıçağını kullanmış ve bu deneyimi hem heyecan verici bulmuş hem de özgür kaldığını hissetmişti.

Jilly, “Adını ne zaman değiştirdin?” diye sordu.

“Üniversiteye girdiğim gün. Sahte bir doğum belgem vardı ve idareyi inandıracak kadar gerçek görünmesini sağlamayı başarmıştım. Çok acemiceydi ama yine de işimi görmüştü.”

“Ben üniversiteye hiç gitmedim,” dedi Jilly. “Gitmeyi istedim ama annem bunu yapabilecek kadar akıllı olmadığını

düşünüyordu. Biriktirdiğim parayı elimden alıp Carrie'nin eğitimine harcadı."

"Büyürken senin hayatın nasıldı?"

Jilly'nin gözleri yaşlarla doldu. "Sevgisiz," dedi. "Babamı hatırlamıyorum. Ben küçükken bizi terk etti. Hep onun yüzünden."

"Annenin mi?"

"Evet. Onu uzaklaştırdı. Babam başka bir kadınla kaçtı ama geriye dönüp baktığımda onu suçlayamıyorum. Annem soğuk ve sert bir kadındı. Bana hiçbir zaman şefkat göstermedi ve sanırım başımın derde girmesinin... biliyorsun işte... hamile kalmamın sebebi de bu. Beni sevecek birini arıyordum. Ailemin utanç kaynağıydım. Bu kelimeleri kız kardeşimin ve annemin ağzından kaç kere duyduğumun sayısını bilmiyorum." Başını iki yana sallayıp, "Tam bir aptaldım," diye fısıldadı. "Masum bir aptal. Bebeğimi doğurduğumda annemin ve ailenin altın çocuğu olan kız kardeşimin beni affedip onu yetiştirmeme yardım edeceklerinden o kadar emindim ki. Evladım için doğru olanı yapmak istiyordum."

"Ama bu olmadı, değil mi?"

Uzanıp onun elini tutan Jilly, "Hayır, olmadı," dedi. "Çok kötüydü. Annemle Carrie hastaneye geldiler. Beni ve bebeğimi alıp eve götüreceklerini sanıyordum."

Onun devam edemeyecek hale geldiğini görünce, "Peki ne oldu aşkım?" diye sordu Monk ve öne doğru eğilip bardağına biraz daha şampanya döktü.

"Carrie hastane odasını bebeğimi alıp terk etti. Bana tek kelime bile söylemedi. Sadece beşiğe doğru ilerledi, onu aldı ve gitti. Kızımın peşinden gitmeye çalıştığımda annem kolumu kavradı. Carrie'nin güzelim bebeğimi nereye götürdüğünü sorunca küçük 'Avery'yi eve götürdüğünü söyledi. Avery. Annemin kızıma koyduğu aptal isim bu işte: Avery." Parmak uçlarıyla yüzündeki yaşları sildi. "Kendi çocuğumun ismini koymama bile izin vermediler. Bütün kararları Carrie alıyor-

du, anneme ne yapması gerektiğini söyleyen oydu, annem de sevgili kızının dediklerini harfiyen yerine getiriyordu.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Annem kasabayı terk etmem gerektiğini ve bir daha asla geri dönmememi söyledi. Onu ve Carrie’yi son kez aşağıladı-ğımı ekledi ve beni affetmesi için ne kadar yalvardıysam kabul etmedi. Yüzündeki o çirkin, nefret dolu ifadeyi hâlâ görebiliyorum. Tıpkı Carrie’ninki gibiydi. Bana berbat, ağza alınmayacak sözler söyledi ve sonra cüzdanını açıp yüz dolarlık bir banknot çıkardı. Yüzüme fırlattıktan sonra odadan çıktı.”

“Sana yardım edebilecek kimse yok muydu?”

Jilly başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Annem kasabadaki şerifle çok sıkı fıkıydı. Adamı parmağında oynatıyordu. Bazı geceler Carrie’yle ikimizin uyumuş olmamız gereken saatte sonra eve gelirdi. Ama bir gece inleme seslerini duyunca neler olduğunu görmek için gizlice alt kata indim. Oturma odasının kapısından baktığımda şerifin koltuğumuzun üstünde pantolonu sıyrılmış oturduğunu gördüm. Annem de dizlerinin üzerinde adamın önünde eğilmiş işini görüyordu. Şişko domuz evliydi. Ve bu iğrenç ilişkilerinden karısına bahsetmemesi için annem ne dese yapmaya hazırdı. Annem eğer hemen kasabayı terk etmezsem beni hapse atacağını söyledi. Ona bunu yaptıracak gücü olduğunu biliyordum.”

Jilly kontrolsüz şekilde hıçkırmaya başlamıştı. Monk kolunu ona dolayıp kadını kendine çekti ve sakinleşene dek sarılmayı sürdürdü. “Kızına ne oldu?” diye sordu.

“Onu Carrie yetiştirdi ve bana karşı beynini yıkadı. Kız kardeşim benden her zaman nefret etmişti. Benim gibi güzel değildi ve kıskançlıktan içi içini yiyordu. Çocuğumu çalması benimle ödeşme yöntemiymi belki de.”

“Dale Skarrett’le nasıl tanıştın?”

“Sheldon Beach’ten ayrıldıktan sonra bir sürü abuk sabuk işte çalıştım. Bebeğimi geri alabilmek için bir avukat tutacak

kadar para biriktirmeye çalışıyordum. Bir meslek sahibi olacak eğitimim yoktu, barlarda ve restoranlarda çalıştım. Birkaç kez kiramı ödemek için para çaldım ve erkeklerle yattım. Toplamda on iki erkekle," diye itiraf etti. "Kaç tane olduğunu saydım. Neden bilmiyorum ama saydım işte ve berbat hastalıklardan kapmayayım diye her seferinde korundum. Bunu yapmaktan nefret etsem de paraya ihtiyacım vardı. Kızımı geri almayı çaresizce istiyordum." Çektiği acıyı hatırlamış gibi başını diğer yana çevirdi. "Sonra Savannah'da, pirelerle dolu bir barda çalışırken Dale Skarrett'le karşılaştım. Tanrım, midemi bulandırıyor. Ama parası vardı. Cebindeki para tomarını gördüğümde emin olmuştu ve beni istiyordu. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bir ayrı bir barışık birlikte yaşadık. Hayatıma devam etmek istediysem de o geri gelmeye devam etti. Ve sonra bir gece arkadaşları Frank ve Larry ile soymayı planladıkları kuyumcu dükkânından bahsetti. Larry dükkânın sahibinin kızıyla takılıyordu ve kız ailesinin parasıyla hava atmayı seviyordu. Soygunu Dale planladı ama bütün ayrıntıları ben hallettim."

"Yani sen de suç ortağıydın."

"Evet," dedi Jilly. "Soygun hiçbir aksama yaşanmadan haloldu ama Frank boşboğazın tekiydi ve elmaslar satıldığında alacağı para hakkında konuşmaya başladı. Dale işlenmemiş elmasları saklamıştı ve hepimiz bunları piyasaya sürmeden önce en az altı ay bekleme kararına katılmıştık."

"Ama işler ters gitti, değil mi?"

"Ah, evet. Bir muhbir Frank'in atıp tutmalarından polise bahsetmiş. Sorgu için aldıklarında onunla bir anlaşma yapmışlar. Larry'nin adını polislere hemen vermiş ama Dale'in veya benim adımları söylememiş. Daha iyi bir anlaşma yapmak için sonraya saklamış sanırım. Larry bizi tam zamanında arayarak uyardı ve biz de kasabadan kaçma şansı bulduk. Ama

Larry kaçamadı. Bir çatışma olmuş ve Larry vurulmadan önce bir polis memurunu öldürmüştü.”

Jilly tekrar ağlamaya başladı. “Elmaslar umurumda değildi. Dale kızımı almamda yardım edeceğine dair bana söz vermişti. Ona soygunda yardım ettiğim için benim payıma düşen de bu olacaktı. Arabayla Sheldon Beach’e geri dönüp Avery’yi almak için annemin evine gittik. Buna çocuk kaçırma olarak bakmıyordum. Kız kardeşimin benden çaldığını geri almaya gitmiştim sadece. Carrie’nin, annemin mahkemeye başvurarak Avery’nin resmi vasisi olarak kendisini atamasını sağladığını bilmiyordum. Mahkeme, bir anne olarak bütün haklarımı elimden almış ve Carrie’ye vermişti. Bebeğimi benden çaldı Monk. Onu çaldı...”

“Kalbinin kırıldığını biliyorum aşkım.”

“Dale onu almaya gittiğinde ise Avery sadece küçük bir çocuktuk ama Carrie onu çoktan bana karşı doldurmuştu. Dale onu ne kadar sevdiğimi ve benimle ne kadar mutlu olacağını anlatmaya çalıştıysa da Avery histeri krizi geçirmiş. Carrie’nin ona ne korkunç yalanlar anlattığını ancak Tanrı bilir. Avery, gözlerini tırmalamaya çalışıp yumruklar ve tekmeler savurarak bir kaplan gibi Dale’e karşı koymuş. Dale ellerini bağlamak için kemerini çıkardığını ve öfke nöbetini geçirmek için birkaç kez ona vurduğunu anlattı.”

Monk gözyaşlarını silmesi için ona bir peçete daha uzattı. “Devam et. İçini döktükten sonra kendini daha iyi hissedeceksin.”

Jilly başıyla onayladı. “Evet, haklısın. Avery’nin çılgınlıkları annemi uyandırmış. Elinde bir silahla koşarak gelmiş. Şerif silahı kendini koruması için vermiş anneme. Dale’i öldürmeye çalışmış. Dale, annem silahı ateşlediğinde Avery’yi alıp geri çekildiğini anlattı bana. Ama yanlışlıkla kızımı vurmuş.” Ürpereyerek devam etti. “Dale uzun bir süre bundan bana bahsetmediği için Avery’yi görmeye hastaneye gidemedim.”

“Annene ne oldu?”

“Dale’in anlattığına göre ne yaptığını görünce çığlık atmış ve aniden göğsünü tutarak yere düşmüş. Oracıkta ölmüş... Dale böyle söyledi.”

“Kalp krizi mi?”

“Evet ama ölümünün ardından ağlamadım. Bana sırtını dönmüştü ve sonrasında ben de ona döndüm,” dedikten sonra gurur dolu bir sesle, “bir damla bile gözyaşı dökmedim,” diye ekledi.

“Anlıyorum.”

“Dale bana verdiği sözü tutmaya çalıştı. Kız kardeşimle yaşamak için California’ya gittiğinde Avery’yi takip etti. Dışarı çıktığında alabileceğini düşünüp okuluna gitti. Ama onu gözetleyen bir FBI ajanı vardı. Anlaşılan Carrie onları, Dale’in Avery’nin peşine düşeceğine dair ikna etmiş. Kız kardeşim çok akıllıdır,” dedi tıslarcasına. “Okul müdürünü de alarma geçirmiş olmalı ki adam kapıdaki güvenlik görevlilerine Dale’in tehlikeli olduğunu söylemiş. Birileri her zaman Avery’yi gözlüyormuş. Okul kampüsünde karşıya geçerken Dale, Avery’yi yakalamaya çalışmış ama FBI ajanı onu fark etmiş ve yakalayıp yere devirmiş. Dale’in üzerinde silahı yoktu,” diye ekledi. “Tutuklanarak annemin ölümü için mahkeme karşısına çıkmak üzere Florida’ya geri gönderildi.”

“Ve hüküm giydi.”

“Evet. Otopsi raporu annemin kalp krizinden öldüğünü doğrulasa da jüri Dale’in sorumlu olduğuna inandı.”

“Sen inanmıyor musun?”

“Sorumlu olup olmadığı umurumda değil ama annemin kalbinde sorun vardı. İtiraf etmem gereken bir şey var hayatım. Lütfen sinirlenme. Tepki vermeden önce açıklamama izin ver.”

“Sana asla sinirlenemem ki. Söz veriyorum.”

“Borçlarımı ödemem için bana verdiği parayı hatırlıyor musun?”

“Otuz bin doları mı?”

Jilly, “Evet,” diye fısıldadı. Elini robdöşambrın altına kaydırıp erkeğin göğsünü okşamaya başladı. “Paranın büyük kısmını avans olarak bir avukata verdim.”

“Neden? Neden bir avukata ihtiyaç duydun ki?”

“Adamı Dale’e yardım etmesi için tuttum. Onun hapisten çıkmasını istiyordum ve artık bu olası gibi görünüyor. Avukat kanıtların üzerinden geçerken Savannah’taki bir kalp doktoruna ait bir fatura bulmuş ve adamı görmeye gitmiş. Ve doktor annemin durumunun ölümcül olduğunu söylemiş. Daha da önemlisi, annemi tedavi ettiğini dava görülürken savcılığa söylediğini ama savcının bu bilgiyi Dale’i savunmak için devlet tarafından atanan savunma avukatına iletmediğini eklemiş.”

Monk aniden içinde kabaran bir güvensizlik ve öfke dalgası hissetse de duygularını gizlemeyi başardı.

“Devam et.”

“Tuttuğum avukat Dale’in davasının yeniden açılmasını sağlamış ve duruşma tarihi çok yakında. Savcının kazanmak için bilgi sakladığını duyan hâkim öfkeden delirmiş. Anladığım kadarıyla hâkimle savcının arası bozukmuş ve bu da bardağı taşıran son damla olmuş. Dale’in avukatı başka bir davanın ertelendiğini ve hâkimin de açılan boşluğa Dale’in davasını aldığını söyledi. Carrie’yle Avery şahitlik edemezler. Ederlerse Dale hapisten çıkamaz.”

“Peki ya şartlı tahliye duruşması? Bütün bunlara rağmen yapılacak mı?”

“Evet ama o zamana kadar dava sonuçlanmış olur. Eğer Dale hapisten çıkmazsa o elmaslara asla ulaşamam. Bütün bu yaşadıklarımın sonra onları hak ettiğimi düşünüyorum. Tabii ki bana ait olan ne varsa senindir. Çok mu ağgözlü davranıyorum sence?”

“Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Ama şimdi bana karşı dürüst olman gerekiyor. Dale’e karşı hislerin var mı?”

“Tanrım, hayır,” diye bağırdı Jilly. “Ondan her zaman nefret ettim ve bunu sana nasıl kanıtlayabileceğimi de biliyorum.”

Kadının yüzünde, ne zaman görsen içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiği o kurnaz gülümsemenin belirdiğini fark edince meraklanarak, “Nasıl?” diye sordu.

“Dale bizi elmaslara götürür götürmez onu öldürmemi izlemene izin vereceğim.”

Bu sözle beraber içindeki tüm güvensizlikler uçup gitti. Jilly onu öperek, “Seni tüm kalbimle seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim. Dale’i öldürmek sana olan aşkı kanıtlayacak ama ben de senden kanıt istiyorum.”

Monk, “Ne yapabilirim?” diye sordu. Şair ruhlu bir adam değildi ama romantik olmaya çalışarak, “Suyun üzerinde yürümemi istesen bile, sana söz veriyorum bir yolunu bulurum,” dedi. “Senin için her şeyi yaparım Jilly’m. Hem de her şeyi.”

Ona iyice sokulan Jilly, “Kız kardeşim ve Avery son şartlı tahliye duruşmasında tanıklık ettiler,” dedi. “Dale’in serbest kalmamasının sebebi onlar.”

“Kız kardeşini ve kızını duruşmadan ve şartlı tahliye mahkemesinden uzak tutmak için bir yol bulmamı mı istiyorsun? İstedğin şey bu mu?”

“Sevgilim, onları sadece uzak tutmanı istemiyorum. Şahitlik etmelerini imkânsız hale getirmeni istiyorum. Onları öldürmeni istiyorum.”

CARRIE SOĞUK TERLER dökerek uyandı. Gördüğü kâbus onu allak bullak etmişti. Bir çocuk gibi titreyerek yorganın altında kollarını vücuduna sardı ve deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Sanki kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyordu. Kâbus çok gerçekçiydi. Tanrı aşkına, ne olmuştu da bu hayaller su yüzüne çıkmıştı? Jilly'yi düşünmeyeli yıllar geçmişti. Neden aniden ablası uykularında ona yine işkence etmeye başlamıştı?

Belki de çok yorulmuştu. Evet, sebebi bu olmalı, diye düşünerek bu ihtimale tutunmaya çalıştı. Kulağa mantıklı deliyordu, değil mi? Son iki aydır haftada yetmiş seksen saat dişini tırnağına takıp çalışarak inanılmaz kârlı Bliss markasını müşterileri arasına katmaya çalışmıştı. Kontratlar nihayet imzalanmış, teslim edilmişti ve dinlenme fırsatına kavuştuğu şu anda beyni iflas bayrağını çekmişti.

Sırtüstü dönerek yarı açık perdelerden süzülen güneş ışığından kaçınmak için gözlerini kapattı ve Avery'nin öğrettiği yoga egzersizlerinden birkaçını hatırlamaya çalıştı. Zihnini temizle ve vücudundaki bütün kaslarını rahatlatmaya konsantre ol. Tamamdı işte, geri geliyordu. Önce ayak parmakları. Sonra bacaklar. İşte budur, diye düşündü. Şimdi rahatla lanet olası.

İşe yaramıyordu. Endişe, dolapta saklanan öcü gibi saldırıya geçmek için sessizce bekliyordu sanki.

Tanrı aşkına, sadece bir kâbustu işte. Cehennemin ta kendisi gibi gerçekçiydi, tamam ama yine de gerçek değildi. Korkudan ödü patlamış gibi davranmayı bırak artık, diye kendi kendine telkin etti.

Valium'un hâlâ moda olmasını ne kadar isterdi. Sinirlerini yatıştırmak için birkaç tane alabilirdi. Sonra sakinleştiğini fark etti. Kalbi artık *Alien* filmindeki şu yaratıklar gibi göğsünden fırlayacakmış gibi atmıyordu.

İhtiyacı olan şey uzun bir banyoydu. Örtüleri üzerinden atıp doğruldu. Saat kaç olmuştu? Güneş burada Los Angeles'takinden daha mı parlak doğuyordu? Tabii ki öyleydi, ne de olsa burada hava kirliliği yoktu.

Kahve, diye düşündü. Kahve isteyeceğim. Kafein kafamda ki bulutu dağıtacak ve tekrar bir insan gibi düşünmeye başlayabileceğim.

Carrie tam kalkmak için yataktan bacaklarını sallandırmıştı ki onu gördü. Başucundaki komodinin üstünde, pırıl pırıl parlayan çelik bir makas, ona doğru çevrilmişti. Çılgılığı boğazında düğümlenerek donakaldı. Gözlerini makastan ayıramıyordu.

Kalbi yine göğsünü delercesine atmaya başladı. İnsan korkudan ölebilir miydi? Bu bir tür eşek şakası mıydı? Makası oraya koyan kişinin kâbusunu bilmesine imkân yoktu. Düşün, lanet olası. Düşünmeye çalış.

Makas gerçek miydi? Halüsinasyon gördüğüne inanarak makasa dokunmak için tereddütle öne eğildi. Parmakları soğuk ve sert çeliğe temas ettiğinde inledi. Lanet olsun, gerçektir.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Belki de makas bir gece önceden komodinin üzerindeydi ve bilinçli olarak farkına varmadıysa da bilinçaltı görüntüyü kaydetmiş olabilir. Kulağa çok çaresiz gelse de bu ihtimale tutundu. O esnada başucu lambasına yaslanmış ve üzerinde güzel bir el yazısıyla

kendi adının yazılı olduğu sarı zarfı fark etti. Bir gece önce bunun orada olmadığından emindi. Titreyen ellerle uzanıp zarfı aldı ve açtı. Pahalı bir kâğıttı ama üzerinde Ütopya'nın logosunu veya amblemini taşımıyordu, iade adresi de yazmıyordu.

“Lanet olsun neler oluyor?” diye fısıldadı. Ve sonra, zarfın içindeki iki sayfayı çıkarıp açtı.

Carrie:

Yıllar önce araba kazasında öldüğümü duyunca yas tuttun mu? Yoksa kutlama mı yaptın? Her zaman benden daha üstün olduğuna inandın. Ben sadece aptal bir kızdım. Bana nasıl böyle seslendiğini hatırlıyor musun? Ben hiç unutmadım. Senin en büyük sorunun beni hep hafife alman oldu. O zafer günü nihayet geldi ve işte, tam da olmanı istediğim yerdesin.

Evin her yeri kabloyla sarılı Carrie ve dışarı çıkış yolu yok. Eğer pencereyi veya dışa açılan bir kapıyı açarsanız... bum. Basit bir tuşun devreye girmesiyle ev havaya uçar. Ne kadar bekleyeceğimi merak ediyor musun?

Tik tak. Korktun mu?

Sana nasıl kurguladığımı ve plan yaptığımı anlatayım mı? İşe hayallerimin erkeğini bularak başladım. Bana âşık ama sonuçta hepsi bana âşık olur, değil mi? Ama bu seferki çok özel. Mükemmelliyetçi biri. Adı Monk ve onu ilk baştan çıkardığımda alışkanlıklarına sonuna dek bağlı yaşayan biriydi. Kiralık katil, benim kiralık katilim, gerçi o kendisine profesyonel denmesini tercih ediyor.

Ondan ne istersem yerine getiriyor ve karşılığında ona işinden nasıl keyif alınacağını öğrettim. Onurlu bir adam, yaptığı işten gurur duyan biri ve dikkatli, sistemli çalışan bir erkek, yani hata yapmama izin vermez. Geçmişte her seferinde sadece tek iş alıyormuş ama onu daha fazlasına ve daha iyisine yönelmeye ikna ettim.

Aynı anda birkaç alakasız kadını öldürmek sadece fazladan planlama gerektirdi, o kadar.

Neden ölmen gerektiğini biliyorsun. Benden hayalimi çaldın ve başkasına verdin. Çocuğumu da benden çaldın ve bana karşı doldurdun. Bunlar sebeplerden sadece ikisi Carrie ama her şeyin ötesinde en büyük günahın beni mutsuz etmektir.

Jilly

Not: Avery'yi merak etme. Onunla da ilgileneceğim.

Carrie bir çılgılık attıktan sonra hıçkırmaya başladı. Titreyerek yataktan doğruldu ve yanlara doğru açılan cam kapılara doğru koştu. Perdeleri kavrayıp kenara çekti ve dışarı baktı. Sonra başını yere çevirdi. Patlayıcıların üzerinde yanıp sönen, iblis gözü gibi korkutucu ve şeytani kırmızı ışığı görünce bağkırmaya başladı. "Ah, Tanrım... Tanrım... Ahh..."

Yatak odasının kapısına koşarken yerdeki ayakkabılarına takıldı ve sol ayağını karyola demirine çarptı. Acı kemiğine işledi. Lanetler yağdırarak devam etti. Odasının önündeki koridorda duraksayıp "Kimse var mı?" diye bağırdı.

Cevap yoktu. Tek bir ses bile gelmiyordu. Birilerinin bekleme ihtimaline karşın makası bir silah gibi alabileceğini düşünse de artık çok geçti, zaten o makasa Jilly dokunmuştu. Duyduğu keyfi hissettirdiği o korkunç mektubu yazan Jilly. Psikopat Jilly.

Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, diye düşündü.

Dönerek aşağı inen merdivene doğru duvara tutunarak ilerledi. Aşağı hem bakmaktan hem de bakmamaktan korkuyordu. Sonunda yaklaşık bir dakika sonra bütün cesaretini toplayıp baktığında, kimsenin olmadığını görünce hissettiği o tatlı mı tatlı rahatlamadan dizlerinin bağı çözüldü. Belki de

evde Sara, Anne ve kendisi yalnızlardı. Gerçi artık burası bir ev değildi. Bombaydı.

Merdivenlerden aşağı koşarak yargıcın süitine ulaştı. Çalmaya uğraşmaksızın kapıyı açtı ve içeri girdi.

Oda simsiyahtı. Carrie kendi elini bile göremiyordu. El yordamıyla oturma odasından geçerken dirseğiyle çarptığı lambayı neredeyse devirecekken son anda tutarak açtı.

Sara yataktaydı. Carrie yatakta kıvrılan vücudu seçebilse de kadının yüzünü göremiyordu. Perdeler sımsıkı kapatılmıştı. Carrie uzanıp perdeyi açtığı anda yere baktı. "Adi herif," diye mırıldandı. Burada da yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı.

Dönerek yatağın yanına geldi ve Sara'nın nefes alıp verişini duymak için yavaşça eğildi. Havalandırma çalıştığından başka bir şey duyamamıştı.

Carrie kadını nazikçe sarstı. "Uyan Sara."

Kadın kıpırdamadı. Daha sert bir şekilde bir kez daha sarstı. "Hadi Sara. Uyanman gerekiyor." Sara inledi.

Elini Sara'nın bileğine koyarak parmaklarıyla nabzını ölçmeye çalıştı. Nihayet nabız aldığı anda hissettiği rahatlamadan çılgık çılgıla bağırabilirdi.

Carrie ne olduğunu biliyordu. Dün akşam yediklerine ilaç karıştırılmıştı ama kendisi kustuğundan zehrin çoğundan kurtulmuştu. Sara ve Anne ne kadar yemişti acaba?

Sara'yı omuzlarından tutup sarsmaya başladı. "Aç gözlerini lanet olası. Uyan Sara."

Alabildiği tek cevap yine inleme oldu. Carrie şifoniyerin üzerindeki saate baktığında öğleden sonra biri geçtiğini gördü. Başını çevirip komodinin üzerine baktığında, tıpkı tahmin ettiği gibi üzerinde Sara'nın adının yazılı olduğu bir zarfın lambaya yaslı durduğunu fark etti. Üzerindeki el yazısı kendinkiyle aynıydı.

Zarfı açmalı mıydı?

"Git başımdan."

Sara'nın aksi sesini duyan Carrie olduğu yerde sıçradı. Kadın gözlerini açmakta zorlanıyordu. Sara yana dönerek bir kez daha ona gitmesini söylediğinde Carrie bir adım geriledi.

"Hayır. Gözlerini aç. Uyanman gerekiyor."

Sara onu duymuştu. Doğrulamaya çalışsa da tekrar yastıkların üzerine devrildi. Carrie'ye kenetlenen bakışlarına yavaşça farkındalık hâkim olmaya başlamıştı.

"Burada... burada ne yapıyorsun?"

Carrie emreder bir tonda, "Dinle beni," dedi. "İlaçla zehirlendin. Ne dediğimi anlıyor musun? Lütfen, dikkatini toplamaya çalış. Başımız dertte."

"İlaç mı?" Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, ilaç kullanmam."

Carrie hayal kırıklığı içinde, "Yemeğe koymuşlar Sara," diye bağırdı. "Ne dediğimi anlayabiliyor musun?"

"Evet. Bana yemeğe ilaç konduğunu söylüyorsun."

"Evet, evet doğru. Gözlerini açık tut. Bir bezi soğuk suda ıslatıp getireceğim. Hadi Sara. Doğrulamaya çalış."

Carrie elinde soğuk suyla ıslattığı bezle bitişikteki banyodan geri döndüğünde Sara yattığı yerden doğrularak oturmayı başarmıştı. Kadının omuzları yatağın başlığına yaslıydı.

İlk kez görüyormuş gibi Carrie'ye baktı. "Neden odamdasm?"

Carrie bezi kadının yüzüne koymaya çalıştıysa da Sara elinin tersiyle itti.

"Başımız dertte," diye tekrarlayan Carrie devam etti. "Anne'i uyandırmaya gitmem gerekiyor. Yani sana söyleyeceklerimi dinlemen lazım. Tamam mı? Dikkatini toplayabiliyor musun?"

"Bana bağırmayı keser misin? Artık uyandım. Ne tür bir dertten söz ediyorsun?"

"Evin her yerine kablo döşeli."

Sara gözlerini kırptı. "Anlamadım."

Carrie, "Burada mahkûmuz," dedi. "Eğer içimizden biri kapı veya pencerelerden birini açarsa ev havaya uçacak. Cam kapıya bak. Yanıp sönen kırmızı ışığı görüyor musun?"

Sara pek inanacağa benzemiyordu. “Bu bir tür eşek şakası olmalı.”

“Hayır, değil,” diyen Carrie komodinin üzerindeki zarfa uzandı. “Aç şunu. Bende de bir tane var. Oturma odasına inerken mektubu da getir, ben de benimkini getireceğim. İnanmasan da pencere veya kapı açmaya kalkma sakın. Tamam mı? Şimdi uyanıp bir pencere açmaya karar vermeden önce gidip Anne’i uyandırmam lazım.”

Sara başıyla onayladı. “Tamam. Alt katta buluşuruz.”

Kadın mektubu açarken Carrie aceleyle odadan çıktı. Anne’in süiti aynı katta koridorun diğer ucundaydı. Koşarak odaya daldı.

Anne yatakta değildi. Carrie banyodan gelen sesleri duyabiliyordu. Kadın kusuyordu. Carrie banyonun önüne gidip kapıyı tıklattı. “Anne, yardıma ihtiyacın var mı?”

Kadın cevap vermedi. Carrie tekrar tekrar denedi. Orada kapıya vurarak ne kadar dikildiğini biliyordu. Nihayet Anne kapıyı açtı.

Çelimsiz kadının rengi yemyeşildi. “Ne istiyorsun?” diye sorduğunda ayakta sallanıyordu.

“Yardım etmeme izin ver,” dedi Carrie. Kolunu kadının beline sararak yatağa dönmesine yardımcı oldu.

Anne zayıf bir sesle, “Benden uzak durmalısın,” dedi. “Bir tür virüs sanırım bu. Şimdi sana da bulaşacak.”

“Hayır. Virüs falan yok.” Kadını odanın diğer ucuna taşıyarak yatağa ulaştıklarında örtüyü çekip Anne’in oturmasına yardım etti.

“Gecenin yarısını kusak banyoda geçirdim. Tabii ki bir virüs bu. Muhtemelen şu yirmi dört saat etki eden türdeki-lerden.”

Anne’in başucundaki komodinde zarf yoktu. Kadının uzanmasına yardım ederken, “Bütün gece ayakta mıydım?” diye sordu. “Birilerini gördün mü... veya bir şey duydun mu?”

Kadın, "Hayır," diye cevapladı. "Bırak beni. Uzanmak istemiyorum." Yastıkları düzelterip dirseğinin üzerine arkaya yaslandı.

Carrie, "Hepimiz zehirlendik," diye açıkladı. "İlacı yediğimiz şeylere karıştırmış olmalılar."

"Bu çok saçma. Yiyecekler bozuk olmalı, hepsi bu. Spaya vardığımda ortalığı ayağa kaldıracağım. Dava bile edebilirim. Ve edeceğim de. Önce havaalanındaki sıkıntı, şimdi de bu gıda zehirlenmesi. Kesinlikle affedilmez bir şey bu."

Carrie tartışmadı. Yavaşça ve zorlukla yürüyerek Sara ile kendisine bırakılan zarflardan bahsetti.

"Bilmen gereken en önemli şey evdeki bütün kapılara ve pencerelere patlayıcı bağlı olduğu. İçlerinden birini açarsak bütün ev havaya uçar."

Anne ona sanki karşısında aklını kaçırmış biri varmış gibi bakıyordu. "Ah, Tanrı aşkına. Senin derdin ne, neden beni böyle korkutmaya çalışıyorsun?"

"Seni korkutmaya çalışmıyorum. Gerçeği söylüyorum. Üzerinde adın yazılı bir zarf buldun mu?"

"Hayır, bulmadım."

Cevap fazla çabuk gelmişti ve gereğinden çok öfke doluydu. Carrie kadının yalan söylediğini biliyordu ama bunun sebebini anlamasının imkânı yoktu.

"Anne, bu işin içinde birlikteyiz. Doğruyu söylemek zorundasın."

Anne duyduklarına içermiş bir ifadeyle, "Sana doğruyu söylüyorum zaten," diye cevap verdi. "Şimdi çık buradan ve beni yalnız bırak."

Carrie, "Hayır," dedi. "Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum ve patlayıcıları tetiklemeden buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Anne'in sıska suratı hızla kızarmaya başladı. "Senden gitmeni istedim."

Carrie farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi. "Sara'ya

benim... bizim sana ihtiyacımız var Anne. Neler olduğunu çözmek için birlikte hareket etmemiz gerekiyor.”

Anne ona dik dik bakarak, “Bana neden ihtiyacınız var ki?” diye sordu.

“Çünkü akıllısın.”

“Akıllı olup olmadığımı bilme ihtimalin yok.”

“Kendi şirketinin başındasın, değil mi? Bana öyle demiştin.”

Anne’in çenesi kasıldı. Elini kalçasının çevresindeki çarşaf-larda gezdirirken, “Çok az bir para ile işe başlayıp küçük hobi-mi –babam nakliyat şirketimi böyle adlandıırırdı– kırk milyon dolarlık bir girişime dönüştürdüm. Önümüzdeki ocak ayında, muhasebecilerimin tahminlerinin dört katı bir kâr marjına ulaşmış olacağım.”

Carrie’nin bunun için zamanı yoktu. Kadının işbirliği yap-masını sağlamak için egosunu okşamak zorunda kalmak onu çileden çıkarıyordu. Anne neyle karşı karşıya olduklarını an-lamıyor muydu?

Büyük bir çaba göstererek öfkesini kontrol altına alan Car-rie, “Durumumuzu konuşmak için alt kattaki salonda Sara ile bana katılır mıydın?” diye sordu. “Ne yapmamız gerektiğiyle ilgili senin... tavsiyelerine ihtiyaç duyacağımız kesin.”

Anne başını yana eğip upuzun gelen bir dakika boyunca tek kelime etmeksizin ona baktı. Sonra başını sallayarak, “Sen bu hikâyende ciddisin, değil mi?” diye sordu. “Buna gerçekten inanıyorsun–”

Carrie ters bir sesle, “Bu gerçek zaten,” dedi.

Anne başıyla onayladı. “Adın neydi? Unuttum.”

Kalın kafalı kadına bağırmmamak için kendini tutarak, “Ca-rolyn,” dedi. “İstersen Carrie de diyebilirsiniz.”

“Tamam Carrie. Sara ile sana alt katta katılacağım.”

“Eğer kendini yeterince güçlü hissetmiyorsan Sara ile bu-
raya da gele–”

“Yeterince güçlü olmadığımı sana düşündüren nedir?” Se-sine yine öfke hâkimdi.

“Banyodayken seni duydum. Kusuyordun.”

“Yiyeceklerin zehirli olduğunu söyledin.”

“Evet.”

“Kusma nedenim buydu. Hasta değilim.”

Lanet olası kadın, hasta olup olmadığın kimin umurunda, diye sormak istediye de derin bir nefes alarak başıyla onayladı ve “Tamam,” dedi. “Alt kata gel.”

“Bütün bu patırtının sebebini halen anlamış değilim.”

Carrie bu sözler üzerine kendini kaybetti. “Patırtı mı? Saatli bir bombanın içinde oturuyoruz. Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi?”

“Hayır, dinledim. Ama cevap ortada değil mi? Telefonu kaldır ve Ütopya’yı ara. Şu şeyi etkisiz hale getirmek için birilerini yollamalarını sağla.”

Telefon. Tanrı aşkına yardım istemeyi denemek neden onun aklına gelmemişti? Carrie koşarak yatağın diğer tarafına geçti ve telefonu kaldırdı. Heyecanı ve umudu kısa sürmüştü. Telefonda hat yoktu.

“Çalışmıyor.” Telefonu kapatmaya gerek görmeksizin yatağın üzerine bıraktı.

Anne, “Peki ya cep telefonları?” diye sordu. “Sence burada sinyal alabilir miyiz?” Yandaki komodine bakarak kaşlarını çattı. “Telefonum nerede? Şurada şarja takmıştım ama gitmiş. Sen mi aldın?”

Carrie, “Onlar aldılar,” diye bağırdı. Yana doğru kayarak Anne’in balkonuna açılan cam kapılara koşarak perdeleri iki yana çekti. “Şu ışığı görüyor musun Anne? Görüyor musun?”

“Bana bağırmaı kes.”

“Şu kabloları görüyor musun? Bütün ev bunlarla kuşatılmış. Hâlâ anlamıyor musun?”

Anne asık bir suratla, “Anladık, tamam,” dedi.

Belki Sara kadına ulaşmanın bir yolunu bulurdu. Carrie derin bir nefes alarak, “Cep telefonlarımı alıp almadıklarına

bakmak için odama gidiyorum,” dedi. “Lütfen alt kata inerken acele et. Ve unutma, hiçbir pencereyi veya kapıyı açma.”

“Anladım.”

Carrie bundan pek emin değildi. Kadını kendine düşman etmek istemediğinden ona katılıyormuş gibi yaptı. “Beraberinde mektubu da getir... lütfen. Sara ile kendimizinkileri getiriyoruz.”

Anne ters bir sesle, “Benim komodinimde mektup falan yoktu,” dedi.

Carrie geri dönerek, “Komodinde olduğundan hiç bahsetmemiştim,” dedi.

Anne başını yana çevirdi. “Kapıyı ardından kapat.”

Tanrı aşkına, Anne’in sorunu neydi? Neden yalan söylüyordu? Kaybedecek neyi vardı ki?

Bu soruların hiçbirinin cevabı Carrie’de yoktu. Süitine giderek kapıyı açtığı anda bir an için duraksadı. Güzelim Gucci çantaları bir bıçakla paramparça edilmişti ve kıyafetleri koltuklara yayılmıştı. Daha önce bu dağınıklığı nasıl fark edemişti? Tıpkı şüphelendiği gibi iki cep telefonu, dizüstü bilgisayar ve yedek pilleri kayıptı.

Dolaba doğru koştu. “Lütfen Tanrım,” diye fısıldayarak gardirobun kapaklarını açtı. Belki Jilly o kadar da derinlemesine araştırmamıştı. Belki de cebindeki cep telefonunu bulmamıştı.

Ceketinin yerde olduğunu görünce ağlamaya başladı. Ablası cep telefonunu bulmuştu. İçinde bulunduğu durumun vahameti altında ezildiğini hissederek hıçkırmaya başladı.

Birkaç dakika kendini bırakıp ağladıktan sonra duygularını kontrol altına almaya çalıştı. “Kontrolü kaybediyorum,” dedi yüksek sesle. Elinin tersiyle yüzünü silerek doğruldu ve banyoya yöneldi. Aynada kendine baktı. Tanrım, ne kadar dağılmış görünüyorum, diye düşündü. Gözleri şişmiş, yüzü bitkinlikle çökmüştü.

Dışlerini fırçalayarak yüzünü yıkadı. Banyo kapısının arkasındaki askıdan sabahlığını aldı ve üzerine geçirdi. Çok sevgili manyak kardeşinin kendisi için bıraktığı zarfı alarak alt kata indi.

Ne Sara ne de Anne onu bekliyordu. Mutfağa girdiğinde kilerin boşaltılmadığını görerek şaşırdı. İçeride açılmamış konserve sebzeler, mısır gevreği ve meyveyle dolu kutular vardı. Üzerlerindeki tozdan anlaşıldığı üzere kutular bir süredir evdeydi. Buzdolabı boştu ama derin dondurucuda büyük bir kutu kahve buldu.

Koridora gidip Sara ile Anne'in gelip gelmediklerini kontrol etti. Bu kadar uzun süre gelmemelerinin sebebi neydi? Tekrar mutfağa girip bir demlik kahve yaptı ve elinde dumanı tüten fincanıyla beraber oturma odasına geçti. Dışarıda birilerinin izliyor olma ihtimaline karşın bilerek pencerelerden uzak duruyordu.

Yemek odasının yakınındaki tekli koltuklardan birine oturup gergin bir şekilde beklemeye başladı. Elleri titrediği için fincandan dökülen birkaç damla kahve, parmaklarını yaktı. Beş dakika sonra Sara'nın merdivenlerden yavaş adımlarla indiğini gördü. Tırabzanlara tutunma şekline bakılırsa hâlâ kendini sersem gibi hissediyor olmalıydı.

Sara beşinci kez duraksayınca Carrie, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Kadının parmaklarındaki eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

"Hayır, kendim yapabilirim. Biraz başım dönüyor. Tanrı aşkına o yemekte ne vardı?"

Carrie, "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama çok güçlü bir şeymiş."

"Bizi öldürebilirdi."

Bu da olabilirdi, değil mi, diye düşündü Carrie. Yediğin kanepelerden öl ve Jilly'nin zahmet edip uğraştığı onca şeyden hiç haberin olmasın. Ablası öfkeden delirirdi herhalde.

Ne kadar hastalıklı bir düşünce olsa da Carrie gülümsemesine engel olamadı.

“Biraz kahve ister misin?”

“Henüz midemin kaldırabileceğini sanmıyorum. Onun zehirli olmadığını nereden biliyorsun?”

Carrie, “Zehirli değil,” diye kadını temin etti. “Benim mektubum ablamdandı. Beni korkutmak için bir sürü zahmete girmiş. Görünen o ki ölmeden önce olabildiğince çok acı çekmemi istiyor ve zehir fazla hızlı etki eder.”

“O zaman yiyecekleri neden zehirlemiş ki?”

“Hepimizi bayıltmak için,” diye cevap verdi Carrie. Sara’nın karşısına geçip oturmasını bekledi. “Dün gece odalarımıza girdi.”

Sara, “Birileri gelmiş,” diye onayladı. “Kadın veya erkek her kimse eşyalarımı karıştırmış. Cep telefonum ve dijital ajandam kayıp.”

“Sabit telefonun hattı da kesik.”

“Evet. Kontrol ettim.”

Carrie o an yargıcın fazlasıyla soğukkanlı olduğunu fark ederek sebebini sordu.

“Histerik davranmak için ortada bir sebep göremiyorum. Bunun ne yardımı olurdu ki? Enerjimi buradan... tek parça halinde çıkmaya harcamayı tercih ederim.”

“Ablam mezarından geri döndü.”

“Pardon?”

“Ablam... onun yıllar önce bir araba kazasında öldüğünü sanıyordum. O gece yeğenim yattıktan sonra kocamla beraber kutlama yaptık. Arabada çıkan yangında vücudunun tamamen kül olduğunu ama çarpma ânında cüzdanındaki bazı eşyalarının arabadan fırladığı için yanmadığını söylediler ve işte o eşyalar, polisi kurbanın ablam olduğuna ikna etmiş. Ben de aptal gibi inandım. Jilly o zamanlar polis tarafından sorgulanmak üzere aranıyordu.”

Sara başını sallayarak, "Yani kendi ölümünün sahtesini düzenledi," dedi. "Akıllıca."

Carrie, "Ah, evet," diye ona katıldı. "Jilly sinsi ve akıllıdır." Ayağa kalkıp elindeki mektubu Sara'ya verdi. "Bir kiralık katil tutmuş. Ona öyle diyor. Kendi kiralık katili."

"Senin öz kardeşin sana bunu yapmış yani."

Sara şaşırılmıştan çok merak etmiş gibi görünüyordu. Carrie bu tepkinin sebebini merak etti. Normal ailelerde böyle şeyler olmazdı, kardeşler en fazla ağız dalaşına girerdi. Bazıları birbirinden nefret etse bile kaç tanesi kardeşini öldürmesi için bir kiralık katil tutacak kadar ileri giderdi ki?

"Şok olmadın."

"Hayır, olmadım."

Carrie başını salladı. "Jilly tanıdığın insanlara benzemez."

Sara kuru bir tonla, "İddiaya girmek ister miydin?" diye sordu. "Mide bulandırıcı suçlar işleyen yüzlerce kadını ve adamı hapse gönderdim. O koltukta oturduğum yirmi iki yıl boyunca her şeyi gördüğüme ve duyduğuma inanıyorum. Artık hiçbir şey beni şok edemez."

Carrie alaycı bir sesle, "Bundan o kadar emin olmazdım," dedi. "Eee, Sara, anlatsana, kim ölmeni istiyor?"

Sara dikkatli bir şekilde sabahlığının kemerini düzelttikten sonra ellerini iki yana bıraktı. "Kim ölmemi istiyor? Ah, sanırım sayıları oldukça fazladır."

Elindeki mektubu Carrie'ye uzattı ve onun kâğıtları açıp okumasını izledi. Mektup kısa ve özdü.

Yargıç Collins:

Sana ödeşeceğimizi söylemiştim ve ben sözümün eri bir adamım. Şimdi acı çekme sırası sende. Keşke izlemek için orada olsaydım... tabii güvenli bir mesafeden. Çok yakında öleceksin.

Cehennemde yan kaltak.

Carrie mektubu sehpanın üzerine bıraktı. Sonra da Jill-y'nin mektubunu Sara'ya uzattı. "Sen onun kısa ama çok da tatlı olmayan notunu okurken ben bir kahve daha alacağım."

Sara, "Ben de bir fincan alabilirim şimdi," dedi.

Carrie mutfağa geri giderek bir dakika sonra elinde iki fincanla geri döndüğünde Sara mektubu sehpanın üzerine kendininkinin yanına koymuştu. Kahveyi verirken çok sıcak olduğunu söyleyip kadını uyaran Carrie yerine oturdu.

"Ablan senden nefret ediyor."

"Ah, evet."

"Seni çocuğunu çalmakla ve onu kendisine karşı doldurmakla suçluyor."

"Böyle bir şey olmadı."

"Bütün başarısızlıklarının senin hatan olduğuna ve senin başarılarının ondan alındığına inanıyor gibi."

Carrie başıyla onayladı. "Jilly her zaman tarihi baştan yazma konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip olmuştur. Bir kere ağzından çıktığında beyni sözlerini gerçek kabul ediyor."

"Psikopata benziyor."

"Evet, öyle. Resmi olarak hiçbir zaman teşhis konmadı ama öyle olduğundan eminim."

Sara, Carrie'yi dinlerken bir yandan eliyle alnını ovmaya başladı. İleri, geri, ileri, geri. O kadar derin düşüncelere dalmış görünüyordu ki büyük ihtimalle yaptığı hareketin farkında bile değildi. "Çocuğa ne oldu?"

"Avery. Adı Avery ve artık bir yetişkin, çocuk değil. Jilly onu hastanede terk etti. Anneme ve bana onu istersek tutabileceğimizi, satabileceğimizi veya birilerine verebileceğimizi söyledi. Ona ne olduğu umurunda değildi." Carrie'nin gözlerine yaşlar dolmuştu. Kendisine tamamen yabancı birinin önünde böyle bir zayıflık göstermekten nefret ediyordu ama bununla ilgili bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. "Jilly, Avery'nin de peşine düşecek. Ah, Tanrım, çoktan onu da bir yerlere kapat-

miş olabilir. Yeğenim benimle spada buluşacaktı...” Elleriyle yüzünü kapattı. “Buradan bir an önce çıkmalıyız. Bir yolunu bulmamız gerek.”

“Ablan seni incitmek için bir sürü zahmete girişmiş,” dedi Sara.

Carrie ona Jilly’nin önceki gece odasına geldiğini ve nasıl kâbus gördüğünü sandığını anlattı. Sara iyi bir dinleyiciydi ve o kadar sakindi ki Carrie rahatladığını hissediyordu.

“Jilly çok sabırlı olabilir ve gerçekten bir şeyi istediğinde karmaşık planlara bayılır. Onun için hiçbir şey basit olamaz.”

Sara elindeki fincanı bırakarak öne eğildi.

“Sence ne kadar zamanımız var?”

“Bunları kurgulamak için çok uğraşmış. İstirabımı uzatmak isteyecektir.”

Her ikisi de gözlerini Anne’in aşağı inmesini bekleyerek merdivene dikmişlerdi.

“Ulaştığımda her pencereyi kontrol ettim. Hepsinde kablo var.”

“Evet, bunu tahmin ediyordum.”

“Keşke senin gibi sakın olabilseydim.”

Sara, “Ben sakın değilim,” diye itiraz etti. “Fazlasıyla... altüst olmuş durumdayım.”

Kadının kelime seçimi Carrie’yi gülümsetti. “Ben de.”

“Düşünüyorum da...”

“Evet?”

“Bu evde üçümüzün bir arada olması ne kadar ilginç. Ortak noktamız ne olabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Carrie. “Ve bulmak için zamanımız olup olmayacağını da bilmiyorum.”

“Buradan çıkacağız.”

Kadının inançla konuşması Carrie’ye cesaret vermişti. “Evet, çıkmak zorundayız ve çıkacağız.”

“Anne’i meşgul eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum.”

“O biraz sorun yaratacak.”

“Ya?”

Carrie başıyla onayladı. “Kendisine mektup geldiğini itiraf etmiyor.”

“Belki de şoktadır.”

Carrie, Sara’nın haklı olabileceğini düşündü. “Ve inkâr sürecindedir.”

“Bununla hep beraber başa çıkmak zorundayız ama ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Altmış sekiz yaşımdayım,” diyen Sara omuzlarını silkeli. “Ve vücudum berbat bir halde. Promosyon olarak iki hafta spada kalmak üzere davet edildiğimde kendi kendime, neden olmasın, diye düşündüm. Uzmanlar hayatı tersine çevirmek için hiçbir zaman geç kalınmadığını söylüyorlar. Ben de forma girmeye karar verdim. Gördüğün üzere aşırı kiloluyum ve dışarı çıktığımızda— ” dedikten sonra ikna edici bir sesle, “Ki çıkacağımızdan eminim,” dedi ve devam etti: “Uzun mesafe yürümeme imkân yok. Yıllar önce her iki dizimden de ameliyat olmam gerekirdi. Artık yürürken kemiklerim birbirine sürtüyor, arada kıkırdak yok.”

“O zaman biz de seni yardım almak için gittiğimiz esnada saklanman için... ormanda bir yerlere gizleriz.”

Bir kapı kapanma sesiyle her ikisi de yukarı baktı. Anne nihayet onlara katılmaya karar vermişti. Çelimsiz kadın merdivenlerden inmeye başladığında Carrie’nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. Gördüklerine inanamıyordu. Anne tepeden tırnağa St. John marka pantolon ceketten oluşan pembe bir takım giymişti. Kulaklarındaki altın küpeler takımın düğmeleriyle uyumluydu. Saçlarını bukleler halinde şekillendirmek ve makyaj yapmak için zaman harcamıştı. Merdivenlerin sonuna geldiğinde kadın gülümseyerek onlara katılmak üzere salona yöneldi. Yüksek topukları mermer zeminde tıkırdıyordu. Tanrı aşkına, kadın nereye gittiğini sanıyordu? Resmi bir davete falan mı?

Sara, "Ah, Tanrım," diye fısıldadı.

Anne, "Günaydın hanımlar," dedi. "Ya da daha doğrusu, tünaydın."

Sesi çok keyifliydi. Aklını mı yitirmişti? Carrie merak ediyordu. Tam kadına sorununun ne olduğunu soracaktı ki Sara, Anne'e oturmasını önerdi.

"İyi uyuyabildin mi?" diye sordu Anne. Sonra cevap vermesini beklemeden devam etti. "Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanmıyorum. Bu harika dağ havasından olmalı. Cleveland'dan gelince bu muhteşem bir değişiklik."

"Kahve alır mıydın?" diye sordu Sara. Tuhaf davranışının sebebini anlamak istercesine kadını dikkatle izliyordu.

"Henüz değil. Hazır olduğumda zili çalarım."

Carrie, Sara'ya döndü. "Sana sorun yaratacağını söylemiştim."

"Affedersin," dedi Anne. "Ne dedin?" Dikkatli bir şekilde oturup bacak bacak üstüne attı.

Carrie ona dönerek, "O kadar uzun süre uyumanın sebebi muhteşem dağ havası değildi Anne," dedi. "Hepimize ilaç verildi."

"Saçmalık bu. Nerede olduğumuza bir bak. Böylesi güzel-likte bir yerde kim bunu—"

Carrie sözünü keserek, "Mektubunu getirdin mi?" diye sordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sara'ya dönen Carrie, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

Anne'in mektuplara uzanırken elinin deli gibi titrediği görülüyordu. Kadın önce zarfları aldıysa da hemen ardından sehpanın üzerine bıraktı. "Bunları okumaya ihtiyacım yok."

"Evet, var," dedi Sara nazikçe. "Burada başımızın dertte olduğunu göreceksin. Birileri bizi öldürmek için eve bomba döşemiş."

Anne, "Saçmalık," diye mırıldandı. "Oynadığınız bu saçma oyunla günümü berbat etmenize izin vermeyeceğim."

“Bu evin içinde kilitliyiz,” dedi Sara.

“Değiliz.”

Carrie, “Faydası yok,” dedi Carrie. “Bütün bunları üst katta ona anlatmaya çalıştım.”

“Yalan söylüyorsun,” diye çıkıştı Anne.

Carrie kadına vurmayı düşündü. Büyük ihtimalle onu öldürürdü çünkü Anne çok zayıftı ve hasta görünüyordu. Sert bir rüzgâr bile kadını uçurabilirdi.

Sara, “Eğer bir kapı veya pencere açacak olursak, ev havaya uçacak,” diye sabırla açıkladı.

Ne o ne de Carrie, Anne’in tepkisini tahmin edebilmişti. Kadın birden ayağa fırlayıp salonun karşısına koştu. “Sırf beni mutsuz etmek için yalan söylüyorsunuz. Evde bomba falan yok ve size bunu ispatlayacağım.”

Ön kapıya yönelmişti.

8

JOHN PAUL, ÜTOPYA'DA tahmininden uzun süre oyalanmıştı ama beklemeye değermi. Avery Delaney içeri girdiğinde lobi-deki birkaç cılız palmye ağacının ardında yarı gizlenmiş şekilde oturuyordu, daha doğrusu yayılıyordu. Kadın tipik California sarışınıydı. Tamam, belki tipik değildi. Eşsizdi, bunu itiraf etmesi gerekirdi. Ama sadece vücuduyla ilgilenen biri olduğu belliydi. Yoksa neden spada bir hafta geçirmek istesindi? Bunu kim neden isterdi ki?

John Paulkadını inceledi, uzun bacaklarını ve gergin poposunu göstermek için olsa gerek dar bir kot pantolon ile memelerini sımsıkı saran kısa, beyaz bir tişört giymişti. Uzun, düz sarı saçları parlıyordu. Doğal görünüyordu ama adam bundan şüpheliydi. Güneş gözlükleri gözlerini saklıyordu ama kadın büyük ihtimalle renkli kontak lens takıyordu. Tişörtü göbeğini kapatıyordu ama orada bir piercing olduğunu öğrense buna hiç şaşırmazdı. Bugünlerde göbek deldirmek moda değil miydi?

Kadın ateşliydi, tamam. Aslında Avery Delaney güzel bir kadındı ama tipi değildi. Onun zevkine göre fazla mükemmeldi. Yine de günah kadar seksiydi. Kadının bir an için durup diğer misafirlerin ona bakmak için duraksadıklarının farkında değilmiş gibi etrafına bakındığını gören John Paul, gördükle-

rinin ne kadarının gerçek ne kadarının kozmetik müdahalelerle “geliştirilmiş” olduğunu merak ediyordu. Göğüsler kesindi. Hatta belki poposu bile gerçek olmayabilirdi.

Uzun süren bir ilişkiye girmek isteyeceği türde bir kadın değildi ama o zaten hiçbir kadınla uzun süren bir ilişki istemiyordu. Ama bu kadınla geçirilecek bir gece, lanet olsun ki kulağa harika geliyordu. Kadın büyük ihtimalle bir meyve sineğinin IQ’suna sahipti ama yatakta beyin gücünün pek bir önemi yoktu.

Bayan Havalı, giriş kaydı yapılan yerin neresi olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Birinin elinden tutup onu lobiye götürmesini mi bekliyordu? Başını kaldırarak tepede eski disko topları gibi yavaşça dönen altın renkli küreye bakmaya başladı. O şey kadını hipnotize mi etmişti yoksa?

Avery tam bir turist gibi bön bön baktığının farkındaydı. Kendisine engel olamıyordu; Ütopya inanılmaz bir yerdi. Lobi devasa büyüklükteydi, yerler abanoz renginde parlak mermerdendi. Başının üzerindeki altın kaplama kubbeden pırıl pırıl parlayan bir küre sarkıyordu. Bakışlarını küreden alamadı bir süre. Gerçek altından mıydı? Sahiplerine bir servete mal olmuştur, diye düşündü.

Sağına dönerek tekrar duraksadı. Bir duvarın tamamı şelale şeklindeydi ve suların döküldüğü havuzun ortasında Atlas heykeli vardı. Heykelin omzuna daha küçük boyutlarda bir küre yerleştirilmişti. Hem heykel hem de şelale böylesi bir ortamda güzelleşmek için bir servet ödeyen misafirleri etkilemek için yapılmıştı ve Avery’ye göre Ütopya’nın sahipleri bunu başarmıştı.

Hepsinin toplam maliyetini düşünerek başını iki yana salladı ve Carrie’nin verdiği eski Gucci sırt çantasının askılarını sırtlanıp resepsiyona yöneldi. Yakasındaki isimlikte “Oliver” yazan kendi yaşlarındaki bir erkek, granit bankonun arkasından onu karşılamak için bekliyordu. Gülümsemesi göz kamaş-

tırıcı olan adamın dişleri inanılmaz bir beyazlıktaydı. Anormal bir beyazlıktaydı hatta. Kendisi veya dişçisi beyazlatma işini biraz abartmış olsa gerekti ve suni yollarla bronzlaştırıldığı belli olan teni, dişlerini daha da ön plana çıkarmaktan başka işe yaramamıştı. Adını verip serin bankoya yaslandı ve resepsiyonist bilgisayar ekranından rezervasyonunu kontrol ederken adamın suratına gözlerini dikmemeye çalıştı.

Oliver'ın gülümsemesi aniden kayboldu. "Ah, Tanrım."

"Pardon?"

Bakışlarını bilgisayar ekranından bir an için bile ayırmayan görevli, "Rezervasyonunuz iptal edilmiş Bayan Delaney," dedi.

"Hayır, bir yanlışlık olmalı. Ben iptal etmedim."

"Bilgisayarına göre siz etmişsiniz." Sırıla yüksek atlama yapıp bankonun arkasına geçmediği sürece Avery'nin görmesine imkân olmasa da adam eliyle ekranda bir şeyleri işaret etti. "Buraya not düşülmüş."

"Bu doğru değil."

"Bilgisayar asla yanılmaz. Ütopya'yı aradığınız saat..." Avery'nin tam olarak ne zaman telefon ettiğin bulmaya çalışıyordu.

"Oliver." Genç kadının sabırsızlığı sesinden anlaşılıyordu. "Ben iptal etmedim. Hatta resepsiyonu arayıp bir gün gecikeceğimi bildirdim."

Adam tekrar bilgisayarı işaret edip, "Evet bildirmişsiniz," diye onayladı. "Fakat sonra tekrar arayıp iptal etmişsiniz."

Avery, "Etmedim," diye ısrar etti.

"Ama bilgisayarım—"

Adam tekrar bilgisayarının hatasız olduğunu söyleyemeden sözünü kesti. "Neden başka bir oda vermiyorsunuz? Hiç fark etmez. Her yer olur."

Sırt çantasını kaldırıp bankonun üzerine bıraktı. Oliver'a kredi kartını verebilmek için cüzdanını aramaya koyuldu. Her ne kadar istemese de bu haftanın ücretini teyzesi tarafından ödenmişti ama bu gecelik ilavenin kendi kartından çekilmesini istiyordu.

Oliver'ın bilgisayara yazı yazmayı bıraktığını fark edince, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Adam boğazını temizlemek için bilerek öksürdükten sonra nihayet Avery'ye baktı. "Korkarım sizi başka bir odaya vermemiz mümkün değil ve maalesef iptal ettiğiniz oda çoktan bir başka misafirimize verilmiş bile. Şu an yüzde yüz doluluk kapasitesine ulaşmış durumdayız. Sizi bekleme listesine koymaktan memnuniyet duyarım ama sizi uyardım gerekir. Bir yer açılma oluşma şansı çok düşük. Misafirlerimiz rezervasyonlarını aylar öncesinden yaptırır."

"Eminim teyzem burada benim için bir oda ayrılmasını sağlamıştır," diye itiraz etti. "Eğer bir problem olsaydı mutlaka bana haber verirdi."

Adam yine hızla bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı. Sonra duraksayıp başını olumlu anlamda salladı. "Evet, başka bir iptal sebebiyle sizi misafir etmemiz mümkün. Bu çok istisnai bir durum," diye ekleyip devam etti. "Misafirlerimiz rezervasyonlarını son dakikada çok nadiren iptal ederler."

Adam sanki Avery rezervasyonunu son dakikada iptal ederek görgü kurallarını çiğnemiş gibi kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Ama ben iptal etmedim." Tanrı aşkına, bu çok yorucuydu. "Burada teyzeme katılacağım," diye açıkladı. "Dün öğleden sonra veya akşam erken saatlerde giriş yaptı. Bana oda numarasını verebilir misiniz? İsmi Carolyn Salvetti."

"Üzgünüm ama misafirlerimizin oda numaralarını veremeye yetkimiz yok."

Tabii ki veremezdi. Bunu Avery de biliyordu. "Lütfen odasını arayın. Eminim kendisi bu yanlış anlaşılmayı düzeltecektir. Belki de onun odasında kalmamın daha iyi olacağına karar vermiştir."

Oliver sorunun çözülerek nihayet ondan kurtulabileceği ihtimalini duyunca rahatlamışa benziyordu. Şanslarına giriş yapmak için bankoda bekleyen başka misafir yoktu. Genç kadına

yine etkileyici bir gülümsemeyle bakıp, "Eminim öyle olmuştur," dedi. "Misafirler sizin yaptığınız gibi son anda iptal etmezler."

Avery'nin içinde aniden adamı omuzlarından tutup spanın işleri berbat ettiğini itiraf edene kadar sarsma isteği belirdi. Sonradan pişman olacağı bir şey söylememek için dişlerini sıkıp Salvetti ismini harf harf kodlayıp bekledi.

Resepsiyonist, "Bu ismi biliyorum," dedi.

"Biliyor musunuz?"

Adam başıyla onayladı. "Dün bir beyefendi teyzenizi sordu. Burada olmadığı için büyük hayal kırıklığına uğramış gibiydi." Bilgisayara bir şeyler yazdı ama birkaç saniye sonra tekrar kaşlarını çattı.

Avery cevabı gayet iyi bilmesine karşın, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Adam sanki kullanacağı kelimeler önceden belirlenmiş de onları söylemeye otomatik olarak programlanmış gibi hızla, "Ütopya'da asla sorun olmaz," dedi. "Sadece ara sıra ufak rahatsızlıklar yaşanır."

Ah, bir rahat versen. "Tamam. Bana şu ufak rahatsızlığı açıklayın."

"Bayan Salvetti iptal etmiş."

"Hayır, etmedi."

Oliver'in omuzları düştü. Avery onun ne düşündüğünü biliyordu. Her şeye sil baştan başlıyorlardı.

"Korkarım Bayan Salvetti iptal etmiş. Bunun garip olduğunun farkındayım. Aynı anda iki tane son dakika iptaliyle karşılaşmamız çok nadir olur. Tabii ikiniz de aynı ailenin üyelerisiniz, o yüzden iki oda için yapılırsa da ortada sadece bir tane son dakika iptali olduğunu söyleyebiliriz."

"Dinle beni. Teyzem iptal falan etmedi. Beni dün Aspen havaalanından aradı."

"Belki de son dakikada bir şey olmuştur ve eve dönmek zorunda kalmıştır."

“Bir şeyler çok yanlış.”

“Her şey burada bilgisayarımda Bayan Delaney. Teyzeniz dün öğleden sonra aramış.”

Tanrı aşkına, neler oluyordu? Avery her ne kadar orada kalıp Oliver’la tartışmaya devam etmek istese de bunun bir şeyi çözmeyeceğinin farkındaydı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Eğer işte acil bir durum çıksa ve Carrie, Los Angeles’a dönmek zorunda kalsa arayıp Avery’ye haber verirdi. Onu bu şekilde ortada bırakmazdı. Ah, Tanrım, ya ona veya Tony’ye bir şey olduysa? Ya bir kaza olduysa?

Sakinleş, diye kendi kendine telkin etti. Eğer Carrie’ye veya Tony’ye bir şey olsa diğeri mutlaka onu arardı.

Avery cep telefonunu bulmak için sırt çantasını karıştırmaya koyuldu. Hemen Carrie’yi arayıp neler döndüğünü öğrenecekti.

Cüzdanını ve dijital ajandasını çıkarıp sağ eline aldı, diğer eliyle telefonunu aramaya devam etti. Lanet olası şey her zaman en altta olurdu zaten. “Teyzem iptal etmedi,” diye mırıldandı. Oliver’dan çok kendi kendine konuşur gibiydi. “İşte bir kriz yaşanmış olmalı. Carrie’nin geri dönmesine sebep olabilecek tek şey bu.”

“Ah, arkadaşınız geri döndü.” Oliver’ın sesi hiç keyifli değildi.

“Pardon?”

“Arkadaşınız... bu yöne geliyor. Belki de bu yanlış anlaşılmayı düzeltebilir.”

Avery adamın neden bahsettiğini bilmiyordu. Burada buluşacağı bir arkadaşı yoktu. Oliver’ın kime baktığını görmek için arkasını döndüğünde bir adamın —kocaman bir adamın— bankoya yaklaştığını fark etti. Tuhaftı ama adam da gözlerini ona dikmişti. Ve kesinlikle mutlu görünmüyordu.

“Buraya gelen beyefendiyi mi kastediyorsun?”

“Evet. Size bahsettiğim bey buydu. Dün buraya gelip tey-

zenizi sormuştu.” Kısık sesle ekledi: “Eğer stresten kurtulmak için aroma terapi masajımızdan faydalanacak biri varsa o da arkadaşınızdır. Kendisine bu uygulamayı önerdim ama beyefendi oldukça...”

“Oldukça ne?”

“Oldukça karşıydı. Aslında kendisi her konuda oldukça zor biriydi. Biliyorum potansiyel bir müşteri hakkında olumsuz konuşmamalıyım fakat erkek arkadaşınız biraz gergin biri. Günlük olarak yoga yapmalı. Demek istediğim, bana resmen kükredi. Gerçekten. İnanabiliyor musunuz? Sizin de giriş yapacağınızı söylemiştim. Bilgisayarda Bayan Salvetti’nin rezervasyonunun altına not edilmişsiniz. Teyzeniz arayıp rezervasyonunu iptal etti. Maalesef bu haberi beyefendiye veren şanssız kişi bendim. Şunu belirtmem izin verin, kendisi bunu duyduğuna hiç mutlu olmadı. Sizi görmek için geleceğini söyledi ve sabahın köründen beri burada. Mesaime başladığımda onu fark etmiştim. Umarım bugün morali daha iyidir.”

Oliver’ın gevezeliğine çok kulak vermiyordu Avery. Karşıdan gelen adamı incelemekle meşguldü. Adam başka bir şeydi. Daha önce hiç böyle birini görmemişti, sinema filmleri hariç elbette. Yaklaştıkça daha da büyüyordu. Uzun boylu ve kaslı, koyu renk saçlı ve bronz tenliydi. Kaslarını geliştirmek için bir spor salonunda veya açık havada uzun zaman geçirdiği belliydi. Vurucu bir yakışıklılığı vardı ama genç kadının zevkine göre fiziksel görüntüsüyle fazla ilgiliydi. Avery beyni kaslara tercih ederdi.

Adamın iyi bir kemik yapısı vardı. Düşünceleri birbirini kovalarken birden adamın kim olduğunu ve ne istediğini anladığını fark etti.

“Beyefendiyi tanıyorsunuz, değil mi?”

“Sorun yok. Teyzemin bir arkadaşı olduğundan eminim.”

Büyük ihtimalle Carrie’nin reklamlarda kullandığı adam teyzesinin spada kaldığını öğrenip uğramaya ve bir merhaba

demeye karar vermiş olmalıydı. Ya böyleydi ya da adam işsiz kalmıştı ve Carrie'nin onunla konuşup iş teklif edeceğini umarak gelmişti.

Avery aktörlere karşı büyük bir sempati duyuyordu çünkü çok rekabetçi bir işte çalışıyorlardı ve karar verme sürecinin büyük bölümü kontrolleri dışında geliyordu. Hollywood'da başarılı olma ihtimali çok düşüktü. Avery yardım edebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Adam bir metre kalana dek bekleyip sonra elini uzattı ve kendini tanıttı. "Adım Avery Delaney." Evet, karşısındaki kesinlikle bir aktördü. Karanlık, buz gibi bakışları vardı.

Uzattığı eli tutan adam, "Benim adım da John Paul Renard," dedi. Sesi derindendi ve muhteşem bir güneyli aksanı vardı.

Tanrı aşkına, adamın harika gözleri vardı. Rengi grinin şafak vakti tonundaydı. Onu bir rulo tuvalet kâğıdını elinde tutarken hayal edemiyordu. Patlayıcılar olabilirdi ama tuvalet kâğıdı asla.

Adamın vücut dili merakını uyandırmıştı. Sırtını bankoya dayayarak bakışlarıyla yavaşça lobiye taradı. Adamın gördüğü her yüzü ezberlediği gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı Avery.

"Teyzem Carrie'nin bir arkadaşı mısınız?"

"Evet."

Başka bir açıklama veya nezaket sözü yoktu.

"Oyuncusunuz, değil mi?"

Soru onu çok şaşırtmış olmalı ki adam gülümsedi. "Hayır."

"Ah... sanmışım ki... o halde ne iş yapıyorsunuz?" Tanrım, insanların kendisine bu soruyu sormasından nefret ederdi ve gerçekten konuşurken yüzüne bakmaktan bile kaçınan bu iri kıyım adamın kirasını nasıl ödediği onu hiç ilgilendirmezdi.

"Marangozum."

Yok artık. "Marangoz mu?"

"Hı-hı." Adam başını sallarken doğrudan onun gözlerinin

içine baktı. Avery yüzünün alev aldığını hissetti. Adamda çok farklı bir şey vardı.

Carrie haklıydı. Tekrar birileriyle buluşmaya başlaması gerekiyordu. Görünen o ki çok uzun zaman geçmişti. Eğer böylesine kaba biri onu etkileyebiliyorsa... gerçekten çok uzun zaman geçmiş olmalıydı.

"Bir marangoz," diye tekrarladı. "Peki. Ve teyzem için bazı şeyler mi yapmıştınız?"

"Hayır." Adam tekrar lobide gezinen insanları inceliyordu. Sabırsız bir sesle, "Kendisiyle konuşmam gerekiyor," dedi. "Çok önemli. Teyzeniz nerede?"

"Emin değilim. Ama öğrenmek üzereyim." Tekrar çantasını aramak için arkasını döndüğünde aklına korkunç bir fikir geldi. Neredeyse yüksek sesle kükreyecekti. "Benimle buluşmanızı teyzem mi istedi sizden?"

Carrie eski numaralarına başvuruyor olmalıydı yine. Çöp-çatanlık yapmaya karar vermişti besbelli. Teyzesinin cüretine şaşırmadan edemedi. Onunla yaptığı son konuşmanın işe yaradığını sanmıştı. Teyzesi ona bir daha asla birilerini ayarlamayacağına söz vermişti, daha doğrusu yemin etmişti.

Avery ters bir sesle, "Carrie bugün burada değil," dedi. "Eğer buralardaysanız yarın tekrar şansınızı deneyebilirsiniz."

Adam mesajı hiç anlamamış gibi olduğu yerde dikilmeye devam etti. Onu görmezden gelmeye karar verip —ki bu adamın boyutları düşünüldüğünde hafife alınacak bir karar değildi— cep telefonunu aramaya devam etti. Nihayet çantanın dibinde bulup çıkardı. Oliver başını sallamaya başlamıştı. "Bir sorun mu var?"

"Ütopya'da sorun yaşanmaz ama cep telefonu kullanımı hoş karşılanmaz," diyen görevli, bankonun köşesindeki siyah üzerine altın renkli yazıyı işaret etti.

Genç kadın cep telefonundan hızlı arama tuşuna basıp Carrie'yi arayarak, "O halde kaşlarınızı çatmaya başlarsanız iyi olur," diye cevap verdi.

John Paul kadının cevabından hoşlanmıştı. Cesur biri, diye düşündü. Ne büyük sürpriz. Gerçek-olamayacak-kadar-mavi gözleriyle Plastik California kızı yürekliydi demek.

İlk çalışan sonra Carrie'nin telefonu telesekretere düştü, bu da ya telefonun hâlâ şarja takılı ya da sinyal almayan bir yerde olduğuna işaretti. Genç kadın ikinci olarak eniştesi Tony'yi aradı. İlk çalışta açan adam, teyzesi spaya gitmek için şehirden ayrılmadan önce Avery onu aramadığı için bir süre azarladı.

"Senden haber alamayınca ne kadar endişelendiğini biliyorsun."

"Üzgünüm," dedikten sonra, "Los Angeles'tan ayrıldıktan sonra Carrie'yle konuştun mu?" diye sordu. "Seni aradı mı?"

"Hayır ama aramasını beklemiyorum zaten. Birbirimize Los Angeles'ta veda ettik. Onu havaalanına bırakmama izin vermedi. Ve ben de onu spada rahatsız etmeyeceğime söz verdim. Oraya rahatlamak ve... önceliklerini düşünmek için gitti. Ama eminim seninle konuşmak isteyecektir. Onu ara ve benim de sevgilerimi ilettiğinden emin ol."

Eniştesi onun Ütopya'da olduğunu bilmiyordu. Avery son dakikada karar değiştirip teyzesine katılmaya karar verdiğini açıklayacaktı ki vazgeçti. Her şeyin kocaman berbat bir hatadan ibaret olduğunu umduğu bu karışıklıkla ilgili Tony'yi üzmemek istemiyordu.

"Eğer telefonuna cevap vermezse endişelenme. Büyük ihtimalle masaj veya ona benzer bir şey yaptırıyor."

Lobi kalabalıklaşmaya başlamıştı. On iki kişilik gürültücü bir grup otele girmişti. Avery bir eliyle kulağını kapatıp, "Tony, işte sorun var mıydı? Ofisten seni aradılar mı?"

"Hayır. Bir sorun mu olduğunu düşünüyorsun? Jeanie ile bu sabah konuştum. Her şey yolunda," dedikten sonra devam etti. "Star Catcher iki haftada batmaz. Carrie ile konuştuğunda ona endişelenmeyi bırakmasını söyle."

"Tamam, söylerim. Sonra görüşürüz Tony. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp Oliver’a baktı. “Müdürünüzle görüşmek istiyorum.”

Oliver bu talebe alınmış gibi görünüyordu. Duruşunu dikleştirerek kibirli bir sesle, “Sizi temin ederim ki Bay Cannon da benim söylediklerimin aynısını söyleyecektir,” dedi. “Tam kapasiteye ulaşmış durumdayız. Boş odalarımızı sizinle paylaşmadığımızı düşünüyorsanız yanlış kaniya vardınız. Aspen’de uygun bir konaklama ayarlamana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Elbette hiçbir yer Ütopya’yla kıyaslanamaz ama günlük olarak spadaki uygulamalarımızdan faydalana bilirsiniz. Stres karşıtı sıcak taş masajımızı beğeneceğinizden eminim. Oldukça canlandırıcı bir masajdır.”

Adamın ses tonu fena halde küçümseyiciydi. Avery ise lanet olası masajla falan ilgilenmiyordu. Teyzesini bulmak istiyordu. Rahatsızlığını gizlemek zor olsa da başardı. Engelleri aşmak için daha önce hiç işini öne sürmemiştir ve buna şimdi başlayacak değildi ama içinde karşı koyması güç bir dürtü belirmişti. Ah, kimliğini çıkarıp Oliver’ın burnuna sokmayı ne kadar isterdi. Bu kibirli havası sönerdi, değil mi? Gerçi zemin katta bilgi işlemde bütün gün bilgisayara veri girerken tam bir saha ajanıymış gibi davranması dürüstçe olmayacağından bunu yapması mümkün değildi. Ayrıca kimliği gerçek bir FBI ajan kimliği değildi ve yarım beyinli biri bile aradaki farkı anlardı.

Aniden öfkesini ve çaresizliğini masum bir elemana yötettiğini fark etti. Oliver sadece işini yapıyordu. Belki Carrie zaman kavramını yitirmişti. Belki dağ evinde ünlü bir film yıldızıyla karşılaşmış ve ayrılmak istememiştir.

Böyle olmalıydı. Teyzesi bununla meşgulken aramayı unutmış olmalıydı. Avery bu ihtimale tutundu çünkü elinde olan tek şey buydu. Ama endişesi yok olmamıştı. Carrie spadaki rezervasyonunu neden iptal etmişti ki?

“Gerçekten müdürünüzle konuşmam gerekiyor.”

Oliver yerinden kıpırdamadı.

John Paul yavaşça, “Hanımefendinin söylediğini yap,” dedi.

“Bay Cannon bir teslimatla ilgilenmek için alt kata indi.”

“Git ve John Paul Renard’ın geri geldiğini, kendisiyle tekrar konuşmak istediğini söyle. Onu ofisinde bekleyeceğiz.”

Oliver’ın kıpırdamasına sebep olan şey John Paul’un ne söylediği değil, nasıl söylediği oldu. Görevli bilgisayardan bir adım gerileyerek arkasını döndü ve koşar adımlarla koridorda uzaklaştı.

John Paul, Avery’ye soru soracak veya tartışacak zaman bırakmaksızın eşyalarını sırt çantasına geri tıkmaya başladı ve sonrasında onu elinden tutup çekti. “Hadi. Yolu biliyorum.”

“Bunu ben de halledebilirim Bay Renard. Sizin dahil olmanıza gerek—”

“Bana John Paul de.” Genç kadını bankonun arkasına geçirdikten sonra beraberce kırmızı halı kaplı uzun koridora yöneldiler.

Avery, “Tamam,” dedi. “Bazı cevaplar istiyorum. Öncelikle, teyzemi tam olarak nereden tanıyorsunuz?”

Ama adamın kendi soruları vardı. “Neden eniştene teyzenin kayıp olduğunu söylemedin?”

“Onun endişelenmesini istemedim. Kayıp olduğundan emin değilim.”

“O halde teyzen nerede?”

İyi soru. Carrie büyük ihtimalle dağda bir yerlerde mimosa kokteylleri içerek harika zaman geçiriyordu. Ve Avery’yi de meraktan deliye döndürmüştü. Hayır, Carrie asla bu kadar düşüncesiz olamazdı. Yanlış giden bir şeyler vardı.

“Nerede olduğunu bilmiyorum ama birkaç telefon görüşmesi yapıp bulacağım.”

“Neden rezervasyonunu iptal etti? Resepsiyonist bir kadının aradığını—”

“Otel rezervasyonlarımızı karıştırmış olmalı. Senin burarlarda takılmana gerek yok. Eğer istersen telefon numaranı bırak, ben de Carrie’ye iletayım. Büyük ihtimalle birazdan olmayacak bir bahaneyle lobide belirecektir.”

Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmasa da adamın bunu yutup gideceğini umuyordu.

“Peki, o gelene kadar seninle bekleyeceğim.”

Avery pes etti. Bu adam kendisinden daha inatçıydı. Neyin peşinde olduğunu teyzesini bulduktan sonra öğrenmeye karar verdi.

On dakika sonra Bay Cannon’ın ortadaki havuza tepeden bakan ofisinde *art deco* masasının ardında oturuyordu. Tepe-lerindeki havalandırma pervanesi düşük hızda çalışıyordu ve her dönüşte tıkrıtya benzer bir ses çıkarıyordu. Ses, Avery’ye Bayan Spiegel’i anımsattı. Sevimli, yaşlı kadın konuştuğu zaman takma dişleri yüzünden buna benzer bir ses çıkarıyordu.

Cannon’un, siyah lake dosya dolabının üstünde tam hızda çalışan bir havalandırması daha vardı. Masasındaki kâğıtların üzerinde altından, küre şeklinde bir kâğıt ağırlığı duruyordu.

John Paul, “Cannon’un gelmesi çok uzun sürdü,” dedi. “Sen telefon görüşmelerini yaparken ben de gidip adamı bulayım. Burada kal.”

Avery adam gidene kadar bekleyip ofisin kapısını kapattı ve evdeki telesekreterini aradı. Carrie’nin yokluğunu açıklayan bir mesaj bırakmış olacağını umuyordu ama yanılmıştı. Sonra ofisindeki mesaj kutusunu denedi ama oraya da mesaj bırakılmamıştı.

Şimdi sırada ne vardı peki? Çaresizlik içinde iş arkadaşlarını aradı. Belki, küçücük bir ihtimalle de olsa belki Carrie, Margo’yla, Lou veya Mel’le konuşmuş olabilirdi.

Telefona Margo yanıt verdi. “Aradığına çok sevindim Avery. Buna inanmayacaksın ama komşunun bakıcısı dedi ki—”

“Margo,” diyerek sözünü kesti Avery. “Bunu sonra anlatırsın. Bir sorunum var ve yardımın gerekiyor.”

“Bulduğum şeyi duymak zorundasın,” diye ısrar etti arkadaşası. “Bayan Spiegel kalçasını kırmış.”

Avery sinir krizinin eşiğindeydi ama arkadaşının Bayan

Speigel ile ilgili söyleyeceklerini bitirmesini beklemek zorunda olduğunun farkındaydı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“İki hafta önce kırmış ve hemen ardından zatürre olmuş. Neredeyse ölüyormuş,” diye ekledi. “Ama onunla ilgilenen hanım, Marilyn, nihayet antibiyotiklerin işe yaradığını ve iyileşeceğini söyledi. Bayan Speigel’in doksanlarında olduğu düşünülürse bu harika bir şey.”

Alnını ovuşturarak, “Neden bunları anlatıyorsun bana?” diye sordu.

“Anlamıyor musun? Arabayı Bayan Speigel kullanıyor olamazdı. Kadın hastanedeymiş. Birileri arabasını çalmış ve bunu yapan her kimse, o kadar aceleyle otoparktan çıkıyormuş ki neredeyse sana çarpacakmış.” Avery’nin yorum yapmasına izin vermeden heyecanla devam etti. “Araba bir sokakta terk edilmiş. Yanlış park edildiği için çekmişler. Marilyn bana eğer aile arabayı satmaya karar verirse Bayan Speigel’in kalbinin kırılacağını söyledi. Hiç kullanmasa da arabanın garajında olduğunu bilmek kadına kendini özgür hissettiriyormuş. Yaşlı kadının getir götür işlerini yapmak için kullanıyormuş arabayı. Bayan Speigel’in seni öldürmeye çalışmadığını öğrendiğine mutlu olmadın mı?” diyerek bir kahkaha attı.

“Margo, yardımına ihtiyacım var. Bir dakika konuşmayı bırak da dinle. Teyzem kayıp.”

Bildiklerini aktardıktan sonra, “Burada Carrie’yle konuşmak için bekleyen bir adam var,” dedi. “Teyzemi nereden tanıdığını veya ne istediğini söylemiyor. Güçlü, sessiz tiplerden. Bilgisayarda adını taratabilir misin? Onunla ilgili bir şeyler var. Adı John Paul Renard.”

“Onunla ilgili bir şeyler var demekle neyi kastediyorsun?”

“Adam marangoz olduğunu söylüyor ama hiç de öyle görünmüyor.”

“Bir marangoz nasıl görünmeli peki?”

“Hadi ama Margo. Sisteme kayıtlı bir şey var mı bakıver.”

“Şimdi adını yazıyorum. Park cezası falan mı arıyorsun?”

“Ne aradığımı bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Tuhaf bir havası var. Onu lobiden gelirken ilk gördüğümde oyuncu olduğundan emindim ama sonra etraftaki insanları nasıl izlediğini fark ettim. Adam... tehlikeli olabilir. Evet, olabilir,” diyerek derin bir iç geçirdi. “Belki de Carrie için fazlasıyla endişeli olduğundan aşırı tepki gösteriyorum. Sadece ismi tarat, olur mu?”

“Hey, Avery, adamın sabıkalı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum...”

“Vaooovv.”

“Ne? Bir şey mi buldun?”

“Ahh, Tanrım evet. Senin John Paul sabıkalı değil.”

“O benim John Paul’üm değil.”

“Devlet için çalışıyormuş. Bekle, devam ediyorum. Vaovv. Şuna bak. Dosyası gizli.”

“Gizli mi?” Bunu duymayı beklemiyordu.

“Giriş yapmaya çalışıyorum... işte oldu. Bunu için işimi kaybedebilirim, tabii sen de.”

“Biliyorum. Sadece ne gördüğünü söyle, tamam mı?”

“Donanmadaymış. Usule uygun terhis edilmiş,” diye ekledi. “Dosyasına göre hâlâ donanmadayken göreve getirilmiş.”

“Ne görevine getirilmiş?”

“Bilmiyorum. Sadece ‘özel operasyonlar birimi’ diyor. Bir sürü sayı ve harf var ama ne anlama geldikleri konusunda hiçbir fikrim yok.” Dosyasında yazarları Avery’ye okumaya devam etti. “Şu an izne çıkmış görünüyor.” Birkaç saniye sonra telefonda derin bir iç geçirdiği duyuldu. “Daha fazla bilgi vermiyor. Ulaşabildiklerim bu kadar çünkü gerekli iznim yok. Bir dakika. Eski bir kimlik fotoğrafını açıyorum. İşte burada,” diyerek bir ıslık çaldı.

“Ne?”

“Sanırım âşık oldum.”

Avery, “Ciddi ol,” dedi. Sonra kimliğini doğrulamak için John Paul’ü tarif etti.

“Sanırım aynı adam. Louisiana’dan. Ailesi orada. Kayınbiraderi Adalet Bakanlığı’nda avukat.” Kişisel bilgilerini okuduktan sonra, “Donanmadayken çok sayıda göreve katılmışa benziyor,” dedi. “Bekle bir dakika, bu çok ilginç. Görevlerden biri Ortadoğu’dan birkaç rehine kurtarmakmış ama ilginç olan şu ki Renard sol kolunda parçalı kırıklar olmasına rağmen görevi başarıyla tamamlamış.” Margo geri kalan kayıtları tararken sessizliğini korudu. “Donanmadaki görevinin haricinde bir bilgi yok. Carter’a gitmemi ister misin? Adam gözümü korkutuyor ama istersen senin için giderim. Renard’ın dosyasına erişebileceğinden eminim.”

“Hayır, ona sorma. En azından ben biraz üzerinde düşünene kadar sorma.”

“Neler oluyor?” diye sordu Margo. “Renard, teyzen Carrie’den ne istiyor?”

“Bilmiyorum. Dinle Margo, teyzem Aspen havaalanından beni aradığında, geceyi bir dağ evinde geçirmeleri için onu ve iki kadını almak üzere alanda onu bir şoförün beklediğini söylemişti. Şoförün adı Monk Edwards... veya Edwards Monk. Hangisi olduğundan emin değilim. Çok bir şey olmadığını biliyorum ama elimdeki tek bilgi bu. Bu ismi de arat ve bir şey bulursan cep telefonumdan beni ara.”

“Birleşik Devletler’de kaç tane Edwards vardır biliyor musun?”

“Monk çok yaygın bir isim değil... tabii takma isim değilse.”

Margo, “Tamam,” dedi. “Cepten sana ulaşamama ihtimaline karşın spadaki oda numaranı ver.”

“Ütopya’da kalmıyorum çünkü rezervasyonum iptal edilmiş. Her neyse, Carrie spaya ait bir evde kaldığını söylemişti. Umarım hâlâ oradadır. Eğer değilse...”

“Kötü düşünme. Teyzen büyük ihtimalle spadan çok daha havalı bir yerlerdedir. Seninle de temasa geçecektir. Göreceksin. Ve şu Edwards Monk veya Monk Edwards hakkında araştırmayı hemen yapıyorum.”

Margo kapatır kapatmaz telefon tekrar çaldı. Arayan, hâlâ seyahat formlarını teslim etmediğini hatırlatan bölüm başkanlığıydı. Formları bulması on dakikasını aldı ve onları doldurup araya giren telefon konuşmalarına da baktıktan sonra İnsan Kaynakları'na giderek kâğıtları teslim etti. Öğleden sonra geç saatlere kadar Avery'nin ondan istediği araştırmayı yapmaya fırsat bulamadı.

Avery'nin ona verdiği ismi yazıp sonucu beklerken öğle yemeğine çıkmakta olan Mel ve Lou'ya olanları anlattı. Her ikisinin de Carrie'nin teyzesine ne olduğuna dair kendi teorisi vardı. Lou, kadının Los Angeles'a geri döndüğünden emindi –hepsi Carrie'nin işkolik olduğunu biliyordu– Mel ise onun Colorado'da bir iş arkadaşıyla karşılaşp oteli arayarak Avery'ye mesaj bıraktığını ama spanın mesajı sildiğini veya karıştırdığını düşünüyordu.

“Büyük otellerden birinde ne zaman kalsam mesajlarım bana asla ulaşmaz,” diye ekledi.

“Büyük ihtimalle bütün gün çamur içinde oturmaktan daha iyi bir şeyler buldu ve Avery'yi unuttu,” dedi Lou.

Margo karşı çıkarak, “Carrie o kadar düşüncesiz olamaz,” dedi. “Avery ile çok yakınlar.”

Bilgisayar ekranına döndüğünde alarm ışığının yanıp söndüğünü gördü. “Lanet olsun neler...” Ekranı aşağı kaydırınca büyük koyu harflerle yazılmış öncelikli yazısını gördü. Yazanları çılgın gibi okurken bir yandan da Mel ve Lou'ya bağırdı.

“Ah, Aman Tanrım.”

Margo zıplayarak ayağa fırladı ve Carter'ın ofisine doğru koşmaya başladı.

SICAK İKLİME UYGUN beyaz bir takım elbise giymiş olan Bay Timothy Cannon, ofise girerek kendini tanıttı. Yumuşak ve ukala bir tonlamaya sahip sesiyle şık bir beyefendi izlenimi veriyordu.

“Teyzenizin yerini bulamadınız mı henüz?”

Tam o esnada içeri John Paul girdi. Avery adamın kapattığı kapıya yaslanmasını izledi. Kollarını önde kavuşturduğunda, sol dirseğine doğru uzanan yaklaşık beş santimetrelik soluk yara izi ortaya çıkmıştı. Onun oyuncu olduğunu nasıl düşünebilmişti? İçgüdüleri bu kadar mı körelmişti?

Müdüre odaklanmak için kendini zorlayarak, “Hayır,” dedi. “Henüz değil. Size birkaç soru sorabilir miyim?”

“Evet, elbette.”

Cannon masasıyla karşılıklı duran sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı ve başparmağı ile işaretparmağını kullanarak alnındaki kırıışığı düzleştirmeye başladı.

“Çalışanlarınızdan birini her zaman havaalanına misafirlerinizinizi almaya gönderir misiniz?”

“Evet, kesinlikle göndeririz. Misafirlerimizin kendi ulaşım araçlarını ayarlamak veya valizlerini taşımak gibi sıkıntılarla uğraşmasını istemeyiz.”

“Dün havaalanına bir eleman gönderdiniz mi?”

Cannon gülümsedi. “Nereye varmak istediğinizi görebiliyorum. Son anda gerçekleşen rezervasyon iptallerini merak ediyorsunuz, değil mi? Görüyorsunuz ya, Ütopya’da son dakika iptalleri çok sıradışı bir durumdur. Odalar aylar öncesinden tutulur ama bazı göze çarpan misafirlerimizin son dakika karmaşaları oluşabileceğinden isteklerine cevap vermeye çalışırız.”

“Son anda gerçekleşen iptaller derken neyi kastediyorsunuz?”

Adam bu soruya şaşırılmış gibiydi. “Dün öğleden sonrası için havaalanından alınmak üzere üç ayrı transfer rezervasyonum vardı. Misafirlerin hepsi kadındı. Hatırladığım kadarıyla uçaklardan biri üçü çeyrek gece inmişti. Bir diğeri dördü yirmi gece ve sonuncu da beşi çeyrek gece inecekti. İsterseniz saatleri kontrol edip teyzenizin hangi saatte inmesinin planlandığını size iletebilirim.”

“Bu üç kadınla ilgili uçuş bilgilerini, kredi kartı numaralarını ve bulabileceğiniz tüm bilgileri istiyorum.”

“Size bu bilgiyi veremem.”

Ah, evet verebilirdi ve verecekti. Avery müdürün savunmaya geçmesini istemiyordu henüz. Öncelikle cevaplanmasını istediği bir sürü sorusu vardı ve Cannon gayet işbirliği yapar görünüyordu.

“Eğer üç kadın da aşağı yukarı birer saat arayla geliyorlarsa neden üç ayrı transfer aracı gönderecektiniz?”

“Çünkü burası Ütopya,” dedi adam. “Mükemmel hizmetimizle gurur duyarız. Hiçbir misafirimiz bir diğerini beklemek zorunda kalmamalı. Yani anlayacağınız, üç ayrı araba göndermeye hazırlanıyordum ama üç misafirimiz de son dakikada rezervasyonlarını iptal edince personeli havaalanına gitmelerini konusunda bilgilendirdim. Sonuç olarak dün gece otelimize başka beklenmedik misafirler geldiğinde onlara sunacak boş odalarımız olduğu için çok memnun olduk.”

Genç kadın bu bilgiyi beyninde bir kenara not edip başka

bir soru yöneltti. “Dün su tesisatınızla ilgili bir sorun yaşadınız mı? Veya bir su borusuyla ilgili?”

“Su borusu sorunu mu? Ütopya’da mı?” Adam bu fikre dudak büktü. “Hiçbir sorun yaşamadık. Burada mükemmel bir bakım onarım ekibimiz var ve onlar da sorunları ortaya çıkmadan önce öngörürler.”

“Suyu spaya dışarıdan getirmeniz gerekiyor. O borulardan biri bozulmuş olabilir mi?”

“Hayır.”

“Peki ya... dağ evi? Ütopya’nın, bir sorun yaşandığında misafirleri ağırlamak için kullandığı bir dağ evi var mı?”

Adamın çenesi kasıldı. “Ütopya’da problem yaşamayız,” diye ısrar etti. “Ve Ütopya’nın sahiplerinin burada bir dağ evi yok. Bizimle kalmak için gelen müşteriler bizimle kalır. Onları başka lokasyonlara yönlendirmeyiz.”

Adam açıklamasını bitirdikten sonra genç kadına göstererek saatini kontrol etti. “Eğer başka sorunuz yoksa gerçekten işe dönmem gerekiyor. Bir haftalığına misafirimiz olacak müşterilerimizin çoğu bugün giriş yapıyor. Çok yoğun bir gün olacak. Ben olsam teyzenizle ilgili endişelenmezdim,” diye ekleyip ayağa kalktı. “Çok yakında döneceğinden eminim.”

Onu başından savıyordu. Avery sandalyesinde kıpırdamadan oturmaya devam etti. “Çalışanlarınızın bir listesini alabilir miyim? Tamamının.”

“Bununla ne yapmak istiyorsunuz?”

“Özellikle bir isim arıyorum.”

“Her bir çalışanımızın ismini bilmekten dolayı gurur duyuyorum. İsmi söylerseniz Ütopya’da çalışıp çalışmadığı konusunda size bilgi verebilirim.”

“Edwards. İsmi Monk Edwards veya Edwards Monk.”

Cannon isme hiç tepki vermedi. Sadece olumsuz anlamda başını iki yana salladı. Fakat John Paul sanki ona doğru yanan bir meşale fırlatılmış gibi olduğu yerde sıçramıştı. Işık hızıyla

kapıdan ona doğru ilerledi ve “Bu ismi nereden biliyorsun?” diye sordu.

Adamın yüzündeki ifade Avery’nin tüylerini diken diken etmişti.

Kalbine bir dehşet dalgası hâkim oldu. “Sen bu ismi nereden biliyorsun?”

“Cevap ver.”

“Teyzem, Aspen havaalanından beni aradı. Ütopya’dan bir elemanın onu ve diğer kadınları bir dağ evine götüreceğini söyleyen bir mesaj bırakmış. Adamın adı Monk Edwards’mış. Adamın hafif bir İngiliz aksanı olduğunu da söylemişti.” Cannon’a dönerek, “Çalışanlarınızdan hiç —”

“İngiliz aksanı olan biri mi? Hayır, korkarım yok. Birileri acımasız bir şaka yapıyor. Dün havaalanına şoför göndermedim. Belki de teyzenize... yanlış bilgi verilmiştir.”

John Paul, Cannon’un masasındaki telefonu kaldırıp bir numara çevirmeye başladı. Avery’ye sırtını dönüp kısık sesle konuşsa da genç kadın her kelimeyi duyabiliyordu. “Noah, ben John Paul. Evet, öyle de diyebiliriz. Araya girmeyi bırak da dinle. Aspen’in hemen dışında Ütopya adında bir spadayım. Monk geri döndü. Bu kez üç kişi birden almış gibi görünüyor. Bir tür rekora gidiyor olmalı.”

Avery sandalyesini itip ayağa kalktı. Tam sırt çantasına uzanıyordu ki John Paul’un, “Askerleri göndersen iyi olacak,” dediğini duydu. “İkimiz de bir şey bulamayacaklarını biliyoruz ama yine de rutin prosedürü uygulasan iyi olur. Artık çok geç,” diye düşmanca bir ses tonuyla ekledi. “Çoktan onları eline geçirdi.”

Telefonu kapatıp kapıya yöneldi fakat genç kadın, “Nereye gidiyorsun?” diye sorunca duraksadı.

Tekrar yürümeye devam ederek, “Sana yardım edecek birilerini aradım,” dedi.

“Kimi? Polisi mi?”

“Hayır. FBI’ı.” Kapıda duraksadı. “Noah kayınbiraderimin bir arkadaşıdır. Monk’u gayet iyi tanır. Buraya geldiğinde sana açıklayacaktır.”

“FBI’in teyzemin yerini bulabileceğini düşünüyor musun?”

John Paul, kadının teyzesinin çoktan öldüğünü ve Monk vahşi hayvanlar beslensin diye bir yerlere atmadıysa ajanların eninde sonunda cesedini bulacağını düşündüğünü ona söylemedi.

“Evet, elbette.”

“Bana doğruyu söyle.”

“Tamam. Bence işi yüzlerine gözlerine bulaştıracaklar.”

Adamın zehir dolu bir sesle söylediklerini duyan Avery şaşırılmıştı. “Neden?”

“Çünkü bu FBI.”

Genç kadın daha fazla kurcalamadı. “Nereye gidiyorsun?” diye tekrarladı.

“Birkaç ihtimali gözden geçireceğim ama bir şeyler bulabileceğimden şüpheliyim.”

“Ya sonra?”

“Eve. Sonra eve gideceğim.”

Eğer o an elinde bir silahı olsaydı, adamı hiç düşünmeden bacağından vurabilirdi. Tam bir pislikti bu herif. “Bana Monk hakkında bildiklerini anlatmadan hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Bak, sana şu anda yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok. Elimde bir ipucu olduğunu sandım ama çok geç kalmışım. Sana yardım çağırdım, bırak da gelsinler ve işlerini yapmaya çalışsınlar.”

John Paul odadan çıkar çıkmaz Avery, Cannon’a döndü. “Teyzemle seyahat eden ve rezervasyonlarını iptal eden o iki kadının isimlerini, telefon numaralarını, adreslerini ve bildiğiniz diğer tüm bilgileri istiyorum... eğer iki dakika içinde bu bilgiler elimde olmazsa size söz veriyorum bu yerin altını üstüne getiririm ve göreve engel olmaktan dolayı tutuklanmanı sağlarım. Şimdi hemen bana bu bilgileri getir.”

Çantasından FBI kimlik kartını çıkarıp adamın suratına tuttu. Cannon bir iki kez gözünü kırptıktan sonra genç kadının istediklerini vermek için bilgisayara koştı.

Avery çantasını sırtına takıp John Paul'e yetişmek için ka-
piya yönelirken Cannon, "Bu kuraldı," diye mırıldanıyordu.
"Hem de çok."

Avery, John Paul'ü tam resepsiyonun önünden geçerken yakaladı. Lobi giriş yapan misafirlerle doluydu ve adama ulaş-
maya çalışan Avery üç ayrı grubun etrafından dolaşmak zo-
runda kalmıştı. Nihayet yanına vardığında adamın kolundan
tutup onu durdurmayı denedi.

Gıcık herif yavaşlamadı bile. Avery'yi de beraberinde sü-
rükleyerek yürümeye devam etti. Genç kadın onun grupların
etrafından dolaşmadığını fark etti. İnsanlar onun yolunun üze-
rinden kenara kaçıyordu. Tutuşunu sıkılaştırdı. Eğer tırnakları
uzun olsaydı her birinin çoktan kırılmış olacağı kesindi. Ada-
mın sıcak teni insan olduğunu belli etse de kasları kaya gibiydi.

"Durur musun? Seninle konuşmam lazım." Adamın yavaş-
lamadığını görünce, "Lütfen John Paul," diye ekledi. "Yardıma
ihtiyacım var."

Ah, lanet olsun. John Paul, kadının sesinin sanki ağlamaya
başlayacakmış gibi çıktığını düşündü. Onun için yapabilece-
ği hiçbir şey yoktu ama kadının bundan haberi yoktu. Büyük
ihtimalle hayatı boyunca gerçek hayattan korunmuştu ve du-
yacaklarıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Hoşuna gitsin
veya gitmesin, hayatta her şeyin mutlu sonla bitmediğini öğ-
renmek üzereydi.

Onun için üzülüyordu. İçinden bir küfür savurarak kadına
döndü. Gerçeği yumuşatarak söylemeyi düşündüyse de enin-
de sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacağını düşündü.

"Sana yardım edemem."

"Artık çok geç derken neyi kastettin? Telefonla konuşurken
söylediklerini duydum."

“Bunu FBI’nin açıklaması daha iyi olur. Arayıp yanına gelmesini sağlayabileceğin bir tanıdığın var mı? Aileden biri veya seninle ilgilenebilecek yakın bir dostun?”

Avery aniden durdu. Tanrı aşkına, adam ne kadar duyarsızdı. “Teyzemin ölü olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Adam hemen cevap vermedi ama bakışlarından Avery’nin duyacaklarını kaldırabilecek kadar güçlü olup olmadığını tarttığı belliydi. Genç kadının histeriye kapılmasından mı endişe ediyordu?

“Dağılmayacağım. Sadece cevap ver.”

Adam bir adım yaklaştı. “Evet. Teyzenin ve diğer kadınların öldüğünü düşünüyorum.”

Avery onun kolunu bırakıp geriledi. “Neden? Neden böyle düşünüyorsun?”

“Arayabileceğin...”

“Biri var mı?” diye terslendi. “Teyzem Carrie ile eniştem Tony benim tek ailem ve gerçekleri öğrenene dek senin beni korkutmaya çalıştığın gibi eniştemin ödünü koparmayacağım. Şu Monk’u nereden tanıdığını anlat.”

“Bayan Delaney?”

Seslenen Oliver’dı. Geri döndüğünde resepsiyonistin elindeki telefonu ona doğru salladığını gördü.

Arayan Margo olamazdı. Arkadaşı ona cep telefonundan ulaşırı. Kimdi peki? Carrie... Belki de hattaki Carrie’ydi. Avery aniden öyle bir korkuya kapıldı ki nefesi kesildi. Lütfen, arayan Carrie olsun.

Bir çiftin yanından geçerken sırt çantasını düşürdü. Eğilip alamayacak kadar acelesi olduğundan hızla bankoya yanaştı. Oliver, “Arayan acil olduğunu söylüyor,” dedi.

John Paul sırt çantasını alıp onu takip etti. Kadının telefonu alıp, “Carrie?” dediğini duydu.

“Üzgünüm hayatım, Carrie değil.”

Hattaki kadının fısıltıya yakın kısıklığıdaki yumuşak sesiyle

ve kullandığı sevgi ifadesiyle sarsılan Avery, “Kimsiniz?” diye sordu.

“Kim olduğumun şu an bir önemi yok ama teyzen Carrie’nin var, değil mi? O elimizde. Onu tekrar görmek ister miydin?”

Avery bu boğuk sesi daha önce duyduğunu sanmıyordu.

“Ona ne yaptınız? Teyzem iyi mi? Eğer onu incittiyseniz...”

“Aptal kız, sessiz ol ve dinle,” diye emretti kadın. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatini ver. Üç hayat senin işbirliği yapıp yapmamana bağlı. Bankoya üzerinde adın yazılı bir zarf bıraktım. Orada, hemen sağında. Ah, arkanı dönme.” Avery’nin tüylerini diken diken eden bir tonda şarkı söylercesine mırıldanıyordu. “Eğer beni görürsen kurallar değişir ve bedelini o zavallı teyzen Carrie ile yeni dostları öder.”

Avery duruşunu dikleştirdi. Fısıldayarak, “Neredesin?” diye sordu.

“Burada,” diye cevap verdi ses. “Seni izliyorum. Bakmak istiyorsun, değil mi?” Kadın bir kahkaha attı. “Oyunbozan olma ve her şeyi berbat etme. Haritayı al Avery. İşte benim kızım. O güzel saati görüyor musun? Onu tak. Hemen.”

Avery Swatch marka erkek saatini alıp aceleyle bileğine geçirdi.

“İşte böyle. Şimdi haritayı aç ve senin için işaretlediğim küçük kırmızı X’i bul. Acele et.”

Avery telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp haritayı açtı ve işareti aramaya koyuldu. Bankonun arkasındaki parlak granit duvardaki yansımada bir yüz görebilmek için öne doğru eğildiğinde telefonu düşürdü.

John Paul uzanıp telefonun ahizesini aldı. Genç kadın hemen ondan telefonu kaptı.

“Sakar kız,” diye onu azarladı ses.

“Üzgünüm.”

John Paul, Avery’yi dikkatle izliyordu. Kadının yüzündeki bütün kan çekilmiş ve ahizeyi tutan parmaklarının eklem yer-

leri bembeyaz kesilmişti. Duyduğu şey her neyse kaldıramayacağı düşünerek endişelendiğinden kolunu ona dolamaktan kendini alıkoyamadı. Kadınları rahatlatmada hiç iyi değildi —daha önce bunu hiç denememişti zaten— ama kendini denemek zorunda hissediyordu.

“Ah, ne kadar tatlı.” Ses çok tatlıydı şimdi de. “Sevgilin mi?”

Avery o kadar dağılmıştı ki düzgün düşünemiyordu. “Evet... hayır.”

Kadın güldü. “O kim peki?”

“Hiç kimse.”

“Yaa.”

Avery aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. “Bir oyuncu. Reklamlarda Carrie için çalışmış... çalışıyor. Onu uzaklaştıracam.”

“Hayır, hayır bunu yapma. O da artık işin içinde tatlı kız. Carrie’yi bulmakta zorluk yaşadığını biliyor. Onun sorular sormasını veya polisi aramasını istemeyiz. Ayrıca define avında seninle olması daha eğlenceli. Ama başka kimseye haber vermek yok. Birilerine tek kelime bile edecek olursan bunu öğreniriz. Telefonu kapattığın andan itibaren her adımını izliyor olacağız. Müdüre, Carrie’nin aradığını ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceksin. Sonra cep telefonunu çıkarıp otelden çıkarken havuza düşüreceksin. Anladın mı?”

“Evet.”

“Erkek arkadaşının telefonunu da al. Yaptığını göreyim hemen.”

Avery, John Paul’e döndü. “Cep telefonunu ver.”

“Telefonum yok.”

Avery erkeğin verdiği cevabı telefonda tekrarladı.

“Eğer yalan söylüyorsanız öğreniriz. Çok da fark etmez aslında. Gittiğiniz yerde sinyal alma şansınız yok ama ben yine de telefondan kurtulduğunu görmek istiyorum.”

“Tamam, yapacağım. Carrie iyi mi? O—”

“İyi... şu an için. Eğer öyle kalmasını istiyorsan dediklerimi aynen yap.” Ses, altta duyulan heyecana rağmen sert ve acımasız bir tona bürünmüştü. “Kırmızı X’i buldun mu?”

“Evet, görüyorum.”

“Alta yazdığım talimatları izle. Oraya varmak için tam olarak iki saatin var.”

“Ama arabayla buradan en az üç saatlik yol var. Bu mümkün değil. Anayoldan çıkınca—”

Kadın, “İki saat dedim,” diyerek lafını böldü. “Tam olarak 190 kilometre Avery ve fazladan bir dakikan bile yok. Beni duymadın mı?”

“Evet ama ya zamanında varamazsak? Ya geç kalırsak?”

Kadın kahkaha attı. “Bum.”

TELEFONDAKİ KADIN ÇILDIRMIŞ gibiydi, kapatırken hâlâ kahkaha atıyordu. Tamamen sarsılan Avery, ahizeyi Oliver'a verirken bir yandan elini sırt çantasına sokup hızlı arama tuşuna bastı ve işyerindeki numarasını çevirdi. Bir saniye beledikten sonra alarm vermek için yıldız tuşuna bastı. O esnada aceleyle yaklaşan Cannon, genç kadının istediği bilgilerin yazılı olduğu bilgisayar çıktılarını uzattı.

Genç kadın neşeli çıktığını umduğu bir sesle, "Haklıydınız," dedi. "Telefondaki Carrie'ydi. Her şey tamamen çılgınca bir yanlış anlaşılmadan ibaretmiş. Şimdi müsaade ederseniz John Paul ile yola çıkacağız."

Ne kadar telaşlı olduğunu fark ettirmemeye çalışıyordu. Adam geri çekemeden Cannon'un elindeki kâğıtları kaparak sırt çantasına tıktı, cep telefonunu ve haritayı eline alıp girişe doğru koşmaya başladı.

Yanından geçtiği her yüze bakmaya çalışsa da lobi o kadar kalabalıktı ki etraftaki her kadının yüzünü ayrıntılarıyla incelemesi imkânsızdı. Telefon kulübeleri neredeydi? Her yerde palmyeler ve ficus ağaçları vardı. Arayan şu an gizlendiği yerden Avery'yi izliyor olabilirdi.

John Paul'e, "Hadi gidelim," diye bağırdıktan hemen sonra adamın tam arkasında olduğunu fark etti.

"Neler oluyor?"

Genç kadın cevap vermedi. Telaşla şelalenin döküldüğü havuza giderek telefonunu suya attı ve ön çıkışa koşarken kapıdaki görevliye çarptı.

"Bayan Delaney, oda numaranızı verirsiniz valizlerinizi--"

Adamı duymazdan gelip merdivenlerden aşağı koşan Avery, kiraladığı arabanın nerede olduğunu bulmaya çalışırken bir an için duraksadı.

John Paul valizlerin konduğu tekerlekli arabadan siyah spor çantayı alarak görevliye, "Bu onunki mi?" diye sordu.

"Evet efendim. Üzerinde ismi yazılı. Kendisi giriş işlemlerini bitirmedi mi henüz?"

Aynı anda Avery, "Arabama ne yaptınız?" diye bağırdı.

Genç kadın vale standına doğru koşarken John Paul yolunu kesti. Ne haltlar döndüğünü anlatana dek onun hiçbir yere gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Avery deli gibi titriyordu.

"Derin bir nefes al ve sakinleş. Bayılmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam, bana neler olduğunu anlat. Konuş benimle lanet olası. Telefondaki kimdi?"

"Bir kadındı. Sesini tanıyamadım. Teyzemin ellerinde olduğunu söyledi."

"Onlar mı? Çoğul konuştuğundan emin misin?"

"Evet." Geçen her saniyeyle birlikte ümitsizliği artıyordu. "Carrie'nin başı dertte ve çok geç olmadan ona ulaşmalıyım."

"Telefondan kurtulmanı sana o kadın mı söyledi?"

Ondan uzaklaşmak için uğraşan Avery, "Bak, bu bir şaka değil," diye fısıldadı. "Aradaki farkı anlayabilirim. Eğer hemen harekete geçmezsek Carrie'yi ve yanındaki iki kadını öldüreceklerini söyledi. Lütfen," diye çaresizce yalvardı. "Benimle gitmek zorundasın. Senin de artık oyuna dahil olduğunu

söyledi. Acele etmemiz gerekiyor. Haritada işaretlediği yere ulaşmak için bize iki saat verdi ve yetişip yetişemeyeceğimizi bilmiyorum. O kadar uzakta ki...”

“Bunun büyük ihtimalle bir tuzak olduğunun farkındasın, değil mi? Bunu bilmen—”

Artık onu kimin duyduğu umurunda olmayarak, “Evet,” diye bağırdı. “Ve yola çıkar çıkmaz hayatta kalıp Carrie’ye yardım etmenin bir yolunu düşüneceğim. Eğer söz konusu olan annen veya kızın olsaydı durup analiz yapar mıydın? Yapmayacağını biliyorum. Tam olarak benim yapacağımı yapardın. Şimdi kıpırda Renard. Zaman geçiyor.”

Kız haklıydı. Sevdiği birini hayatta tutabilmek için fidyeye ödemek de dahil mümkün olan her şeyi yapardı.

“Hadi o zaman. Benim arabamı alalım.”

Karşı çıkmadığını fark edince Avery hissettiği rahatlamayla, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Genç kadının elinden tutup park yerine sürükleyen John Paul’un arazi aracı, kurallara aykırı şekilde yürüyüş yoluna park edilmişti. Hemen yanında bir güvenlik görevlisi başını sallayarak onlara bakıyordu.

“Bu aracın sahibi siz mi—” Adam, John Paul’un yüzündeki ifadeyi görünce susup hızla geri doğru bir adım atınca kenardaki hercai menekşelere bastı.

John Paul onu görmezden geldi. Kapıların kilidini açmak için elindeki anahtarın güvenlik tuşuna bastıktan sonra elindeki çantayı arka koltuğa atarken Avery de ön koltuğa koştu.

John Paul direksiyona geçtiğinde genç kadın haritayı çıkarıp X harfiyle işaretlenmiş yeri gösterdi. “Tam olarak iki saatimiz var. Hayır, bu noktaya ulaşabilmek için bir saat elli yedi dakikamız var artık. Hadi gidelim.”

John Paul yaklaşık on saniye kadar haritayı inceledi. Motoru çalıştırıp, “Göründüğünden yakın olacak,” dedi.

“Ama yetişebilecek miyiz?”

Verebileceği tek cevap, "Belki," oldu. "Yolu sen tarif edersin. Kemerini tak."

Park alanından çıkana dek yavaş gitse de uzun ve virajlı yolun sonundaki kapıya geldiklerinde doksanla gitmeye başlamıştı.

Avery sanki varış noktalarına daha çabuk gidebileceklermiş gibi öne doğru eğilmişti. Ne yaptığının farkına varıp arkasına yaslandı ve o âna odaklanıp yolu tarif etmeye koyuldu.

Otoyola çıktıklarında hızlandı. Avery levhayı görünce, "İşte," diye bağırdı. "Önümüzdeki kestirmeye sap. Yaklaşık iki kilometre sonra. En az kırk, hatta elli kilometre boyunca o çift şeritli yolda kalabilirsin." Ellerini birbirine kavuşturup sapak görünene kadar yolu takip etti. "Yavaşla. İşte orada. Kaçıracaksın."

Adam sakın bir sesle, "Görüyorum," dedi.

İki tekerlek üzerinde dönüp asfalt yola girdi. Avery elleriyle ön panele tutunup kendini destekledi. Bu şeyler sürekli takla atardı, değil mi? Şu an tam ihtiyaçları olan şey, John Paul'ün arabayı enkaza çevirmesiydi. Carrie kaderine terk edilirdi o zaman.

Kendi kendine, sakın ol, diye telkin etti. Başaracağız. Başarmak zorundayız.

Kendi küçük saatinin yanında takılı duran erkek modeli Swatch saate baktı ve hızla bileğinden çıkardı. Ön ve arka kısımlarını inceledikten sonra saati dikkatli bir şekilde aralarındaki konsola bıraktı.

Önlerinde uzanan yol düzleştğinde John Paul ona dönerek, "Şimdi konuşmaya başla," dedi. "Bana kadının tam olarak ne dediğini söyle."

Avery hatırlayabildiği kadarıyla her şeyi anlattıktan sonra, "Orada bizi izliyordu," dedi. "Dışarı çıkarken onu bulmaya çalıştım ama etrafta dolanan bir sürü insan vardı."

"İçeride olmayabilirdi. Güvenlik kameralarını fark etmedin mi?"

Avery başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

"Tek yapması gereken sistemlerine sızmaıktı. Bankonun yakınlarında seni izliyor olmasına gerek yoktu. Sesinde ayırt edici bir özellik var mıydı?"

"Hayır, hiçbir şey yoktu. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Çok tuhaf. Bana oyunbozan olmamamı söyledi, bütün bunları oyun olarak adlandırıyor. Eğlencesini berbat etmemi istemiyordu."

Avery sırt çantasına tıktığı kâğıtları hatırlayıp çantayı açarak kâğıtları çıkardı.

"Onlar ne?"

"Cannon'dan son dakikada rezervasyonlarını iptal eden diğer iki kadın hakkındaki bilgileri vermesini istemiştim. Telefondaki kadın da Carrie'nin yanında iki kadın daha olduğunu söyledi. Bunlar onlar olmalı. İlk isim Anne Trapp. Cleveland'da yaşıyor ve Trapp Nakliye Şirketi'nin sahibi. Bir de Miami'den Yargıç Sara Collins var. Bütün rezervasyonlar farklı isimlere ait kredi kartlarıyla yapılmış." Adama isimleri okudu.

"Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?"

Genç kadın, "Hayır," diye cevap verdi. "Carrie'nin bu isimlerden bahsettiğini sanmıyorum ki onları tanıyıp tanımadığını da bilmiyorum. Carrie'yle eniştem Bel Air'de oturuyorlar.

"Sanırım sen de oradansın."

"Bir süreliğine öyleydim. Ama şimdi Virginia'da oturuyorum." Saati eline alıp bir kez daha kalan zamanlarını kontrol etti. "Daha hızlı gidemez miyiz?"

"Yaklaşık yüz kırkla gidiyorum. Hız sınırıysa doksan. Umarım yakınlarda trafik polisi yoktur."

Tanrım, diye düşündü Avery, bu hiç aklına gelmemişti. Eğer durdurulurlarsa hiç şansı yok geç kalırlardı.

"O zaman yavaşla."

“Bir karar ver tatlım. Hızlı mı, yavaş mı? Sen nasıl istersen.”

“Yanyola girince hızlanırsın. Şimdilik yavaşla.”

John Paul denileni yaptıktan sonra, “Telefondaki kadının ‘biz’ dediğinden emin misin?” diye sordu.

“Bunu zaten sormuştun ve evet, çoğul konuştuğundan hâlâ eminim. Bu neden önemli?”

John Paul heyecanını zar zor bastırabildi. “Çünkü bir ihtimal haritada işaretli o noktada Monk seni bekliyordur ve eğer öyleyse, o şerefsizi öldürebilme fırsatını yakalayabilirim. Eğer onun bir adım önüne geçebilmenin bir yolunu bulursam...”

Cümlesini tamamlamasa da Avery onun hızlarını artırdığını fark etti. “Sanırım senin de bazı soruları cevaplama zamanı geldi.”

“Ne gibi?”

“Neden Carrie’yi arıyordun? Onu nereden tanıyorsun?”

John Paul’un itiraf etmesinin zamanı gelmişti. “Onu tanımıyorum.”

“Ama dedin ki...”

“Yalan söyledim,” diye kestirip attı. “Adamı tanıyorum. Teyzeni...”

“Teyzeni ne?”

Teyzeni öldüren adamı diyecekti çünkü eğer Monk eski yöntemlerini uyguluyorsa üç kadın da çoktan ölmüş ve gömülmüş olmalıydı. Gerçi anlaşılan değişen bir şey vardı. Artık bir ortakla çalışıyordu.

“Teyzenin peşinde olan adamı,” dedi. “Kendine Monk diyen adamı. Doğum belgesinde yazan ismin bu olduğundan şüpheliyim.”

“Onunla ilgili ne biliyorsun? Kim bu adam?”

“Profesyonel bir katil.”

“Bir ne?”

Kelimelelerini tekrarladıktan sonra genç kadının bu haberi nasıl karşıladığını görmek için onun yüzüne baktı. Pek de iyi karşılamadığı belliydi. Genç kadının yüzü hızla yeşile dönüyordu.

“Kusacak mısın?” diye sorarken sesinde sempatiden eser yoktu.

“Hayır.”

Ona inanmıyordu. “Pencereyi açıp dışarı eğilirsen—”

Avery “Ben iyiyim,” dese de eliyle pencereyi otomatik olarak açacak tuşa basmıştı bile. Birkaç derin nefes aldığıında havadaki toprak kokusunun midesini bulandırdığını fark etti. Hayır, temiz hava yardımcı olmuyordu.

Tanrım, profesyonel bir katil, diye düşündü.

Tekrar derin bir nefes alıp zihnini arındırmaya çalıştı. Bil-diğin gerçeklerden yola çık, dedi kendi kendine. Derinlemesi-ne düşün.

Anne Trapp. Sara Collins. Bu iki kadın yaptığı analizin dengesini bozuyordu. Ortak noktaları neydi?

“Bir bağlantı olmalı,” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz başını iki yana sallayarak, “Hayır, bunu varsayamam,” dedi.

John Paul yola odaklanmıştı. Etrafta araç olmadığından ve trafik polisinin daha kalabalık bölgeleri gözlediğinden emin olduğu için hızı artırdı. İbre yüz yirmiyi gösterdiğinde hızı sabitledi.

“Yol sekiz kilometre sonra bitiyor.”

Genç kadın haritaya döndü. “Nereden biliyorsun?”

“Sadece tabelayı okudum.”

“Bağlantı yoluna girmemiz gerekiyor.”

“Bakıyorum.”

Avery yüzüncü kez saate baktığında aradan yirmi dakika geçtiğini gördü. Sonra aklından haritadaki X noktasına olan mesafeyi hesapladı.

John Paul ona bir bakış atarak, “Yollar düzgün olmazsa işimiz zor. Başaramayabiliriz Avery,” dedi.

“Başarmak zorundayız,” diye ısrar etti genç kadın.

John Paul, “Ah, işte başlıyoruz,” diyerek aniden yanyola saptığıında tekerleklerden fırlayan çakıl taşları ön cama çarptı.

Virajlı yol sadece tek bir arabanın geçebileceği genişlikteydi ve yolun iki yanındaki çam ağaçları geçerlerken aracın kenarlarına sürüyordu.

“Doğru yoldayız ve şu an önemli olan tek şey bu.”

“Eğer şanslıysak belki de ileride karşımıza daha iyi bir yol çıkar.”

“Ya da hiç yol yoktur.”

“Monk’u tam olarak nereden tanıyorsun?”

“Onunla hiç karşılaşmadım, eğer sorduğun buysa. Adam bir tür hobi oldu benim için. Zamanında çok yakınımıdaki birinin peşine düşmüştü.”

“Bir arkadaşını öldürsün diye birileri onu mu tutmuştu?”

“Hayır,” diye cevap verdi John Paul. “Ama Monk’un yoluna çıkmıştı. Ve söz konusu olan kız kardeşimdi. Monk, onun sahip olduğu bazı bilgileri ele geçirmek için tutulmuştu ve bunu başarabilmek için onu öldürmeyi denedi. Şansımıza bütün planları suya düştü ve adam kayıplara karıştı.”

“Yani bir süredir onun peşindesin.”

“Evet. Cannon’un ofisinden aradığım adamın da Monk’a kanuni bir ilgisi var.”

“Kim o?”

“Clayborne,” diye yanıtladı adam. “Noah Clayborne.” Küçümser bir sesle ekledi: “FBI’dan.”

“Ama senin arkadaşın, değil mi?”

“Ben öyle demezdim.”

Avery, John Paul’ü incelerken başını hafifçe yana eğdi. Onun sorunu neydi? John Paul tekrar konuşmaya başladığında dikkatini yine ona çevirdi. “Dediğim gibi Monk yaklaşık bir yıl kadar ortadan kayboldu. Ona dair ufak ipuçlarından başka bir şey bulamamıştım... şu âna dek.”

“Colorado’da olduğunu nasıl öğrendin?”

Daha önce Bowen’da... yaşadığım yer olan Luisiana, Bowen’da kullandığı sahte bir kredi kartını kullandı.”

“O halde FBI da onun Colorado’da olduğunu biliyor.”

“Hayır, bilmiyorlar.”

“Ama onun izini kredi kartı makbuzuyla sürdüysen eminim FBI da—”

“Onların kredi kartı makbuzundan haberi yok.”

“Onlara bildirmedin mi?”

“Lanet olsun, tabii ki hayır.”

İşte yine aynı düşmanca ses tonuyla konuşuyordu.

“Peki neden?”

“Çünkü yüzlerine gözlerine bulaştırmalarını istemedim.”

“FBI araştırmaları yüzüne gözüne bulaştırmaz. Onlar uzmanlar ve alanlarında kesinlikle—”

John Paul sözünü kesti. “Basmakalıp laflarını kendine sakla. Bu sözleri daha önce de duydum. O zaman da yutmamıştım, şimdi de yutmuyorum. Orası bir üst basamağa tırmanmak için ajanların sırtına basıp belini kıran yöneticilerle dolup taşı. Bugünlerde sadakat falan yok. Sadece büyük balık küçük balığı yiyor, o kadar. Kısaca... bürokratlar işte,” diye ekleyip omuz silkti.

“Çok alaycısın.”

“Kesinlikle evet.”

Genç kadın yandaki camdan dışarı bakarak, “Her neyse, teşekkür ederim,” dedi.

“Bana ne için teşekkür ediyorsun?”

“Benimle geldiğin için. Reddedebilirdin.”

“Sırf anlayasın diye söylüyorum. Bunu senin için veya teyzen için yapmıyorum. Sadece başka birini daha öldürmeden Monk’u ele geçirmek istiyorum.”

“Diğer bir deyişle, senin kendi sebeplerin var ve iyilik falan yapmıyorsun. Anlıyorum.”

Ama anlamıyordu. İnsan nasıl bu kadar sertleşebilirdi? Bir an için kendini, John Paul’ün, başı dertte olan birine yardım etmek için hiç kendi yolunun dışına çıkıp çıkmadığını merak

ederken buldu. Adam arabasıyla kaza görünce durmayan veya kalp krizi geçirenlerin yanından geçip yürümeye devam eden birine benliyordu.

Dakikalar boyunca sessizlik içinde yola devam ettikten sonra Avery, "Monk hakkında öğrendiklerini anlatsana bana. Bir yöntemi olmalı. Sonuçta hepsinin vardır," dedi.

Kadının bu kadar çok şey bilmesinin tuhaf olduğunu düşünen John Paul, "Aslında gerçekten bir yöntemi vardı," dedi. "Ama görünen o ki bu değişti."

"Nasıl değişti?"

"Monk her zaman dikkat çekmemeye çalışırdı. İçeri gir, olabildiğince temiz ve hızlı şekilde çık."

"Sanki ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun."

"Hayır, ona hayran falan değilim. Sadece daha önce yöntemi hiç bu kadar değişiklik göstermemişti, diyorum. Başlangıçta bütün cinayetleri yılın aynı iki haftalık döneminde işliyordu. Son yedi yıldır bu hiç değişmedi. Bununla ilgili bir teorim var."

"Bir yerlerde tam zamanlı olarak çalıştığını mı düşünüyorsunuz? İki ayrı hayat yaşıyor demek ki."

"Yaşıyordu," diye düzeltti adam. "Görünen o ki cinayet işlemekte daha çok para var, yani diğer işinden ayrıldığını tahmin ediyorum. Masa başında oturup özenle ve sabırla işini yaptığını gözünde canlandırabilirsin, değil mi? İyi biri gibi de görünebilir. Bilirsin, futbol sahasının kenarında tabela tutan tipler vardır ya, hani o kadar iyidir ki insanlar ona dertlerini anlatırlar. Her türlü iddiaya girerim Avery, yakalandığı zaman beraber çalıştığı insanlar şok olacaklar. Hepsi aynı şeyi söyleyecektir. Bob çok tatlı ve etkileyici bir adamdı, falan filan."

"Ted Bundy de öyleydi."

"İşte demek istediğim de tam olarak bu."

"Geçmişte işlenen cinayetlerin ona ait olduğunu nereden biliyorsun? Kendisinin işlediği belli olsun diye arkasında bir

kart falan mı bırakıyordu?”

“Onun gibi bir şey. Gülleri sever. Uzun saplı bir kırmızı gül bırakıyor.”

“Bu çok ürkütücü. Yani bir zamanlar dokuz beş çalışan, tatil anlayışı cinayet işlemek olan adamımız artık tam zamanlı profesyonel bir katil oldu. Peki bugünlerde farklı olan başka ne var? Görünüşe göre onu yakından takip etmiş gibisin.”

Adam başıyla onayladı. “Daha önce hiç böyle bir şeyi denemişti... aynı anda üç kurban almayı yani. Gösterişi sevmez. Ve geçmişte hep tek çalışmıştı. Anladığım kadarıyla bir kadınla ilişkisi var. Belki de onu etkilemek için yapıyordur.”

Yolda bir çukura girdiklerinde Avery başını arabanın üst paneline çarpınca tekrar eliyle ön tarafa tutundu.

“Hâlâ kuzeye doğru mu ilerliyoruz?” Anlamak mümkün değildi. Ağaçlardan gökyüzü görünmüyordu ve sık orman yüzünden etraf pek aydınlık değildi.

John Paul, “Kuzeybatıya,” diye cevap verdi.

Avery uzaklarda bir çığlık duydu. Hayır, daha çok bir hayvan sesine benziyordu. Ürpermişti.

“Peki iş anlaşmalarını nasıl yapıyor? Biliyor musun?”

“Hayır ama tahminimce internet üzerinden. Gayet kolay bir yol. İnternette anonimsindir ve şu âna dek hedeflerini belirlerken dikkatli ve seçici davranmıştı. Büyük ihtimalle önümüzdeki elli yıla yetecek kadar işi vardır. Kaç tane kocanın karılarının ölmesini istediğini ve kaç tane kadının kocalarından kurtulmak için ödeme yapabileceğini duysan şaşarsın.”

“Eniştem Tony’nin bununla hiçbir ilgisi olamaz.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

John Paul o an için konunun üzerine gitmemeye karar verdi. “Kadınların arasında bir bağlantı olması gerektiğini söylüyordun...”

“Bildiklerimizi analiz edip bir araya getirmeye çalışıyor-

dum. Bir kadının veya adamın bu üç kadını da öldürmesi için Monk'u kiraladığı varsayımında bulundum ve bu yüzden de ortak bir nokta bulmaya çalıştım. Ama bu çıkarımım geçerli olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üç ayrı insanın Monk'u kiraladığı ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız ve bilmediğimiz bir sebepten Monk hepsini aynı anda öldürmeye karar vermiş olabilir."

John Paul onun haklı olduğunu itiraf etmeliydi. "Kesin olan bir şey var. Monk bu kadınları öldürmek için bir sürü para aldı. Ucuza çalışmaz. Eğer onları bir araya getirdiyse, asıl soru kim teyzenin ölmesini istiyor?"

John Paul, Avery'nin hemen teyzesinin ne kadar tatlı ve sevgi dolu bir kadın olduğunu ve dünya üzerinde hiç düşmanı olmadığını anlatmasını bekledi.

"Pek çok kişi teyzemden hoşlanmaz. Hatta tahminice bazıları ondan nefret ediyordur."

John Paul buna hazırlıklı değildi. Yüzünde gerçek bir gülümseme belirerek, "Gerçekten mi?" dedi.

"Carrie bazen... kırıcı olabilir."

"Öyle mi?"

Avery başıyla onayladı. "Çok insafsız bir iş sektöründe çalışıyor."

"Yaa. Ne işiymiş bu?"

"Reklamcılık."

"Pardon?"

"Televizyon için reklam filmleri çekiyor."

Arabanın içinde John Paul'ün kahkahası yankılandı.

Erkeğin tepkisini görmezden gelen Avery devam etti. "Fakat iş yaptığı insanların hiçbiri ondan kurtulmak için böyle bir yola başvurmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim işte."

“Tamam, bu da bizi enişten Tony’ye geri götürüyor. Evlilikleri ne kadar güçlü? Bildiğin bir sorunları var mı?”

Avery aniden midesinin bulandığını hissetti. “Carrie, Tony’nin kendisini aldattığını düşünüyor.”

“İşte.”

“Bir evlilik danışmanına gidiyorlar.”

“ yle mi?”

“Tony, Carrie’yi seviyor.”

“Enişteni ne kadar tanıyorsun?”

Genç kadın, “Olması gerektiği kadar değil,” diye itiraf etti. “Yatılı okumak için uzaklara gittim ve sadece yazları evdeydim. O dönemlerde de Carrie’nin ofisinde çalışıyordum. Yine de karakter tahlilinde iyi olduğumu düşünüyorum. Tony asla sadakatsizlik yapmaz.”

“Eşler genelde bilir.”

“Carrie senin bildiğin tipik eşlerden değildir. Çok şüpheci bir doğası var. Bence derinlerde bir yerde, hiçbir erkeğin onu sevmeyeceğine inanıyor. Çok... güvensiz ve bu yüzden de kırcı olabiliyor. Zayıflığını kimsenin görmesini istemiyor.”

“Yani bu da bizi tekrar...”

“Eğer Monk ayrı ayrı anlaşmalar yaptıysa ve adamın biri Carrie ile benim ölmem için Monk’u tuttuysa...

“Tuttuysa ne?”

“O adamın kim olduğunu biliyorum.”

11

İLK BİR SAAT tam anlamıyla kâbus gibiydi, sonrası daha da kötüleşmişti.

Deli kadın hepsini neredeyse öbür dünyaya gönderiyordu. Carrie onu yere yapıştırdığında Anne'in eli kapının kolundaydı. O kadar zayıftı ki yere sert bir düşüş yapmış, peşinden Carrie de kadının üstüne düşmüştü. Her ikisi de çığlık atıyordu. Elleriyle tutmaya çalıştığı kadını, onları dinlemesi için ikna etmek mümkün değildi. Kıvrılıp bükülen Anne törpülenmiş, uzun ve sivri tırnaklarıyla Carrie'nin gözlerini tırmalamaya çalıştı. Tam dizlerinin üzerine doğrulmuş Carrie'nin elinden kurtuluyordu ki Sara kadını ayak bileklerinden yakalayıp kapidan sürükleyerek uzaklaştırdı.

Ne kadar zayıf ve kırılgan görünse de öfkesi Anne'e insanüstü bir güç vermişti ama şanslılardı ki bu çok kısa sürmüştü. Gösterdiği çabadan soluk soluğa kalan Carrie, kadının beline oturmuş ve onu mermer zemine yapıştırmış tutuyordu. Her iki eliyle Anne'in boynuna bastırıp başını yere sabitlemişti.

Carrie, "Onu bağlayabileceğimiz bir şeyler bul," diye bağırdı Sara'ya, ancak bu sayede diğer kadının çığlıklarını bastırabildi.

On dakika sonra Anne kahvaltı köşesindeki yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Bilekleri telefon kablolarıyla sandalyenin kollarına bağlanmıştı.

“Bana bu şekilde davranmaya nasıl cüret edersiniz! Bunden paçanızı sıyıramayacaksınız. Bekleyin ve görün, sizi yetkililere bildireceğim!”

Bitkin düşmüş olan Carrie, Anne’in yanındaki sandalyeye çöktü. Bir elini alnına götürdü ve dirseğiyle masaya yaslandı. Soğukkanlı bir tonda, “Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun Anne?” diye sordu.

Anne, “Seni kaltak,” diye hırladı. “Polisi arayacağım.”

“Buyur lütfen. Telefonu kullan. Ah, bekle. Kullanamazsın çünkü lanet olası telefon hattı kesik.”

“Yalan söylüyorsun.”

Carrie mutfak tezgâhına dayanmış onları izleyen Sara’ya döndü. “Bu kadın başka bir gezegenden mi? Sanırım tamamen keçileri kaçırdı.”

“Belki de,” dedi Sara. “Şok bazen insanları mantıksız davranmaya iter.”

Carrie, “Tanrı aşkına ne yapacağız peki?” diye fısıldadı.

Sara bir sandalye çekip Anne’in karşısına oturdu. Ellerini masaya koyarak, “Şimdi Anne, her şey yolundaymış gibi davranmak sana bir şey kazandırmaz,” dedi. “Başımız dertte ve senin işbirliğine ihtiyacımız var.”

Anne’in ters ters bakarak, “Beni rahat bırak seni şişko domuz,” dedi.

“Çok etkileyici,” diye mırıldandı Carrie.

Anne avazı çıktığı kadar, “Kaltak!” diye bağırarak cevap verdi.

Sara, “Eğer her kelimeyi bağırarak söyleyeceksen Anne, korkarım ağzını bağlamamız gerekecek,” diye onu uyardı. “Sakinleşecek misin?”

Anne ateş püsküren gözlerle bakmakla yetindi.

“Anne, sana bırakılan mektup nerede?” diyen Sara, Anne başını diğer yana çevirince, “Sessizlik oyunu mu oynayacaksın şimdi de?” diye sordu.

Carrie, “Ne büyük bir lütuf olurdu bu,” diye homurdandı.

Sara arkasına yaslanarak geceliğini kapatmak için ipek sabahlığının önünü düzeltti. “Biliyorsun Anne, eğer bir mektup almadıysan...”

Anne, “Almadım,” diye terslendi.

“O halde bu... karmaşık duruma kapılmak zorunda kalan, masum bir görgü tanığı olabilirsin.”

Karmaşık durum mu? Carrie, Sara’nın bu berbat kelime seçimleri ile ilgili bir şey yapması gerektiğini düşündü. Tanrı aşkına, bir bombanın içinde oturuyorlardı. Ama sonra göz göze geldiği Sara’nın ona başıyla bir işaret yapmasıyla sessizliğini korumaya karar verdi.

Sara sakın bir tonda, “Anlayacağın üzere Anne,” diye sözüne devam etti. “Bir yargıç olarak yıllar içinde çok sayıda suçluyu hapse gönderdim. Çok sert cezalar vermemle ünlüyüm ama önüme gelen kadınların ve erkeklerin tamamı, birer suçlu olarak kariyer yapmış insanlardı. Kararlarımın hiçbirinden pişman değilim.”

Anne nihayet küçümseme dolu buz gibi gözlerle Sara’ya baktı. “Neden bana bunları anlatıyorsun?”

“Çünkü bu önemli. Yıllar boyunca sayısız tehdit aldım ama hiçbirini önemsemedim.”

Oturma odasına gidip Carrie’ye ve kendisine gelen mektupları getirdi. Masadaki yerine oturup kendi mektubunu Anne’e okudu. Bitirince doğruyu söylediğini görebilsin diye mektubu Anne’in yüzüne yakın bir şekilde tuttu.

“Yani bu suçlulardan birinin tehdidini gerçekleştirdiğini mi düşünüyorsun?”

“Evet, tam olarak öyle düşünüyorum. Bunun arkasında ya eski bir suçlu var ya da dışarıdan yardım alan bir mahkûm.”

“Eski bir suçlu veya bir mahkûm bir katil kiralayacak parayı nereden bulacak ki?”

Carrie araya girip, “Paranın nereden geldiği kimin umurunda?” dedi.

Anne tıslarcasına, “Seninle konuşmuyorum kaltak,” dedi.

Sara sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Carrie’nin öfkesinin yeni bir krize yol açmasını istemiyordu.

“Çok yerinde bir soru. Parayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Belki de bir akrabadan miras kalmıştır veya...”

“Belki de masum bir adamı hapse atmışsındır ve akrabaları da bunu biliyordur.”

“Evet, belki de öyle olmuştur.”

Carrie araya girmek için dişlerini sıkıyordu. Her iki kadına da şu an evden dışarı çıkmak için bir yol bulmaları gerektiğini, bunu yaptıklarında ve güvenli bir yere ulaştıklarında eşek sudan gelinceye dek kimin, neden, nasıl bu işe kalkıştığı hakkında tahmin yürütebileceklerini söylemek istiyordu.

Sara, “Carrie’nin mektubu benimki gibi değil,” dedi. “Onunki imzalanmış.”

Anne merak etmiş görünüyordu. “Yani adam sen ölmeden senden ne kadar nefret ettiğini bilmeni mi istemiş?”

“Adam değil,” diye düzeltti Sara. “Kadın.”

Carrie başıyla onayladı. Anne hâlâ ona bakmıyordu ama bu o an için Carrie’nin umurunda değildi. “Mektup ablam Jilly tarafından yazılmış.”

Duydukları Anne’i öyle şok etmişti ki Carrie’ye karşı duvar gibi sessiz kalma kararına devam edemedi. “Kendi kanından canından biri senin ölmeni mi istiyor?”

“Evet.”

Anne şaşkınlık dolu bir sesle, “Ne tür bir aileden geliyor-sun?” diye sordu.

Carrie öfkesine hâkim olarak, “Bozuk bir aileden,” dedi. “Gayet bozuk bir aileden geliyorum Anne. Ablam delidir.”

“Aman Tanrım,” dedi Anne. “Dur bir dakika. Yalan mı söylüyorsun? Demek istediğim, eğer ablan deliyse o zaman neden hastaneye kapatılmadı?”

“Jilly’nin yıllar önce bir araba kazasında öldüğü söylendi bana. Cenaze evi bana küllerini göndermek istedi. Görünen o ki Jilly sandığımdan daha zekiymiş. Benimle ödeşmek için yıllarca beklemiş ve plan yapmış.”

“Neden? Ona ne yaptın?”

“Onun çocuğunu çaldığımı düşünüyor.”

“Çaldın mı peki?”

“Hayır. Daha bir bebekken Jilly onu terk etti. Annemle ikimiz yetiştirdik onu.”

“Ve ablan bir daha geri gelmedi mi?”

“Ah, geldi, Avery beş yaşındayken Jilly adı bir herif olan erkek arkadaşı Dale Skarrett’le beraber geri geldi. Bir anda ortaya çıkıp kızını bizden uzaklaştırabileceğini düşünüyordu. Annemden para koparmak için kaba kuvvet kullanmıştı zaten.” Anne’in şaşkınlıktan ağzı açık kalınca, “Bu doğru,” diye ekledi. “Annem Avery’yi yanında tutabilmek için para ödemek zorunda kaldı. Geldiklerinde ben de evdeydim ve Jilly’yi kolumdan tutup dışarı çıkarmak istediğimde annem polisi aradı. Dale Skarrett siren seslerini duyduğunda Jilly’yi de alıp kayıplara karıştı. Ertesi sabah California’ya taşındım. Kariyer yapmaya çalışırken Avery de annemle kaldı. Sonra Avery on bir yaşındayken Jilly onu kaçırmayı için Skarrett’i göndermiş. Avery sessiz sedasız onunla gitmeyi kabul etmemiş. Bütün gücüyle adama karşı koyunca Skarrett de belindeki kemeri çıkarıp onu öldüresiye dövmüş. Avery çok küçük ve... çaresizdi. Sanırım kendimi onun annesi varsaydım hep ama gerçekten bana ihtiyacı olduğunda, bir annenin yapması gerektiği gibi yanında olup onu koruyamadım.”

“Peki ya annen? O bir şey yapmadı mı?”

Carrie yere bakarak devam etti. “Polis şefi aile dostumuzdu ve anneme bir silah verip nasıl kullanılacağını öğretmiş-

ti. O esnada arka bahçedeymiş ve eve girene kadar çıgıkları duymamış. Biraz ağır işitirdi zaten,” diye ekleyip devam etti. “Polisin sonradan yaptığı tahkikata göre annem Skarrett’i vurmaya çalışmış. Onu önceden uyarılmış olsa gerek çünkü ateş etmeden hemen önce adam Avery’yi önüne çekmiş. Kurşun, yeğenime isabet etmiş.”

Kelimeler monoton bir tonda ağzından dökülse de Carrie’nin gözlerinde yaşlar vardı. “Dışarıda bir yerlerde Jilly’nin olduğunu bile bile yeğenime bakması için onu yaşlı bir kadına bıraktım.”

“Ama olacakları tahmin etmen mümkün değilmiş...”

“Ah, Jilly’nin neler yapabileceğini biliyordum.”

“Annene ne oldu?” diye sordu Sara.

“Büyük bir kalp krizi geçirmiş. Polis eve vardığında çoktan ölmüş ama Avery hayata pamuk ipliğiyle de olsa tutunuyormuş. Los Angeles’tan Jacksonville’e uçtum ve vardığımda Avery çoktan ameliyat olmuş ve yoğun bakıma alınmıştı. Doktorun ilk söylediği Avery’nin iyileşeceği oldu ama buna sevinme fırsatı bulamadım çünkü hiçbir zaman çocuğu olmayacağını da ekledi. On bir yaşında rahmi alınmıştı. Bu bir tür rekor olmalı,” diye acı bir sesle ekledi.

Sara’nın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Carrie, sebebinin geçmişte yaşadığı bu ürkünç olaya verdiği bir tepki olduğunu varsaydı.

Anne, “Zavallı çocuk,” dedi. Sesinde samimi bir merhamet vardı.

“Onu hatırlıyorum,” diye fısıldadı Sara.

Carrie, “Ne?” diye bağırdı.

Sara başıyla onayladı. “İsimler... yıllar içinde o kadar çok isim geçti ki hepsini hatırlamam imkânsız. Ve on bir yaşında rahminin alınmasından bahsedene kadar Avery’yi de hatırlamadım. O dava dosyasını okuduğum anları asla unutamam.”

“Anlamıyorum,” dedi Carrie. “Neden dosyayı okuyasın ki? Mahkemedeki hâkim Yargıç Hamilton’dı.”

“Evet ama Hamilton hükmün açıklanacağı gün gelmeden vefat etti. Skarrett’i mahkûm eden hâkim benim ve onun da ölmemi istemek için her türlü sebebi var. Ona en yüksek cezayı vermiştim.”

Şaşkına dönen Carrie arkasına yaslandı. “Yani ikimiz arasında gerçekten bir bağlantı var. Dale Skarrett... ve Jilly.”

Sara, “Jilly bunların hiçbirinden hüküm giymedi, değil mi?” diye sordu.

“Onun peşine düşmelerini gerektirecek bir kanıt yoktu. Zaten kayıplara karışmıştı. Skarrett’in ikinci derece cinayetten hüküm giymesinin tek sebebi Avery’nin şahitliği idi. Hükmün açıklanmasından birkaç hafta sonra Key West’te bir cenaze evinden, Jilly’nin külleriyle ne yapmak istediğimi soran bir telefon aldım. Onun öldüğünü de bu şekilde öğrendim.”

“Tabii aslında ölmemiş,” dedi Anne.

“Hayır, kesinlikle ölmemiş. Dün gece onu kanlı canlı karşımda gördüm. Çok yaşlanmamış. Hâlâ güzel... ve hâlâ lanet olası bir kaçık.”

Sara mutfak dolabına gidip bir fincan takımı çıkardı.

“Ben her zaman bir kızım olsun istedim ama kocam çocuk istemiyordu,” dedi Anne. “Bunun yaşam tarzımızı olumsuz yönde etkileyeceğine beni ikna etti.”

Sara sıcak kahveyi fincana koyarken, “Yaşam tarzınız neydi?” diye sordu.

“İş. Sadece iş. Bununla ilgili kendimi suçlu hissediyordum,” diye itiraf etti. “Bu yüzden bütün ufak şeylerde kocama ödün verdim.”

Anne, çocuk sahibi olmayı ufak bir şey olarak mı görüyordu? “Anlıyorum,” dedi Carrie.

“Eric benden on yaş küçük,” diye devam etti Anne. “Ama aramızdaki yaş farkı onun için hiçbir zaman önemli olmadı. Beni çok seviyor.”

“Eminim seviyordur.”

"Bütün işleri o üstlendi. Bilirsiniz, şu sıkıcı ofis yönetimi işlerini, o çok akıllı biridir. Ödediğimizin yarısından bile daha az para alan yeni bir sağlık sigortası şirketi buldu."

Carrie, Anne'in şu an neden bundan bahsetmek istediğini anlayamıyordu. Sara, Anne'in sol elini çözerek fincanı önüne koydu. "Süt yok," dedi. "Ama tatlandırmak istersen biraz şeker buldum."

"Hayır, teşekkürler."

Carrie bu saçmalığa daha fazla tahammül edemeyecekti. Bu ikisi sanki çay partisindeymiş gibi davranıyorlardı. "Lanet olsun, ne halt edeceğiz?"

Sara, "Dışarı çıkmanın bir yolunu bulacağız," dedi. "Biz üç akıllı kadınız. Bir şeyler düşünebilmemiz gerekir."

Anne bu konuyla ilgilenmişe benzemiyordu. "Sara? Masum bir görgü tanığı olabileceğimi söylerken ne demek istedin?"

Sara kendi fincanındaki kahveyi tazeledikten sonra yerine oturdu. "Eğer başucundaki konsolda bir mektup bulmadıysan..."

Anne hızla, "Bulmadım," diye onu temin etti.

"O halde sanırım neler olduğunu biliyorum. Senin uçağın benimkinden sadece birkaç dakika önce indi, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ve spadan gelen şoförün benim kapımda beklemesinden dolayı rahatsız olduğunu, seni kimsenin beklemediğini söylemedin mi? Arabadayken, eğer adamın elindeki Ütopya yazısını görmeseydin kendi valizini taşıyıp bir taksi tutmak zorunda kalacağını söylemiştin."

Anne başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle hatırlıyorum ve buna çok sinirlenmiştim. Müdüre bir şikâyet dilekçesi vermeye hâlâ kararlıyım. Kapımda beni bekleyen bir şoför olmalıydı."

Anne sanki konudan sapmamış gibi sözüne devam etti. Sara, "Yani belki de senin bu olup bitenin bir parçası olman planlanmamıştı." Anne'in araya girmesine izin vermeden aceleyle ekledi: "Ama yine de bu ev patladığında senin de öleceğin gerçeği değişiyor."

“Ama neden? Ben yanlış bir şey yapmadım ki.”

“Biz yaptık mı yani?” diye sordu Carrie.

Anne omuzlarını silkti.

Carrie, “Cevap ver bana,” dedi. “Dürüstçe söyle, bu şekilde ölmeyi hak ettiğimizi mi düşünüyorsun?”

Anne, “Bilmiyorum,” dedi. “Ablanı bu kadar delirtmek için gerçekten çok kötü bir şey yapmış olmalısın ve Sara, sen de masum birini hapse göndermiş olabilirsin.”

Carrie, Anne’in makul düşünmeye başladığını sanmıştı ama kadın hâlâ Harikalar Diyarı’ndaydı.

“Beni buraya getirmesinin sebebini hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Çünkü onun yüzünü gördün,” diye mırıldandı Carrie. “Nasıl ışkadını olabiliyorsun sen? O kadar aptal sorular soruyorsun ki.”

Anne, “Senden hoşlanmıyorum,” diye çocuklara özgü bir yorum yaptıktan sonra kahvesinden zarıfçe bir yudum aldı.

“Benden hoşlanıp hoşlanmaman umurumda bile değil.”

Sara araya girerek, “Hanımlar, bu şekilde davranmak bizi hiçbir yere götürmez,” dedi. “Anne, katil seni arkada bırakmazdı. Benimle karşılaşmıştın ve spaya gitseydin büyük ihtimalle müdüre şikâyetle bulunacaktın ve bu da alarma geçilmesine sebep olacaktı... sonuçta havaalanına bir şoför göndermedikleri ortada.”

Carrie, “Polise adamı tarif edebilirdin,” diye açıkladı. “Seni arkada bırakmak onun için çok riskliydi. Ve bizi nereye götürdüğünü de söyleyebilirdin.”

Sara, “Ah, nereye gittiğimiz konusunda yalan söylediğinden eminim,” dedi. “Kalan her şey yalandı, değil mi?” Kadının sesi gitgide azalmış ve yüzüne bitkinlik çökmüştü.

“Hayır, o konuda yalan söylemedi.”

Carrie ile Sara aynı anda Anne’e bakıp kaşlarını çattılar. Carrie, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü levhayı gördüm. Demir kapının tam ortasında paslı, pirinç bir tabelaydı. Şoför uzaktan kumanda aletine bastığında açılan kapının üzerindeki yazıları okudum. Göller Arasındaki Bölge. Yani bu konuda yalan söylemedi.”

“İyi bir gözlemcisin,” dedi Sara.

Anne, “Bunun bize ne yararı varsa,” dedi. “Kimseye söyleyemiyoruz.”

Carrie’nin başı aniden yukarı kalktı. “Ah, Tanrım, ben söyledim.”

Sara, “Ne söyledin?” diye sordu.

“Havaalanından yeğenimi aradım. Kadınlar tuvaletindeydim ve cep telefonumun ceketimin cebinde olduğunu hatırlayıp onu aradım. Telesekreter çıkınca geceyi nerede geçireceğimizi söylediğim bir mesaj bıraktım. Ne kadar aptalım. Daha önce burada kalmış ünlülerle ilgili konuşup durdum. Monk –tabii bu gerçek ismiyse– araştırmasını iyi yapmış olmalı.” Gözlerinden yaşlar akarken, “Film yıldızlarıyla ilgili tüm o aptal hikâyeleri anlatmasının sebebi buymuş,” diye fısıldadı. “Etkileneceğimi biliyordu. Çok sığ bir aptalım ben.”

Sara, “Hepimize karşı oynadı,” dedi. “Yeğenine mülkün ismini söyledin mi?”

“Evet. Mesajı alıp almadığını bilmiyorum çünkü havaalanına gitmek için çoktan yola çıkmış olmalı. Ya onu da alanda beklediye?” Sesi hıçkırıqlarla bölündü.

Sara masadan uzanıp Carrie’nin elini tuttu. “Eğer havaalanında bekliyor olsaydı onu da buraya getirmez miydi? Belki de beklemelerinin sebebi budur. Bizi...”

“Bizi ne?” diye sordu Anne.

Sara dobra bir şekilde, “Öldürmemelerinin sebebi budur,” dedi.

Anne, “Ama buzdolabında ve kilerde yeterince yiyecek bıraktıklarını söylemiştin,” diye karşı çıktı. “Yani bizi bir süre daha hayatta bırakmaya niyetlendikleri ortada.”

Sara bu fikre katılmadı. "Yiyecekler... asıl endişe verici olan bu. Dolapları boşaltmamaları size de daha korkutucu gelmiyor mu?"

Carrie o açıdan bakmamıştı ama şimdi düşününce Sara'ya katılıyordu. "Bence bu evi yakında patlatacakları anlamına geliyor. Bütün yiyecekler bitene dek burada oturmamızı beklemeyecekler. Suyu da açık bırakmışlar. Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor." Elleriyle yüzünü kapatıp, "Avery'ye ulaşmak zorundayım," diye fısıldadı. "Eğer o canavar yeğenimi eline geçirirse..."

"Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmaya odaklan Carrie, bu sayede yeğenine de yardım edebilirsin."

Anne sandalyesinde oturuşunu dikleştirerek başıyla onayladı. "Her ikiniz de benim masum olduğum konusunda hemfikirseniz size yardım edeceğim ve kapı açmak gibi delice bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum ama sizin de bunu söylemeniz gerekiyor."

Carrie, "Neyi?" diye sordu.

"Masum olduğumu."

Tabii ki Carrie ve Sara'nın masum olmadığını ima ediyordu. "Sizden daha kutsalım" tavrı gerçekten çok sinir bozucuydu ama Sara'nın başıyla yaptığı işareti yakalayan Carrie, kadının işbirliği yapmasını istiyorsa Anne'e istediğini vermesi gerektiğine karar verdi. "Evet, sen masumsun."

Sara da onayladıktan sonra Anne, Carrie'ye döndü. "Abiyle aranı düzeltmeye çalışmalısın, yaptığın hatayı düzeltmen gerekiyor."

Ah, Carrie bu kadından ne kadar nefret ediyordu. Yine de Anne nutuk atmaya devam ederken dilini tuttu. "Aile her şeyden önemlidir. Bu gerçeği ben de yeni öğrendim. Birine tutunabilmek... işler zorlaştığında benim kocama tutunduğum gibi... çok önemli. Bu açıdan çok şanslıyım. Kocam bana hayrandır."

Sara'ya döndüğünde oldukça heyecanlı görünüyordu. "Kocam her yeri ayağa kaldıracaktır. Beni her gün arar. Asla

kaçırmaz. Spadayken beni aramamasını, bütün o uygulamaları yaptırırken bana ulaşmasının zor olacağını söylediysem de dinlemedi. Benimle konuşmazsa uyuyamayacağını söyledi. Anlamıyor musunuz? Beklersek kocam, polislerin Colorado'nun altını üstüne getirmesini sağlayacaktır."

Carrie, "Bekleyemeyiz," diye karşı çıktı.

Sara soğukkanlılığını kaybetmeye başladığını görerek Carrie'ye başıyla bir işaret yaptı. Anne'e dönüp, "Harika bir evliliğin varmış gibi görünüyor," dedi.

"Evet, öyle. İnanılmaz derecede mutluyuz." Sesi savunmaya geçmiş bir tondaydı. "Ve beni arayacaktır."

Sara onu yatıştırırcasına, "Evet, eminim arayacaktır," dedi. "Ama polisin bizi bulmasını bekleyecek kadar zamanımız olmayabilir. Colorado çok büyük bir eyalet."

Anne başıyla onayladı. "Evet, haklısın. Kendi kendimize yardım etmemiz gerekiyor. Tamam," diyerek sağ bileğindeki kabloyu çözdü. "Ne yapabilirim? Ne kadar yardımım dokunabilir bilemiyorum çünkü zorlu bir hastalığı yeni atlattım. Çok kilo kaybettim ve henüz gücümü geri kazanamadım. Mükemmel bir açıcıyım ama. Bize yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

Sara, "Bu harika olur," dedi. "Teşekkürler Anne."

Carrie bu kadına Sara kadar güvenmiyordu. Belki Anne'in akli başına gelmişti. Ama belki de onlara oyun oynuyordu. Ona güvenmenin riskleri çok büyüktü. Sara'yla beraber sürekli gözlerini kadının üzerinde tutmalarının daha iyi olacağına karar verdi.

Anne ayağa kalkarken, "Acıkan var mı?" diye sordu.

"Ben," dedi Sara.

Anne bu cevabı, Sara'nın kilosuyla ilgili alaycı bir yorum yapmak için kullanmadı bu kez. Hatta daha önceki yorumuyla ilgili özür bile diledi ki bunu yaparken gayet içten görünüyordu.

"Sana asla şişko domuz dememeliydim. Sinirlerim çok bozulmuştu ama duygularını incitmek için geçerli bir mazeret değil bu."

Carrie, "Sara, neden ben evi ararken sen de burada kalıp Anne'e eşlik etmiyorsun?" diye sordu. "En üst kattan başlayıp aşağı doğru geleceğim. Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyım."

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında kendini hafiften iyimser hissetmeye başlamıştı bile. Hızla özel tasarımı eşofmanlarını giyip sırayla tek tek bütün açıklıkları kontrol etti. Yatak odasının köşesinde yüksekte küçük bir pencere vardı. Komodini çekip duvara yaslamak zaman aldı fakat üzerine tırmandığında, boyunun yeterince uzun olmadığını gördü. Yemek odasındaki sandalyelerden birini almak için alt kata koştu. Sara'nın oturma odasındaki çift katlı pencerelerin önünde bir sandalyenin üzerinde olduğunu fark etti. Kadın elindeki rujla pencereye "yardım" yazıyordu.

Carrie ona engel oldu. "Eğer Monk ya da adı şerefsizin adı her neyse, o dışarı bombayı tetikleyecek bir alet koyduysa..." Cümleyi tamamlamasına gerek kalmadı.

"Yardım geldiğinde ev patlar."

Carrie sandalyelerden birini yüklenip üst kata yöneldiğinde, "Bu da bir olasılık," dedi.

Sara, "Vazgeçtim," dedi. Sandalyeden inerek yazdığı harfleri silmek için bir havlu almaya gitti.

Carrie merdivenlerden çıkarken Anne'in, "Peki camı kesmeye ne dersiniz?" diye sorduğunu duydu.

Sandalyeyi komodinin üzerine koymak için harcadığı çabadan Carrie'nin kolu ağrıyordu. Tam üç kez denemek zorunda kalmıştı ve formdan düşmüş olduğu için soluk soluğa kalmıştı. Yukarı tırmanmaya çalışırken düştü ama şansına yatağın üzerine denk geldi. Sandalyeyi duvara yaslayıp tekrar denedi. Nihayet pencereye ulaşabildiğinde gözyaşlarına boğuldu. Şerefsiz herif bu küçük çıkışa da kablo döşemişti.

Durumları ne kadar umutsuz olsa da vazgeçmeyecekti. Belki de Anne'in önerisi işe yarardı. Gözlerinden akan yaşları

silerek parmağındaki elmas yüzüğü çıkarıp büyük bir dikkatle yana kayarak açılan kapının camına sürtmeye başladı. On beş dakika sonra durdu. Bu süre içinde yapabildiği tek şey, camın üzerinde küçük bir çizik olmuştı.

Önce Anne'in, sonra da Sara'nın odalarını incelemek üzere uçarcasına alt kata indi. Bir onu, bir bunu deneyerek saatler harcadıktan sonra nihayet pes etti. Bütün bir öğleden sonrayı ve akşamın bir bölümünü imkânsız başarmaya çalışarak geçirmişti.

12

JILLY, DIŞARIDAKİ HAVUZLA karşılıklı yerleştirilmiş taştan yapılmış bankın etrafından dolandı. Beyaz dövüş sanatı kıyafetlerinin içindeki eğitmenin öğrencilerine bir hareketi göstermesini izlemek için bir an duraksadı. Öğretmen oldukça zarifti ama beceriksizce hareket eden öğrencilerin acemi oldukları hemen belli oluyordu.

Monk'un Mercedes marka arazi aracını park ettiği yere doğru ilerlemeye devam etti. Bakıldığı her yerde çiçekler açmıştı. Otoparkın arka tarafı boyunca dahi büyük çiçek tarhları bulunuyordu. Ütopya büyüleyici bir yerdi ve belki de bu iş sonuçlandıığında buraya bir haftalığına gelip kendini şımartmalıydı.

Yepyeni arabanın direksiyonuna oturduğu an telefonu çaldı. Monk'un uydu telefonundan aramasını beklediğinden ilk çalışması sona ermeden telefona cevap verdi.

"Selam sevgilim."

Monk gülümsedi. Kadının boğazdan gelen sesiyle kullandığı sevgi ifadelerini fısıldamasına bayılıyordu. "Geldi mi?" diye sordu.

"Evet, onu yola gönderdim ve ben de şimdi çıkıyorum. Benim için bulduğun kestirmeyi kullanacağım ve onlardan nereden baksan kırk dakika önce varmış olurum."

“Kızınla konuşmaktan zevk aldın mı?”

“Ah, harikaydı,” diye coşkuyla cevapladı. “Korkuyor. Bunu yapmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim sevgilim. Gerçi küçük bir sorunumuz var.”

“Evet?”

“Avery yalnız değildi.”

Monk keskin bir sesle, “Ne?” dedi. “Kiminleydi?”

“Bir adamla.” Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıktı. “Kesin sevgilisidir,” diye tahmin yürüttü. “Onu da dahil etmek zorunda kaldım çünkü Carrie’nin kayıp olduğundan haberdar. Avery ile beraber müdürün odasına gitti. Doğru olanı mı yapmışım? Doğrusu bu muydu?”

Kadının temin edilmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. “Evet, elbette doğru olanı yapmışsın. Adını öğrenebildin mi? Adamla ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

Jilly, “Hayır,” diye cevap verdi. “Müdüre veya resepsiyondaki görevliye sormayı düşündüm ama önce seninle konuşmayı beklemeye karar verdim. Geri gidip kim olduğunu öğrenmemi ister misin?”

“Hayır, hayır bunu yapma. Sadece dikkatleri üzerine çekmeye yarar. Çok güzelsin, insanlar seni hatırlayacaktır... ve tıpkı Avery gibi görünüyorsun. Adamın kim olduğunu ben öğrenirim.”

“Tamam o halde. Her ikisi için hazır mısın peki?”

“Planlar değişti.” “Ya.”

“Nehrin kenarındaki dükkân açık ve sabahtan beri 7-Eleven’den bile daha yoğun.”

“Bu nasıl olur?” diye bağırды Jilly. “Kontrol etmiştin. Dükkânın sahibine ayı saldırmıştı ve en az bir hafta daha hastaneden çıkamayacaktı. Kontrol etmiştin,” diye tekrarladı.

Kadının morali bozulmaya başlamıştı. Monk hemen onun korkularını dindirmeye çalıştı. “Her şey yoluna girecek.”

Ama Jilly konuyu kapatmıyordu. "Ama dükkân nasıl açık olur?"

"Sahibinin Arkansas'taki kuzeni gelip bu sabah dükkânı açtı. Onu sahibi aramış olmalı. Bunun bir önemi yok," diye vurgulayıp devam etti. "Sadece B planına geçiyoruz, o kadar. Yeni bir iş aldığımda her zaman yedek bir planım olduğunu sana söylemiştim."

Rahatlayan kadın, "Hatırlıyorum," dedi. "Çok zekisin sevgilim."

Bu küçük övgü Monk'ta kadını daha da mutlu etme isteği uyandırdı.

Jilly telaşla, "Bekle," dedi. "Carrie'nin kırmızı eşarbının olduğu paket. Hâlâ bankonun üzerinde mi?"

"Hayır ama artık bunun bir önemi yok." O meseleyi zaten düşünmüştü. Orijinal plan, üzerinde adı yazan bir zarfı pencerenin önündeki bankoya koyup Avery'nin içeri girmesini sağlamaktı. Genç kadın çok meraklanacak ve dayanamayıp zorla kapalı dükkâna girecekti. Monk içeride bekliyor olacaktı ve onu öldürdükten sonra dükkânın arkasındaki ormana, yaklaşık doksan metre uzağa gömecekti. Mezarını kazma zahmetine dahi girmişti. Gerçi kazdığı çukur ona ve sevgilisine bile yetecek kadar genişti ama artık dükkân açık olduğundan ve gelen giden müşterilerle dolduğundan onları içeride öldürmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

"Carrie'nin cüzdanı yanında mı?" diye sordu Monk.

"Evet, çantamda."

"İyi. Onu kullanacağız."

"Ben de yardım edecek miyim? Bana söz verdin," diye hatırlattı Jilly.

Onu nasıl reddedebilirdi ki? Eğer spada kalsa ve Monk'un işini yapmasına izin verse her şey çok daha kolay olacaktı. Jilly her şeyin kendi istediği şekilde yapılmasını sağlayarak Monk'un hayatını altüst ediyordu ama onunla beraber olmak

öylesine büyük bir keyifti ki Jilly'ye karşı koyamıyordu. Dün gece ayrılmadan önce evi patlatmaları konusunda Jilly'yi ikna etmeye çalışmış ama kadın onu duymak bile istememişti. Kız kardeşinin uyanıp ölümünden kimin sorumlu olduğunu bilmesini istiyordu.

Monk kadınları ardında bırakmaktan hiç hoşlanmamıştı ama aynı anda iki yerde birden olamayacağından Avery'nin beklenmedik gelişi onu bir yol ayrımına getirmişti. Son dakika değişikliklerinin ne kadar endişe verici olduğunu Jilly'nin bilmesine izin vermemişti ama şimdi aklında her şeyi yoluna koyduğundan tekrar kontrolü sağladığını hissediyordu. Plannın üzerinden geçebilmek için daha fazla zamanının olmasını isterdi ama bu mümkün değildi.

"Sevgilim, beni duydun mu? Yardım edeceğim, değil mi?"

Monk endişelerini bir kenara attı.

"Evet, elbette yardım edebilirsin. Avery ile tekrar konuşmayı ister miydin?"

Kadın bir kahkaha attı. "Ah, buna bayılırım. Hızla sana geliyorum. Bulduğun şu kısa yola giriyorum şu an. Gelmem çok uzun sürmez. Oraya geldiğimde Avery'ye söylemem gerekenleri bana kelimesi kelimesine anlatmalısın. Virginia'da o yaşlı kadının arabasını aldığımda yaptığım gibi işleri berbat etmek istemiyorum yine."

"Kapat o konuyu artık. Bunun için endişelenme. O olay mazide kaldı. Ayrıca sen acemi sayılırsın daha," diyerek hafifçe güldü. "Ufak tefek hatalar yapman çok normal."

"Sadece seni memnun etmek istemiştım. Onu yaralarsam işini kolaylaştırırım sanmıştım. Dairesine girip Avery'yi oracıktan öldürebilirdin. Soygun süsü verebileceğini düşünmüştüm."

Bu konunun üzerinden en az on kez geçmişlerdi ve her seferinde bu yanlış kararından dolayı onu affettiğine Jilly'yi inandırmak zorunda kalmıştı. Sadece kendisine verebileceği zarardan dolayı da değil, genç kadını ezerek gerçekten öldü-

rebileceğinden dolayı o arabayla Avery'nin peşine asla düşmemeliydi. Jilly yaptığı araştırmadan çok gurur duymuştu. Kendi izlemesini yapmış, onu hiç kullanmayan bir kadına ait tozlu eski bir Cadillac araba keşfetmiş ve çok akıllıca davranıp kadının dairesine girerek anahtarları çalmıştı. Bunu yaparken dullar için bağış toplayan bir polis kılığına bürünerek çok da eğlenmişti.

Ama yine de planını derinlemesine düşünmemişti Jilly. Avery'yi öldürseydi Carrie'nin tatil planlarını kesinlikle iptal edeceği gerçeğini Monk nazikçe açıklayınca Jilly çok mahcup olmuştu. Şimdi aceleyle yanlış bir şeyler yapmamak için her zaman önce Monk'a soruyordu. En iyisini onun bileceğini düşünmesi ve ona sırtını dayama şekli Monk'un çok hoşuna gidiyordu.

"Seninle belirlediğimiz konumda buluşacağım. Şimdi, yapmanı istediğim şey şu," diyerek anlatmaya başladı.

Monk ayrıntıları açıkladıkça heyecanlandı ve en sonunda bitirdiğinde Jilly keyifle kıkırdadı. "Bu mükemmel sevgilim. Tam anlamıyla mükemmel."

"ADI DALE SKARRETT," dedi Avery. "Ve şu anda hapiste."

John Paul, "Nerede?" diye sordu.

"Florida'da," diye cevap verdi adama. "Birkaç yıl önce şartlı tahliye duruşması yapıldı ve Carrie ile duruşmasına gittik. Her ikimiz de mahkemede konuştuk ve bizi dinlediler. Serbest bırakılmamasının sebebi biziz."

"Yani sizin ölmenizi istemek için oldukça geçerli bir sebebi var."

"Evet."

"Peki adam ne yaptı?"

Avery olanları hatırlamaktan nefret ediyordu. Yaraların tekrar kanamasına sebep oluyordu.

Biraz zaman kazanmak için, "Bunu sonra açıklarım," dedi.

John Paul sakın bir sesle, "Ne yaptı?" diye tekrarladı.

Avery camdan dışarı bakmak için başını çevirdi.

"Büyükannemi öldürdü," diye cevapladı. Endişeyle saate bakıp, "Sadece Tanrı'nın bildiği o yere varmak için yirmi üç dakikamız kaldı," dedi. "Vardığımızda ne aramamız gerekiyor?"

John Paul, genç kadının daha fazla soru sormasına engel olmak için ellerindeki soruna odaklanmalarını sağlamaya çalıştığını biliyordu. Bu işten canlı çıkmak istiyorlarsa eninde

sonunda bilmesi gerekenleri ona anlatacaktı ama şu an için onu tatsız ayrıntıları paylaşması için zorlamayacaktı. Onun da dediği gibi, sadece yirmi üç dakikaları kalmıştı.

“Oraya ait olmayan bir şeyi arayacağız.”

Dağın etrafından kıvrıla kıvrıla yukarı doğru tırmanmaya devam ediyorlardı. Avery yön duygusunu kaybetmiş olsa da şanslarına John Paul kaybetmemişti.

Güneş yine dalların arasından sızmaya başlamıştı ve etraf-taki çamlar eskisi gibi sık değildi artık. Genç kadın açıklık bir alana veya zirveye varmak üzere olduklarını düşündü. Kolay-ca hedef haline mi geleceklerdi?

John Paul’e dönüp, “Eğer bu şekilde tırmanmaya devam edersek burnumuz kanamaya başlayacak,” dedi. “Üşüdün mü?”

“Hayır.”

Ama genç kadının üşüdüğünü biliyordu. Birkaç dakika önce kollarını ovaladığını fark etmişti. Uzanıp ısıtıcıyı açtı. Avery hemen sıcak hava kollarına gelsin diye hava menfezleri-nin yönünü değiştirdi.

“Sence ne demek istedi?”

“Kim ne demek istedi?”

“Kadın ‘bum’ dediğinde ne demek istedi? Hepsini gözüm-de sandalyeye oturmuş üzerlerine bombalar bağlanmış bir şe-kilde canlandırıyorum.”

John Paul, “Belki de,” dedi. “Veya kablolarla çevrilmiş bir şeyin içindeler.”

“Burada mağaralar ve eski maden ocakları var, değil mi?”

“Evet. Yüzlerce var.”

Avery tekrar saate baktı. “Yirmi bir dakika.”

John Paul, “Saatin farkındayım,” diye terslendi.

“Daha hızlı gidemez misin?”

“Sen sürmek ister misin?”

“Hayır.” Avery öfkesini ve korkusunu yanlış yönlendirdiği-nin farkına vardı. “Üzgünüm, eleştirmek istememişim. Elin-den gelenin en iyisini yaptığını biliyorum.”

İşte tam o anda, hevesle arabasına atladığı bu adam hakkında pek bir şey bilmediği kafasına dank etti. Hayır, bu doğru değildi. Yeteneklerine güvenebileceğini biliyordu. Ordudayken kendini kanıtlamış biriydi. Eğer hâlâ hatırlıyorsa bu yeteneklerin işlerine yaramasını umuyordu.

Bunu öğrenmeye karar vererek, “İzne ayrılmadan önce yaptığın işte iyi miydin?” diye sordu.

Soru adamı bir an için şaşırttı. “Sen neden bahsediyorsun?”
“Ordudaydın.”

Dönerek ona keskin bir bakış atan John Paul, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“İşyerindeki bilgisayardan seni araştırttığım bir arkadaşım var.”

Avery adamın bir tepki vermesini bekledi. Eğer sorarsa diye özel hayatına müdahale etmesine sebep olarak iyi bir cevap hazırlamıştı. Ama John Paul sormadı. Hatta bir süre tek kelime bile etmedi.

“Bunu ne zaman yaptın peki?”

“Seni araştırtmayı mı? Spada müdürün odasında. Sen Cannon’u bulmaya gitmiştin.”

“Geçmişimi araştırttın yani.” Buna inanmakta zorluk çekiyor gibiydi.

“Evet, araştırttım.”

John Paul’un bakışlarındaki alev gerçek olsaydı genç kadının yüzü cayır cayır yanardı. “Şu arkadaşın nerede çalışıyor?”

“Quantico’da.”

Ahh. Adam bu haberi iyi karşılamışa benzemiyordu.

“Lanet olası...” diye başladı.

Avery, “Donanmadaymışsın,” diye sözünü kesti.

Adamın derin bir nefes alarak öfkesini kontrol altına alması çalışmasını izledi. Ah, evet, sinirlenmişti, boynunun rengi pembeye dönüşmüştü. Gerçi bunun Avery için bir önemi yoktu. Yapması gerekeni yapmıştı ve John Paul de bununla başa çıkmak zorundaydı.

Adamın çenesindeki kaslar gerildi. Tanrım, çok yakışıklıydı. Bu fikir aniden belirivermişti kafasında. Avery topla kendini, diye düşündü. Adam sekiz eski eşe nafaka ödüyor olabilirdi. Ama hemen ardından bu 8. Henry varsayımını kafasından silip sayıyı düşürdü. Birleşik Devletler’de bu adamla evlenmek isteyen sekiz ayrı kadın olma ihtimali yoktu. Bu mümkün değildi.

“Donanmadaymışsın,” diye tekrarladı.

“Eee?”

Genç adam bir ağaç kütüğünden kaçınmak için direksiyonu kırdığında Avery yine tutunmak zorunda kaldı. Çamurda bu yoldan daha önce geçmiş diğer arabaların veya kamyonetlerin tekerlek izleri vardı ama etraf o kadar izole, o kadar... sessiz görünüyordu ki Avery biraz gerildiğini hissetti. Tamamen kendi doğal ortamından çıkmış gibiydi. Normalde korna sesleriyle ve polis sirenleriyle uykuya dalan şehir kızıydı. Şimdi etraftaki sessizlik sanki sağır ediciydi. Sürü halindeki sivrisinekler ön cama çarparak iz bırakıyordu. Avery tekrar saati kontrol etti. On yedi dakika kalmıştı.

John Paul arada ona bakmaya devam ediyordu. Başladığı cümleyi bitirmesini bekler gibiydi.

“Yani bunu bildiğim iyi oldu.”

“Neden?”

“Donanma askerleri cephede savaşmak için eğitilirler ve bunun şu an çok yardımı olabilir.” John Paul onun bu yorumuna cevap vermedi. “Ayrıca gizli bir göreve getirildiğini de—”

“Bak, ne olduğumu biliyorum,” dedi adam bitirmesine izin vermeden. “Tekrar anlatmana gerek yok.”

Lanet olsun. Adamın devam edip bilmediği kısmı da anlatacağını umuyordu. Özel operasyonlarda mı yoksa gizli operasyonlarda mıydı? Ve uzmanlık alanı tam olarak neydi?

Cesaretini toplamaya çalışırken haritaya baktı. Sormadıkça öğrenemezdi, değil mi?”Eee, tam olarak ne yapıyordun?”

“Bilmiyor musun?”

“Dosyan gizliydi.”

“Eminim öyledir.”

İşte, yine sesinde o küçümseme dolu ton belirmişti. “Bu kadar iğrenç davranmayı sana orada mı öğrettiler yoksa doğuştan mı böylesin? En başından beri düşmanca bir yaklaşımın var.”

“Avery, rahat bırak artık.”

“Beni korkutmuyorsun.”

Tekrar baktığında John Paul’ün gözleri kısılmıştı. “Evet, korkutuyorum.”

“Yaa dostum, sorma.”

John Paul bozuk moraline rağmen gülümsedi. Belki de gerçekten onu korkutmuyordu. Çok ilginç, diye düşündü. Ve farklı.

“Sence ikisi beraber midir? Monk ve beni arayan kadın?”

“Bilmiyorum. Eğer kayıp kadınlar hâlâ hayattaysa ve onları gerçekten herkesten uzakta bir yerde sakladıysa veya bağladıysa, onunla olabilir. Dediğim gibi eğer kadınlar hâlâ hayattaysa.”

“Onlara göz kulak olmak zorunda. Ve bizi takip etmesi de gerekiyor.”

“Bizi takip ettiğini sanmıyorum.”

“Ama izimizi sürüyor, değil mi?”

Adam neredeyse gülümseyecekti yine. “Nasıl?” diye sordu. Cevabı zaten biliyordu ama Avery’nin çözüp çözmediğini merak ediyordu.

“Saatin içinde bir tür cihaz olmalı.”

“Evet. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyor.”

Genç kadın ürperdi. Katil onların her adımından haberdardı. “Ondan kurtulmamız gerekmez mi?”

“Hayır, bunu yapmak istemiyorum. Onu lehimize kullanmamız gerektiğini düşünüyorum. X’in yakınlarına geldiğimizde bakalım neler olacak, bekleyelim ve görelim.”

Avery saati eline alıp dikkatle inceledi. “Birinin oynadığını gösteren tek bir çizik veya işaret yok üzerinde.”

“Monk bir profesyoneldir. Ardında iz bırakmaz.”

“Vericilerle ilgili her şeyi biliyor mu yani? O teknolojiden anlıyor mu?”

“Evet, anlıyor.”

“Onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?”

“Dosyasını okudum.”

“FBI dosyasını mı?” Genç kadının gözleri büyüdü. “Eğer izindeysen bu kanundışı olmalı.”

“Eminim öyledir.”

“John Paul, başın cidden derde girebilir.”

Avery onun adına endişelenmiş gibi bir tonda konuşmuştu. Bu kadın tamamen sürprizlerle doluydu ve John Paul’ün gözünde gitgide bambaşka biri haline geliyordu.

“Paçayı sıyırmamı sağlayacak bağlantılarım var.”

“Kayınbiraderin gibi mi?”

“Theo’yu nereden biliyorsun?”

“Arkadaşım senin dosyana bakarken ondan da bahsetti.”

“Adalet Bakanlığı’nda çalışan bir akraba işe yapıyor.”

“Kayınbiraderini sevmez misin?”

Ne kadar tuhaf bir soruydu bu. “Tabii ki severim. Kız kardeşim onu seviyor ve beraber mutlular. Neden sordun bunu?”

“Adalet Bakanlığı’nı küçümsercesine söyledin.”

John Paul gülümsedi, kadının kavrayışı iyiydi. “Küçümsemedim.”

Avery onunla tartışmamaya karar verdi. “Sence Monk’u beni arayan kadın mı tutmuştur?”

“Olabilir. Ama pek sanmıyorum. Anlattığın kadarıyla Monk kararları kadının vermesine izin veriyor. Sanırım daha çok bir ortak gibi. Lanet olsun ki bu çok tuhaf. Monk daha önce hiç oyun oynamazdı. Bu define avı neden?”

“Bilmiyorum.”

“Kararları kadın veriyorsa bir boşluk yakalayabiliriz. Belki de Monk kadar mükemmeliyetçi biri değildir.”

"Beni ve Carrie'yi tanıyan biri."

"Çünkü?"

"Konuşmasından dolayı. Carrie'nin adını söylerken ses tonu alaycıydı. Ondan hoşlanmıyor."

"Orası belli."

"Bu demek oluyor ki onunla etkileşim içinde olan biri."

"Peki ya sen?"

"Bana aptal diye hitap etti." Avery kuru bir sesle ekledi: "Benden de hoşlanmadığını varsayıyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Belki de bizi ona anlatan Skarrett'tir. Ama konuşma şeklinden... olanların onun için kişisel olduğundan eminim."

Avery tekrar Swatch saati eline alıp baktı ve büyük bir dikkatle yerine bıraktı. İçinde kalp gibi atan kırmızı ışığı gözünde canlandırabiliyordu. Bu görüntü kanını dondurmuştu.

John Paul iyi bir sürücüydü. Avery, tekerleği bir kayaya çarpma veya çamura saplanma konularında endişelenmeyi ona bırakmaya karar verdi. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve zihnini bir olasılıktan diğerine sıçramasına izin verdi. Gözden kaçırdığı şey neydi? Aklının gerilerinde bu delice bulmacanın cevabının yattığını hissediyor ama oraya ulaşamıyordu.

Avery'nin, "Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sormasıyla beraber, "Neyin içine girdiğimizi bilmiyorum, o yüzden dinle beni," dedi John Paul. "Sana ne söylersem onu yapacaksın. Eğer sana eğilmeni söylersem tartışma. Sadece yap. X'in nerede olduğunu çözer çözmez etrafından dolaşmak için bir yol bulmaya çalışacağım. Sen arabada kalacaksın."

"Benim de görünmem gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor."

Avery, "Deli misin? Elbette görünmem gerekiyor," diye karıştı. "Kadın, eğer geç kalırsak Carrie'yi ve diğer kadınları öldüreceğini söyledi. Eğer yüzümü göstermezsem..."

"Bu kadın hâlâ hayatta olduklarına dair sana bir kanıt sundu mu? Veya sen istedin mi?"

"Hayır. İstemem gerekirdi ama yapmadım. Konuşma kısa sürdü ve soru sormama izin vermedi."

"O halde hayır demen gerekirdi."

"Ona oyununu oynamayacağımı mı söylemeliydim?"

"Evet. Ben olsam öyle yapardım."

Avery başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum. Ama bir kanıt istemediğim için üzgünüm. İstemeliydim."

"İstemeliydim, isteyebilirdim... artık çok geç. Yüzde doksan ihtimalle bir tuzağın içine giriyoruz, o yüzden senden istediğim—"

Avery onun bitirmesine izin vermeden, "Sana söyledim," dedi. "Başka seçeneğim yok. Görünmek zorundayım. O deli kadını yatıştırabilmek için bir yol bulabilmeyi umuyorum."

"Deli kadını yatıştırmak mı? Bunlar zıt iki kavram sanırım, değil mi?"

"Çokbilmişlik..."

Erkek tek kaşını kaldırarak, "Taslama mı? Bunu mu diyecektin?" dedi.

"Hayır."

"O halde ne diyecektin?"

Genç kadın savunmaya geçti. "Bak, eğer bu işten kurtulmak istiyorsan seni anlarım. Beni X noktasına götür yeter."

"Öyle bir şey istediğim falan yok."

"Tamam o zaman," derken kendi sesindeki rahatlamayı fark eden Avery bundan rahatsız oldu. "Monk'un çoktan mezarlarımızı kazmış olma ihtimalinin yüksek olduğunun farkındayım ama ormanda saklanıp dua edeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Söylemeye çalıştığım, eğer şanslıysam adamın yerini bulurum ve ona yaklaşabilirim."

"Ve benim için endişelenmek istemiyorsun. Körü körüne itaat istiyorsun."

"Kesinlikle."

"Bir elin nesi var, iki elin sesi var."

“Hayatta kalma eğitimi aldın mı hiç?”

Söylemek istediğini anlamıştı. “Hayır ama yine de yardım edebilirim.”

“Tabii edersin, eminim.”

“Şu tavrından vazgeç John Paul. Yardım edebilirim. Benim de kendime göre bildiğim birkaç hamlem var.”

“Eminim vardır.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Boş ver.”

Avery içten içe öfkelenmeye başlamıştı. Dünyadaki onca insanın içinde kalkıp en dangalağına çatmıştı. “Beni çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?”

“Aşağı yukarı,” diye kelimeleri uzata uzata cevap verdi adam.

Avery yola odaklandı. Tanrı’ya şükür Mağara Adamı alaycı bir yorum daha yapmadı.

Birden bir şey duyduğunu sanıp pencereyi aşağı indirdi ve kulak kabarttı. “Sesi duydun mu?”

John Paul ısıtıcıyı kapatıp penceresini açtı ve başıyla onayladı. Akan suyun sesi çok hafif de olsa duyuluyordu. “Eğer nehre yaklaştıysak düşündüğümde daha uzağa gitmişiz demektir. Belki de bir akarsudur. Kulağa şelale gibi geliyor.”

Sonra bir yol ayrımına daha geldiler. Bu seferkinde daha çok tekerlek izi vardı. Ve ağaca tutturulmuş bir levha bulunuyordu: *Son Şans Taşra Dükkânı. Bira ve Rafting Malzemeleri.* Levhanın altında batıyı işaret eden bir ok vardı.

Yol aşağı doğru kıvrılıyordu. Tekerlek izlerinin oluşturduğu derin bir çukura girdiklerinde yalpalayarak ağaçların arasına daldılar.

“Dükkân şu aşağıdaki virajın ardında bir yerlerde olmalı,” diyen John Paul, eliyle yolun diğer tarafındaki ağaçları gösterdi. Bulundukları yerde arabayı döndürmeye ancak yetecek kadar yer vardı. Yoldan görünmediklerine emin olan adam arabayı park etti ve motoru durdurdu.

“Ne kadar zamanımız kaldı?”

“On iki dakika. Sence burası mıdır?”

“Burası olmalı. İşaretli yerle aynı, değil mi?”

Tanrım, lütfen haklı olsun, diye düşündü Avery ve ağaçların arasından küçük rustik bir binanın görüldüğünü fark etti. Nehrin kenarına kurulmuş dükkândan botla seyahat edenler de durup malzeme alabiliyor olmalıydı.

John Paul emniyet kemerini çözerek koltuğun altına uzandı ve bir tabanca çıkardı. Silahı gören Avery’nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Kadının silaha verdiği tepkiyi görmezden gelen John Paul, “Anahtarları bırakıyorum,” dedi. “Eğer silah sesleri duyarsan bu lanet olası cehennemden çekip gidiyorsun. Duydun mu beni?”

Avery’nin onu bırakmaya niyeti yoktu ama bunu söylerse tartışma çıkacağını bildiğinden kısaca başıyla onayladı.

Adam kapıyı açarken Avery, “Silah dolu mu?” diye sordu.

“Tabii ki dolu.”

Elbette dolu olacaktı. “Dikkatli ol,” diyerek sürücü koltuğuna geçti.

“Bana saati uzatsana.”

“Onu yanına mı alıyorsun?”

“Sence burada bırakıp Monk’un tam olarak nerede olduğunu öğrenmesine izin verir miyim? Ver şunu bana.”

“Ne yapacaksın?”

“Ava çıkaçağım.”

ZAMAN DOLMUŞTU. AVERY tam onun arkasından gitmeye karar vermişti ki John Paul kapıyı açtı. Geldiğini kesinlikle duymamıştı. “Monk yakınlarda değil. Yolda olabilir ama henüz gelmemiş.”

“Arabayla mı gideceğiz, yoksa yürüyor muyuz?”

“Ben sürerim.”

Genç kadın tekrar yan koltuğa geçmek için hamle yaptığında dizini ön panele çarptı. John Paul içeri girip motoru çalıştırdı.

“Onun bir çalının veya ağacın arkasında saklanmadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü baktım. Hiç iz yoktu.”

“Olsa görür müydün yani?”

“Elbette görürdüm.”

Onun kendinden emin tavrı Avery’yi ikna etmişti. “Tamam o zaman.”

“Dükkanın güneye doğru yaklaşık 30 metre arkasında bir römork ve onun yanında da eski bir kamyonet var. İçinde hiç kimse yok.”

“İçini kontrol ettin mi?”

Genç adam soruya cevap vermedi. “İçeride bir kadın ve

bir adam var. Kadın arka taraftaki ofis telefonunu kullanıyor, adam önde bankoda çalışıyor. Birini bekliyormuş gibi sürekli camdan dışarı bakıyor. Ben oradayken bir süt kamyonu geldi ve kasalarca bira bıraktı. İçeride üç dört tane de müşteri var.”

Arabayı sürerek yokuştan aşağı inmeye devam etti. Silahı kucağındaydı.

“Bize bakan şu adamı görüyor musun? Kapının sağında.”

Genç bir çiftin iki oğlan çocuğunu ön kapıdan dışarı çıkardıklarını izlerken arkadan gelen adamın kapıyı sertçe kapattığını gördüler.

Adamın penceredeki bir levhayı ters çevirdiğini gören John Paul, “Hay lanet,” diye söylendi. “Kapalıymış, kucımın kenarı kapalı.”

O korunaklı taraftan inebilsin diye John Paul binanın yanına iyice yaklaşarak park etti. Motoru durdurup anahtarları cebine indirdikten sonra arabanın önünden dolanırken Avery silahı beline takmış olduğunu gördü.

Bir araba park yerine girerken bangır bangır rap müzik çaldığını duydular. John Paul binanın köşesine gidip ön tarafa baktı. Ergenliğin sonlarında dört delikanlı biralarını tokuşturarak gülüşüyorlardı. Chevy marka eski arabanın üstüne bağlanmış iki tane kano vardı.

John Paul, Avery’ye kıpırdamamasını işaret ederek, “Arka tarafı bir kez daha kontrol edeceğim,” dedi.

Pencereden bakan adam onu izlemeye devam ederken ormana girdi ve bir daire çizip geri gelerek arka kapıya ulaşip içeri baktı. Kadın masaya yaslanmış, hâlâ telefonda konuşuyordu.

John Paul’e, çocukken televizyonda izlediği eski filmlerdeki kadınları anımsatmıştı. Kirli bir işçi tulumu giymiş ve ekose desenli pazen gömleğinin kollarını kıvrımış olan kadın, önündeki kataloğun sayfalarını çevirerek bir yandan da telefona bir sürü sayıyı art arda söylüyordu. John Paul’ün onu izlediğini

fark etmemişti. Ofisin ön tarafındaki iki yana sallanan kapı açıldığında John Paul bir adım geri çekildi. İçeri kafasını uzatan adam, arkasından çarpmasın diye eliyle kapıyı tutuyordu.

Adam koyu bir taşralı aksanıyla, “Chrystal, bir sorunumuz var,” dedi. “Dışarıda iki araba var. Birinden dört tane sarhoş indi. Tahminimce biraz daha bira almak için durdular ama asıl endişe ettiğim diğeri arabadaki kız. Her an kapıyı alabilir. Pencereden onu seyrettiğimi görmüş olmalı çünkü arabayı yan tarafa park ettiler. Sence bu o mudur?”

Chrystal telefondaki kişiye, “Bir dakika bekler misin tatlım?” dedi. Döner sandalyede yana kayıp kaşlarını çatarak koyu renk saçlı adama baktı. “Büyük ihtimalle odur ama katalogla işimi henüz bitirmedim ve bana söz vermiştin siparişlerimi—”

Adam araya girdi. “Belki de o değildir. Belki sadece tuvaleti kullanmak istiyordur. Yanında iri bir herif var ama o tuvaletini yapmak için ormana girdi. O dört sarhoş gibi. Bir tanesi petunyelerin üstüne işiyor.”

“Burada meşgul olduğumu göremiyor musun Kenny? Eğer o kız tuvaleti kullanmak istiyorsa önce bir şey satın aldığından emin ol ve bu tarafa geçmesine izin verme. Hâlâ bakmam gereken on sayfam var.”

“Neden bunu yapmayı daha önce düşünemedin bilmiyorum. Son dakikaya kadar beklemek zorundaydın, değil mi?”

John Paul giriş tarafına dolandı ve Kenny ön kapıyı tekrar açtığında verandaya varmıştı bile.

Avery binanın köşesinden dönüp yanına koştu. John Paul onu arkasına itti. Korumacı yaklaştığı için Avery onun bu tavrını önemsemedi. Doğru yerde olmayabileceklerinden o kadar endişeliydi ki başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Adam, “Tabelayı okuyamıyor musunuz?” diye sordu. “Kapalıyız.”

Avery, John Paul’un yanına doğru bir adım atıp, “Bu acil bir durum,” diye patladı.

“O zaman önce bir şey satın almanız gerekiyor.”

“Pardon?”

“Beni duydu. Önce bir şey alman gerekiyor ve parasını ödedikten sonra tuvaleti kullanmana izin veririm.”

Kenny saldırmaya hazır bir köpek gibi hırılıyordu. Kalın kaşlarıyla ve mavi siyaha boyanmış saçlarıyla memnuniyetsiz bir adam gibi görünüyordu. Soluk siyah kotunun içine soktuğu, koyu renk ekose kumaştan bir gömlek giymişti. Midesi kemerinin altında şişkinlik yapıyordu.

Genç kadın cevap vermeyince, “Beni duydu mu?” diye sordu. “Kabul edene kadar yerimden kıpırdamayacağım.”

John Paul öne doğru bir adım atınca fikrini değiştirdi. Kenny kenara çekilmeseydi karşısındaki koca adamın onu çiğneyip geçeceğinden emindi.

Yakından bakınca Kenny, John Paul’ün tahmin ettiğinden daha genç görünüyordu. Kırk yaşından fazla olamazdı. Aynı zamanda çevik biriydi. Sanki bu onu koruyacakmış gibi aceleyle bankonun arkasına geçerken bir yandan da ihtiyatlı bakışlarla John Paul’ü izliyordu.

Büyük ellerini bankonun üzerine koyarak Avery’ye gülümsemi. Dışındaki altın kaplama, kirli pencereden süzülen güneş ışığında parladı. “Tamam küçükhanım. Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Bu kadar güzel olduğun için kuralları çiğneyeceğim. Hiçbir şey almak zorunda değilsin. Hem de hiçbir şey. Tuvalet şu tarafta,” diyerek uzak bir köşedeki kapıyı işaret etti.

Avery başını iki yana salladı. “Benim adım Avery Delaney ve bu da John Paul Renard. Buraya bizi soran birileri geldi mi?”

“Hayır,” diyen adam cevap vermek için biraz fazla acele etmişti.

Yalan söylüyordu. Bütün işaretler ortadaydı. Kadının bakışlarına karşılık veremiyordu ve geçen her saniyeyle birlikte daha da tedirginleşip düşmanca bir tavır takınıyordu.

Ağırlığını bir bacağından diğerine vererek John Paul’e bakmaya devam etti.

Aniden kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Avery ve Kenny kimin geldiğini görmek için başlarını çevirse de John Paul dikkatini Kenny'den ayırmadı. Bu adı herife şu kadarcık bile güvenmiyordu.

İçeri sallana sallana giren üç delikanlı Avery'yi görünce sendeleyerek durdular. Genç kadın, dördüncü çocuğun verandanın parmaklıklarından sarkarak kusarken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Gençlerden biri, "Hey, selam," dedi. Bir diğeri ısıklık çalmaya çalışsa da dudaklarını bir araya getiremedi ve ağzından ısıklık yerine tükürükler saçıldı.

Pazularında aynı kartal dövmelerini taşıyan ve birbirine çok benzeyen iki gencin kardeş oldukları belliydi. Grubun yaşça en büyüğünün yamuk yumuk bir keçisakalı ve kaşında gümüş bir halkası vardı.

Kenny, "Dükkân kapalı," diye bağırdı.

Keçisakallı olan, "Hayır değil," dedi. Avery ve John Paul'ü işaret ederek, "Onların girmesine izin verdin. Sadece birkaç tane bira istiyoruz," diye ekledi.

Kardeşlerden biri papağan gibi, "Evet, bira," diye tekrarladı.

Gençler sendeleyerek arka duvara dayanmış dolabın önüne geldiler. İçlerinden biri üst üste dizilmiş kutulara takılarak hepsini devirdi ve etrafa saçtı. Keçisakallı bunu çok komik bulmuşa benziyordu.

Kenny ise hiç eğlenmiyordu. Birilerini öldürmek ister gibi bakıyordu. "O lanet olası kutuların her birini toplayıp eski yerine aynen koyacaksınız. Duydunuz mu beni?"

Keçisakallı, Kenny'ye ortaparmağını gösterirken gençlerden biri kıs kıs güldü.

Kenny, "Defolun gidin dükkânımdan," diye bağırdı. Sonra öfkesini Avery'ye yönlendirerek, "Tuvaletleri kullanmayacaksınız, bir şey de satın almayacaksınız o zaman gitseniz iyi olacak," dedi.

“Peki ya telefon?” Genç kadının hissettiği çaresizlik sesine yansımıştı. “Beni arayan birileri oldu mu?”

“Hayır.”

Kardeşlerden biri ayakta sallanarak Avery’nin bir metre yakınına gelip gözlerini ona dikti. Bakışları rahatsız ediciydi.

“Bana bakmayı kes.”

Aptalca bir sırtışıla kollarını iki yana açan gencin niyetinin Avery’ye sarılmak olduğu belliydi.

Tam John Paul onu yanına çekecekti ki Avery harekete geçti. Çok çaba sarf etmeden hızlı bir hamleyle sarhoş çocuğa bir tekme savurdu. Ayağı karnına denk geldi ve gencin karşı duvara savrulmasına sebep oldu. Yüksek bir sesle duvara çarpan genç, kayarak poposunun üstünde yere oturdu.

Avery ona doğru parmağını sallayıp, “Olduğun yerde kal,” dedi.

Sarhoş gencin yüzünde hâlâ aynı aptal sırtış vardı. Acıyı hissetmeyecek kadar içtiği belliydi.

Genç kadın dikkatini tekrar Kenny’ye vererek, “Telefonunuzu kullanabilir miyim?” diye sorarken gözünün ucuyla köşeden keçisakalın ve diğer kardeşin geldiğini fark etti. Her ikisinin de elinde altılı bira paketleri ve birer buz torbası vardı. Doğrudan konuya giren Avery, “Siz ikiniz, şuraya geçin,” dedi. “Arkadaşınızın yanına oturun ve işim bitinceye dek sesinizi çıkarmayın.”

Keçisakal başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin tatlım.”

Aynı anda Kenny, “Telefonumuz yok,” diye mırıldandı.

John Paul ona doğru bir adım atıp, “Tabii ki var,” dedi.

Diğer kardeş, “Ne oldu sana Mark?” diye sordu.

Keçisakal aralarından geçebileceğini düşünüp Avery ile John Paul’e doğru uzun adımlarla yaklaştı.

John Paul, “Benim sıram,” diyerek keçisakalı kafaüstü duvara gönderdi. Gencin elindeki bira kutuları ve buz torbası Mark’ın üstüne düşerken kendisi de arkadaşının yanına düştü.

Üçüncü sarhoşa arkadaşlarına katılmasını söylemelerine gerek kalmadı. Sendeleyen çocuk bira kutularını yanına koyup yere oturdu. Kutulardan birini açıp büyük bir yudum aldı.

Kenny, John Paul'ün bankonun üzerindeki telefona baktığını fark edince, "Demek istediğim bir telefonumuz var," dedi. "Tabii ki var ama çalışmıyor. Hatlar kesik ve tamircinin buraya gelmesi haftalar sürer. Eğer fark etmediyseniz söyleyeyim, hiçliğin tam ortasındayız." O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeler birbirine girmişti.

John Paul'ün bu hikâyeyi yutmadığını gören adam Avery'ye döndü. O sahtekâr gülümseme geri gelmişti. "Adamının bir sorunu mu var?" Gülümsemeye devam ederken yavaşça bankonun altına uzandı.

Bakışlarını aşağı kaydırduğunda gözlerini John Paul'den ayırmaması gerektiğini fark etmesi için artık çok geçti. Bir *klik* sesi duyup başını kaldırdığında John Paul'ün silahını alına doğrulttuğunu gördü.

Kekeleyerek, "Hey dur bir dakika," dedi. "Buna hiç gerek yok."

Avery, "John Paul, bu adamın işbirliği yapmasına ihtiyacımız var," dedi.

John Paul, "İşbirliğini elde etme şeklimiz bu işte," dedi. "Kenny arkanı dön ve ellerini duvara yasla. Sen de bankonun altındaki silahı al."

Avery bankonun arkasına geçtiğinde alttaki rafta Magnum tabancayı gördü. Yavaşça eline alıp silahı kontrol etti. Doluydu ve kullanıma hazırdı. Emniyet kilidini kapattığında bir kutu mermi görüp onları da aldı. Her ikisini de üzerinde sincap resmi olan plastik bir poşete koydu.

Kenny'ye dönerek, "Bununla ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ruhsatın var mı?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez lanet olası."

Tüm o iyi adam tavırları kaybolmuştu. Gerçek yüzünü nihayet gösteriyordu. Suratı öfkeyle çarpılmış adam, "İstedigime

hizmet etmeyi reddedebilirim,” diye hırladı. “Ve dükkânımda dolu bir silah bulundurmak istersem bunu yaparım. Artık arkamı dönebilir miyim? Boynum tutuldu. Telefonu kullanabilirsin. Ben sadece... uzun mesafeli bir görüşme yapacağından endişelendim ve kuzenim George —bu yerin asıl sahibi odur— bana ‘Kenny, bunu sen ödeyeceksin’ der kesin.”

Avery, “George nerede?” diye sordu.

“Yaşlı bir boz ayının saldırısına uğradı. Yavrularından birini görene dek annelerini fark etmemiş. Artık dönüp ellerimi indirebilir miyim? Görüyorsunuz işbirliği yapıyorum.”

John Paul, “Evet, tabii,” dedi.

Avery telefona yönelmişti ki gözünün ucuyla kasanın yanındaki çöpte iki faturanın arasında bir kadın cüzdanı dikkatini çekti. Almak için eğildiğinde nefesini tuttu. Yepyeni Prada marka bir cüzdandı. Carrie, Prada’nın yaptığı her şeyi satın alırdı.

Kenny, John Paul’e bakıyordu. “Eğer beni soyacaksanız fazla nakitim olmadığını bilin. Belki iki tane yüzlük ve kırk dolar bozukluk var.”

John Paul, “Yüzlükleri nereden aldın?” diye sordu.

“Bir müşteriden.”

“Buraya seni soymaya gelmedik,” dedi Avery. Cüzdanı açtığında boş olduğunu görerek John Paul’ün görmesi için yukarı kaldırdı. “Sanırım bu teyzeme ait.”

Kenny birden onu arkadan yakaladı. Uzun kollarını bir ayı misali sarıp Avery’yi kalkan gibi kullanmak için önüne çekti. Kolları çelik gibiydi ama göğsü lapa gibi yumuşacıktı.

“Bırak beni,” dedi Avery. “Bunun için zamanım yok.”

John Paul ateş etmek için bir açıklık yakalamasını diye Kenny genç kadının arkasına saklanmaya çalışıyordu. “Adamın silahını bırakana kadar olmaz.”

John Paul, Avery’nin korkmamasına çok şaşırmıştı. Hiç olmazsa rahatsız görünmesini beklerdi. “Bu olmayacak. Avery, kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalacaksın.”

Bu cümle genç kadının bütün dikkatini John Paul'e yöneltmesine neden oldu. Kıpırdamayı bırakarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bu şerefsizi vurduğumda üstün başın kan ola—"

Avery, "Hayır," diye sözünü kesti. "Kenny, bu cüzdanın teyzeme ait olduğunu biliyorum ve içindeki parayı almış olman umurumda değil. Ama bunu nereden bulduğunu bana söyleyeceksin. Şimdi bırak beni."

Tutuşunu sertleştiren adam, "Asla," diye hırladı.

Adamın parmakları onun beline dolanmıştı. Avery, Kenny'nin serçeparmağını tutup sertçe geri kıvırdı. Aynı anda kafasıyla adamın suratına vurdu. Bir çarpma sesinin ardından, acıyla inleyen adam onu bıraktı.

Avery, "Ah," diye fısıldadı. Lanet olsun, çok acıdı. Kenny'den uzaklaşarak John Paul'e doğru yürürken başını ovuşturdu. Filmlerde görüldüğü kadar basit değil, diye düşündü. Dersini almıştı.

John Paul'ün hayretle baktığını görünce, "Ne?" diye sordu.

Adamın gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. "Fena değil."

Öfkeyle gözlerini deviren Avery bankoya eğilmiş halde duran Kenny'ye baktı. "O cüzdanı nereden aldığını bilmem gerekiyor."

"Karım Chrystal'a aitti. Ondan sıkıldı ve çöpe attı."

"Yalan söylemeyi bırak. Bu bir ölüm kalım meselesi," diyen genç kadının sesi artık sertleşmişti. "Cüzdandan para alıp almamanız gerçekten umurumda değil," diye tekrarladı. "Ama onu nereden aldığını öğrenmem lazım."

"Dedim ya sana..."

Adamın bir şey itiraf edeceği yoktu. Avery cüzdanı görür görmez doğru yerde olduklarını anladığı için en başta içinde beliren panik duygusu artık yok olmuştu. Ama göğsündeki gerginlik hâlâ aynı yerde duruyordu ve adamın işbirliği yapmayan tavrı onu artık çileden çıkarmaya başlamıştı.

Kenny'nin burnu kanıyordu. Bir peçete alıp gözlerini kısarak Avery'ye baktı. "Dava edeceğim seni kaltak. Evet, kesinlikle bunu yapacağım."

"John Paul, bence bu şartlar altında onu vurmak zorunda kalacaksın."

Kenny, John Paul'ün sorusunu duyana dek endişeli görünmüyordu. "Dizkapağına ne dersin?"

Şanslarına Kenny buna inanmıştı. "Tamam, tamam. Bu sabah dükkânı açtığımızda Chrystal'la üzerinde bunun adının yazılı olduğu bir kutu bulduk." *Bunun* derken Avery'yi işaret etmişti. "Ben bankoda oturuyordum ki Chrystal içine bakmaya karar verdi."

Avery, "Ve?" diyerek devam etmesini istedi.

"Ve içinde sadece kırmızı bir eşarp vardı. Parfüm kokuyordu ve Chrystal'ın ilgisini çekmediği için onu çöpe attı."

"Peki ya cüzdanı nasıl aldınız?"

"Ben de oraya geliyordum." Sesinde hafif bir öfke vardı. "Az önce bir kadın geldi. İçinde eşarp olan paket karşılığında gıcır gıcır bir yüzlük önerdi ve biz de kabul ettik tabii. Sonra şuradaki raftan büyükçe bir zarf aldı. Bizden bir şey istemedi, ne yaptığını görmeyelim diye arkasını döndü ve cüzdanı zarfa koydu. Kapatıktan sonra senin adını yazdı ve telefon edip seninle görüşeceğini, bunu yapana dek burada kalmanı sana söylersek bir yüzlük daha vereceğinin sözünü verdi."

John Paul, "Ama kadın gider gitmez zarfı açtınız, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır, hemen açmadık. Ama Chrystal'ın aklına takılmıştı bir kere. Sadece içine bir bakmak istedi ama para dolu cüzdanı görünce dayanamadı. Kim olsa aynısını yapardı."

Avery ahlaki kurallar hakkında tartışarak zaman kaybedecek değildi. "Para veren bu kadın tam olarak ne söyledi?"

"Sana ne dediğini söyledim."

John Paul, "Bir daha anlat," diye emretti.

“Seni arayacakmış. Öyle dedi. Sizin tam olarak ne zaman geleceğinizi bildiğini ve o arayana dek beklemen gerektiğini söyledi.”

John Paul, “Ama sen bunların hiçbirini bize söylemeyecektin, değil mi?” diye sordu. “Bizi yolumuza gönderecek, kadından veya cüzdandan bahsetmeyecektin.”

Kenny başta cevap vermedi. Sonra omuzlarını silkerek, “Cüzdanda çok para yoktu zaten,” dedi. “Sadece üç beş tane yirmilik.”

John Paul, “Burnunu kırdırmana değdi mi?” diye sordu.

“Bakın, size söylemem gerekirdi ve söylemediğim için üzgünüm. Karım telefonu kapatır kapatmaz o kadın arayacaktır eminim. Sadece beklemeniz gerek.”

Avery, “Karın nerede?” diye sordu.

John Paul, “Arkadaki ofiste,” diye yanıtladı.

Arkaya yönelen Avery’nin kolunu tutarak, “Silah kullanmayı biliyor musun?” diye sordu.

Kendini adamın tutuşundan kurtaran Avery hızla arkaya yürümeye devam etti. “Kimseyi vuracak değilim John Paul.”

“Dikkatli ol.”

Bu uyarıyı en içten duygularıyla dikkate aldı. Açılır kapanan kapıya geldiğinde yavaşça kanatları itti ve içeri baktı. Bir kadın sırtı kapıya dönük şekilde oturuyordu. Avery sessizce içeri girdiğinde kadın öne eğilerek telefonda konuşmaya devam etti. “Hayır, beş tane istiyorum. Evet, beş. Şimdi son ürün numarası A3491. Hepsi CD girişli gümüş rengi müzik seti olacak. Sekiz tane. Hayır, on tane olsun. Hepsi bu tatlım. Kredi kartı numaramı vereyim mi? Ne? Ah, ismim Salvetti. Carolyn Salvetti. Bütün bu siparişlerim için American Express kartımı kullanacağım ama teslimatın Arkansas’taki evime yapılmasını istiyorum.”

Avery öfkeden delirmişti. Kadına arkadan yaklaşıp elindeki telefonu kapıya Chrystal sendeleyerek ayağa kalkınca döner sandalye duvara çarptı. “Sen de kim oluyorsun...”

Bir gözünü Chrystal'dan ayırmayan Avery telefonu kulağına götürüp, "Siparişi iptal edin," dedi. "Çalıntı kart kullanıyor."

Avery telefonu kapatırken Chrystal, "Hayır," diye bağırdı. "İçeri böyle dalmaya hakkın yok. Hem de hiç hakkın yok. Burası benim şahsi ofisim. Şimdi ver o telefonu bana."

"Kenny de sen de hapse gireceksiniz."

"Hey, orada dur bakalım. Biz yanlış bir şey yapmadık."

Chrystal'ın gözleri birbirine çok yakındı ve oval şeklindeki yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Kadının ona doğru tehditkâr şekilde bir adım attığını gören Avery, güzel biri değil, diğer düşündü. Kadının kahverengi gözleri köşeye sıkışmış bir fareninkiler gibi seçeneklerini tartmak istercesine bir o yana bir bu yana bakıyordu. "Polisi aramaya hiç gerek yok."

Kadın ondan en az otuz kilo ağırdı ve daha uzundu. Aniden gözlerinde beliren ışığı fark eden Avery, kadının avantajın kendisinde olduğunu düşündüğünü anlamıştı.

"Bunu aklından bile geçirme."

Chrystal, "Burası özel mülk," diye bağırarak öne atıldı. Sa-dece sağa çekildi ve iriyarı kadının masanın üstüne düşüşünü izledi. O kıymetli katalogu yırtılarak yere düştü.

Ne ahmaklıktı ama. Avery bir çocuğu azarlayan bir öğretmen edasıyla, "Düzgün davran," dedi. "Şimdi ayağa kalk ve içeri git." Chrystal hareket etmeyince, "Kıpırda," diye bağırdı.

Carrie'nin American Express kartı hariç bütün kartları ve ehliyeti masanın üzerindeydi. Avery Chrystal'ın kartı cebine indirmeye çalıştığını görünce, "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi? Ver şu lanet olası kartı bana."

Chrystal'ın fırlattığı kartı havada yakalayıp tekrar başıyla kapıyı işaret etti.

Chrystal hızla kapıyı açıp önden gitti. Kapıyı Avery'nin yüzüne kapatmak istese de genç kadın bunu ayağıyla engelledi.

Chrystal, "Kaltak," diye hırladı. Sonra Kenny'yi görüp öfkelerini ona yöneltti. "Sana başımızın derde gireceğini söylemiştim ama beni dinlemedin."

John Paul silahını kotunun arkasına sıkıştırıp açıklama bekler gibi Avery'ye baktı. Genç kadın ona bir adım daha yaklaşarak, "Chrystal, teyzemin American Express kartıyla erken bir Noel alışverişi yapıyordu," dedi.

"Ne kadar uyumlu bir çift, değil mi?"

"Asla evlenmeme kararımı destekleyen bir sebep daha."

Chrystal, "Polisi işe karıştırmak için bir sebep göremiyorum," diye mırıldandı.

Kenny, "Kim polisle ilgili bir şey dedi ki Chrystal?" dedi. "Neden onları bu işe bulaştıralım ki?"

"Ben demedim seni yaşlı keçi," diyen Chrystal başıyla Avery'yi işaret etti. "Sarışın dedi. Ve bütün bunlar senin suçun Kenny. Eğer biri hapse girecekse bu sen olacaksın. Benim zaten hakkımda açılmış bir dava var. Sana o paketi açmama izin verme demedim mi? Demedim mi?" Öfkeli bir tavuk gibi gıdaklıyordu. "Beni buna sen zorladın."

"Kapa çeneni," dedi Kenny.

Chrystal nihayet kocasının ne durumda olduğunu fark etmişti. Adam burnuna bir peçete bastırmış, bankonun üstünde oturarak bacaklarını öne arkaya sallıyordu. Kadın, John Paul'u tepeden tırnağa süzerek, "Bu kim?" diye sordu. "Ve neden burnunu karıştıyorsun?"

"Hiçbir haltı karıştırdığım falan yok. Arkadaki kız lanet olası burnumu kırdı. Kendime bir avukat tutup onu dava edeceğim."

Chrystal, "Hapisteyken mi?" diye dalga geçti. "Seni aptal. Kimseyi dava falan etmeyeceksin."

John Paul bu mutlu çift hakkında düşündüklerinde haklı olduğundan emin oldu. Ön kapıya gidip dışarıyı kontrol etti. Biraz önce kusan delikanlı verandaya kıvrılmış uyuyordu.

Avery, "Kavga etmeyi bırakın," dedi. Kenny ve Chrystal bu isteğini yerine getirdiğinde şaşırmıştı.

Chrystal, "Bize bağırmana gerek yok," dedi. "İşbirliği yaptığımızı görüyorsun."

“İyi. İşbirliği yapıyorsunuz. Zarf nerede?”

Chrystal, “Cüzdanın içinde olduğu zarf mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Tuvaletin yanındaki çöp kutusuna attım. İçinde sadece cüzdan vardı ama gidip getireyim de kendin gör.”

Sallana sallana dükkânın diğer ucuna doğru geçti ve bir dakika sonra elinde sarı bir zarfı geri döndü. Avery’ye fırlatıp, “Bak. İçi boş,” dedi.

Burnunun kanaması duran Kenny elindeki mendili arkasındaki çöp sepetine fırlattı fakat ıskaladı. “O kadının bana söylediği her şeyi size anlattım ama kadın Chrystal’la çok daha uzun lafladı.”

“Evet, bu doğru. Çenesi düşük biriydi. Sizin define avına gideceğinizi söyledi. Bu tür oyunlar oynamak için biraz yaşlı değil misiniz?”

Avery öfkeden kadının saçını başını yolma raddesine gelmişti. Bu ikisi onu çileden çıkarıyordu. “Geldiğinde arabasını gördünüz mü? Onu bekleyen biri var mıydı?”

“Güzel bir Mercedes’i vardı,” dedi Kenny. “Ama içinde başka kimse yoktu. Sadece o kadın.”

“Bizi nereye gönderdiğini size söyledi mi?”

Avery’nin fark edilir kaygısı Chrystal’a bir tür güç kazandırmış gibiydi. Küçümser bir tonla, “Duruma göre değişir,” dedi.

“Hangi duruma göre?” diye sordu Avery.

Chrystal parmaklarını birbirine sürterek parayı ifade eden evrensel işareti yaptı. Avery’nin tartışacak kadar sabrı yoktu.

“Kadın bazı talimatlar da bıraktı ama bedelini ödeyene dek Kenny de ben de tek kelime daha etmiyoruz.”

“Tamam John Paul. Yine senin yöntemine dönüyoruz. İçlerinden birini vurabilirsin. Bu diğerinin konuşmasını sağlar.”

John Paul onun düşünme şeklini beğenmişti. Silahını çıkardı ve iki saniyeden daha kısa sürede emniyet kilidini açtı. “Bir tercihin var mı peki?” diye soru.

Chrystal ellerini yukarı kaldırdı. "Hey, dur bakalım. Şiddete gerek yok. Biz barışsever insanlarız, değil mi Kenny? Size bilmek istediğiniz şeyi anlatacağım. Kadın bir hatunun geleceğini söyledi. Kızın adının Avery olduğunu da söyledi." Avery'ye dönüp, "Sen osun, değil mi?" diye sordu. "O olman lazım."

"Evet. Başka ne dedi?"

"Seni arayacağını ve senin de buradan koşarak çıkıp gideceğini söyledi ama bu konuda yanıldı, değil mi? Demek istediğim hâlâ buradasın."

Kenny küçümser bir tonda, "Telefon gelmedi, buradan koşarak çıkıp gidemezler seni salak," dedi.

John Paul, "Avery, bu insanları gerçekten vurmak istiyorum," dedi. "Sırf acılarına son vermek için."

Genç kadın onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. "İndir silahını John Paul."

Silahı indirdiği an Chrystal neşelenerek gülümsemeyi başardı. "Kenny, gittikleri yerde bir sürü malzemeye ihtiyaçları olacak. Sen istediklerini arabaya taşıırken ben faturayı kafadan hesaplarım." Avery'ye dönüp, "Yanında nakit paran var, değil mi?" diye sordu.

"Malzemeye falan ihtiyacımız yok."

"Sizi göndereceği yerin yol tarifini istiyorsunuz, değil mi?"

Avery anlamıştı. Diğer bir deyişle, lanet olası malzemeleri satın alın, diyordu. "Evet," diye cevap verdi.

"Onlara sakın indirim falan yapma Chrystal. Kredi kartı da yok. Gerçi bunlar kredi kartı ekstrelerini inceleyecek kadar uzun yaşamayacaklar nasıl olsa."

Chrystal başıyla onayladı. "Kadın sizi beşliğe yolluyor."

Tanrı aşkına, bunlar neden bahsediyorlardı? Kenny, "Gerçi nehri halledebileceğinizi nasıl düşünüyorsunuz onu da anlamadım," dedi. "Yağan onca yağmurdan sonra ancak aptallar onu geçmeye çalışır. İlk girdaba gelemeden boğulacaksınız," diye kıkırdadı. "Ne kadar deneyimli olduğunuzun önemi yok."

“Doğru tatlım,” dedi Chrystal. “Boğulacaksınız kesin. Şimdi, kadın bir tabela göreceğinizi ve aradığınız şeyi onun hemen yanında bulacağınızı söyledi.”

“Tabelada ne yazdığını söyledi mi?”

“Korkaklar Geçidi. Nehre girmeye korkanların yukarıdan bakmak için kullandığı küçük alana buranın halkı böyle der. Yıllar önce halat bir köprü vardı, o yüzden geçit diyorlar.”

Kenny, “Oraya varmak için yürümek zorundasınız,” dedi. “Çocukluğumdan beri buraya geldiğim için civarı iyi bilirim ve oraya çıkan bir araç yolu yok.”

Chrystal ona katılmayarak kocasıyla tartışmaya başladı.

Avery telefona uzandıysa da duraksadı. Nerede olduğunu ve neler döndüğünü anlatmak için hızla Margo’yu arasam mı diye düşündü. Riske girmeye değer miydi?

Kenny nihayet bağırma savaşını kazandı ve Avery’ye Korkaklar Geçidi’ne nasıl gidebileceklerini ayrıntılı bir şekilde tarif ederken Chrystal ise kenarda somurtuyordu. Genç kadın cebinden haritayı çıkarıp Kenny’den bölgeyi işaretlemesini istedi.

John Paul iki poşet dolusu şişe su ve yiyecek almıştı. İki tane daha protein barı alıp daha küçük bir poşete koydu, arabaya yöneldi. Kenny, ödeme yapmadan kaçmayı denemesin diye bankonun arkasından hızla çıkıp onun peşine takıldı.

Avery bir parça kâğıt alıp Margo’nun telefonunu yazdı. “Chrystal, senden bir sonraki telefon kulübesine gidip bu numarayı aramanı istiyorum. Kim cevap verirse benim burada olduğumu ve nereye gittiğimi söyle. Eğer bu telefon görüşmesini yaparsan çok para kazanırsın,” diye vaatte bulundu. “Ama sakın bu telefonu kullanma.”

“Ne kadar para?”

“Beş bin dolar.” Genç kadın aklına ilk gelen rakamı söylemişti. “Ve peşinde olduğumuz adamı yakaladığımızda bu miktar ikiye katlanacak ve sen de hepsini alacaksın.”

“Tam olarak ne kadar ediyor?”

“On bin dolar.” Yalan söylemek gitgide kolaylaşıyordu.

Chrystal şüphe dolu bir sesle, “Parayı kendin için almaya-
cağını nereden bileceğim?” diye sordu.

“Çünkü ben FBI’danım. Kimliğim arabada. Gidip getirme-
mi ister misin?”

“Tahmin etmeliydim,” diye homurdandı kadın. “Bütün o
patronluk taslayan havaların falan. Bana rozetini göstermene
gerek yok. Sana inanıyorum. Ofiste yaptığın şu havalı karate
hareketi de şüphelendirmişti zaten beni, görüntünde var se-
nin FBI. Kafamda çalan uyarı çanlarına kulak vermeliydim.”

Kadın ne havalı hareketinden bahsediyordu? Avery’nin tek
hatırladığı kadının yolundan çekilmek için yana bir adım attı-
ğıydı. Kuru bir sesle, “Çok zekisin,” dedi.

“Şimdi, şu parayı bir daha anlatsana. Toplamda on beş bin
dolar mı oluyor yani?”

“Tabii.”

Chrystal gözlerini kısarak, “Ve tek yapmam gereken şeyin
bir telefon açmak olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

“Evet, bunu yapacak—”

Chrystal sözünü kesti. “Bekle bir dakika. Bu uzun mesafe
araması. Onun parasını da ayrıca alabilir miyim?”

“Evet.”

“Tamam yapacağım ama sana söyleyeyim, hâlâ anlamıyo-
rum. Buradaki telefonu da kullanabilirdin. Bu koşturmaca
niye?”

Kadına hattın dinlenme ihtimalini göze alamayacağını
açıklayarak zaman kaybetmek istemeyen Avery, “Bu telefonu
kullanamazsın, o kadar,” dedi. “Yirmi dakika kadar bekle, son-
ra arabaya atlayıp en yakın telefona sür.”

“Benzinin parasını da ödeyecek misin?”

Avery çılgılık atmak üzereydi. “Evet.”

John Paul içeri girerken telefon çaldı. Avery ani sesle oldu-
ğu yerde sıçradı.

“Bu büyük ihtimalle odur,” dedi Chrystal. “Sabahtan beri telefon bir kere bile çalmadı, yani arayan odur kesin. Cevap vermemi ister misin?”

Avery telefonu kapıp ikinci çalışta açtı.

“Geç kaldınız,” dedi karşıdaki ses.

“Hayır, geç kalmadık. Tam zamanında buradaydık. Geldiği-mizde paketi bıraktığınız kadın telefondaydı.”

“Evet, öyleydi.”

Avery telefonun dinlendiğini anlamıştı. İyi ki Margo’yu aramaya kalkmamıştı.

“Gideceğiniz yerin yol tarifini aldınız mı?”

“Evet. Carrie’yle konuşmak istiyorum.”

“Hayır, bu mümkün değil.”

“Peki onun hâlâ hayatta olduğunu nasıl bileceğim?”

“Carrie hayatta... en azından şimdilik. Onun ve arkadaşları-nın hayatta kalmaya devam etmesi sana bağlı, değil mi?”

“Neden bunu yapıyorsun?”

Kadın tıslarcasına, “Başka soru yok,” dedi. “Ya da telefonu hemen kapatırım. Anladın mı beni?”

“Evet.”

“Çok tatlı bir define avındasınız ve yol boyunca puan top-layacaksınız. Ödülünüz Carrie. Onu tekrar görmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“İyi.” Kadın bir kahkaha attı. “Memnun etmeye ne kadar heveslisin. Acele etsen iyi olur Avery.”

“Ne kadar—”

“Acele et dedim.”

Kadın telefonu kapattı. Avery’nin kalp atışları hızlanmıştı. Telefonu yerine koyarken Chrystal, “O muydu?” diye sordu.

“Evet. Chrystal, bana onu tarif etsene.”

“Nasıl görüldüğünü mü bilmek istiyorsun?”

“Evet.”

“Senden daha yaşlıydı ama benim kadar yaşlı değildi ve benim kadar şişman da değildi. Kenny?” diye bağırdı. “Kadın sence kaç yaşlarındaydı?”

Kenny içeri girdi. Çenesindeki sakalını ovuşturarak ne cevap vereceğini düşündü. “Bilmiyorum. Yaş tahmininde hiç iyi değilimdir. Ama gerçekten bakmaya değer bir tipti.”

Chrystal başıyla onayladı. “Sarı saçları vardı ve şimdi senin sorman bir açıdan çok komik aslında.”

Avery, “Neden?” diye sordu.

“Yani... sanki...” Chrystal omuzlarını silktilti. “Biraz sana benziyor gibiydi.”

15

CHRYSTAL, KENNY'YE KASABAYA gidip Avery için bir telefon görüşmesi yaparlarsa büyük bir ödül kazanacaklarını söyledi. Kenny karısına inanmadığından gitmek istemedi. Avery bunun sebebinin adamın burnunun tekrar kanamaya başlaması olabileceğini düşündü.

Avery'nin aksine John Paul, karı kocayı tatlı dille kandırma taraftarı değildi çünkü çiftin bezelye kadar olan beyinlerinin nasıl çalıştığını anlamıştı. Bu ikisinden bıkmıştı. Kenny'yi duvara yapıştırıp Avery'nin dediklerini yapmazlarsa geri gelip derisini canlı canlı yüzeceğini söyledi. İşte bu kadar basitti. Kenny de Chrystal de ona inandılar. John Paul'un gözlerindeki bakış boş tehditler savuran birininkine benzemiyordu.

John Paul yanından geçerken Chrystal geriledi. Telefonu bankodan alıp hızla kulağına götürdü. Telefonda çevir sesi olmadığını görerek Kenny'ye dönüp, "Telefon çalışmıyor," dedi.

Hâlâ nefesini toplamaya çalışan Kenny soluk soluğa, "Hat yok mu diyorsun?" diye sordu.

"Çalışmıyor dedim ya."

Kenny, Avery'yi işaret edip, "O yapmıştır," dedi. "Kadınla konuşması bitip telefonu kapatırken telefonu kırmış olmalı. Telefonu nasıl çarptığını sen de gördün, değil mi Chrystal? Tamir bedelini ödemek zorundasınız."

Avery kadının doğru söyleyip söylemediğini anlamak için telefonu eline aldı. Hat yoktu. Bu çok hızlı oldu, diye düşündü. Önceden hazırlıklı olmalıydılar.

John Paul kapının yanında dikilirken dikkatini çekmek için, "Avery," diye seslendi.

"Bir dakika." Avery yere serilmiş gençlerin yanına gitti. İki tanesi kedi gibi kıvrılmış uyuyordu ama mahzun bakışlı Mark adındaki çocuk oturmuş, çilli yüzünde aptal bir gülümsemeyle genç kadının her hareketini izliyordu.

"Şoför kim?"

"Ne?"

Avery ayağıyla genci dürttü. "Arabayı kim kullanıyor?"

"Ben."

"Anahtarları bana ver."

Sırtmaya devam ediyordu. "Bunu yapmak zorunda değilim," dese de cebini karıştırıp anahtarı çıkardı. Yüzünün önünde anahtarları sallayıp kıkırdadı.

Ellerinden anahtarları alarak bankonun üzerine fırlattı. "Chrystal, bu çocukların arabaya binmediğinden emin ol. Anladın mı?"

"Bebek bakıcılığı yapacak değilim. Burada durup onlara bakmamı mı bekliyorsunuz?"

"Dışarıda uyumalarını sağla ama anahtarları sakın verme." Gitmek için John Paul'e döndü ama adam elini kaldırıp onu durdurdu. "Başka müşteriler var," diyerek pencereden dışarı bakıp yürüyüş kıyafetleri giymiş iki yaşlı kadının eski bir Forda'dan inmelerini izledi. Avery'nin elini kapının kolundan çekerek, "Sen benimle gelmiyorsun," dedi.

"Ah, evet geliyorum," diye ısrar etti Avery.

"Beni dinle. Bu kadınlarla kasabaya gidip kendini polis karakoluna atıyorsun. Her ihtimale karşın silah sende dursun."

"Sen Korkaklar Geçidi'ne giderken mi?"

“Evet. Eğer oraya yeterince hızlı varabilirsem adamı tuzağa düşürecek iyi bir nokta yakalayabilirim.”

Avery başını iki yana salladı. “Eğer onu öldürürsen Carrie’yi ve diğerlerini bulamayız.”

“Kadın nerede olduklarını biliyor.”

“Ortadan kaybolur ve bunu biliyorsun. Bu çok riskli. Ayrıca benim seninle olmadığımı öğrenecek olurlarsa—”

“Öğrenmeyecekler.”

“Beni de yanına almak zorundasın.”

“Hayır. Bu senin için çok tehlikeli ve beni yavaşlatırsın.”

“O halde seni takip ederim. Kenny her ikimize de yolu tarif etti. Korkaklar Geçidi’ni bulabilirim. Şu gençlerin arabasını alırım. Bu kadar basit John Paul.” Parmağıyla adamın göğsünü dürttü. “Ona ulaşmak için bana ihtiyacın var. Şimdi çekil yolumdan.”

John Paul tartışarak daha fazla zaman kaybetmek istemedi. Onu yolda bırakabileceği bir yer bulmaya karar verdi. Evet, yapacağı şey buydu. Kapıyı açtı. Gri saçlı kadın içeri girsin diye bir adım yana çekildi ve bu sırada Avery’nin kulağına, “Yakınımda dur,” diye fısıldadı.

Kadınlar tuvaletlere doğru yönelirken yanlarından geçtikleri delikanlıları fark etmemişe benziyorlardı.

Avery bu noktada daha makul davranan Chrystal’a döndü. “Korkaklar Geçidi’ne varmak sence ne kadar sürer?”

“Akşam olmadan varamazsınız,” diye cevapladı Chrystal. “Bütün o yağın yağmurla arayollar kapanmıştır.”

Kapıyı açan John Paul arkasından bağırarak Kenny’nin sesiyle duraksadı. “Hey, bekle bir dakika. Silahımı almıyorsun, değil mi? Burada korunmak için bir şeye ihtiyacım var.”

Chrystal, “Bırak artık Kenny,” dedi. “George o şeyin ruhsatını hiç almadı zaten.”

Kenny’nin yüzü kıpkırmızı kesildi. “Neden o koca çeneni açıp bu konudan bahsediyorsun?”

“Zaten görmek isteyecekti,” diye kendini savundu Chrystal. “Hep isterler.”

“Kim ister?”

“FBI.” Her harfi tiksinierek söylemişti.

Kenny, “Ne?” diye bağırdı. “Kızın FBI’den olduğunu mu söylüyorsun?” Adamın gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Mark inledi. “Ah be adamım, kodese tıklacağız.”

Sarhoşu görmezden gelen John Paul kapıyı kapatarak yumuşak bir sesle, “Sen FBI ajanı mısın?” diye sordu.

Ahh. Adamın yüzüne hızlıca bir bakış fırlatan Avery’nin içi ürperdi. John Paul o kadar rencide olmuş görünüyordu ki her şeyi açıklamak için iyi bir zaman olmadığı belliydi. Belki daha sonra, diye düşündü, John Paul uyurken.

“Bana cevap ver. FBI ajanı mısın?”

Cevap alana kadar yakasından düşmeyeceği belliydi. Yutkunarak, “Bir nevi,” diye fısıldadı genç kadın.

Sonra gerçekten boşboğaz olduğunu ispatlarcasına Chrystal, “Bana kimliğini arabada bıraktığını söyledi ama görmek isteseydim gidip getirecekti,” dedi.

“Ben gidiyorum,” dedi Avery. Kapıya ulaşmak için bütün gücünü kullanıp John Paul’ü yana itmeye çalıştı.

Adam bir santim bile kıpırdamaksızın, “Bunu sonra konuşacağız,” dedi.

Onun bir adım geri çekilmesini bekleyen Avery yanından geçip kapıya yöneldi. Sonra çocukça bir istek duyup son sözü söylemek için, “Hayır, konuşmayacağız,” diye mırıldandı.

John Paul gaza bastığında araba park yerinden hızla çıkarak toprak yola girdi ve tekerleklerden çamur yığınlarıyla çakıl taşları sıçradı. Deli gibi süren John Paul nehre doğru yöneldi.

“Yavaşla,” dedi Avery.

O tekrar yol tarifinin üzerinden geçerken John Paul de gaza daha az basmaya başladı. “Dükkândan Korkaklar Geçidi’ne kadarki yolun kaç kilometre olduğunu Chrystal’a sormalıydım,” dedi Avery.

“Oraya yürüyerek gideceğiz.”

“Senin hızın ne olursa olsun ayak uyduracağım.”

“Göreceğiz. Telefondaki kadının ne söylediğini anlatsana.”

Konuşmayı olduğu gibi aktaran Avery, “Carrie ile konuşmak istedim ama kadın bunun mümkün olmadığını söyledi,” diye ekledi.

John Paul başını salladı. “Ve sen hâlâ teyzenin hayatta olduğuna inanıyorsun, öyle mi?”

“Evet, inanıyorum. Bence kadın Carrie’yi... en azından bir süre daha hayatta tutmak istiyor.” Neden böyle hissettiğini açıklayabileceği geçerli bir sebebi yoktu. Belki de sadece çaresizliğini getirdiği bir ihtiyaçtı bu. “Neyi anlamıyorum, biliyor musun?”

“Neyi?”

“Eğer beni öldürmek istiyorlarsa neden bu kadar zahmete giriyorlar? Neden böylesine karmaşıklştırıyorlar? Spaya giderken beni tuzağa düşürebilecekleri sayısız fırsatları olmuştur, yani sen dahil olmadan önce. Çok daha basit olabilirdi.” Eliyle alnına vurdu. “Tabii ya. Spaya arabayla geleceğimi bilmiyorlardı. Uçağımı kaçırdığımda o âna uygun doğaçlama yapmak zorunda kaldılar. Sen de ayrı bir karmaşa yarattın. Spada takılıp etrafa sorular soruyordun. Her şey şimdi anlam kazandı.”

Başını iki yana salladı. Gerçekten yorgun olmalıydı. Bunu çözmesi çok uzun sürmüştü. Bir an için gözlerini kapatıp telefon konuşmasını düşündü.

“Kadın... eğleniyordu.”

“Anlamadım?”

“Sesinden anlayabiliyordum. Bana aptal dese de, öfkeyle konuşsa da heyecanlıydı. Bunun çabucak sona ermesini istemiyor. Aksine uzatmak istiyor.” Bir dakika kadar düşünüp devam etti. “Emir vermeyi seviyor ve bu küçük oyununa, onun deyimiyle defîne avına devam ettiğimiz sürece süreyi uzatmak istiyor.”

Genç kadın yolu tarif ederken John Paul toprak yolun müsaade ettiği kadar hızla ilerliyordu. Avery beyninde konuşmayı tekrar tekrar canlandırıp sahip olduğu azıcık veriyi analiz ediyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

John Paul düşüncelerini böldü. "Tamam Avery. Sonra oldu."

"Pardon?"

"Sonra dediğimiz zaman geldi ve şimdi konuşacağız. Lanet olsun, neden bana bir FBI ajanı olduğunu söylemedin?"

"FBI'dan hoşlanmadığını gayet net ortaya koymuştun."

"Öyle mi? Ne zaman yapmışım bunu?"

"Ütopya'da müdürün ofisindeyken arkadaşın Noah'ı aradın. Ona askerleri getirmesini söylediğini duydum."

"Ve?"

"Ve sonra onların işi berbat edeceğini söyledin. Neden öyle dediğin konusunu kurcaladığımda ise düşmanca konuşmaya başladın. Ayrıca..." Avery yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Gerçek bir ajan değilim, en azından henüz değilim."

John Paul arabayı yavaşlattı. "Öyle mi? O zaman neden insanlara ajan olduğunu söylüyorsun?" Başını sallayıp, "Aklı başında olan kim bir FBI ajanını taklit etmek ister ki?" dedi.

Avery savunmaya geçmek zorunda bırakılmaktan nefret ediyordu. Tanrı aşkına, bu adam ne kadar inatçı ve sabit fikirli bir ahmaktı böyle. "Genelde insanlara ajan olduğumu söylemem. İşbirliği yapmasını sağlayabilmek için sadece Chrystal'a söyledim. İstedigimi elde etmek için senin gibi kaba kuvvet ve baskı kullanmam."

John Paul yöntemlerinin eleştirilmesini duymazdan geldi. Kaba kuvvet her zaman işe yarardı. "Neyde iyiysem onu yaparım. Bu benim yaşam felsefemdir."

Köşeyi dönüp karşılarına bir geyik çıkınca Avery, "Dikkat et!" diye uyardı. John Paul frenlere asılıp yoldan çıktığında geyiğe çarpmaktan son anda kurtuldular. Araba sarsılıp zıplasa da takla atmadı.

Yüksek hızla devam etmeye çalışmak çok tehlikeliydi. Genç adam arabayı yavaşlatıp, "Chrystal haklıymış," dedi. "Gece çökmeden varamayız."

"Olumlu düşün."

"Neden?" Sesinde samimi bir merak vardı.

"Belki yakında düzgün bir yola çıkarız."

Bir tane daha keskin viraja geldiler. Batıya doğru uzanan yolun daha çok kullanıldığı belliydi. John Paul da oradan gitmeye karar verdi.

Tepeden aşağı inmeye başladıklarında, "Sıkı tutun," dedi. Eğim çok dikti ve sivri kayalara da dikkat etmeleri gerekiyordu.

Zıplayarak ilerlerken Avery elleriyle önpanele tutundu.

"Yani kimliğinle ilgili yalan söylüyordun, öyle mi?" dedi John Paul.

"Gerekli belgelerim sırt çantamda."

"Ama bir ajan değilsin."

"Hayır."

"O halde lanet olası belgeler ne için?"

"FBI için çalışıyorum. Sadece saha ajanı değilim."

"Bu iyi."

"Neden, FBI'dan nefret ettiğin için mi?"

"Hayır, bu işte iyi olmadığın için."

"Hangi konuda iyi olduğumu sen nereden bileceksin ki?" Tanrım, diye düşündü. Bu çok rahatsız ediciydi. Adam ne zaman ağzını açsa onu farklı bir yere sürüklüyordu. Daha önce hiçbir erkek, John Paul gibi içine işlememişti.

"Gerekli içgüdülerin yok," diye devam etti adam. "Sinirlenmeye, karşı çıkmaya ve kavga etmeye başlamadan önce bir tek soruma cevap ver ve dürüst ol."

Kollarını göğsünde kavuşturan Avery kaşlarını çatıp ona baktı. "Ne?"

"Kenný'nin bankonun altında dolu bir silah tuttuğunu tahmin etmiş miydin? Bu ihtimal hiç aklından geçti mi?"

“Hayır.”

“İşte buyur.”

“Saha ajanı olmak için eğitilmedim. Akademiye gitmedim.”

“Bu bahane değil. Bu içinde ya vardır ya da yoktur. Gerçi bazı iyi hamlelerin var,” diye ekledi. “O çocuğa yaptığın kick box hareketi güzeldi. Ama yine de vasat bir saha ajanı olurdun.”

Genç kadın bu yoruma karşılık vermeyi reddetti.

“Büro için tam olarak ne iş yapıyorsun?”

John Paul onun yüzündeki kızarıklığın geri geldiğini görüyorlardı. Ya ona olan öfkesinden ya da utandığından yüzü sürekli alev alevdi. Çok güzel olduğu su götürmez bir gerçektir. Ah, lanet olsun, bu düşünce de nereden çıkmıştı şimdi? Bu tür düşüncelerle işi olmazdı, hele de kadının nefret ettiği her şeyi temsil ettiğini öğrendikten sonra.

“Yazıyorum.” Avery sesinin ne kadar savunmacı çıktığını fark edip hızla, “Bilgi işlemci olmanın kötü bir yanı yok,” diye ekledi.

“Olduğunu söylemedim.”

“Çok önemli bir takımın üyesiyim.”

“Ahh, lanet olsun.”

“Ne?”

“Bunu yuttun, değil mi? Bir takım oyuncusu. Kesin liberal-sindir de sen.”

“Aslında evet, öyleyim. Ve bilgi işlemci olmaktan da utanmıyorum... aksine gayet onurlu bir iş.”

“Tamam.”

“Bu kadar küçümseyici olmayı kes. Bilgi işlemci olmak için işe alınmadım ama sonuçta yaptığım iş bu, tüm gün boyunca ve her gün. Şimdi konuyu kapatabilir miyiz?”

“Peki, tamam.” John Paul’un kafası bir şeylerle meşgul görünüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bu güzel bir yol. Belki karanlık olmadan Korkaklar Geçiş-

di'ne yaklaşıyoruz. Birkaç kilometre yürüyeceğiz, sonra seni saklayabileceğimiz gizli bir yer buluruz ve sonra ben de—”

Avery daha fazla devam etmesine izin vermedi. “Böyle bir şey olmayacak. Bak sana ne diyeceğim. Beni bırakırsın, buna benzer güzel bir yol bulursun ve karanlık olmadan Aspen’e varırsın.”

“Peki neden Aspen’e gitmek isteyeyim?”

“Düşünüyordum da...”

“Hadi ya.”

Genç kadın aşağılamayı görmezden geldi. “Bence hâlâ şansın varken bu işten sıyrılmalısın. FBI’a nereye gittiğimi söyleyebilirsin.”

John Paul gözlerini kırptı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Avery ellerini bir kavuşturuyor, bir çözüyordu. “Hayır, ciddiylim. Şimdi gidersen ne yapabilirler? Hiçbir şey,” diyerek kendi sorusunu kendi cevapladı. “Bana kalırsa buna bulaşmana hiç gerek yok. Sen kendin söyledin. Beni istiyorlar, seni değil. Ayrıca Noah’ı aradın ve o FBI’dan. Eminim ekibini alarma geçirmiştir ve hepsi çoktan yola çıkmıştır. Bir telefon bulduğunda onu tekrar arayabilir ve tam olarak nereye gittiğimi tarif edebilirsin.”

“Monk’a ulaşabilmek için bir şansım var ve sana kalırsa ben yarıda bırakıp...” John Paul sinirden kekeleyordu. Başını iki yana salladı. “Dur bakalım, doğru anlamış mıyım? Gerçekten seni hiçliğin ortasında bırakıp defolup gideceğime inanıyorsun, öyle mi?”

“Planın bu değil miydi?”

John Paul, “Lanet olsun, hayır,” diye karşı çıktı. “Sana ben geri gelene dek saklanabileceğin güvenli bir yer bulacaktım, Monk’un seni asla bulamayacağı bir yer.”

“Diğer bir deyişle, beni hiçliğin ortasında bırakıp defolup gideceksin.” Adamın düşünmesine izin vermeden devam etti. “Eğer Aspen’e dönmeyi planlıyorsan beni hiçbir yerde bırakmıyorsun.”

“Sen delisin, biliyor musun? Katıksız delisin.”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum.”

John Paul bu alaycı yorumuna bir karşılık vermedi.

Avery parmaklarıyla saçlarını yüzünden geriye atıp ellerini başının üstünde kavuşturdu. “Keşke arabadan çıkabilseydik. Düşünmek için sakın bir yere ihtiyacım var.”

“Arabada düşünemiyor musun?”

Avery onun anlamayacağını biliyordu. İşyerindeki bölme-sindeyken, tıpkı yoga yaparken olduğu gibi hissederci. Elleri bilgisayar klavyesinde gezinirken zihnini boşaltıp verileri teker teker beyninde işleme sanatını mükemmelleştirmişti. Hayır, bunu anlamasına imkân yoktu, zaten kendisi de anlatamazdı.

“Peki kim sana benziyor?”

“Pardon, anlayamadım?”

“Dükkândayken Chrystal kadının sana benzediğini söyledi. Bu durumda seni öldürmeye çalışan deli akrabaların olup olmadığını sormam gerekiyor.”

“Hayır. Sadece teyzem Carrie ve kocası Tony var. Başka akrabam yok.”

“Annenle baban öldü mü?”

Avery cevap vermeden önce ona dönüp profiline baktı. “Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Beni doğuran kadının da bildiğini sanmıyorum.”

Adamı şok edip etmediğini anlamak için dikkatle ona bakmaya devam etti. John Paul’un yüz ifadesi değişmemişti.

“Annem de yıllar önce bir araba kazasında öldü zaten. Başka biri yok.”

“Chrystal dedi ki—”

“Onun ne dediğini duydum John Paul. Onun tanımına kaç tane kadın uyuyor biliyor musun?”

Ona bir bakış atan John Paul, “Yani gerçek mi?” diye sordu.

“Ne?”

“Saçın. Gerçek mi?”

Avery gözlerini kırptırdı. "Peruk takip takmadığımı mı soruyorsun?"

"Hayır, rengini soruyorum. Gerçek sarışın mısın yoksa bunu bir şişeye mi borçlusun?"

"Neden saçımın rengiyle ilgileniyorsun?"

"İlgilenmiyorum." John Paul kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. "Ama kadın sana benziyormuş, ben de merak ettim, yani saçını—"

"Hayır. Saçımı boyamıyorum."

Şaşıran John Paul tepkisini saklamadı. "Öyle mi? Peki ya gözlerin?"

"Ne olmuş gözlerime?"

"Renkli lens mi?"

Avery başını iki yana salladı. "Hayır."

"Şaka yapıyorsun."

"Kasıtlı olarak mı bir pislik gibi davranmaya çalışıyorsun?"

"Bak, ben sadece parçaları birleştirmeye çalışıyorum, tamam mı? Kenny kadının güzel olduğunu söyledi. Gerçekten bakmaya değer demişti."

"Ve?"

Adam omuzlarını silkti. "Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Bilmen gerekir..."

Cümlesini tamamlamadığını görünce Avery, "Neyi bilmem gerekir?" diye sordu.

John Paul kaşlarını çatarak ona baktı. "Lanet olsun kadın. Güzelsin işte."

O güne dek aldığı en düşmanca, en zorlama gibi görünen iltifattı ama tuhaf olan şey, Avery'nin buna hiç alınmamasıydı. Hayatında ilk defa dış görünüşün ne kadar önemsiz olduğuyla ilgili favori söylevini dile getirme ihtiyacı duymuyordu.

Kendini zorlayarak ellerindeki soruna odaklanmaya çalıştı. "Eldeki veriler bir sonuca ulaşmak için yeterli değil."

"Hey, bilgisayar gibi konuştun. Birbirine uymayan çok şey var."

Avery başıyla onayladı. Karnı ağrıyordu. Yemek borusuna kor halinde bir kömür yerleştirilmiş gibi hissediyordu. Sırt çantasına uzanıp içinden asit giderici tabletleri, bir şişe suyu ve iki enerji barını çıkardı. Şişeyi açıp ilaçları ağzına attı ve suyla beraber yuttu. Sonra şişeyi adama uzatıp enerji barlarından birini onun için açtı.

John Paul büyük bir yudum su içtikten sonra, "Teşekkürler," dedi. Enerji barından bir ısırık alıp suyla beraber yuttu. "Tadı karton gibi."

"Bir şey değil."

John Paul'un gülümsemesi yarım saniye sürse de bunu görüp tepki verdi. Avery kendini şaşırtıyordu. Bir saat önce ona katlanamıyordu bile ama şimdi o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı. Çok güzel bir profili vardı... ve lanet olsun ki seksiydi de. Her ne kadar bununla ilgili bir şey yapmayacak olsa da farkına varmamış gibi davranmasına gerek yoktu.

Aynı zamanda korumacıydı da. Koşarak arkadaki ofise gitğinde ona emirler yağdırma şekli... Sanki endişelenmiş gibi davranmıştı. Güvenliği için endişelenmiş gibi... Güzel, diye düşündü Avery. O kadar da soğuk nevale değildi demek ki.

John Paul, "Yağmur yağacak," dedi.

"Yağmur bizi yavaşlatacak."

"Sonuçta geliyor. Güneş birazdan batacak. Saati buradan birkaç kilometre uzağa yerleştireceğim. Sonra mümkün olduğunca mesafe katedeceğiz."

Arabayı park edip saati eline aldı. "Aldığımız silahı ne yaptın?"

"Yerdeki poşette."

"Onu çıkar ve kucağında tut. Hiç hedef talimi yaptın mı?"

"Hayır."

Canı sıkılmış bir sesle iç geçiren John Paul, "Emniyetini açık tut," dedi. "Geri gelmem uzun sürmez."

Ona dikkatli olmasını söyleyemeden adam gözden kayboldu. Hafifçe çiselemeye başlayan yağmur camı bulandırıyordu.

Adam karşıdaki tepeden koşarak inmeye başladığında aradan bir saat geçmiş gibiydi.

John Paul motoru çalıştırır çalıştırmaz ısıtıcıyı açan Avery, “Saati nereye bıraktın?” diye sordu.

“Batı tarafındaki yol ayrımında bir ağaç kütüğüne bağladım. Eğer bizi takip ediyorsa diğer yola saptığımızı düşüneneğini umuyorum.”

John Paul arabayı kullanırken altlarında dörtçeker bir araç olduğu için şükrediyordu. Dağın yamacında ağaçların arasına bir girip bir çıkarak zikzaklar çiziyordu. Güzergâhları araç sürülemeyecek kadar yoğun bir ormana dönüşüne, aracın aşağıdaki yoldan görünmediğinden emin olana dek bir grup am ağacının arkasına girmek için birkaç manevra yaptı.

Gece çökmeye başlamıştı.

iseleme de sert bir yağmura dönüşmüştü. Uzaklardan bir şimşek sesi duyulduğunda Avery sıçradı.

“Tedbir amaçlı silahın da var, yiyeceğin ve suyun da.”

“Yiyeceğin, suyun var ile ne demek istiyorsun? Beni burada bırakabileceğini mi düşünüyorsun?”

John Paul kapıya uzandı.

CARRIE OTURMA ODASINDAKİ koltuğa külçe gibi yığıldığında kendini ölüme mahkûm edilmiş hissediyordu. Jilly ve Monk dışarı çıkılabilecek her yolu akıl etmişlerdi. Ah, evet, bütün pencerelere kablo döşemişlerdi... belki bir tanesi hariç. Başını kaldırıp döne döne çıkan merdivenin yukarısına, gökyüzüne baktı. Camdan dikdörtgen kubbe en az dokuz metre yükseklerindeydi. Dolapların hepsini koyup üst üste masaları yığsalar bile dışarı çıkabilmeleri mümkün olmayacaktı.

Anne kilerde bulduklarıyla akşam yemeğini hazırladı, üç kadın kederli bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Güneş batmıştı ve evin içi Anne'in bulduğu mumların solgun ışığıyla aydınlanıyordu. Jilly ve Monk'un izliyor olma ihtimaline karşın kimse ışıkları açmayı istemiyordu çünkü büyük pencereleri kapatabilecekleri hiç perde yoktu. Sara, Monk'un onları gözetlemek için içeri kamera yerleştirmiş olabileceği ihtimalini gündeme getirdi. Bu Carrie'yi o kadar korkuttu ki bu kez bir kamera bulmak için evi tepeden tırnağa aradı.

Alt kata geri döndüğünde Anne koltukta arkasına yaslanıyor, Sara da tekli koltukta oturmuş onu bekliyordu.

Carrie, "Bir şey bulamadım," dedi. "Her yere baktım. Yetiştirdiğim ampul soketlerine bile baktım," diyerek ekledi. "Birinin bizi izlediğini sanmıyorum."

“Bizi görmeleri veya duymaları neyi değiştirir?” diye sordu Anne.

Carrie sorunun aptalca olduğunu dūřunse de bunu dile getirmedi. “Çünkü dışarı çıkmak için zemini falan kazarsak ve bizi görürlerse, bombaların butonuna basarlar ve bizi oracıkta öldürürler.”

Bodrumu kazarak dışarı çıkmaları tabii ki söz konusu değildi. Kapı kilitliydi ve üzerine büyük bir kâğıt yapıştırılmıştı. Üzerinde tek kelime yazıyordu ama kadınların kilidi kırmayı denemelerine engel olmaya yetecek bir kelimeydi bu. “*Bum.*”

Yorgunluktan tükenmiş ve korkmuş olan Sara ile Carrie, karşılarındaki muazzam manzaranın derinleşen gölgelerini pencereden izleyerek sessizlik içinde oturdular.

Anne doğrulmak için kıpırdandığında Carrie kadının yanındaki bir tomar kâğıdı fark etti.

“Onlar ne?” diye sordu.

“Antredeki çekmecede bulduğum gazete kupürleri. Ev sahiplerinden biri saklamış olmalı. Bak,” diyerek Carrie’ye dün günlerinde çekilmiş gelinle damadın bir resmini uzattı.

“Mutlu görünüyorlar.”

“Sanırım öylelermiş,” dedi Anne. “Ama şimdi boşanıyorlar-mış ve bu ev için savaşıyorlar. Bak, bu yazılarda anlatılıyor,” diyerek biz deste kâğıdı Carrie’ye verdi. “Bence çok iğrenç. Tatlı isteyen var mı?”

Kadın bir partideki ev sahibi gibi konuşuyordu. Carrie soruyu o kadar gülünç buldu ki gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Sara da etkilenmiş gibiydi. O da kıkırdamaya başladı.

Sara, “Ah, tatlıya yerim kaldı mı, bilemiyorum,” dedi. “O konserve etleri ve fasulyeleri ağızlara layık akşam yemeğinde yedikten sonra doydum.”

Anne, “Kremalı mısırı unutma,” diye hatırlattı. “Doğru miktarda biber kullanmak için çok uğraştım.”

“Çok lezzetliydi,” dedi Sara.

“Kilerin envanterini çıkardım,” dedi Anne. “Tatlı olarak konserve şeftali alabiliriz diye düşündüm. Mutfakta mum ışığında yiyelim mi? Bütün jaluzileri kapattım, böylece yoldan ışığımız görünmez.”

Anne o kadar keyifli konuşuyordu ki Carrie hemen kendini topladı. Kendi kahkahası da histeriye yakın bir durumda olduğunu gösteriyordu ama Anne’inki histeri değildi. Sanki eski dostlarla bir araya gelmiş, harika zaman geçiriyor gibi davranıyordu.

“Tatlıdan sonra size bir sürprizim var,” dedi Anne. Çarpık gülümsemesi Carrie’ye az önce kanarya yutmuş bir kediyi anımsatmıştı.

Sara, “Garajın kapısını açmaya çalışmayacaksın, değil mi?” diye sordu. “Oraya da kablo döşenmiş. Kendim kontrol ettim.”

“Yani diğer bir deyişle kapıdaki yazıyı okudun, değil mi?” diye sordu Carrie.

Sara biraz mahcup bir ifadeyle, “Yani, evet,” dedi.

Carrie elini uzatıp Sara’nın kalkmasına yardım etti.

“Kaskatı kesilmişim,” dedi Sara.

Anne çoktan mutfığa geçmişti bile. Onun şarkı söylediğini duyabiliyorlardı. Gözünde Anne’in lavabonun üzerindeki pencereyi açmak için bankoya tırmandığını canlandıran Carrie, aceleyle Sara’nın önünden koşturdu. Şükürler olsun ki gözünde canlandırdığı şey gerçek değildi. Anne şeftali konservelelerinden birini açıyordu.

Carrie endişelenmeden edemiyordu. Kadının içinde bulundukları durumun ciddiyetini kavrayamadığı belliydi. “Anne yine kafayı sıyırmıyorsun, değil mi?”

Anne bir kahkaha attı. Çıkan ses kırılan bir çin porseleni gibi tizdi. “Sanmıyorum. Şimdi oturun ve rahatınıza bakın.”

O noktada Carrie, Anne’in veya Sara’nın isteyeceği her şeyi yapacağının farkındaydı. Kendini yenik düşmüş hissediyordu. Avery için endişeleniyordu ve her ne kadar itiraf etmek istemese de Tony’yi özlemişti.

“Kocamı özledim.” Bunu yüksek sesle söylemek kendisini bile şaşırttı. “Sanırım onu seviyorum.”

Anne, “Emin değil misin?” diye sorduktan sonra masanın üzerindeki dondurma kâselerinin içine şeftalileri koydu.

“Beni aldattığını sanıyordum. Bana yapmadığını söyledi ama ona inanmadım. Gecenin bir yarısı olur olmaz saatlerde kadının biri arıyordu. Telefon yatağın benim tarafımdaki komodinin üstündeydi ve hep ben açıyordum. Tony’yi istiyordu ama telefonu ona verdiğimde kocam kapattığını söylüyordu. Ya arayan Jilly’yse?”

“Kocana güvenmiyordun.”

“Hayır, güvenmiyordum.”

Üç kadın sessizce tatlılarını yerken Carrie kendine acımaya devam etti. “Ne umuyorum, biliyor musunuz?”

“Ne?” diye sordu Sara.

“Her şey olup bittiğinde umarım hepimiz uykuda oluruz ve hiçbir şeyin farkına varmayız.”

“Bu çok zalimce,” dedi Sara.

“Yanıp kül olmadan önce patlamanın sesi bizi uyandırır-sa—”

Sara, “Kes şunu Carrie,” diye emretti. “Bu tür olumsuz düşüncelere ihtiyacımız yok.”

“Dinle, eğer—”

“Hanımlar,” diye konuşmalarını böldü Anne. “Sürprizim için hazır mısınız?”

“Meyveli şeker mi buldun kilerde?” diye mırıldandı Carrie.

Anne bu alayın farkına varmamıştı. “Son on yılda iki tane ev inşa ettirdim. İkincisi üç yüz metrekareden fazlaydı. Sedir ağacından dış cephe kaplaması vardı,” diye ekleyip gergin bir kahkaha attı. “Tabii ki bir müteahhit tuttum ama her şeyin istediğim gibi yapılmasını sağlamak için her gün işin başındaydım. Adamı deli ettim.”

Carrie, “Eminim etmişsinizdir,” dedi.

“Neden bize bunu anlatıyorsun?” diyen Sara cevabı merak ediyordu.

“Sürprizime geliyordum,” dedi Anne. Derin bir nefes alıp, “Buldum,” diye fısıldadı.

“Ne buldun?” diye sordu Carrie.

Anne tatmin olmuş bir ifadeyle sırttı. “Çıkış yolunu.”

17

JOHN PAUL, "BURADA iyi olursun," dedi Avery'ye.

"İyi olursun demekle ne kastediyorsun? Korkaklar Geçidi'ne şimdi mi gitmeyi düşünüyorsun? Karanlıkta... bu fırtınada. Kafayı mı yedin?"

"Avery," diye söze başladı.

Genç kadın onun elini kavradı. "Tamam, eğer aklına koyduysan ben de geliyorum."

John Paul'ün karşı çıkacağını biliyordu ki adam da beklediği gibi davrandı. Onu yavaşlatacağını, Avery için dışarıda endişelenmek zorunda kalmak istemediğini anlatırken neredeyse uygar biri gibi konuşmuştu. Bu işe yaramayınca gözdağı vermeyi denedi, hatta onu direksiyona bağlamakla bile tehdit etti.

Avery arka koltuğa geçip sırt çantasından yürüyüş ceketini bularak üstüne geçirirken adamın konuşmaya devam etmesine izin verdi. Sonra da çantasının dibinden beyzbol şapkasını buldu.

Saçlarını tepede toplayıp siyah-turuncu renklerdeki şapkanın içine tıktı. Arkasına yaslanıp ayağındaki tenis ayakkabılarını çıkardı. Amacı gecenin karanlığına uyum sağlamaktı ve beyaz ayakkabıları görülebilirdi.

Tanrı'ya şükür yürüyüş ayakkabılarını getirmeyi akıl etmişti. Çantasını toplarken adamın her hareketini izlediğinin farkındaydı.

“Bence karanlıkta yürümek delilik... sadece bir aptalın deneyeceği bir şey ama yapmak istediğin buysa tam arkada olacağım.”

John Paul dişlerini sıkarak, “Sen burada kalıyorsun,” dedi.

Avery onu duymamış gibi davrandı. “Çok uzağa gidemeyiz ve aramızdan biri göremediğimiz bir şeye basıp veya bir çukura düşüp bileğimizi falan kıracağız. Eğer kararları veren ben olsaydım,” dedi ve çantasının en üstüne tenis ayakkabılarını yerleştirip fermuarı kapattı, “şafak sökene kadar arabada kalamam derdim. Sonra hızla yürürdük.”

“Evet, iyi de kararları sen vermiyorsun, ben veriyorum.”

Avery spor çantayı yere bırakıp ellerini ön koltuğun baş dayama yerinde birleştirdi ve yüzü adaminkine birkaç santim kalana dek ona doğru eğildi. “Neden?”

Avery’nin gülümsemesini gören John Paul sert bakışlarını ve aksi tavrını koruyamadı. Lanet olası, ona bakarken o büyük bebek mavisini gözlerini kırıştırtıyordu.

“Ofisteki bütün bilgi işlemciler senin gibi çokbilmiş mi?”

Genç kadının savunmaya geçip onunla tartışmaktan vazgeçmesini ve böylece eğitimini aldığı şeyi yapmasına izin vermesini sağlamaya çalışıyordu. Harika bir plan olduğunu düşündü ama maalesef bunların hiçbiri işe yaramıyordu.

“Duygusal anlamda tükenmişlik sorunu yaşayanların hepsi senin kadar inatçı ve kaba mı?”

John Paul gülümsemesine son anda engel oldu. “Büyük ihtimalle.”

“Gidiyor muyuz gitmiyor muyuz? Zaman geçiyor John Paul.”

“Şafak sökene dek bekleyeceğiz. Bana o kendini beğenmiş ifadeyle bakma tatlım. Zaten beklemeye karar vermiştim.”

“Tabii tabii.”

John Paul tartışmaya son verme zamanının geldiğini bilecek kadar zekiymiş. Dürüst olması gerekirse rakibi ondan daha

inatçıydı ve bu onu inanılmaz etkiliyordu. Genç kadının bu tuturu kazanmasına izin vermeyecekti ama Jon Paul'ün aklında şimdiden başka bir plan vardı. Şafak sökmeden biraz önce sıvışacaktı. Uyandığında Avery arabada beklemek zorunda kalacak ve dönene kadar onu bekleyecekti.

Ve eğer geri dönemezse...

"Anahtarları arabada bırakacağım."

"Tamam."

"Öne geç de koltukları yatırayım. Bir uyku tulumum var," diye ekledi adam. "Onu kullanabilirsin."

"İkimiz de kullanacağız."

"Öyle mi?"

Genç kadın gözlerini devirdi. "Hiç boşuna heveslenme Renard."

"Heveslenmek mi?" John Paul bir kahkaha attı.

Kenarlarındaki mandallara basıp koltukları indiren Avery üzerine uyku tulumunu yaydı. Yürüyüş ayakkabılarını koltuğun altına atıp ceketini çıkardı ve yere fırlattı. John Paul ayaklarını kontrol paneline yaslayıp sırtının üzerinde uzandı. Ellerini göğsüne kavuşturmuş ve gözlerini kapatmıştı.

Soğuktan titreyen Avery diğer tarafa geçebilmek için John Paul'ün bacaklarının üzerinden tırmanmak zorunda kaldı. Yanına uzandığında dişleri takırdıyordu. Adamın koltuğunun altında kalan ceketine uzanamıyordu. Centilmen biri titremeleri geçirmek için kollarını ona dolardı. Ama adam onu tamamen görmezden gelince onun bir centilmen olmadığına karar verdi.

Şikâyet etmemek Avery için her zaman bir gurur meselesi olmuştu. Genelde büyük küçük bütün sıkıntılara sessizce katlanmakta oldukça başarılıydı. Ama John Paul içindeki en kötüyü ortaya çıkarıyordu. Şu an gerçekten sızlanmak istiyordu ve bu isteği yüzünden ondan çok kendinden nefret ediyordu. Anlaşılan adam bir pislik gibi davranmasına engel olamıyordu. Ama Avery ona engel olabilirdi.

Kes sızlanmayı kızım, dedi kendi kendine. Bir dakika sonra ayak parmaklarının soğuktan donduğundan emin olunca, "Canı cehenneme," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Çok soğuk dedim."

"Yaa."

"Yaa ne?"

"Canı cehenneme dediğini duyduğuma yemin edebilirdim."

Adam gerçekten kaba olmaktan hoşlanıyordu ve bu işte böylesine iyi olmasına şaşmamak gerekirdi. İçinde bulunduğu acınası durumun aksine gülümseyen Avery, "Soğuk olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Onun cevabını duymazdan gelerek, "Vücut ısılarımızı paylaşmalıyız," dedi. "Lanet olası kollarını bana sar Renard. Donuyorum. Tanrı aşkına, biraz centilmen ol."

Adam yine kıpırdamadı. Avery, yaydığı vücut ısısından çalma umuduyla ona yanaştı. Tanrım, elektrikli battaniye gibiydi.

"Kıpırda," diyen genç kadın yüzünü buruşturdu. Sesi sanki eğitim çavuşu gibi çıkmıştı.

John Paul ona gülmek için büyük çaba harcıyordu. "Eğer kollarımı sana sararsam tatlım centilmenliğimi koruyamayabilirim."

Ah, Tanrım. "Şansımı deneyeceğim, tatlım," diye cevap verdi Avery.

Adam elini alttan geçirebilsin diye vücudunu hafifçe yukarı kaldırdı ve o bunu yaptığı an ona doğru yaslanıp sırtı ona gelecek şekilde kucağına kıvrıldı. John Paul kollarını tamamen ona doladı ve sanki koca bir buz parçasına sarılmış gibi hissetti. Çenesi Avery'nin başına sürtüyordu. Lanet olsun, çok güzel kokuyordu. Sırtını sıvazlarken, nane gibi, diye düşündü.

"Nasıl ürpermişsin."

Avery'nin konuşacak enerjisi yoktu. Adamın ısısı o kadar rahatlatıcıydı ki gözlerini kapatıp onu okşamasına izin verdi.

Tişörtü göbeğinin üstüne kadar sıyrılmıştı ve çok geçmeden adamın ellerinin kumaşın altına girdiğini hissetti. Parmakları sırtında geziniyordu.

Adamın yara izlerini fark ettiğini anlayan Avery irkildi, kafasını onun çenesine çarptı.

John Paul, "Hay lanet," diye mırıldandı. Çenesini ovalayarak, "Bunu neden yaptın şimdi?" diye sordu.

Avery telaşla tişörtünü aşağı indirdi ve ondan uzaklaştı. "Uyu."

Parmaklarını şıklatmasından daha kısa bir sürede Avery kendini ona kapatmıştı. Sırtüstü dönen John Paul gözlerini kapattı. Tanrı aşkına, sırtına ne olmuştu onun? Dokunduğu şeyin bir yara izi olduğunu biliyordu. Bunu ona kim yapmıştı?

"Lanet olsun beni yalnız bırak," diye fısıldadı Avery. Kendini kavgaya hazırlamıştı. Nefesini tutup gergin bir şekilde soruların başlamasını bekledi. Tuttuğu nefesi sesli bir şekilde bıraktı. John Paul neden sessizdi? Neden soru sormuyordu?

Kendi kendine utanacağı, mahcup olacağı hiçbir şey olmadığını söyledi ama çok az sayıda erkek sırtına dokunmuş ya da sırtını görmüştü ve her birinin tepkisini ezberlemişti. şoka girmiş bir bakış, bir diğerinde iğrenme. Çoğunlukla ilk aklına gelen, yüzeysel olmadığına inandığı bir erkeğin yaraları görürnce gözle görülür şekilde ürperdiğiydi. Ve tabii sonrasında acıma ve sorular gelmişti... yüzlerce soru.

Fakat John Paul konuşmuyordu. Adamın sessizliğine uzun süre katlanamadı. Avery ona doğru yuvarlanıp tek dirseğinden destek alarak adama baktı. Pisliğin gözleri sanki uyuyormuş gibi kapalıydı. Ama genç kadın gerçeği biliyordu.

"Aç şu gözlerini lanet olası."

"Adım John Paul. Lanet olası değil."

Bu herifin sorunu neydi? Neden sorular sormuyordu... veya kendini geri çekmiyordu? Onun boğum boğum izlerini hissettiğini biliyordu Avery. "Eee?"

John Paul iç geçirdi. "Eee ne?"

Avery her geçen saniye daha da sinirleniyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bana güven tatlım bilmek istemezsin."

"Ah, evet, istiyorum. Söyle bana."

"Emin misin?"

"Bana cevap ver," diye emretti Avery. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Tamam. Senin gerçek bir baş belası olduğunu düşünüyorum."

Genç kadının ağzı açık kalmıştı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun. Sana tam bir baş belası olduğunu söyledim. Kafanı kaldırdığında lanet olası çenemi kıracaktın. Bir an geliyor seni ısıtmama izin veriyorsun, bir an sonra beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Seni öldürmeye falan çalışmıyordum."

John Paul eliyle çenesini ovdu. "Dişimi kırabilirdin."

"Bak... üzgünüm, tamam mı? Sadece şaşırmıştım ve ben... bekle bir dakika. Neden özür diliyorum ki?"

Adamın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Avery'nin kalp atışları aniden hızlandı. John Paul baştan çıkarıcı güneyli aksanıyla kelimeleri uzatarak, "Çünkü dilemen gerekir," dedi.

Koca pislik o kadar umursamaz ve ilgisizdi ki. Peki neden Avery'nin tüm duyuları çıldırmış gibiydi? Dışarıda çakan şimşekler sayesinde onun yüzünü net olarak görebiliyordu. Uzayan kirli sakalının onu pejmürde göstermesi gerekirken bu görüntüden eser yoktu. Uzanıp onun çenesine dokunma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Adamın muhteşem kokusu da dikkatini dağıtıyordu. Keklik üzümü ve tıraştan sonra kullanılan taze odun gibi kokuyordu. Ve onu kollarına aldığı anda Avery pürüzsüz mermer bir heykele sarılmış gibi hissetmişti. Lanet olsun ki adamlar ile ilgili her şey seksiydi. Çok erkeksi, çok... kendini topla, diye geçirdi içinden. Hatırla, görevdesin.

Evet, tamam. Başparmağı ile işaretparmağını birleştirip adamın gözünün birkaç santim ötesinde tutarak, "Senden nefret etmeye bu kadar yakınım," dedi.

Sesine gerektiği kadar öfke katamamıştı. Her kelimesinde ciddi olduğunu belirtmek için başıyla da onayladı.

Ne var ki adam etkilenmemişti bile. Gözlerini kapatıp tembelce, "Bununla yaşayabilirim," demekle yetindi.

"DUVARDAN GEÇECEĞİZ." ANNE bu sözleri söyledikten sonra diğer kadınların yorumlarını bekledi. Sara kuşkulu, Carrie ise asabi görünüyordu.

"Evet, tabii," diye homurdandı Carrie. "İnsanüstü güçlerimi ve X-ray ışınlarımı kullanacağım..."

Sara, "Dur Carrie, Anne'in söyleyeceklerini dinleyelim," diye onu azarladı.

"Size söylüyorum, bu işe yarayabilir. Arabadan ilk indiğimde taş duvarın oraya gidip aşağı baktım. Evin bu tarafında dağ meyilli. Oturma odasının pencerelerinden gördüğümüz gibi sarp yamaç değil."

Sara, "Devam et," diye onu teşvik etti.

"Ayrıca evin yan taraflarının taştan değil, sedir tahtalardan olduğunu fark ettim. Kilerin içinde o taş duvarın tam karşısına denk gelecek yerde bir dış cephe duvarı var. Ben diyorum ki zemine yakın bir yerden alçıpanda büyük bir delik açalım, böylece sedir tahtaları itebiliriz ve bakıldığında dışarıdan görünmeyiz."

Sara, "Ama Anne, ortada alçıpandan ve sedir tahtalardan daha fazlası var," dedi.

Kadın böbürlenircesine, "O duvarların arasında ne olduğunu tam olarak biliyorum," dedi. "Yalıtım var ama onu par-

çalaması zor olmaz ve belki elektrik tesisatı vardır ki onun da etrafından dolaşırız ve bir kat da kaplama..."

"Peki başka ne var?" diye sordu Sara. Anne'in fikrini gözden geçirirken öne doğru eğildi.

"On santime yirmi santimlik tuğlalar," dedi Anne. "Çiviler genelde kırkar santim aralıklarla döşenir. Aradan sığabiliriz bence."

"Alçıpanda deliği nasıl açacağız? Yumruklarımızla mı?"

Anne, "Şöminenin ateş süngüsünü kullanırsınız," dedi. "Ve deliği genişletmek için de bıçakları. Etrafı karıştırdım, bıçaklar hâlâ mutfaktaki çekmecede duruyor. Eğer şimdi başlarsak belki de sabah olmadan çıkmış olabiliriz."

"Zaman geçiyor," dedi Carrie. "Bence camlardan birini kırmayı deneyelim ve umalım ki..." Sara başını sallayınca sustu.

"Çok riskli. Bence Anne'in planını uygulayalım."

"Peki ya sedir tahtalar?"

"Düşündüğün kadar zor olmayacak," dedi Anne. "Çivilerle tutturulmuşlardır ama yeterince hızlı itersek veya tekmelersek eninde sonunda düşeceklerdir."

Sara, "Tanrım, bir planımız var," dedi. Ellerini masaya vurup gülümsedi. "Aşağı inmek için ip veya urgan bulamayacağımızdan eminim ama çarşaflar işimizi görmez mi?"

Carrie, "Filmlerde kaçmak için hep çarşafları kullanırlar," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Anne.

Carrie başıyla onayladı. "Gerçekten televizyon seyretmiyorsun, değil mi?"

Anne başını iki yana salladı. "Çarşafları ben hallederim. Belki düğüm atmak yerine birbirlerine bağlamanın başka bir yöntemini bulurum."

"Bu iyi," dedi Sara. "Sen bunu yaparken Carrie'yle ben de duvarın üzerinde çalışırız. Anne, çok zekisin. Ben asla duvardan çıkmayı akıl edemezdim. Bence bunu yapmamız mümkün."

“Gece sona ermeden çıkmalıyız,” dedi Carrie. “Karanlıkta vahşi doğada yürüme fikri hoşuma gitmiyor ama gün doğmadan yamaçtan inebilirsek yola çıkabiliriz ve kasabaya gitmek için yolu takip edebiliriz.”

Kulağa çok kolay geliyordu. Çok mu saflardı yoksa gerçekten bu kadar basit miydi?

Sara, “Beraberimizde birkaç tane keskin bıçak da almalıyız,” diye önerdi. “Vahşi hayvanlarla karşılaşma ihtimaline karşın.”

Carrie, “Veya Monk’la,” dedikten sonra ürperdi. “Sanırım onunla karşılaşmaktansa vahşi bir hayvanla dövüşmeyi tercih ederim. Biliyor musunuz?..” Ne itiraf etmek üzere olduğunu fark edip utanarak sustu.

“Neyi?” diye sordu Sara.

“İğrenç olduğumu düşüneceksiniz ama adamın yakışıklı olduğunu düşünmüştüm.”

Sara kahkahayla güldü. “Ben de. Aksanına bayılmışım. Sence gerçek miydi?”

Carrie, “Sanırım,” dedi. “Seksi olduğunu düşünmüştüm.”

Anne, Carrie’nin son yorumuna kadar sessizce ikisini dinlemişti. Sessizliğini daha fazla koruyamadığında onaylamaz tavrı çok belliydi. “Utanman gerekir Carrie. Sen evli bir kadınsın.”

Carrie kendini savundu. “Evliyim evet ama kör değilim ve iyi görünen bir erkeği takdir etmenin yanlış bir tarafı yok. Eminim sen de—”

Anne sözünü kesti. “Asla,” dedi. “Başka bir adamı arzulayarak asla Eric’imi aşılamazdım.”

“Onu arzuladığımı söyledim mi?”

“Lütfen tartışmayı keser misiniz?” diye yalvardı Sara. “İçim-de bir kapı açma isteği uyandırıyor sunuz.”

19

JOHN PAUL SAATİ geri alıp on sekiz kilometreden fazla yürüdü. Haritada işaretlenmiş noktanın çevresinde geniş bir daire çizerek çalılıklara gizlenmiş bir nişancı gibi sıradışı bir şeyler aradı. Tek başına olduğundan emin olduğunda saati yerleştirdi ve Korkaklar Geçidi'ne doğru yedi kilometre gitti.

Doğru yerde olduklarından kuşkusu yoktu. Derme çatma bir kazığa sabitlenmiş el yapımı bir tabela yakın bir zamanda yere sokulmuştu. Beyaz boyayla yapılan "Korkaklar Geçidi" yazısı, henüz yıpranmamıştı ve birkaç günden eski olamazdı. Tabelanın üzerindeki ok, tahtalarla kapatılmış ve terk edilmiş bir maden ocağını işaret ediyordu. Girişin üzerindeki başka bir tahtaya ise parlak kırmızı bir kadın eşarblı bağlanmıştı.

Şafak sökmüştü ve yükselen güneş sisi dağıtmaya başlamıştı. John Paul güvenli bir şekilde çalıların ve ağaçların arkasına gizlenmişti. Bulunduğu yerden madenin girişini görebiliyordu. İçeri girme fikri hoşuna gitmemişti. Kadınlar içeride miydi? Hiç sanmıyordu. Monk onları kaçırıp Avery'ye yerlerini gösteren bir harita vermezdi. Hayır, Monk avını izole ediyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Atışını ne zaman yapacaktı peki? Belki de madene girmek isteyeceklerini düşünmüştü. Monk onları nasıl öldürmeyi

planlıyordu acaba? Patlayıcılar, diye tahmin yürüttü. Evet, Monk'un yapacağı şey bu olmalıydı. Temiz ve basit bir iş, kim-
senin duymayacağı bir yeraltı patlamasıyla vücutlarından geri
kalanları gömme derdi de olmazdı.

Hadi ama, diye içinden geçirdi John Paul. Göster kendini.
Ağaçların bulunduğu yerle maden arasında yirmi yedi, yirmi
sekiz metrelik bir açıklık bulunuyordu. Kontrol et Monk. Tek
bir temiz atış fırsatı ver bana. Onu sorgulayabilmek ve şans-
lıysa kadınların yerini öğrenebilmek için Monk'u etkisiz hale
getirmeyi deneyecekti.

Orada biri vardı. Ormanın sessizliği bunu doğruluyordu.
Kuşlar ötmüyor, yiyecek peşinde koşuşan sincapların sesi du-
yulmuyordu. Uzaktan ara sıra duyulan gök gürlemelerinden
ve rüzgârın ağaç dallarının arasından süzülen kederli ısığın-
dan başka hiçbir şey yoktu.

John Paul sabırlıydı. Ne kadar gerekiyorsa bekleyebilirdi.
Ama ya Avery? O ne kadar uyuyacaktı? Ve uyanıp onun git-
tiğini anladığında peşinden gelmeye çalışacak mıydı? Bu ihti-
mal sırtının ürpertiyle gerilmesine sebep oldu. Genç kadının
kendi ayağıyla bir tuzağa ilerlemesinin ve vurularak düşmesi-
nin görüntüsünü aklından silmeye çalıştı.

Aniden bir şey duyduğunu sanıp başını eğdi ve kulak ka-
barttı. Ses tekrar gelmedi.

Acaba Avery şu an ne yapıyordu? Hâlâ uyuyor muydu?
Onu yanında silahıyla uyku tulumunun içinde, kedi gibi uyur-
ken bırakmıştı.

Lanet olsun, onu bırakmaktan nefret etmişti. Unut artık,
dedi kendi kendine. O iyi. Araba gayet iyi saklanmıştı ve bura-
dan on sekiz kilometre uzaktaydı. Evet, o iyiydi. Ah, lanet olsun,
kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın başaramıyordu.

Tanrı aşkına, böylesine kısa bir sürede nasıl aklına girebil-
mişti bu kadın? Lanet olsun, ne düşünüyordu ki? Kadın la-
net olası bir liberal, diye hatırlattı kendine, şu "hadi dünyayı

kurtaralım” tiplerinden biriydi hem de. Daha da kötüsü bir takım oyuncusuydu ve rol almaya bayıldığı takım da FBI’ın ta kendisiydi.

Kesinlikle, tamamen ve kelimenin tam anlamıyla birbirlerine uygun değillerdi. Ama yine de onun için endişelenmekten kendini hasta gibi hissetmesine engel olamıyordu.

Monk onların izini sürmüş olabilirdi... o esnada arkasında ince bir dal çatırdadı. Hiç ses çıkarmadan sesin geldiği yeri belirlemek için arkasını döndü. Ses dokuz on metre uzaktan gelmişti ama artan rüzgâr yüzünden tam olarak kestirmesi mümkün değildi.

Yaklaşık beş dakika boyunca tek bir kasını bile oynatmadı. Sonra yaprakların hışırdamasına benzer hafif bir ses daha duydu. Daha da yavaş hareketlerle kalçasını yere yaslayıp sesin geldiği noktayı hedefleyip nişan aldı.

Tam o anda büyük bir dikkatle ayrılan iki küçük dal parçasının arasından ona bakan bir çift mavi göz gördü.

Bir anda kan beynine sıçradı. Neredeyse onu öldürecekti. Ona bu şekilde sessizce yaklaşırken aklından ne geçiyordu ki? Eğer mükemmel bir sessizlikle durup kendisini görmesine izin vermeseydi, eğer ufacak bir ses daha yapsaydı kadını oracıkta vurabilirdi. Parmağını tetikten çekerken bir küfür savurdu içinden. Lanet olsun.

Şükürler olsun ki Avery’yi incitmemişti. Gerçi şu an onun boynunu kırmayı ne kadar istediğine bakılacak olursa bu tuhaf bir düşünceydi.

Ona bağırma isteğini bastırmak için harcadığı çabadan vücudu gerilmişti. Bir elini kaldırarak ona kıpırdamamasını işaret etti. Genç kadın başını iki yana sallayıp parmağıyla arkasında bir yeri işaret etti.

John Paul çalılıkları geçerek ona doğru ilerledi.

Avery, adamın öfkeli olduğunu biliyordu. Çenesi o kadar gerilmişti ki kırılıverecekmiş gibi görünüyordu. Genç kadın

yavaşça dizlerinin üzerinde doğrularak ağzı adamın kulağına değene kadar öne eğildi. Sonra, “Arabayı buldu,” diye fısıldadı.

John Paul bir hareket duyarak yaklaşık kırk beş metre uzaklıkta parıldayan çeliğin yansımasını gördü. Bir aslan gibi yerinden fırladı.

Avery’nin tepki verecek zamanı olmadı. Bir saniye önce onun kulağına fısıldıyordu ve bir saniye sonra karnını üzerinde yüzü kuru yapraklara yapışmış şekilde yerde uzanıyordu.

John Paul bir yandan ardı ardına ateş ederken bir yandan onu dizlerinin üzerine çekerek, “Kıpırda,” diye emretti.

İlk atıştan sonra Monk’un uzun namlulu bir tüfeği olduğunu anlamıştı. Büyük ihtimalle şu gece görüş dürbünü olanlardandı. Adi herifin tek ihtiyacı olan temiz bir açıydı. Hayır, temiz iki atışlık açtı.

Monk’un, kaçabilecekleri tek yere ateş ederek onları açıklığa çekmeye çalıştığını anlamıştı John Paul.

Avery istemeden de olsa ona ayak uydurdu. Kurşun yağmurundan kaçmak için sağa doğru yönelse de John Paul kolunu ona sarıp ayağa kaldırdı ve vücudunu genç kadına kalkan yaparak onu önüne doğru itti.

Genç kadını ilerlemeye zorlayıp, “Hadi git, hadi, hadi,” diye fısıldadı.

Avery’nin yüzüne doğru bir dal parçası geldi. Adam dalı koluyla engelleyerek onu öne itti. Sendeleyen kadın, John Paul onu kolundan tutup tekrar itmesin diye hızla toparlanıp ilerlemeye devam etti. Ağaçlardan oluşan bir labirentin içinde tepeden yukarı doğru koşuyorlardı. Genç kadın kulaklarında bir gürleme sesi duyduğunda bunun kendi kalp atışı olduğunu sandı.

Ama bu konuda yanılıyordu. Büyük bir kaya parçasına ulaştı. Kayanın yüzeyi ıslak ve pürüzsüzdü. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek tırmandı ve sonra aniden durdu. Tanrı aşkına, aşağılarında en az on beş metre yüksekliğinde

bir Şelale vardı ve Şelalenin döküldüğü yerde sular beyaz köpükler saçıyordu.

Canı cehennemde. Avery'ye göre seçenekleri tükenmişti. Altlarında dönen bir girdap vardı ama arkalarından da onlara doğru hızla yaklaşan katil geliyordu. Beyaz sulara doğru eğilip bakarken dönüp Monk'la yüzleşirlerse hayatta kalma şanslarının daha yüksek olduğunu düşündü.

Rüzgârlığının cebinin fermuarını açarak silahını çıkardı. John Paul silahının şarjörünü çıkarıp yenisini yerleştirdi, emniyet kilidini kapatarak ne olduğunu görmek için kayadan aşağı eğilip baktıktan sonra silahını genç kadının cebine sokup fermuarı kapattı. Avery'nin elindeki silahı da alıp onu diğer cebine koydu ve onun da fermuarını kapattı.

Avery bu işin gittiği yeri beğenmemişti. "Kalıp savaşıyoruz."

John Paul başını iki yana salladı. Avery de çılgınca başını aşağı yukarı salladı. Monk'un çalıları geçerken çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı. Lanet herif artık aralıksız şekilde ateş ediyordu. John Paul kollarını Avery'ye dolayıp onu sımsıkı sardı. Kayadan öne doğru sıçrarken, "Yüzme biliyor musun?" diye sordu.

BU KIZ YÜZME biliyor muydu? John Paul kollarında onunla beraber aşağı atlarken bunu sormayı ancak akıl edebilmişti. Avery çılgılık atmadı. Aşağılarındaki suya doğru sonu gelmez düşüşleri esnasında yaşamı gözünün önünden de geçmedi. Adam onu bıraksın diye yumruk atmakla fazlasıyla meşguldü. Ve ses çıkarmayacak kadar korkuyordu. Ah, Tanrım, lütfen boğulmamıza izin verme.

Sert bir şekilde ayaklarının üzerinde suya çarptılar. Avery sanki binlerce iğne ayağından beynine ışık hızıyla batırılmış gibi hissetti. Çarpmanın etkisi felç ediciydi.

John Paul onu hiç bırakmadı. Ne girdap oluşturan suya daldıklarında ne de akıntıyla dibe çekilirken çılgınlar gibi suyun yüzeyine çıkmaya çalıştıklarında. Tam ciğerlerinin patlayacağından emin olduğunda yüzeye ulaştılar ve tekrar akıntıyla dibe çekilmeden önce bir nefes alabilecek kadar zaman buldular.

Avery suyun kenarından onları şeyreden bir boz ayı gördü. Ayının onlara sırtarak baktığına yemin edebilirdi ve ölmeden önce son gördüğü şeyin bu olmasını istemiyordu. Onu boğmaya çalıştığı için John Paul'e cehennemi yaşatacak kadar da olsa yaşamak istiyordu. O esnada ayak bileklerinden bir şey

tutmuş gibi tekrar dibe battı. Başarabilmek için daha fazla çabalaması gerekiyordu. Önce Florida'da, sonra California'da hep okyanusta yüzerek büyümüştü ve çoğu kişiden daha güçlü bir yüzücüydü ama buna yüzme denemezdi. Şişe mantarı gibi batıp çıkıyorlardı.

Tekrar yüzeye çıktılar. Avery olabildiğince çok havayı içine çekmek için uğraşırken birbirinin üzerine binen köpüklü dalgaların arasındaki eski ve eğri büğrü bir ağaç kütüğü fark etti. Yanlarından geçerken her iki eliyle kütüğe yapıştı.

Nehir zikzak çiziyordu ama gitgide kıyıya yaklaşıyorlardı. Genç kadın bütün gücüyle bacaklarını çırpmaya başladı. John Paul de bir eliyle kütüğe tutunup aynı yöne ilerlemeye başladı. Nihayet sığ sulara ulaştıklarında ayağa kalkıp genç kadını kıyıya çekti.

Çimenlik zeminde yan yana serilirlerken her ikisi de kıpırdıyamayacak kadar bitkin düşmüştü. Nefes almaya çalışan Avery'nin titremekten dişleri birbirine çarpıyordu.

John Paul soluk soluğa, "İyi misin tatlım?" diye sordu.

Genç kadın aniden sıçrayıp öğürdü. Nehrin yarısını yuttuğunu hissediyordu.

Hızla aldığı nefeslerin arasında, "Yüzme biliyor muyum?" diye sordu. "Beni o kayadan aşağı attıktan sonra bunu mu sordun sen?"

"Yani beni duydun, öyle mi?" Adam uzanıp yüzüne yapışmış, sular damlayan bir tutam saç nazikçe geri itti.

Genç kadın tekrar önlerindeki kudurmuş nehre baktı. Kurtulmalarında Tanrı'nın parmağı olduğundan emindi. Başka bir açıklaması olamazdı.

"Tamam, artık beşliğin ne olduğunu biliyoruz."

John Paul doğrularak, "Öyle mi?" diye sordu.

Avery gülümsedi. "Büyük ihtimalle girdaba değer biçiyorlardı," diye açıkladı. "Bu kocamandı. Tam beş papel eder."

Adam başını salladı. Biraz önce birlikte cehennemden çık-

mişlardı ve bu kadının tek söylemek istediği girdaplara nasıl değer biçtikleri miydi?

“Başını bir yere falan mı vurdun?”

“Hayır, sadece değer biçme sistemini çözdüm. Hepsi bu.”

“Tekrar denemek ister misin?”

“Geldim, gördüm, yaptım,” diyen Avery yukarıdaki tepeye bakıp, “Sanırım onu kaybettik,” dedi.

“Emin değilim.” Gönülsüzce de olsa doğrulan John Paul kendini ayağa kalkmaya zorladı. Yeni banyodan çıkmış bir köpek gibi silkelenip elini ona uzattı.

Avery uzatılan eli tutma hatasını yaptı ve adam onu tek hamlede ayağa kaldırdı. Bu adamın kendi gücünden haberi yoktu. Şimdi ne yapıyordu peki? Arkasını dönmüş bulundukları araziye inceliyordu.

“Ne?”

“Bir parça çalı al ve ayak izlerimizi sil. Ya da hayır, boş ver. Daha da kötüleştirirsin sen. Ben yaparım.”

Genç kadın korunmak için ağaçların altına geçti ve adamın elindeki çalı parçasını yumuşak toprağa sürmesini izledi. “Neden otomatik olarak benim kabiliyetsiz olduğumu varsayıyorsun? Sadece benimle mi sorunun var yoksa bütün kadınlarla mı?”

“Sadece seninle.”

Avery, adam arkasını dönmeden önce onun sırtıttığını gördü. Onu rahatsız etmekten zevk aldığı belliydi ama az önceki atlayışla kalp krizi geçirmeye yaklaşmış gibi hisseden Avery atılan yemi yutamayacak kadar güçsüzdü.

“Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?” O kadar şiddetle titriyordu ki kelimeler ağzından zorlukla çıkmıştı.

“Hayır.”

Avery’nin duymayı umduğu cevap bu değildi. “O halde çokukken izci değildin?”

“Gitmemiz gereken yere ulaşmamızı sağlayabilirim.”

“Arabaya mı?”

“Hayır. Suyu geçebileceğimiz bir yer bulmaya çalışmak çok zaman alır.”

“Bir telefon bulmamız gerek.” Sessizce sıcak bir banyo ile kuru kıyafetler diye ekledi Avery.

Ayak izlerini silme işini bitiren adam yaptığı işi kontrol etmek için bir adım geri giderek tatmin olmuş şekilde başını salladı.

“Telefon şart tabii,” diyerek yaklaştı adam. “Lanet olsun be-beğim, donuyorsun değil mi?”

“Sen donmuyor musun?” diyen Avery’yi kollarına alıp kuvvetli bir şekilde kollarını ovmaya başladı.

“Ben iyiyim. Damarlarımda buzlu su akıyor, yani bana söylediklerine göre öyleymiş.”

“Kim böyle bir şey söyler ki?”

“Kız kardeşim.”

“Yaa. Onun bilmesi gerekir.”

John Paul, “Hiç gücün kaldı mı?” diye sorarken bir yandan da silahını almak için onun cebine uzandı. Silah hafifçe nemlenmişti. Silahı kotunun arkasına sokup genç kadının cebinin fermuarını kapattı.

“Senin ne kadar varsa benim de o kadar var.”

“O halde koşmaya başla. Hemen ısınacaksın.”

“Hangi yöne?”

“Aşağı inmek için önce tırmanmalıyız.”

Avery etraflarını saran dağlara baktı. “Nehri takip etmek daha kolay olurdu ama Monk bunu tahmin eder.”

Genç kadın arkasını dönerek olabildiğince hızlı bir şekilde ağaçlara doğru koşmaya başladı. Her adımında ayak parmaklarının arasından su sızıyordu. Ayaklarının etrafında eriyen buz kütleleri varmış gibi hissetmek hiç hoş bir duygu değildi.

John Paul onun dayanma gücünden etkilenmişti. Ritmi yakaladıktan sonra bir kez olsun yavaşlamamıştı. Şikâyet et-

miyordu ve onun koluna da yapışmamıştı. Onun formda olduğunu biliyordu. Avery'nin vücuduna bir kez bakması, formunu koruduğunu anlamasına yetmişti. Ama şu anki kendinden emin ve istikrarlı ilerleyişinden, bu formun spor salonlarındaki haftada bir saatlik aerobik dersler veya evinin yakınlarındaki küçük bir spa sayesinde elde edilmediğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Önlerindeki küçük tatlı su kaynağını gören John Paul burada soluklanmak için durabileceklerini düşündü.

“Bir dakikalığına duralım.”

Şükürler olsun, şükürler olsun. “Devam etmek istemediğinden emin misin?”

Eğer evet deseydi, Avery ya gözyaşlarına boğulacağını ya da olduğu yerde yığılıp kalacağını düşündü. Yan tarafındaki yara, birileri kaburgalarının üzerine kızgın kor tutuyormuş gibi yanıyordu ve iki büklüm kıvrılıp çökmek için bütün gücünü harcıyordu.

Adamın nefes alıp verişinin bir nebze bile değişmediğini fark etti. Avery kramp girmesin diye bacaklarını esnettikten sonra yere yığıldı. Bir elini kullanarak temiz sudan kana kana içti.

Bir dakika sonra, “Sence bizi takip ediyor mudur?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle. Ama o akıntıda karşıya geçebileceği bir yer bulmak zorunda, yani biraz zamanımız var. Arabada neler olduğunu anlatsana.” Hâlâ onu yalnız bıraktığı için sessizce kendine lanetler yağdırıyordu.

Avery çimenlere oturarak sırtını bir ağaca yasladı. “Uyandığımda gitmiştin. Ben de seni takip etmeye karar verdim.”

Yanına oturan John Paul'un omzu onun kine sürtündü.

Avery, “Çok uzaklaşmadım,” diye itiraf etti. “Tam tepeyi tırmanmaya başlamıştım ki uzaktan bir çift araba farı gördüm. Dürüst olayım, neredeyse koşarak onu durdurmaya çalışacaktım ama şükürler olsun ki kendime geldim ve araba yaklaşına dek beklemeye karar verdim.”

“Ah,” diye fısıldadı John Paul. “Kendi ayağınla ona gidebilirdin ve...” Ama devam edemedi, başına gelebilecekleri düşünmek bile onu hasta ediyordu.

“Arabayı aşağıya park edip indi. Kolunun altında tüfeğiyle ve elinde bir fenerle arabanın saklı olduğu tepeye tırmandı. Sen saati götürmeden önce yerimizi tespit etmiş olmalı. Tabii ki onun Monk olduğunu biliyordum, o yüzden olduğum yerde gizlendim.”

“Sonra ne oldu?”

“Arabayı kontrol etti.”

“Yüzünü gördün mü?”

“Hayır. Eğer kıpırdasam görebilirdim ama ses çıkarmaktan korkuyordum ve adam orada olduğumu, onu izlediğimi anında anlar diye düşündüm. Arabanın kaputunu açıp içinden bir şey çıkardı ve yandaki küçük vadiye fırlattı. Yağmurluğunun kapüşonu çekiliydi, o yüzden yüzünü veya saç rengini göremedim ama boyu en az bir seksen beş vardı. Kaslı biriydi. tıknaz değildi. Bana vücut çalışan tipleri anımsattı.”

“Kılık değiştirmede uzmandır. FBI’ın şu an kullandığı da Noah’ın tanımı ama o da adamı çok net görememiş. Monk hakkında duyduklarıma göre bugün aynı odada olsalar Noah’ın farkına varacağından şüpheliyim.”

“Yalnız olup olmadığını bilmiyorum. Bir Land Rover kullanıyordu ama kapıyı açıp dışarı çıktığında arabanın iç lambası yanmadı ve çok uzağa park etti. Aracın içini göremiyordum. Sence kadın da onun yanında mıydı?”

“Bilmiyorum.”

“Yaptığı işte çok iyi, değil mi?” Sesi ümitsizlikle doluydu.

“Evet.”

“Orada uzun bir süre ayakta bekledi, belki beş dakika boyunca. Tek bir kasını bile kıpırdatmadı. Çok ürkütücüydü.”

“Büyük ihtimalle bir ses duyma umuduyla ormanı dinliyordu.”

“Benim gibi.”

“Evet.” John Paul kollarıyla sarıp onu kendine çekti. “Tanrı’ya şükür koşturmayla kalkmamışsın.”

“Cebimden silahımı çıkarmayı düşündüm ama o kadar yakınındaydım ki fermuarın sesini duyar diye endişelendim.”

“Eğer uyuyor olsaydın, Monk...”

O karamsar düşüncesini dile getiremeden Avery sözünü kesti. “Beni vurur muydu? Bak sana ne diyeceğim John Paul. Eğer beni bir daha arkada bırakırsan sana yapacağım şey de kesinlikle bu olacak.”

Sıcaklığından birazını çalmak istercesine ona yapışmış halde olduğundan bu tehdidin pek bir ağırlığı yoktu.

John Paul aksi bir sesle, “Seni bir daha asla bırakmayacağım,” diye söz verdi. “Zaten hiç bırakmamalıydım. Lanet olsun, sanırım işten fazla uzak kalmışım. İçgüdülerim berbat halde.”

Avery bu sözleri sindirdi. “Neden uzak kalmıştın? İşin tam olarak neydi John Paul?”

“Hadi tatlım. Gitmemiz gerek. Zaman geçiyor.”

Diğer bir deyişle, peşini bırak. Avery şimdilik konuyu kapatmaya ve daha sonra tekrar denemeye karar verdi. Ayağa kalktığında her yerinin ağrıdığını ve tutulduğunu fark etti. Bir hanımefendi gibi görünüp görünmediğine aldırmayarak homurdanıp gerindi.

“Neye ihtiyacım var, biliyor musun?”

“Yiyecek, kuru kıyafetler...”

“Evet, onlar da var. Ama asıl ihtiyacım olan yoga yapıp rahatlamak ve serbest çağrışım egzersizlerimi tekrarlamak.”

“Neyini yapmak?”

Adam doğru işitmediğinden emindi.

Genç kadın tekrarladı. “Parçaların beyninde sürüklenmesi ne izin verirsin ve sonra tam olarak rahatladığında her birini teker teker ele alıp analiz edersin. Ama bunu tam bir rahatlığa erişmeden yapamazsın.”

John Paul onun bacaklarını esnetmesini seyretti. "Peki tam bir rahatlığa nasıl erişirsin?"

"Hayalimde canlandırarak. Kendimi tam olarak özgür ve güvende hissettiğim bir yere giderim, yuva gibi bir yere. Bilirsin, kendi... mutlu yerime."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır."

John Paul bir kahkaha attı. "Bunun kulağa delice geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Avery buna cevap verirken dalga geçmiyordu. "Aileden geliyor."

Ellerini arkada kavuşturan genç kadın vücudunu iki yana bükte ve gevşetmek için elleriyle kollarını salladıktan sonra eskisinden daha yavaş olsa da aynı kararlılıkla koşmaya başladı. Bir kez daha John Paul arkasındaydı ve genç kadın nefes nefese kalana dek onu takip etti. Nehirden ayrıldıklarından beri tırmanmaya devam etmişlerdi ve şu âna dek hiçbir medeniyet izine rastlamamışlardı. Hangi cehennemdeydiler? Hâlâ Colorado'dalar mıydı?

Avery aniden durarak iki büklüm yere yığıldı ve birkaç derin nefes aldı. Sonra ellerini kalçalarına koyup yavaşça doğruldu.

"İyi misin?"

Neden bu adam soluk soluğa kalmıyordu? Nihayetinde insandı, değil mi? Avery ne olursa olsun şikâyet etmek için tek bir kelime bile sarf etmemeye karar verdi.

"Ağaçlardan önümü göremiyorum." Sesinin ciddiyetten uzak çıkmasını sağlamaya çalışmıştı. Neşeli çıkmasını sağlamak yapabileceğinin çok üzerindeydi.

John Paul anlayışlı bir sesle, "Dinlenmek ister misin?" diye sordu.

Papa Katolik miydi? Pikniklerde her zaman yağmur yağar mıydı? Lanet olsun ki evet, dinlenmek isterdi.

Zayıf bir sesle, "Hayır," dedi. Sonra gücünü toparlayıp, "Gidecek kadar iyiyim... tabii sen istemiyorsan..." dedi.

“Hayır. Devam edelim.”

Nefesini toplamak için bir dakika daha kazanmak amacıyla, “Hâlâ kuzeye doğru mu gidiyoruz?” diye sordu. Hava o kadar oksijen doluydu ki başının döndüğünü hissediyordu. “Yön duygumu kaybetmiş gibiyim. Güneş olsaydı...”

“Kuzeydoğuya doğru gidiyoruz.”

Bir adım ve sonra bir adım daha, dedi Avery kendi kendine. Sabit ol. Hadi Delaney, tempoyu yakala. Zaman geçiyor. Kes sızlanmayı.

Ormanda koşmaya başladığında bir yandan içinden psikolojik dırdırını sürdürüyordu. Tenine yapışmış vıcık vıcık iç çamaşırını veya yürüyüş botlarında en az yarım kilo çamur taşıdığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu.

Üzerinden atlamayı denediği ölü dala takıldığında John Paul tutmasaydı kafa üstü yere düşecekti. Arazi daha dik ve tehlikeli bir hal almıştı. Koşmaya devam ettikçe baldırlarındaki kaslar yanmaya başlamıştı ve nihayet ağaçlık bölgeyi geçtiklerinde yavaşlamak zorunda kaldılar.

Avery aniden durdu. Dağın yanında çıkıntı oluşturan büyük bir kayaya gelmişlerdi. Önlerinde muhteşem manzarası olan alçak tepeler seriliydi. Yüksek dalları cennete uzanıyormuş gibi görünen yüzlerce ağacın arasında yemyeşil gür çayır- lar bulunuyordu. Her şey çok yeşil, çok canlıydı. Ve etrafta hiç kimse yoktu. İnsanlar bu cennet gibi yere akın ediyor olmalıydı, değil mi? Madem öyle nereye saklanmışlardı?

“Harika bir manzara, değil mi?”

“Ya yaaa, harika,” diye homurdandı adam.

Çaresizce olumlu kalmaya çalışan Avery, “Hep bardağın boş tarafını mı görürsün?” diye sordu. “En azından takdir edemez misin—”

John Paul onun sözünü kesti. “Nerede olduğumuzun farkında mısın? Medeniyete dönmemiz birkaç günümüzü alacak.” Bir yol görme umuduyla altlarında uzanan araziye göz-

leriyle tarayan John Paul hiçbir iz bulamadı. Ama en azından konumlarını saptamıştı.

“O kadar zamanımız yok,” dedi Avery. Omuzları çökmüş bir halde etrafına baktığında gördüğü güzelliğin tehditkâr bir hal aldığını hissetti ve içinde bulundukları çıkmaz kafasına dank etti. Daha umutsuz bir durumda olabilirler miydi? Ağlamak istiyordu ama bu duyguya teslim olmadı. Kes sızlanmayı, dedi kendi kendine. “Her şey yoluna girecek.”

“Öyle mi? Böyle düşünmeni sağlayan ne?”

Cevap vermeden önce Avery’nin bir dakika düşünmesi gerekti. “Çünkü mola veriyoruz.”

Ve işte tam o an yine yağmur yağmaya başladı.

ANNE, CARRIE'NİN TANIDIĞI en hırslı, en sabit fikirli insanlardan biriydi. Kadının yardımcı olmayacağından emindi ama bu konuda yanıldığı kanıtlanmıştı. Anne kendisinden bile çok fayda sağlamıştı. Çarşafı birbirene bağlama işini bitirdikten sonra duvarda onlara yardım etmişti. Kadının şaşırtıcı bir diyet vardı ve çok çalışkandı. Espri anlayışından yoksundu ama ortada gülünecek bir şey de yoktu zaten, değil mi? Anne'in kutsal evliliği tartışılmadığı sürece kadın burada olmak-tan neredeyse memnun gibiydi.

Omuz omuza onlarla çalışmasının yanı sıra direktifleri veren de oydu. Şömine süngüsüyle alçıpanda büyük bir delik açmak neredeyse hiç zamanlarını almadı. İzolasyonu parçalamak pis bir iş olsa da taşması zor değildi. Döküntüleri bir çuvala doldurdular. Şanslarına kırdıkları bölgede boru veya elektrik kablosu döşeli değildi. Daha sonra kaplama malzemesini mutfak bıçaklarıyla kestiler.

Sonra da sıra tahtalara geldi. Bu gerçekten zorlu bir işti. Başparmağı kanamaya başlayan Carrie mola vermek zorunda kaldı. Anne cımbızıyla kıymıkları çıkarıp yara bandı takarken Sara çalışmaya devam etti.

Sabaha karşı saat üçte hepsi yorgunluktan tükenmişti.

Sara ile Carrie'nin bütün parmaklarında yarabandı takılıydı. Anne ise hâlâ modaya uygun görünüyordu. Tırnakları bile kırılmamıştı.

Sara, "Çarşaf bağlama işi nasıl gidiyor?" diye sordu. Çizgili bluzunun kollarını dirseklerine kadar sıyırıp kendini sandalyeye bıraktı.

"Kullanıma hazır," dedi Anne. Sara'nın önüne bir kâse domates çorbası bırakarak Carrie'nin tabağını doldurmak üzere ocağın yanına gitti.

"Ben yiyemeyecek kadar yorgunum," dedi Carrie.

Anne onun kâsesini de masaya koyarken, "Gücünü korumaya ihtiyacın var," dedi.

Sara, Anne'in cebinden iki tane ilaç tableti çıkardığını fark etti. Kadın onlara sırtını dönerek bir bardak suyla beraber ilaçları yuttu.

Sara, "Ne ilacı aldın?" diye sordu.

Anne, "Ah, hiçbir şey," diyerek Carrie'nin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Aspirin mi?" diye sordu Carrie.

Anne, "Evet," diye cevap verince Sara başını iki yana salladı.

"Aspirin değildi. Bunların rengi pembeydi."

Anne, "İyi gözlemcisin," dedi. "Mide bulantısı için reçeteli ilaçlarım. Uzun soluklu bir hastalığı yeni atlattım."

Carrie sohbeti yarı dinler haldeydi. Masaya koyduğu dirseğine başını yaslamıştı. Yemek kurallarını umursayamayacak kadar bitap haldeydi.

Sara, "Ne tür bir hastalık?" diye sorarken bir yandan da kaşığıyla çorbayı karıştırıyordu.

Anne, "Önemli bir şey değil," dedi. "Yaklaşık on sekiz ay önce küçücük bir şişkinlik buldum ve bundan Eric'e bahsettim. O da benimle birlikte doktora geldi. Sonuçta büyütülecek bir mesele olmadığı ortaya çıktı."

Carrie, "Şükürler olsun," dedi.

Sara, Anne'in gözlerini takip ediyordu. "Bu küçük şişkinliği nerede buldun?"

"Sağ göğsümde. Biyopsi yaptırdıktan sonra hayatıma devam ettim. Dediğim gibi önemli bir şey değildi."

Sara, "Yani kötü huylu değildi," dedi.

Carrie, kadının konuyu neden deştığını merak ediyordu. Anne her şeyin yolunda olduğunu söylememiş miydi şimdi? Carrie'ye göre Sara başkalarının işine burnunu sokuyordu şu an.

Carrie, "Daha şimdi demedi mi..." diye söze başladı.

Sara yüzüne bakmaksızın masanın altından Carrie'yi dürttü. "Ama kötü huylu değildi, öyle mi?" diye sorusunu tekrarladı.

Anne cevap verirken bakışlarını çorbasına dikti. "Sadece azıcık."

Carrie doğruldu. "Doktorlar böyle mi söylediy?"

"Hadi ama, doktorların nasıl olduklarını bilirsiniz," dedi Anne. "Hemen alarma geçerler. Eric onların sadece bir sürü ameliyat yapıp sayısız prosedür uygularlarsa para kazanabileceklerini söyledi. Hem de hiç gerek yokken."

Carrie önce Sara'ya baktı ve "Ameliyat mı önerdiler?" diye sordu.

"Tabii ki ama Eric önereceklerini söylemişti zaten ve haklı çıktı. Göğsümün tamamını aldırma beni ikna edebileceklerini sandılar. Bunun sigorta primlerimizi nasıl etkileyeceğini düşünabiliyor musunuz?"

"Hayır, nasıl etkiler?" diye sordu Sara.

"Prim ödemelerimiz uzaya fırlardı. Ayrıca sigorta şirketi bu küçük operasyonun parasını ödemezdi zaten."

Göğüs aldırma küçük bir operasyon muydu yani? Carrie konuşamayacak kadar şaşkıındı. Kaşığını eline alıp çorbasını içiyormuş gibi yaptı.

"Eric nakit fazlamızla harika yatırımlar yaptı. Çok akıllı biridir. Çok güzel ve sağlam yatırımlardı, bunlardan bahsettiğimde tabii ki ben de onayladım."

Sara, "Yatırımları yaptıktan sonra mı bahsetti sana?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Her şeyde tam yetkisi var. Demek istediğim şirkette eş ortağım."

Carrie ve Sara, Anne'in sırtının dikleştiğini görebiliyorlardı. Kadın savunmaya geçmişti. Sara çorbasından bir yudum alarak, "Akşam yemeği için iyi bir seçim Anne," dedi. "Domates çorbasına bayılırım."

Anne gülümsedi. "Ben de."

"Peki neden sigorta şirketinin ödeme yapmayacağını düşünüyorsunuz?"

Anne, "Önceden var olan şartlardan dolayı," diye açıkladı. Eski sigorta poliçemizin süresi dolmuştu ve Eric'in çok daha makul bir fiyata bulduğu yeni şirketin poliçesi otuz gün geçmeden başlamıyordu. Biyopsiyi o ara dönemde yaptırdığım için adamlar önceden var olan bir durum diyebilirlerdi. Eric beklememi söylemişti ama ben aptal gibi endişelenmiştim. Aslında operasyonu ödeyecek paramız da vardı," diye aceleyle ekledi. "Tabii gerekli olduğuna inansaydık. Kocam internetten bir sürü araştırma yaptı ve alternatif yolları denemeye karar verdik. Çorbanı soğuyor Carrie."

Carrie, "Bununla ilgili—" diye söze başladı. Sara masanın altından ona bir tekme attı.

"Evet?" diye sordu Anne. Bakışlarına gardını almış ifade geri gelmişti.

"Kraker var mı?"

"Hayır, korkarım yok."

Sara, "Eric'e sahip olduğun için çok şanslısın," dedi.

İçtiği çorba boğazına kaçan Carrie, "Evet," diye yalan söyledi. "Onun da seninle spaya gelememesi çok üzücü."

"Onu ikna etmeye çalıştım. Bir haftalık tatili bana doğum günü sürprizi olarak hediye etti. Rahatlamamı ve dinlenmemi istedi, eve geri döndüğümde ne yapmamız gerektiğini öğren-

mek için tekrar doktorlara gidecektik. Ben bütün bunların ne kadara mal olacağı konusunda endişeliydim ama Eric beni dinlemedi. İyileşmem için son kuruşumuza kadar bütün paramızı harcamamız gerekse bile bunu yapacağımızı söyledi.”

Lanet olası pislik herif, diye düşündü Carrie. Adam, Anne’i başından atıyordu ve kadın belki de şokun etkisiyle gerçeği kabullenemediğinden sevgi dolu bir koca profili çiziyordu.

Sara, “Şafak sökmeden yola koyulmalıyız,” diyerek Carrie’nin düşüncelerini böldü.

“Ellerim yara bere dolu, seninkiler de öyle. Çarşaflara tutunup aşağı inmek...”

“Başarabiliriz.”

Carrie, “Anne, hiç spor kıyafeti getirdin mi?” diye sordu. “Ayağındaki bu terliklerle veya topuklularla dağın yamacından aşağı inemezsin.”

“Hayır, getirmedim.”

“Sara ile üzerine uyacak bir şeyler ayarlarız,” dedi Carrie

Anne’e karşı olan tutumu radikal bir değişime uğramıştı. İçinde onu koruma isteği vardı ve kadının medeniyete ulaşana dek şu anki her şeyi reddeden tavrını sürdüreceğini düşünüyordu.

Anne’e bakarak, “Neden bize yanımıza almak için yiyecek bir şeyler hazırlamıyorsun?” diye sordu. “Ve bir ilkyardım seti.”

Sara, “Benim bel çantamı kullanabilirsin,” dedi. “Odamdaki konsolun üzerinde ama üst kata gidip onu alacak enerjim yok.”

“Ah, ben gidip getiririm. Faydalı olmaya bayılırım. O bulışıklara dokunmayın,” diye emreden Anne telaşla mutfağın dışına yönelmişti bile. “Ben sonra yıkarım.”

Anne duyamayacak kadar uzaklaştığı an Sara, “O herif şerefsiz adinin teki,” diye fısıldadı.

Carrie başıyla onayladı. “Şimdi buradan canlı çıkmayı istemek için bir sebebimiz daha var. O pislik herifi öldüreceğim.”

Sara başıyla onayladı. “Sen silahı tut, tetiği ben çekerim.”

22

BİR KÜKREME SESİ vardı ve bu bir insana ait olamazdı. Avery koşarak John Paul'ün yanına geldi. Yirmi dakika dinlenebileceğinin sözünü veren adam çıkıntılı bir kayanın altında bir sığınak bulmuştu. Zemin kuruydu ve alan bacaklarını uzatıp esnetebileceği kadar genişti.

Avery bir mağara bulmalarını önermişti. John Paul içerisini paylaşacakları dağ aslanı veya ayı gibi beklenmedik misafirler istemediğinden bunu reddetmişti.

Genç kadın ateş yakmalarını teklif etmiş ama adam bunu da reddetmişti. Duman kilometrelerce uzaktan görülebilirdi.

Avery kükremeyi tekrar duydu. Bu kez ses daha yakından gelmiş gibiydi. John Paul'ü dürterek, "Bunu duyuyor musun?" diye fısıldadı.

"Hı-hı."

Adamın sesi yarı uykuda gibi çıkmıştı. Üst üste attığı uzun ve kaslı bacaklarıyla John Paul, sırtını kayaya yaslamış oturur pozisyondaydı. Bir kolunu genç kadına dolayıp ona rahatlatmasını söyledi.

Avery'nin başı adamın omzundaydı ve ara sıra John Paul'ün çenesi kafasını okşuyordu. Adamın şefkat mi gösterdi-

ğine yoksa sakalı hafiften çıktığı için teninin mi kaşındığına karar verememişti.

Altlarında bir yerden bir kükreme sesi daha duyuldu. Genç kadın hemen tepki vererek gerildi. Sonra bir şeyin yine kükrediğini duyduğunu sandı. Tanrı aşkına, neydi bu? Ayı mı? Dağ aslanı mı? Ne?

John Paul'un eli yanına koyduğu silahının kabzasındaydı.

Derin bir nefes alan Avery ne kadar rahatsız bir durumda olduğunu düşünmemeye çalıştı. Olumlu düşün, dedi kendi kendine. Bardağın dolu tarafından bak. İyimser ol.

Ah, Tanrım, burada öleceğiz. Sonra derin bir iç geçirdi. İyimser olmak için bu kadarı fazlaydı. John Paul onun ürpermesini hissetmiş olacak ki kolunu okşamaya başladı. Avery bunun tatlı bir hareket olduğunu düşündü. Gerçekten rahatlamaya çalışıyordu ama endişe zihninde girdaplar oluşmasına yol açıyordu. İnsanın vücudu dinlenemeyecek kadar yorgun olabilir miydi? Oturdıkları zaman kendinden geçip yığılmaya çok yakın halde olduğunun bilincindeydi ve tekrar koşmak istiyorsa dinlenmek zorunda olduğunu biliyordu.

Carrie ve diğerleriyle ilgili ne yapacaklardı? John Paul haklı mıydı? Çoktan ölmüşler miydi?

Bu düşünceleri bir kenara itmek için kendini zorlayıp tekrar rahatlamaya çalıştı. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyor ve ayak parmakları zonkluyordu. Botlarını çıkarmak istediye de John Paul onu durdurmuştu. Ayaklarının ıslak botların sıcaklığında kalması gerekiyordu ve kramplardan kurtulmak için tek yapması gereken yürüyerek rahatlamaktı. Tam bir otorite gibi konuşmuştu ve Avery onun donanmadayken hayatta kalma eğitimi aldığını bildiğinden John Paul'e boyun eğmişti. Zaten tartışamayacak kadar bitkindi.

Avery ne olursa olsun teyzesine veya John Paul gibi kötümser ve alaycı birine dönüşmemeye kararlıydı. Yağmur başlayıp John Paul onun mola verme isteğiyle dalga geçtiğinde, Avery

beraberinde puslu bir sis getiren yağmurun harika, yumuşak bir çiseleme olduğunda ısrar etmişti. Evet, aynen böyle söylemişti. Gülümsemişti de. Sonra çiseleme sağanağa dönüşmüştü. Ve Avery hâlâ iyimser yaklaşımını korumaya çalışıyordu. Daha fazla ne olabilirdi? Zaten ıslanmışlardı.

Ve işte sağanak tam o anda golf topu büyüklüğünde dolu-ya dönüşmüş, ağaçların korumasına ulaşmak için koşarlarken vücutlarına saldıırıcasına çarpmıştı.

Hışırta sesleri Avery'yi içinde bulunduğu âna geri döndürdü. Adam da sesi duymuş muydu? Başını onun omzundan kaldırarak daha iyi duymak için kulak kabarttı. Yağmur devam ederken gri ışık huzmeleri dalların arasından süzülüyordu.

John Paul'un kapalı gözleri yavaşça açıldı. Bakışları birbirine kenetlendi. Avery yanında o olduğu için şükrediyordu. Kendini güvende hissediyordu. Bu kâbusu tek başına yaşamak zorunda değildi ve adamın gücüyle umut bularak rahatlıyordu.

"İsterdim ki..." Avery cümleinin kalanını tamamlayamadı, onun yardımını ne kadar takdir ettiğini ona söyleyemedi. Bakışları adamın ağzına sabitlenmişti.

"Evet, ben de."

Sonrasında öpücüğü kimin başlattığından emin olamadı Avery. Ona doğru eğildiğini biliyordu ve adam da başını eğerek ona yaklaşmıştı. Yoksa John Paul'ü kendine çekmişti de sadece ona ayak mı uydurmuştu? Hatırlayamıyordu. Tek bildiği dudakları... birleşmişti.

Ve ah, harika bir histi bu. Avery'ninkine kapanmış olan ağız sıcacıktı ve bu adam bir kadının savunma duvarlarını nasıl yıkacağını çok iyi biliyordu. Çok daha fazlasını istemesine sebep olmuştu. Aynı anda hem nazik ve verici hem de sert ve talepkârdı. Eliyle genç kadının çenesini kavrayıp ağzını ona açmasını istediğini hafifçe bastırarak belli etti.

Avery onun kucağına kıvrılarak kollarını boynuna doladı. John Paul onu okşamaya başladığında, kemikleri jöle gibi eri-

yen Avery bütün sınırları kaldırdı. Adamın diliyle içinde vahşi duyguların uyandığını hisseden Avery daha cesur davranmak istediğinin bilincindeydi.

Dokunuşunun sıcaklığı bütün vücudunda bir akım oluştu. John Paul öpücüğü sonlandırdığında Avery onun ellerinin tişörtünün altında olduğunu fark etti. Parmaklarının altındaki kalbin nasıl hızlı attığını hissedebildiğinden adam da öpücükten onun kendisi kadar etkilendiğini biliyordu.

Kucağından kalkıp kurtulmak istese de John Paul buna izin vermedi. Onu sımsıkı sararak omzuna yaslaması için basını nazikçe itti. Boğuk seksi bir sesle, “Şu an ne iyi olurdu, biliyor musun?” diye sordu.

Avery hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu. Dudaklarında adamın tadı duruyor, zihninde o güçlü öpücüğün her saniyesini tekrar yaşıyordu.

Soru birden kafasına dank etti. “Tanrı aşkına, John Paul.”

“Ne?”

“Sevişmek istiyorsun.”

Sanki duyduklarını düşünürmüş gibi John Paul uzun bir süre cevap vermedi. “Tamam, evet. Sanırım o da iyi olurdu. Tatlım, eğer teklif ediyorsan seni geri çevirmem.” Avery’nin ona bakmadığını bildiğinden rahatlıkla gülümseyebilmişti. “Ama asıl istediğim bir çizburger.”

Avery’nin başı aniden yukarı kalktı. John Paul çenesini son anda kurtarabildi. “Ne?”

“Şu an bir çizburger çok iyi giderdi bence. Ve kızarmış patatesle bira,” diye ekledi.

“Çalılar sana yetmedi mi?”

Adam bir kahkaha attı. “Onlar çalı değildi. Sana verdiklerim yenilebilir yapraklar ve böğürtlendi. Bize enerji verecekler,” diye ekledi. “Ama yine de çizburger istiyorum. Kayınbira-derim zararlı abur cubur bağımlısı olduğumu söylüyor.”

“Gerçekten yemek mi düşünüyordun?”

Adam sırtıttı. "Evet ama sevişmeyi bu kadar çok istiyorsan sana ayak uydurabilirim."

"Sevişmek istemiyorum."

"İsteddiğini kendin söyledin."

Çileden çıkmak üzere olan Avery, "Hayır, söylemedim," dedi.

"Ve beni öptün. Ben de sandım ki..."

"Ah, Tanrı aşkına."

"Ellerini benden uzak tutamadığın belli tatlım."

Aşk ve nefretin bu kadar yakın duygular olmasına şaşmamak gerekirdi. Şu an onu boğmak istiyordu. John Paul onu kıvrandırmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu.

Avery son sözü söyleyen kişi olma isteğiyle, "Sadece anlamsız bir öpücüktü," dedi.

"O zaman neden her yanını ateş bastı ve bu kadar rahatsız oldun?"

"Olmadım."

"Yalancı."

Sadece John Paul böyle bir aşağılama kelimesini okşar gibi söyleyebilirdi. "Peki seni ateş bastı mı ya da rahatsız etti mi?"

"Lanet olsun, hayır."

Avery bir kahkaha attı. "Şimdi kim yalan söylüyor?"

"Bir operasyonda ilk kural olabildiğince az yalan söylemektir. Şimdi dinlenmeye çalış. On dakika sonra hareket ediyoruz."

Rahatlamadığı sürece dinlenmesine olanak yoktu ve bunu yapmasının tek bir yolu vardı. John Paul'den uzaklaşarak yoga hocasından öğrendiği lotus pozisyonunu almak için ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde dizlerine koydu, sırtını dikleştirdi ve gözlerini kapattı. Zihninden geçen düşünceleri ve ormandan gelen sesleri engellemek için kendini zorlayıp derin, arındırıcı soluklar alarak nefesine odaklandı. Kaslarının gevşediğini hissedene dek aradan beş dakika geçmişti.

“Ne yapıyorsun?”

Adamın sorusu bütün konsantrasyonunu bozdu. “Rahatla-
ma egzersizi yapıyorum.”

“Yoga mı?”

“Bir tür. Zihnimi temizlerim sonra da...”

“Sonra ne?”

Avery içini çekti. Eve giderim, diye düşündü. Hayalimdeki
mükemmel eve. “Mutlu yerime giderim. Tamam mı?”

John Paul bu kez gülmedi. “Gerçekten mi? Yani bu konuda
ciddiydin, öyle mi? Şaka yaptığını sanmıştım.”

“Kendimi iyi hissettiren bir yer canlandırırım gözümde.
Bir veranda. Ve kendimi salıncakta otururken görürüm. Arka
bahçede akan suyu duyarım ve leylakların kokusunu alırım.
Bu çok... rahatlarıcı ve zihnimi özgür bırakmamı sağlıyor. Son-
ra topladığım verileri filtrelemeye başlarım.”

John Paul kelimeleri uzatarak, “İşe yarasın yeter,” dedi.

Anlamıyordu ve adamın anlamasını zaten beklemiyordu.
Tekrar gözlerini kapatıp adamı yok sayarak nefesine odaklandı.

Birkaç dakika geçtikten sonra bulmacanın parçalarını bir
araya getirmeye başlamıştı. Tuhaf olan ise John Paul’un söyle-
diği bir şeyin zihninde dönüp durmasıydı.

“Ne demek istedin?” diye sordu birden.

“Ne hakkında?”

Avery bacaklarını esneterek ona döndü. “Bir operasyonda
ilk kuralın yalan söylememek olduğu konusunda.”

“Hayır, ben olabildiğince az yalan söylemek dedim.”

“Evet, ben de onu diyorum. Neden böyle bir kural var?”

“Yalanlar geri dönebilir... seni tuzağa düşürebilir. Bu yüz-
den...”

Avery cümleyi tamamladı. “Bu yüzden eğer küçük önemsiz
şeylerde gerçeğe bağlı kalırsan tuzağa düşmezsin. Ah, aman
Tanrım, tabii ya.”

Aniden oyuncakçı dükkânındaki bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. Ceketinin cebini açıp sırlıslıkla almış haritayı çıkardı.

"Ne kadar aptalım. Monk gazetede o mülkle ilgili bir yazı okumuş ve Carrie onları nereye götürdüğünü sorunca aklına bu isim gelmiş olabilirdi. Adamın yalan söylediğini varsaydım. Neden söylemesindi ki? Kalan her şeyle ilgili yalan söylemişti ama ya bu konuda doğruyu söylediye John Paul?"

Kadının bir şeyler gevelemesi John Paul'ü endişelendirmişti. "Açık hava sarhoşu mu oldun sen?"

Avery gülümsedi. "Evet. Ama yine de gayet mantıklı."

"Ne söylemeye çalışıyorsun bana?"

"Sanırım Carrie'nin ve diğer kadınların nerede olduklarını biliyorum."

Duydukları adamın bütün dikkatini ona vermesine sebep oldu. "Bildiğini mi sanıyorsun? Nasıl?"

"Carrie, Monk'un onu nereye götürdüğünü bana söyledi."

Adam bir gözünü kısarak, "Ve bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Beni duymadın mı? Yalan söylediğini sanmıştım. Teyzemin telesekreterime mesaj bıraktığını sana söylemiştim ve o mesajı sildim, Cannon'a sorduğum soruyu duymuştun değil mi?"

"Ona su tesisatında bir sorun olup olmadığını sorduğunu duydum."

"Ve Cannon da hayır dedi, Ütopya'da yokmuş. Ona Ütopya'nın dağda bir evi olup olmadığını da sordum."

John Paul başıyla onayladı. "Cevabının hayır olduğunu hatırlıyorum."

"Hayır dediği için evle ilgili başka soru sormadım. Carrie oradan dağ evi diye bahsetmişti. Monk'un söylediği her şeyin yalan olduğunu varsaymıştım. Ama ya değilse?"

"Neden gidecekleri yerle ilgili doğruyu söylediğini düşünüyorsun?"

"Sen dedin ya. Mecbur değilsen neden yalan söyleyesin?"

Yalanlar sana geri döner,” diyerek sözlerini tekrarladı. “Monk onu zaten eline geçirmişti, değil mi? Ve ona adını söylemişti. Büyük ihtimalle Carrie olan bitenin farkına varmadan uysalca denileni yapıyordu. Ve Monk’a beni aradığını söylediğinden şüpheliyim. Bunun için ortada bir sebep yoktu.”

“Eğer Monk nereye gittikleri konusunda doğruyu söylediyse, onu bir an için bile gözünün önünden ayırmazdı.”

“Kadınlar tuvaletine giremezdi ama. Ve Carrie’nin cep telefonlarından birinin yanında olduğunu bilmiyor olabilirdi.”

“Telefonlarından biri mi?”

Avery başıyla onayladı. “Yanında her zaman iki tane taşır. Carrie işkoliktir ve şarjının bitmesi onu deli eder. Zaten birini iş için, birini şahsi görüşmeleri için kullanır.”

“Yedek bir pil taşıması yeterli olurdu.”

“Onu da taşıyor. Eee, ne düşünüyorsun?”

“Gerçeği mi? Bence doğru yoldasın.”

“Hayır. Sadece verileri analiz ediyorum ve doğru olma ihtimalim en az yüzde elli. Bence bunu kontrol etmeliyiz.”

“Evin nerede olduğunu biliyor musun?”

John Paul haritayı açarken Avery de McDonalds’ta onunla oturan yaşlı beyefendiden bahsetti.

“Evet, daire içine aldığı yeri görüyorum.”

Genç kadın evin sahibi olmak için birbiriyle kavga eden çifti de anlattı. “Hâkimin yakın bir tarihte çiftin hangisinin evin sahibi olacağına karar vermesi gerekiyormuş. Adam evin haftalardır boş olduğunu da söylemişti.”

John Paul yavaşça başını sallayıp onayladı. “Tamam, bakmaya değer. Mola bitti. Hareket zamanı.”

“Bir telefon bulmamız lazım. İlk yapmamız gereken şey bu.”

“Hayır,” diye fısıldadı adam. “İlk yapmamız gereken şey hayatta kalmak ki bir telefon bulabilelim.”

Ve John Paul bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyordu.

23

ÜÇ KADIN NİHAYET gitmek için hazır olduklarında, korkudan kıpırdayamaz halde kalakalmışlardı.

Saat sabahın dördüydü ve tahminlerine göre şafak sökmeden iki saatleri vardı. Mutfak masasını etrafında toplanmış, ormana hazırlık amacıyla kat kat giydikleri kıyafetlerin içinde gece havasına karşı onlara güç kazandıracak sıcak çaylarını içiyorlardı. Kiler duvarındaki delikten mutfağın içine buz gibi bir rüzgâr esiyordu.

"Ya Monk etrafa tuzak kablolar veya ona benzer bir şeyler döşediyse?" diye sordu Carrie. "O zaman ne yapacağız? Karanlıkta onları görmeyeceğiz."

Bu ihtimali düşünerek endişelenirlerken Sara, "Adamın dağın bu tarafına tırmanmakla zaman kaybettiğini sanmıyorum," dedi. "Bizi evin içine sımsıkı hapsettiğini düşündüğünden eminim."

Carrie korkudan titriyordu. "Dinleyin," diye fısıldadı. "Eğer başaramazsam..."

Sara, "Böyle konuşma. Hepimiz başaracağız," dedi ama sesi ikna edicilikten uzaktı.

Carrie, "Bitirmeme izin verin," diye ısrar etti. "Eğer ölürsem ikinizin polisi arayıp Avery'yi korumalarını sağlayacağı-

nıza söz vermenizi istiyorum. Kocamı da arayın," diye ekledi. "Tony, Avery'yi güvende tutmak için..." Sesi bir hıçkırıyla bölündüğünden devam edemedi.

Sara, "Tek seferde tek soruna odaklanalım," diye önerdi.

"Doğru," dedi Anne. "İpten aşağı inmeye konsantre olalım."

Carrie başıyla onayladı. "Evet, doğru." Çay fincanını eliyle iterek ayağa kalktı. "Gitmemiz lazım. Daha fazla oyalanmayalım."

Anne, Carrie'nin elini tuttu. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Gülümseyen Carrie onun elini sıktı. Eyvah. Anne'in gözlerine yine o cam gibi bakış hâkim olmuştu. Kesin ağrı kesici ilaçlarından birini almıştı. Carrie üst katları ararken Anne'in banyo dolabındaki ilaç şişelerini görmüştü. Dolapta küçük bir eczane açacak kadar ilaç vardı.

"İlaçlarını ceketinin cebine koymayı unutmadın, değil mi?" diye sordu Carrie.

"Evet, tabii ki unutmadım."

"Bazılarını cebime koyabilirim."

Anne, "Hiç gerek yok," diyerek onu temin etti.

"Peki ya mektuplar?" diye sordu Sara Carrie'ye. "Onları yanına aldın mı?"

"Evet, aldım."

Sara, "Tamam o zaman," dedi. "Hadi yapalım."

Önce Sara'nın gitmesine karar vermişlerdi. Çarşaflardan oluşan ipin bir ucu kiler kapısından geçme ihtimali olmayan mutfak masasına bağlanmış olsa da Sara yere inene kadar Carrie ile Anne yine de ipi tutacaklardı. Anne inerken tutunabilmeleri için çarşafı otuzar santim arayla düğüm atmıştı.

İkinci olarak Carrie inecekti çünkü Anne en hafifleri olduğunu ve çarşaf masadan koparsa aşağı inme şansı en yüksek olanın kendisi olduğunu savunmuştu.

Carrie en son inmek istese de Anne bunu duymak bile istememişti. "Eğer ip beni taşımazsa veya düşersem Sara veya sen

belki beni yakalayabilirsiniz ama ben ikinizi de yakalayamam. Son giden ben olmalıyım.”

“Ah, Tanrım, düşmeyi aklına getirme. Çok sağlam bir ip yaptım Anne. Dayanacaktır.”

“Evet, hepimiz gayet iyi olacağız.”

Anne insanı şoka sokacak kadar keyifli bir sesle konuşmuştu. Yine keçileri mi kaçıırıyordu yoksa bunun sorumlusu ağrı kesici ilaçlar mıydı?

Sara kilere ilk giden oldu. İpi alıp belinin etrafına dolayarak bağlarken Carrie ile Anne onu izlediler. “Umarım ip yeterince uzundur.”

Sara dizlerinin üzerine çökerek deliğe doğru gitti. Carrie, “Karnının üzerine uzan,” diye fısıldadı. “Ve yavaşça git, ayakların önde olsun.”

Anne, “Cebine el fenerini koydun mu?” diye sordu.

“Evet.”

Carrie yere oturup ayaklarıyla yandaki tahtalara dayandı. Anne ipi tutmaya yardım etmek için arkasında duruyordu. Carrie, Sara’nın aşağı asla ulaşamayacağını düşündüğü an ip boşaldı. Carrie sırtüstü Anne’e doğru düştü. Dengesini sağlayıp derin bir nefes aldı ve “Sanırım benim sıram,” dedi.

Karnının üzerine yatarak çıkışa doğru geriledi.

“Bekle,” diye fısıldadı Anne. Carrie’nin ceketini kavrayıp cebine ince bir zarf koydu ve fermuarını kapattı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sen aramızdaki en güçlü olansın ve Sara ile ben başaramazsak emin olmanı isterim ki...”

“Evet?” diye devam etmesini istedi Carrie. “Hadi. Ne?”

“Sadece emin ol. Git şimdi.”

Carrie tartışarak zaman kaybetmedi. Evden uzaklaştıklarında Anne’in ne demek istediğini öğrenirdi nasıl olsa.

Elleri yara bere içinde kanıyordu ve ağlayamayacak kadar korkmuştu. Yavaşça kendini aşağı doğru indirdi.

Anne yardım etmek istedi ama daha iyi kavrayabilmek için ipe asıldığında neredeyse delikten kafa üstü ilk çıkan o olacaktı.

Carrie yere ulaşmayı başardı.

İp boşalınca Anne geriye düştü. Hemen doğrulup iki kaddını görmeye çalışarak aşağı baktı. Bir an için ellerinin ve dizlerinin üzerinde kalıp aşağıdan gelen ve onu çağıran hafif sesleri dinledi.

Sonra ipi yukarı çekti. Delikten geri çekildi. "Üç kör fare, üç kör fare," diye şarkı söylemeye başladı. "Bak nasıl koşuyorlar, bak nasıl koşuyorlar..."

Ayağa kalkıp ödünç aldığı eşofman altındaki tozu silkeleyerek mutfığa doğru yürüdü. "Bak nasıl koşuyorlar..." Çok tuhaftı, melodi zihninde belirmişti ve bir türlü yok olmuyordu. Eric ile asla çocuk sahibi olmamaya karar vermişlerdi ama şimdi bu aptal çocuk ninnisini söylüyordu işte. Bunu ona babası söylerdi. Devamı nasıldı? Çiftçinin karısının ardından koştular, o da kafalarını kesti bıçakla mıydı yoksa çiftçinin karısının ardından koştular mıydı? Peki ninninin geri kalanını neden hatırlayamıyordu?

"Üç kör fare," diye yumuşak bir tonda şarkıyı söylemeye devam edip diz çöktü ve çarşafın düğümlerini çözmeye çalıştı. Tırnağını kırabileceğini fark ederek ayağa kalktı ve Carrie'nin alt kata indirdiği makası almak için bankoya giderek çarşafın masa bacağına bağlı olan kısmını kesti.

"Üç kör fare." Tekrar ayağa kalkıp ılık çayından bir yudum almak için duraksadı ve Carrie ile Sara'nın endişeyle aşağı inmesini beklediklerini bildiğinden kilere gidip çarşaftan yaptığı ipi aşağı attı. Tek çıkış yolundan attığı için bunu yanlış anlamaları mümkün değildi. Aşağıdakilerden birinin ağladığını duyduğunda, daha duyarlı gibi görüldüğünden bunun Sara olduğunu düşündü.

"Üç kör fare. Tanrım, bu aptal melodiyi aklımdan çıkaramıyorum," diyerek kilerin kapısını kapattı. Mutfığın dağınıklığı-

nın farkına vararak evyeyi sıcak köpüklü suyla doldurup bulaşıkları yıkadı. Bitirdiğinde masayı ve sandalyeleri düzeltti, her sandalyenin önüne temiz matlar yerleştirdi ve sonra mumları üfleyerek söndürüp merdivenlere yöneldi.

Kendini çok yaşlı, çok yorgun ve bezgin hissediyordu. İyi ve uzun bir uyku bunu geçirir, diye düşündü. Ama yapılması gerekenler öncelikliydi. Bu berbat görünüşüyle ilgili bir şeyler yapmak zorundaydı. Carrie ve Sara gibi parası olan ve moda bilincine sahip kadınların nasıl olup da eşofman giydiklerine anlam veremiyordu. Tanrım, eşofmanın adı bile çirkindi. Hanımlar terlememeliydi. Hem de hiç. Sadece sıradan, bayağı kadınlar terlemek, geçirmek veya piercing yaptırmak gibi... veya başkalarının, mesela doktorların, vücutlarının bir yerini kesmelerine izin vermek gibi iğrenç şeyler yapardı. Sevgili Eric'i de aynen böyle hissettiğini söylememiş miydi? Eric onun vücuduna taptı ve cerrahın ona yapmak istediği şeye katlanamıyordu.

Hafifçe başının döndüğünü hisseden Anne tırabzanı kavradı ve yavaşça üst kata çıktı. Uzun ve sıcak bir banyo yaptıktan sonra saçının buklelerini şekillendirdi ve düzeltmek için saç spreyi sıktı. Hangi takımını giyeceğine karar vermesi sanki bir saat sürmüştü. Sonunda harika gümüş klipsleri olan nane yeşili takım kazandı çünkü bu kıyafetin hem seçkin hem de şık olduğunu düşünüyordu. Gümüş incilerle bezeli topuklu ayakkabılarını giydikten sonra en sevdiği platin işlemeli elmas küpelerini taktı. Elmaslar son yıldönümlerinde Eric'in hediyesiydi.

Parfüm sürmediğini hatırladığında koridoru yarılamıştı bile. Adımlarını takip ederek geri döndü ve bileklerine birer kez parfüm sıktı.

Memnuniyetle içini çekip alt kata indi ama merdivenlerin son basamağında durdu. Yükselen güneş oturma odasını altın bir mabede çevirmişti. Renkler nefesini kesti. Eric de burada olmalı ve bu manzarayı görmeliydi, diye düşündü. Evet, görmeliydi.

Anne orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Belki on, belki yirmi dakika geçmişti. Nihayet ikinci ağrı kesici ilaç etkisini göstermiş olacak ki düz yürüyememesini çok komik bulduğundan kıkırdayıp zikzaklar çizerek oturma odasına gitti. Uyuşturucu kullanmak da böyle bir şey miydi? Odaklanmaya çalışarak ulaştığı koltuğun üzerine sere serpe yığıldı. Saniyeler içinde uykuya dalmıştı.

Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemesine rağmen uykusunda ağladığını biliyordu çünkü uyandığında yüzü gözyaşlarıyla sıırsıklamdı. Zorlanarak oturdu ve parmak uçlarıyla yüzündeki ıslaklığı sildi. Eline bulaşan boyayı fark edince üst kata çıkarak makyajını tazelemeye karar vermişti ki dışarıdan gelen bir araba sesi duyduğunu sandı. Hâlâ sersemliğini üzerinden tam olarak atamadığından dengesini zorlukla sağlayıp ayağa kalktı ve eliyle ceketinin kırıksıklıklarını düzeltti. Sonra pencereden dışarıdaki araç yoluna bakmak için yemek odasına gitti. Yürüyüşü sarhoş gibi istikrarsız ve dengesizdi.

Gümüş bir Cadillac DeVille araba, acı bir fren sesiyle yolun başında göründü. “Bu kadar erken saatte gelen kim olabilir ki?” diye kendi kendine sordu. Bulgari saatine –Eric’in bir diğer hediyesi– bakıp saatin çoktan dokuzu geçtiğini görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Araba önde durunca Anne bir adım geri çekildi. Kapısı açılan arabadan fırlayan kadının yüzüne korkunç bir ifade hâkimdi. Kapıyı sertçe kapatıp bu kez arabanın arka kapısını açtı.

Bu kadın bir yerlerden tanıdık gelmişti ama Anne onu daha önce nerede görmüş olabileceğini hatırlamıyordu. Yüzü öfkeyle gerilmiş olan kadının ne söylediğini duyamıyordu ama dudaklarının oynamasından konuştuğunu görebiliyordu.

Jilly miydi? Yabancı tıpkı Carrie’nin tarif ettiği gibi sarışın, uzun boylu ve düzgün fizikliydi ama Anne’e göre kesinlikle güzel olarak tanımlanamazdı. Belki bu kadar düşmanca bir ifade yerine gülümseydi sevimli görünebilirdi. Ama güzel değildi.

Cildi harikaydı. Bu konuda hakkını yememek gerekirdi. Bu mesafeden kusursuz görünümünü inceleyen Anne, bu kadar mükemmel bir tene sahip olmak için hangi marka yüz temizleyicisi kullandığını kadına mutlaka sorması gerektiğini düşündü. Aniden kendi görüntüsü ile ilgili özgüvenini yitirerek uyurken dağıldığından emin olduğu saçlarını eliyle düzeltti.

Kadının taşıdığı şeyi görünce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Kadının elinde kırmızı bir benzin bidonu ve diğerinde ise bir balta vardı. "Bu kadın ne yaptığını sanıyor?"

Kadının başı öndeydi ve henüz Anne'i fark etmemişti ama basamaklara geldiğinde Anne onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Çekmecede bulduğu gazete kupürlerinden birinde resmini görmüştü. Ah, evet şimdi hatırlamıştı. Kadınla eski kocası bu evin sahibi olmak için kavgaya ediyorlardı.

Aceleyle giriş salonuna koşup ince, uzun ve eğik kenarları olan cam panellerden yapılmış ön kapının yanında durdu. Kadının ne söylediğini artık duyabiliyordu. Kadın öfkeyle küfrediyordu. Anne'in eli boğazına gitti. Bu terbiyesizlik karşısında donakalmıştı. Kadın "S" ile başlayan küfrü en az on kez kullanıp evi ona vermeyen hâkime lanetler yağdırıyordu.

Ah, Anne şimdi anlıyordu. Ev kocasına kalmış olmalıydı. Anne bu edepsiz kadına karşı hiç acıma hissetmiyordu. Kesin kocasına iyi bir eş olamamıştı. Sonuçta bütün önemli kararları kocanın alması gerekmez miydi? Evin ödemesini adam yapmıştı. Tabii ki ona kalmalıydı.

Kadın verandanın basamaklarını koşarak çıkıp çılgık atarcasına konuşmaya devam etti. "Aşağılık herif evimi alıp beni beş parasız bırakabileceğini mi sandı? Evlilik öncesi anlaşmanın canı cehenneme. Blöf yaptığımı sanıyor. Ona burada asla oturamayacağını söyledim. Sürpriz, sürpriz adı herif. Yeniden dekore etmeyi tamamladığımda..." Anne'i fark eden kadın aniden durdu ve kükrercesine, "Lanet olası sen de kimsin ve evimde ne arıyorsun?" diye sordu.

Anne, “Merhaba,” dedi. “O baltayla ve bidonla ne yapıyorsunuz?”

“Seni hiç ilgilendirmes lanet olası.”

“Benim yanımda terbiyesiz sözler kullanmazsanız çok sevinirim. Rahatsız oluyorum da.”

Kadın benzin bidonunu yere bırakıp baltayı fırlattı ve anahtarını çıkarmak için elini cebine attı.

“Aşâğılık pislik bir kâhya mı tuttu?” diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki kapıya rağmen Anne’in duymamasına imkân yoktu.

“Sizi temin ederim ki kâhya değilim.”

“Aç şu lanet olası kapıyı.”

“Ah, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Kadın anahtarı deliğe yerleştirip çevirmeye çalıştı. İşe yaramadığını fark edince “Cehennem olası herif,” diye bağırdı. “Kilidi nasıl değiştirir? Bu ne cüret? Biliyordun... hâkimi rüşvetle satın almıştı. Lanet olsun, aşâğılık herif.”

Anahtarı yuvasından çıkarıp yere fırlattı ve Anne’e baktı. “Eğer kapıyı açmazsan baltayı kullanacağım. Benimle uğraşmak istemezsin sürtük. Bugün değil.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz?”

“Aç şu lanet kapıyı.”

Küçümseyen ses tonu Anne için bardağı taşıran son damlaydı. Gözlerinden yaşlar süzülerek kapıyı açarken zorla gülmüşü. “İçeri gelmez miydiniz?”

Kadının Anne’i itip içeri dalmasına yetecek kadar kısa bir gecikme oldu.

Patlama dağın yarısını havaya uçurdu.

24

JILLY'YE AYAK UYDURMAK tam zamanlı bir işti ama Monk bunu kelimenin tam anlamıyla canlandırıcı buluyordu. Yıllardır kendini bu kadar hayat dolu hissetmemişti. Tabii Jilly, FBI'ın kullandığı kredi kartlarından birinin izini sürmesi gibi ufak ve sıradan şeyler hakkında asla endişelenmeyerek planlar yapıp bir aceminin coşkusuyla dolup taşarken, ihtiyatlı davranan yine kendisiydi.

Monk bu hatasından dolayı onu suçlayamıyordu. Kartları kullandıktan sonra yok etmediği için suçlanacak biri varsa o da kendisiydi. Çeşitli isimler altındaki bütün kredi kartlarını bir dosyada tutuyordu ve Jilly'nin tek yaptığı, ilk eline geçeni kullanmak olmuştu.

Sonuç o kadar da kötü değildi gerçi. Şimdi John Paul Renard da işe dahildi ve Monk olayların bu şekilde değişmesinden büyük keyif alıyordu. Renard'ın bir yılı aşkın süredir peşinde olduğunu biliyordu. Renard'ın Avrupa'daki güvenlik güçlerine yaptırdığı tahkikatlardan da haberdardı. Şimdiyse Monk gerçek bir sorun yaratmadan önce bu baş belasından kurtulma fırsatı elde etmişti ve aynı zamanda Jilly'nin de eğlenmesini sağlayacaktı.

Kadınları Aspen'e getirmek için Ütopya'yı seçmelerinden önce güzel nişanlısı masanın başında saatlerce oturarak notlarının üzerinden geçmişti. Ah, entrikayı, heyecanı, daha da önemlisi tehlikeyi ne kadar seviyordu ve aynı zamanda Monk'a nasıl eğlenileceğini öğretmeye çalışıyordu. Karmaşık planlarındaki son dakika değişikliklerine onay vermek gibi Jilly'yi mutlu edecek bir şey yaptığında ise adamı yaratıcı yöntemlerle ödüllendiriyordu. Ödüllerin hepsi cinsel içerikliydi. Kadının ona yaptığı ve kendisine yapmasına izin verdiği şeylerden bazılarını sadece düşünmek bile Monk'un bir ergen gibi kızarmasına neden oluyordu.

Onu gerçek bir romantığe dönüştürmüştü ama takıntısı sadece Jilly'ye olduğundan bunu bir zayıflık olarak görmüyordu. Bütün kalbiyle, yatakta oynadıkları oyunlar onu öldürmediyse, beraber yaşlanacaklarına inanıyordu.

Ah, evet kadın onun için bir takıntıydı. Uyanık olduğu her ânında onu düşünüyor ve onu zarar görmekten nasıl koruyabileceğinin planlarını yapıyordu. İhtiyatı elden bırakmazsa ve kadının hatalarını düzeltirse güvende olacaktı.

Jilly'yi bir tasarısından vazgeçirmek zorunda kalmıştı. Avery'yi kaçırıp ona Carrie ile ilgili gerçeği anlatmak fikriyle uzun süre oyalanmıştı. Jilly çok saf ve masumdu. Kızını kendisinin yanına çekebileceğini düşünüyordu. Monk ona nazikçe, Carrie'nin yıllar boyunca beynini yıkamasından sonra kızını aslında sevgi dolu bir anne olduğuna asla ikna edemeyeceğini anlatmıştı.

Jilly hiçbir açıdan mükemmel değildi. Avery'yi dünyaya getiren kişi olduğundan onun sahibi olduğunu düşünmesi gibi çarpık bir annelik anlayışı vardı. Avery'den bir insan gibi değil, Carrie'nin ondan çaldığı kıymetli bir hazineymiş ya da kendine ait bir malmış gibi bahsediyordu. Kız kardeşine duyduğu öfke yıllar içinde giderek artmış olsa da iş intikama gelince Jilly çok sabırlıydı. Ne kadar uzun sürerse sürsün, yapılanları ödetirdi.

Evi patlatan tuşa basanın kendisi olması konusunda ısrar etmişti. Monk'a kız kardeşinin ölümü ardından tek bir damla bile gözyaşı dökmeyeceğine söz vermişti. Bunu Carrie kendisi istemişti. Jilly'nin hayatta başarılı olamamasının ve Avery'nin ondan nefret etmesinin sebebi oydu. Jilly'nin her bir başarısızlığının sebebi yine oydu. Jilly'nin kız kardeşinin ölümünü izlemesi, adaleti sağlayacak tek şeydi.

Monk onun acımasız dürüstlüğünden rahatsız olmuyordu. İlk taşı atan nasıl kendisi olabilirdi ki? Kadın onu bütün günahlarıyla kabullenmişti ve kendisinin de aynını yapması gerekirdi.

Şimdi bu terk edilmiş madende yaptığı hatayı düzeltmeye çalışıyordu. Jilly onların Carrie'nin nerede olduğunu bulmak için yürüyerek madene geleceklerinden ve kapıdaki ipucunu görüp içeri gireceklerinden emindi, sonra da Monk önceden döşediği patlayıcıları patlatıp Jilly'nin peşinden dağ evine gidecekti.

Monk ise Renard'ın madene gireceğine inanmamıştı ve haklı çıkmıştı. Yine de temiz iki atış yakalama şansının olacağını ve cesetleri de madenin girişine atabileceğini düşünmüştü ama ikili kayadan nehre atladıklarında bu şansı da elinden kaçırmıştı.

Şu an onları takip ediyordu. Aracına geri dönüp nehri geçerek çok zaman harcamıştı ama gittiklerini tahmin ettiği yöne arabasıyla kestirmeden ulaşarak zaman kazanma fırsatı yaratmıştı.

Renard ardında hiç iz bırakmıyordu, zaten Monk bu eski donanma askerinden daha azını beklemezdi. Peşindekinin kim olduğunu araştırırken adamın geçmişini okumuş ve çok etkilenmişti. Farklı şartlar altında arkadaş olabileceklerine inanıyordu. Nihayetinde birbirlerine çok benziyorlardı. Her ikisi de profesyonel katildi. Monk para için öldürürken, Renard da onuru için öldürmüştü. Bu adamı ondan üstün kılıyordu. Monk'a göre bu onu tam bir aptal yapıyordu.

Yine de adamlarla oturup birkaç bardak soğuk bira eşliğinde geçmişlerindeki başarılarından söz edip sohbet etme şansının olmasını çok isterdi. Ama Renard bunu asla yapmazdı. Adam bunun için fazla onurluydu. Monk'un ele geçirip okuduğu gizli dosyasına göre Renard duygusal tükenmişlikten muzdaripti. Monk bu tip saçmalıklara inanmıyordu. Ona göre Renard tetiği her çektiğinde hissettiği güç duygusundan keyif almaya başladığını fark ettiğinde işi bırakmıştı. Onurun canı cehennemeydi.

Renard da onun kadar merak ediyor muydu? Oturup avın yarattığı heyecanı, öldürmenin verdiği canlılık duygusunu konuştuklarının hayalini kuruyor muydu? Monk bunu öğrenmeyi çok isterdi. Adamı yaralayabilirse ve hareket etmesini önlerse, belki kan kaybından ölene dek başında oturup eski dostlarmışçasına muhabbet edebilirlerdi. Eşitlermiş gibi dertlerini paylaşmak, geçmişlerini konuşmak, hatta övünmek iyi olmaz mıydı?

Monk kıkırdadı. Şimdi hayal kuran kimdi? Saatini kontrol edip başını salladı. Eğer kısa süre içinde ikilinin yerini tespit edemezse arabaya dönüp Jilly'nin beklediği yere gitmesi gerekcekti. Jilly kız kardeşinin dağ evinde ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyordu. Şimdiye dek üç kadın korkudan akıllarını kaçırmış halde, sansarlar gibi birbirlerine girmişti muhtemelen. En azından Jilly öyle umuyordu.

Hayal kurmayı kes de işine dön, diye kendi kendine söylendi. Menzili çok yüksek dürbününü alıp bir kez daha araziye taradı. Tam kuzeye dönecekken yaklaşık iki kilometre uzaktaki gözetleme kulesini gördü. Aşağı doğru bir orman bekçisi iniyordu. Monk adam inene dek izlemeye devam etti.

Aklından hesap yaparken, "Hımm, güzel," diye fısıldadı. "Tam benim ölçülerimde."

Tam bir saat sonra gözetleme kulesinin üstündeki parmaklıklardan öne eğilmiş tepeleri tarıyordu. Alttaki çalıların he-

men yanında, şakağından vurup kıyafetlerini aldığı bekçinin cesedini görebiliyordu.

Tam vazgeçmek üzereydi ki ikilinin nerede olduklarını gördü. Avery'nin tıpkı annesininkine benzer sarı saçları güneşte altın gibi parlıyordu. Monk şansına inanamadı. Perişan ve yorgun haldeki ikili, dağdan aşağı doğru yavaşça ilerliyordu. Attığı kahkaha yankılandı. Jilly'ye söyleyene dek bekle, diye geçirdi içinden. Ne diyeceğini biliyordu. Onun inanılmaz şanslı bir adam olduğunu söyleyecekti.

Avını bulmada şansın çok küçük bir rol oynadığını bilse de onu onaylayacaktı tabii ki. Haritasını açıp incelediğinde o nehirden kurtulurlarsa Korkaklar Geçidi'nin aşağısındaki büyük şaleleden önce sudan çıkacaklarını tahmin etmişti.

Monk onlarla burun buruna gelmeye karar verdi. Merdivenden aşağı inip şapkasının yüzünü gizlemesi için başı önde eğik şekilde patikadan yürümeye başladı.

Ağaçların arasındaki boş araziye gelince zirvenin yakınında onları yeni fark etmiş gibi yaptı. El sallamak için kolunu kaldırdı.

Avery arkasından John Paul'ün seslendiğini duydu. "Yere düş Avery. Hemen yap, şimdi."

Bir an için tereddüt etmedi. Sendelemiş gibi yapıp dizinin üstüne yere düştü. John Paul yanına gelip doğrulmasına yardımcı olmak için kolunu ona sardı.

"Bileğini burkmuşsun gibi yap."

Kendini yana doğru atan Avery bileğini kavrayıp abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu. Hayal kırıklığından ağlamak istiyordu. "O bir orman bekçisi değil, değil mi?"

"Hayır."

Bileğini ovmaya devam ederek, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Tüfeğini gördüm. Orman bekçilerinin tüfeklerinde dürbün olmaz."

Başını kaldırıp bakan Avery, "Bu mesafeden tüfeğin dürbünü mü gördün?" diye sordu.

John Paul, "Güneş tam doğru zamanda yansıttı," diye açıkladı. "Bence bu o. Kesin Monk'tur demiyorum ama..."

"O olma ihtimali bile benim için yeterli."

"Tamam, şimdi kalkmana yardım edeceğim. Bana yaslan ve tepeden aşağı inmeye devam edelim ama bu kez batıya doğru bir açı çizeceğiz. Ağaçlara ulaşınca cehennemden kaçır gibi koş."

"Peşimizden gelecektir."

"Hazır mısın?"

Genç kadının cevap vermesine fırsat tanımayarak onu çekti ve ayağa kaldırdı.

Tekrar aşağı doğru yürümeye başladıklarında, "Topalla," diye emretti sertçe. İki sarhoş gibi sallanarak batıya doğru yürüyorlardı.

John Paul kasıtlı olarak Monk'un atış menziline dışında duruyordu. Artık orman bekçisi kıyafetine bürünmüş adamın katil olduğundan emindi çünkü patikadaki konuşlandığı noktadan hiç kıpırdamamıştı. Halbuki bekçiler yardımsever olurlardı, değil mi?

"Atış menziline girmemizi bekliyor."

"Ah, Tanrım."

"Korktun mu?"

"Hah."

Kadının cevabı John Paul'ü gülümsetti. "Bu iyi. Hadi tatlım. Koşmaya başla."

Avery hızla ağaçların sağladığı güvenli bölgeye doğru fırladı. John Paul hemen arkasındaydı ama bir an için arkasına dönüp baktığında Monk'un da onlara doğru koşmaya başladığını gördü. Arayı iyi açarak başlamışlardı. Avery önden gidip tempolu şekilde tepeden aşağı koşarken bir yandan Monk'un altındaki yola çıkabilmelerini umuyor, diğer yandan da etraf-

ta onlara yardım edebilecek gerçek orman bekçilerinin veya kampçıların olması için dua ediyordu.

Avery'nin kulakları çınlıyordu. Bu ses neydi? Ağaçların arasından ısıklık çalarak esen rüzgâr mı? Yoksa ateşlenen silah sesi mi? Hayır, hiçbiri değildi.

Ses başladığı gibi aniden durdu ama sonra daha yüksek ve tiz bir şekilde tekrar başladı. Islığa benziyordu.

Soluk soluğa John Paul'e, "Bunu... duydun mu?.." dedi.

"Evet."

Sonra bir trampet sesi duydu Avery. Aklını mı yitiriyordu? Koşmaya devam ederken ayakları yumuşak toprağa gömülüyordu ve harcadığı çabadan dolayı nefesi kesilmişti. Bacaklarındaki kaslar yanıyordu. Aniden ayakları yerden kesildi. Eğer John Paul içgüdüsel olarak tepki verip onu tutmasa, küçük bir dere yatağına kafa üstü çakılacaktı.

Genç kadını bırakırken yavaşlayan John Paul, tekrar düşme ihtimaline karşı ona ayak uydurdu. Aynı anda sırasıyla ağaçların arasından çıktılar, yolun karşısına geçtiler... ve 183 Numaralı Erkek İzci Topluluğu'nun tam ortasına düştüler. Durmayı başaramayan John Paul iki kişilik çadırlardan birini ezip kordudan donakalan izci grubunun başındaki kişiye çarptı. Adamın elindeki trampet yandaki çadıra doğru uçtu.

Avery sırtüstü yere düşen adama, "Cep telefonu," diye bağırdı. "Cep telefonunuz lazım."

Adam dirseklerinin üzerinde doğrulurken, "Burada sinyal yok," dedi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz..."

John Paul hummalı bir şekilde arkalarındaki yolu kontrol ediyordu. Monk asıl hedeflerini indirmek için birkaç çocuğu gözden çıkarmakta bir an bile tereddüt etmezdi. Çocuklardan biri John Paul'ün pantolonunun arkasındaki silahı görünce bağırdı. John Paul'den gelen ters bir bakış çocuğun hemen çenesini kapatmasına yetti.

Avery grup liderinin yanına çöktü. "Dinle beni. Yardımınıza ihtiyacımız var. Bu yöne gelen bir katil var. Ulaşım aracınız nerede? Cevap verin lütfen," diye yalvardı.

Korkusu adama da bulaşmıştı. "Burada bir karavanımız var ama dörtçeker Ford'um yolun yaklaşık bir kilometre aşağısında. Anahtarlar şuradaki çadırdaki ceketimin cebinde, üzerinde topluluk numaramız yazılı."

John Paul, Avery'yi tutarak yerden kaldırdı. Ağaçları kalkan olarak kullanıp bir sonraki viraja doğru ilerlerken genç kadın arkasına doğru baktı ve "Karavana binip çocukları hemen buradan uzaklaştır," diye sorumlu adama bağırdı.

"Geri dönmeliyiz... anahtarlar."

"Onlara ihtiyacımız yok. Şimdi kıpırda tatlım. Yük olmaya başlıyorsun."

Avery bir yerde saklanıp John Paul arabayla geri gelene dek beklemenin hayalini kurdu. Monk'un onu bulamayacağı bir yer bulabilirdi, değil mi?

Kes sızlanmayı. Lanet olsun. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Yan tarafındaki ağrı işkence haline gelene dek tempoya ayak uydurmaya devam etti. Ayakta ölüp ölmeyeceğini merak etti. Şüphesiz ölebilirdi.

Önlerindeki virajın yakınında park edilmiş arazi aracını görünce gözlerine yaşlar doldu. John Paul hızla onun önünden ilerledi. Arka camı kırarak ön kapının kilidini açtı.

Yolcu tarafının kilidini de açarken Avery diğer tarafa koştu. John Paul'ün araca düz kontak yapıp çalıştırması ve yola çıkmaları kırk beş saniyeden kısa sürmüştü.

Genç kadın etkilenmişti. "Gençliğinde kanundışı işlerle mi uğraşıyordun?"

Virajı döndükleri an koltuğa gömülen Avery kendini bıraktı. Boğazından bir hıçkırık yükseldi.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır."

“Ağlıyorsun gibi geldi de.” Adam ona doğru keskin bir bakış fırlattı.

“Mutluluktan havalara uçuyorum.” Akan yaşları yanaklarından sildi.

John Paul sırtıttı. O da aynı şekilde hissediyordu ama bu çok uzun sürmedi. “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

“Ne lanet olsun?”

“Yol geri kıvrılıyor... aşağı geliyor olabilir, pozisyon alacaktır mutlaka... ah, canı cehenneme, kesin bunu yapacak ve yoldan çıkıp araziye girme şansımız hiç yok burada.”

Öne doğru eğilip silahını çıkardı ve kucağına koydu. Penceresini indirip silahını eline aldı.

Avery de telaşla silahını çıkarıp camı açtı. Adam, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

“Hazırlanıyorum, senin gibi.”

“Hayır. Aşağı eğil ve öyle kal. Eğer bize doğru gelirse, onun tarafında olacaksın.”

Avery bu emrini göz ardı etti. “Sadece ne zaman ateş etmeye başlamam gerektiğini söyle.”

Harika bir plan gibi görünüyordu ve genç kadın bu sözleri büyük bir inançla söylemişti ama bunun tek sebebi Monk’un tepeyi bu kadar çabuk ineceğine inanmamasıydı.

Bu konuda yanılıyordu. Avery adamı ondan önce fark etti.

“Lanet olsun, eğil,” diye bağırdı John Paul.

Buna cevabı silahın emniyetini açmak oldu. Kapiya doğru yaslanarak kolunu pencereden dışarı çıkardı, yan aynada namlusunu düzelterek bekledi. Koltuğa tamamen sinmişti.

Monk çömelerek tüfeği doğrulttuğunda John Paul, “Şimdi,” diye bağırdı.

Katile doğru giderken her ikisi de peş peşe silahlarını ateşlediler. Monk korunmak için eğildi, sonra sürünerek yuvarlandı ve tüfeğini tekrar doğrulttu. Yanından uçarcasına geçerken Avery ateş etmeye devam ederek adamın nişan almasını engelledi.

Yol aniden dağa doğru kıvrıldı. Onları dağın aşağısına götürebilecek toprak bir yol güney yönüne keskin bir açıyla ayrılıyordu ama John Paul o yola girmeyi denerse bu hızla takla atacaklarından emindi.

Şarjörü çıkarırken, “Kurşunum bitti,” dedi.

Avery tam dönüp arkasına bakacaktı ki John Paul onu boyundan yakalayıp aşağı bastırdı. “Yere yat,” diye bağırmasıyla aynı anda arka cam tuzla buz oldu.

Hâlâ tırmanırken tam keskin bir viraja gelmişlerdi ki Monk sol ön tekerleği patlattı.

Araba yalpalıyordu. Sarsılarak yoldan çıktılar ve çalılığa daldılar. Önlerindeki ağacı ıskalayıp nihayet bir kayaya çarparak durdular.

“Kıpırda,” diye bağırarak araçtan indi John Paul ve Avery’nin tarafına koştu. Genç kadının nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu, tek bildiği yine tırmanmaya başladıklarıydı. Kalbi kulaklarında kükrercesine atıyordu. Dik yamaçtan yukarı doğru koşarken aniden kayarak durdu.

“Hayır,” diye bir çığlık attı.

John Paul de yanında durmuştu. “Ah, lanet olsun.”

Aşağıdaki girdaplar oluşturan suya bakan Avery ağlamak istiyordu. Hayır. Tekrar olamaz. Başını iki yana sallayıp, “Yapamayacağım. Yapamam. Beni buna zorlayamazsın,” dedi.

Onu sımsıkı kavrayan John Paul’ün yüzünde içten bir üzüntü vardı. “Tabii ki zorlayabilirim.”

25

MANZARAYMIŞ, HALT ETMİŞLER. Eğer Avery bir defa daha köpüklü su görecekt olursa çığlık atmaya başlayacaktı ve hiç susmayacaktı. Şu an palmiye ağaçlarına karşı da hiç iyi şeyler hissetmiyordu. Her birinden nefret ediyordu. John Paul'e de bayıldığı söylenemezdi. Onu tepeden aşağı sanki çöpe atılan bir ambalaj gibi fırlatmıştı ve Avery aşağı düşerken, bunu atlatırsa sırf zevk olsun diye adamı öldürmeye ant içmişti.

Saçmaladığının farkındaydı ama bu umurunda değildi. Sivri bir kayaya çarpıp bacağına kesince ruh hali daha da kötüleşti. Eğer okyanusta olsalardı bacağından akan kan civardaki köpekbalıklarına öğle yemeği zili gibi gelirdi. Su üstünde kalmak için uğraş verirken, olumlu davranmaya çalışarak etrafta köpekbalıkları olmadığı için şükretmesi gerektiğini düşündü. Hem baldırına saplanan ve neredeyse boğulmasına sebep olan krampa kıyasla bacağındaki kesik o kadar da acımıyordu zaten. John Paul onu sürükleyerek kıyıya çektikten sonra görünmemek için ağaçların altına taşdı ve yere bıraktı.

Adam da yanma serildi. "Bu o kadar da kötü değildi, ne dersin?"

Avery bir havuzu doldurabilecek kadar su yuttuğundan bu saçma soruya cevap veremeyecek durumdaydı. Saçlarını gözünün önünden çekerek dik dik ona baktı.

John Paul, "İlk seferindeki gibi kötü değildi ama haksız mıyım? Altı yedi metreden yüksek olduğunu sanmıyorum."

"Beni tepeden aşağı ittin."

Doğruyu söylemek gerekirse itmemişti. John Paul'un hatırladığı kadarıyla tepenin altındaki sivri kayalara çarpmasın diye kadını öne fırlatmıştı. Gerçi bunu şu an belirtmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu. "Başka bir seçeneğim var mıydı?"

Avery başka bir alternatiflerinin olmadığını itiraf etmeye henüz hazır değildi. Silahlarının yüksek donanımlı bir tüfek karşısında işe yarama ihtimali yoktu ve Monk da peşlerinden gelmeye kararlı gibiydi.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Adam sırtıttı. "Bardağın boş tarafını mı görüyorsun tatlım? O iyimser tavırların nerede?"

"Nehrin dibinde."

Ayağa kalkan John Paul ona elini uzattı. "Hadi. Gidelim buradan."

Avery ayağa kalkabilecek kadar bile gücü kalıp kalmadığını bilmiyordu. Çok yorgun, üşümüş ve ıslaktı. Kes sızlanmayı, dedi kendi kendine.

"Doğru," diyerek adamın uzattığı eli tuttu. John Paul onu hızla yukarı çekince genç kadın kendini ona yaslanırken buldu. Adam ne yöne gitmeleri gerektiğini düşünürken bir yandan da kolunu etrafına sarıp onu sımsıkı tuttu.

"Yorgun değil misin?" diye sordu Avery.

"Yorgunum."

Geri dönüp nehre baktı, "Belki artık pes eder," dedi.

John Paul başını olumsuz anlamda salladı. "Bu olmayacak. O bir profesyonel. İş ald ve peşimizden gelmeyi bırakmayacak... ta ki..."

"Başarana kadar mı?"

"Veya ben onu öldürene kadar."

"Oyumu ikinci seçenekten yana kullanıyorum."

O anda ikisi de çocuk kahkahaları duydular.

Avery ondan uzaklaşarak sesin geldiği yere doğru koşmaya başladı. "Umarım telefonları vardır."

"Sinyal alacağından şüpheliyim."

Genç kadın gerçek bir gülümsemeyle, "İşte bayıldığım o olumsuz tutum," dedi. "Beni bir an için endişelendirdin John Paul. Bir dakika için sanki..."

"Ne?"

"Keyifliydin."

"Hiç de bile, keyifli falan değildim."

Sanki hakarete uğramış gibi tepki vermişti adam. Sese doğru koşmaya devam eden Avery kahkahalar atıyordu. Bu ani keyiflenmenin sebebi ya gerçekten keyifti ya da histeriydi. Önlerinde bir akarsu kenarında çadırlarını kuran beş kişilik bir aile belirdi.

Kısa bir açıklamadan sonra herkes ailenin minibüsüne do-
luştı ve adamın dağa çıkarken gördüğünü hatırladığı en yakın kasabaya doğru yollandılar.

Otuz dakika sonra Emerson adında küçük ve sakın bir yere ulaştılar. Şehir merkezi dört caddeden oluşuyordu. Baba mi-
nibüsü iki katlı bir binanın önüne çekti. Minibüsten indikleri an kapısı arkalarından kapandı ve baba gaza basıp hızla ora-
dan uzaklaştı.

Avery, "Belki de adam senden korkmuştur," dedi.

"Ailesini bizden ne kadar çabuk uzaklaştırırsa o kadar gü-
vende olurlar."

Kasabanın boyutunu göz önüne aldıklarında bir polis ka-
rakolu görmeleri onları şaşırtmıştı. Karakol, hamburger resto-
ranıyla itfaiye merkezinin arasındaydı ve hepsi aynı binadaydı. Sokağa bakan üç ayrı kapıda her birinin levhası asılıydı. Orta-
daki kapıdan geçip geniş bir hole ulaştılar. Her iki tarafta yana
doğru açılan kapılar bulunuyordu. Biri itfaiye merkezine, di-
ğeri de restorana bağlıydı. Polis karakolu tam karşılıındaydı.

Hamburgerlerin, soğan halkalarının ve patates kızartmalarının kokusu içeride her yeri kaplamıştı ama Avery'nin iştahını açmadıkları kesindi. Aksine midesi bulanıyordu. Kilometrelerce koşmak, korku, soğuk ve açlık etkisini göstermeye başlamıştı. Kendisini tamamen tükenmiş hissediyordu. Ayakları sanki elli kilo ağırlığındaydı ve onları kıpırdatmak için bütün enerjisini kullanması gerekiyordu.

John Paul onun sorun yaşadığını fark etti. Gözlerinin önünde Avery'nin aniden kanı çekilmişti.

Elini beline sararak, "İyi misin?" diye sordu.

"Ölmüşüm de vücudum katılaşmış gibi hissediyorum. Öldüm mü gerçekten?"

Gülümseyen John Paul, "Hâlâ nefes alıyorsun," dedi. Cam pencereden içeri baktı ve polis şefinin masasında oturduğunu gördü. Adam kayıt defterinin üzerindeki bir tomar kâğıdı inceliyor, üç beş saniyede bir de başını kaldırıp bankonun üzerine monte edilmiş televizyona bakıyordu. Lacivert bir pantolon ve göğsünde Şerif Tyler yazan beyaz gömlek giymiş, orta yaşlı adam eline bir kâğıt alarak kaşlarını çatı.

Altmışlı yaşların sonlarında bir kadın ise sırtı kapıya dönük halde, bankonun arkasında oturuyordu. Saçları Avery'nin yüzü gibi bembeyazdı. Televizyonda izlediği her neyse hipnotize olmuş gibiydi.

Kapıyı iterek içeri giren John Paul ne konuştuklarını duyabiliyordu artık. "Kötü bir şey olacak dememiş miydin sana? Demedim mi Bud?"

"Evet, Verna. Demiştin."

"Ve sana bunun kendi başlarını yakacağını söylememiş miydin? Sırf süslü püslü bir anıt yapmak için dağı del, güzelim ağaçları katlet. Doğa öcünü almaya karar verdi, sence de öyle değil mi?"

Şerif kayıtsız bir tavırla, "Evet," diyerek elindeki kâğıdı incelemeye devam etti.

“Eğer bana soracak olursan, bu hikâyedeki kötü adam o. Karısı için üzülüyorum.”

“Eski karısı demek istedin, değil mi?”

“Evet, doğru. Adam daha genç bir modelle birlikte olmak için kadını başından savdı. Bana sorarsan bu bir suç. Zavallı kadın. Önce zengin yaşamaya alıştı, sonra adam ayağının altındaki halıyı çekiverdi.”

Şerif gözle görülür şekilde öfkelenmişti. Kâğıdı masaya bırakıp televizyona baktı. “Zavallı kadın mı? Geçen ay verdiği röportajı görmedin mi? Kadının her kelimesini bilemek zorunda kaldılar. Bence adamın onunla evlenmesi delilikti.”

“Ama şimdi nasıl geçinecek?”

“Tıpkı bizler gibi bir işe girebilir. Evlilik öncesi anlaşmayı imzalaması için kimse alnına silah dayamadı.”

John Paul ve Avery giriş kısmından onları dinliyorlardı. Onlar içeri girerken Verna, bütün bu olanların utanç verici olduğunu söyledi. Şerif onları görünce hemen ayağa kalktı.

“Ne oldu size böyle?”

“Uzun hikâye.”

“Dinlemekten mutlu olurum.”

Avery, John Paul’dan uzaklaşıp bankoya yaklaştı. Kahverengi gözleri kocaman açılan Verna yutkundu.

“Benim adım Avery Delaney.”

“Sırılsıklam olmuşsun. Tanrı aşkına, ne oldu sana? Kedimin içeri sürüklediği şeylere benziyorsun.”

Avery nereden başlayacağını bilmiyordu. John Paul’ün şerifin elini sıkıttığını ve gösterdiği sandalyeye oturduğunu gördü. Her şeyi onun açıklamasına izin vermeye karar verdi.

“Telefonunuzu kullanabilir miyim? FBI’ı aramam gerekiyor.”

Omzunun üzerinden şerife seslenen Verna’nın gözleri yularından fırlayacak gibi büyüdü. “Bud? Bayan FBI’ı aramak istiyor.”

“Bırak da telefonu kullansın,” diyen şerif, John Paul’un durumu açıklamasını dikkatle dinlemek için öne eğilmişti.

Verna eski model siyah telefonu bankonun üzerine koydu. “İkinci katta itfaiye merkezinin üstünde duşlar ve güzel, temiz portatif karyolalar var. Size birkaç tane battaniye de getirebilirim. Dudakların titriyor. Eğer kısa süre içinde ısınmazsan hipotermi olacaksın.”

“Teşekkür ederim. Çok nazicsiniz.”

Avery telefonu eline aldı ama sonra geri bıraktı. Yorgunluk-tan ofisin telefonunu unutmuştu. Gözlerini kapatıp düşündü. Üç-dokuz-bir miydi yoksa dokuz-üç-bir miydi?

Belki Carter’ı arayabilirdi. Onun şahsi numarası kaçtı? Sonra John Paul’un şerife Göller Arasındaki Bölge diye bir yer duyup duymadığını sorduğunu fark etti.

“Colorado’daki herkes o mülkü bilir.”

“Buradan ne kadar uzaklıkta?”

“Oldukça uzaktır. Zaten şu an oradaki basın kalabalığından yaklaşmanız mümkün olmaz. Polis çoktan bölgeyi bantla çevrelemiştir. En iyisi televizyondan izlemek.”

John Paul, adamın neden bahsettiğini bilmiyordu. Başını kaldırıp ekrana baktı.

Dokuz-üç-bir. Buydu. Avery telefonu kaldırıp numarayı tuşlamaya başladı. Ahizeyi kulağına götürürken gözü televizyona takıldı. Donakaldı, telefon numarasını yine unutmuştu.

Yerel bir haber spikeri, Aspen’de dağ yürüyüşü yapan birinin patlamayı video kamerasıyla yakaladığı yeni görüntülerin ele geçirildiğini duyurdu.

“Hâkimin kararı bu sabah sekiz on beşte duyuruldu ve malikânenin Dennis Parnell’e bırakılmasına karar verildi. Televizyonu yeni açanlar için tekrarlıyoruz, bu sabahın geç saatlerinde Göller Arasındaki Bölge olarak da bilinen Parnell Malikânesi bir patlamayla yok oldu.”

Elindeki telefonu düşüren Avery bayılarak yere yığıldı.

26

ŞOK VE ÇARESİZLİK yüzünden uyuşan Avery hareket edemiyordu. Carrie ölmüştü. Kariyer seçimiyle ne kadar delirtse de onu kayıtsız şartsız seven Carrie artık yoktu.

Ve Avery onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Eğer daha hızlı ve daha zeki olsaydı Carrie hâlâ hayatta olabilirdi. Onları Carrie'yi kurtarabileceklerine inandırıp yalanlar söyleyen ve kandıran kaçık kadının dediklerini yapmak için bir noktadan diğerine koşturup durmuşlardı. Carrie'yi ve diğer kadınları kurtarabilecek bir yol bulabilmesi gerekirdi. Ama artık çok geçti.

John Paul tek suçlunun kendisi olduğunu söyleyerek saçmalayan genç kadını kollarına alarak bir an için bile bırakmadı.

Verna pişirdiği çorbayı zorla Avery'ye içirip onu üst kata çıkardı ve banyo yaparken başında gardiyan gibi bekledi. Onun hıçkırıklarını duydukça yaşlı kadın, "Zavallı kızcağız," diye fısıldıyordu.

Banyosu bitince Verna şerifin gri bir tişörtünü ona verdi ve üzerinden çıkan kıyafetlerini yıkamak için topladı.

Yaşlı kadın tıpkı anaç bir tavuk gibi etrafında dönüyordu. Avery'yi karyolalardan birine oturtup yere ilkyardım kutusunu serdi. Bacağındaki kesik derin değildi ama temizlenmesi gerekiyordu. Bolca tentürdiyot sürüp gazlı bezle yarayı sardı.

Bitirdiğinde Avery'yi yatağa yatırıp bir fincan sıcak çay yapmak için alt kata indi. Yarı yolda süt isteyip istemediğini sormak için döndüğünde genç kadın çoktan uyumuştı.

John Paul merdivenlerin bitiminde Verna'yı bekliyordu. "O iyi mi?"

"Uyuyor ve şu an onun için en iyisi bu. Yorgunluktan tükenmiş."

Ona katıldığını belli edercesine başıyla onaylayan John Paul, polis merkezine geri döndü. Şerif telefonda John Paul'ün dediği kişi olup olmadığını kontrol ediyordu. İsteddiği bilgiyi alınca yaklaşımı daha dostane ve açık bir hal alıverdi.

"FBI yolda geliyor. Aç olman gerektiğini bildiğimden restoranı aradım, çalışanlardan biri sana yiyecek bir şeyler getiriyor."

"Teşekkürler," dedi John Paul.

"Seni kontrol ettirdim. Donanmadaymıydın."

"Evet."

"Ben de ordudaydım. West Point'te görev yaptım, oradan da Almanya'ya geçtim. En iyi dostum donanmadandı. Geçen sene öldü ve onu gerçekten özledim."

John Paul adamın ona neden bu hikâyeyi anlattığından emin değildi.

Tyler, "Silah kullanmada iyi olduğunu duydum," dedi. "Sence bela bu yöne doğru mu geliyor? FBI gelene kadar kendi başımızın çaresine bakmamız gerekecek."

"Eğer Monk nerede olduğumuzu biliyorsa belki bu işe burada son vermek isteyebilir. Gerçi bildiğini sanmıyorum, ben de tekrar organize olmak için kayıplara karışmıştır. Ben olsam öyle yapardım."

"İşi şansa bırakamayız," diyen Tyler ayağa kalktı ve odanın diğer tarafındaki dolaba gitti. Cebinden bir anahtar çıkararak dolabın kilidini açtı. John Paul gülümsedi. Şerif Tyler'ın kendine ait bir cephaneliği vardı.

Onaylayan bir ses tonuyla, "Her şeye karşı hazırlıklı olmayı istiyorsun sanırım, değil mi?" diye sordu

Şerif sırtıttı. "Bazen peşine düşmemiz gereken huysuz bir ayıyla karşılaşyoruz."

"Ayıların peşine M1911'le mi düşüyorsunuz?"

"Hayır, o ordudaki günlerimden kalma bir şey. İstedigini seç." Asistanına dönüp, "Verna, kızının evine gidip bu iş sona erene kadar orada kal," dedi.

"Üst kattaki o kızı yalnız bırakmak istemiyorum. Onun rahatlatılmaya ihtiyacı var. Şoka girme ihtimalinden endişe ediyorum."

John Paul, "Göründüğünden daha dayanıklıdır," dedi. "Ben onu rah— onunla ilgilenirim."

Lanet olsun, tam ben onu rahatlatırım diyecekken kendine son anda hâkim olmuştu. Derdim ne benim, diye kendi kendine söylendi. Avery'yi rahatlatmak için ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama tek bildiği, genç kadının başkasının omzunda ağlamasını da istemediği idi. Avery onun düşünce sistemini altüst ederek aklına imkânsız düşüncelerin girmesine sebep oluyor, kafasını karıştırıyordu. Genç kadının kendisi için nasıl ve neden bu kadar önemli hale geldiğini bilmiyordu ama onu ne pahasına olursa olsun koruyacağından emindi.

Şerif düşüncelerini böldü. "Çifte kilidi olan gayet güçlü kapılarım var. Buranın cam penceresi olan bir de arka çıkışı var ama içeride sakladığım silahlardan dolayı oraya bir alarm koydum, yani biri içeri girmek isterse bütün kasaba ayağa kalkar."

John Paul çevreyi kolaçan etti. On beş dakika sonra Tyler da o da kilitlerden tatmin olmuştu. Yemek yedikten sonra üst kata çıktı, duş aldı ve Tyler'ın verdiği tişörtle pantolonu üstüne geçirdi. Banyodan çıktığında ıslak giysilerini almak için elinde plastik bir poşetle Verna onu bekliyordu.

"Damadım bunları da yıkandıktan sonra Avery'ninkilerle beraber getirecek." Merdivenlerden inmeye başlayarak, "Onunla ilgilen," dedi. "Duydun mu?"

“İlgileneceğim,” diye söz verdi adam.

Yaşlı kadın birkaç dakika sonra kızıyla birlikte merkezden ayrıldı.

Tyler, biraz kestirirse ortalığa göz kulak olacağına dair onu temin etti.

John Paul itiraz etmedi. Avery'nin uyuduğu yatakhaneye girerken ses çıkarmamaya özen gösterdi. İçeride aynı duvara yaslanıp sıralanmış, üzerinde temiz çarşafların serili olduğu dört tane karyola vardı. Şerif, bina yapılırken kasabanın tam zamanlı bir itfaiye merkezine sahip olacağını düşündüğünü ama şehir planlamacıların öngördüğü gibi gelişmeyince bütçenin maaşlı itfaiye erlerini karşılayamadığını anlatmıştı.

John Paul pencerenin kilitli olmadığını fark etti. Binanın arkasındaki sokağa bakan camın hemen birkaç metre solunda bir yangın merdiveni vardı. Pencereyi kilitleyen John Paul, Avery'nin yanındaki karyolaya oturdu.

Genç kadın sırtüstü uyuyordu. Hâlâ hafifçe nemli olan saçlarıyla çevrili, tertemiz yüzüne bakınca onun şu âna dek gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü. Bir melek gibi görünüyordu ama sürekli patronluk taslamasına bakılacak olursa yaratılışında biraz ekşilik de vardı. Ama bu tavrı da hoşuna gidiyordu. O bu dünyayı, bir zamanlar daha naifken kendisinin gördüğü gibi görüyordu.

John Paul çok yorgundu ve böyle aptalca şeyler düşünmesinin sebebi de bu yorgunluktu. FBI geldiğinde ayrılacaktı. Bu kadar basitti. Avery tam bir takım oyuncusuydu, diye kendine hatırlattı, o da genç kadını takımının korumasına izin verecekti.

“Lanet olsun,” diye homurdanıp karyolaya uzandı.

Tyler onu uyandırmadan önce iki saatlik deliksiz bir uyku çekti. Adamın alt kattan geldiğini duyarak uyanmış ve silahını eline alarak namlusunu kapıya doğrultmuştu.

Şerif, John Paul'un silahını indirmesini bekledikten sonra

içeri girdi. “Misafirlerimiz var,” diye fısıldadı. “FBI geldi ve ekibin başındaki seni görmek istiyor.”

Avery hâlâ ölü gibi yatıyordu. Çarşafı itmiş, bir bacağı yataktan sarkmıştı. Bileğinin üst kısmında bir bandaj sarılıydı. Koyu renk kan lekeleri sargı bezinin üstüne çıkmıştı. John Paul dikkatlice ayağını tekrar yatağa koydu, üzerine çarşafı örtürken onun ne zaman yaralandığını düşündü. Ve neden bunu kendisine anlatmadığını.

İkinci sorunun cevabını biliyordu. Bu kadın şikâyet etmeyi aklından asla geçirmezdi.

Onu öpme isteğiyle mücadele ederek yüzüne soğuk su çarpmak için banyoya gitti.

Federallerle yapması gereken konuşmayı düşündükçe sinirleniyordu. Eğer takım lideri John Paul’un hatırladıkları gibi biriye adam kesin ukala, sabit fikirli ve “ya benim yöntemimle yaparız ya da hiç yapmayız” diyen o hıyarlardan olmalıydı.

Ellerini ve yüzünü kuruladığında savaşa hazırды. Hatta bunu dört gözle bekliyordu. Karşısına çıkacak kişinin gerçekten hıyarın teki olmasını ummaya başlamıştı çünkü aniden içinde birilerini benzetme isteği doğmuştu.

Maalesef Ajan Knolte ne hıyardı ne de her şeyi ben bilirim havasındaydı. Yüzünde çilleri olan ajan zeki, hevesli, içten biriydi ve stratejilerini açıklarken neden bahsettiğini bildiği anlaşılıyordu. Monk’la ilgili dersine çok iyi çalışmıştı ve neredeyse John Paul kadar bilgi sahibiydi.

Ajan Knolte ile ilgili ortada sadece iki sorun vardı. İlki on iki yaşında biri gibi görünmesiydi. Pantolon askıları ve önünde şekil almayan bir tutam saç da bu görüntüye dahildi. Bugünlerde liseden mezun çocukları mı işe alıyorlardı? İkinci sorun ise devasaldı. Knolte her şeyi kitabına uygun yapanlardandı.

Etrafındaki dört ajanla birlikte ayakta duran Knolte, “Bay Renard, sizinle tanışmak bir onurdur,” diyerek elini uzattı. “Güney Amerika’daki rehine kurtarma operasyonuyla ilgili

her şeyi duyduk ve şunu bilmenizi isterim ki sizinle çalışmak bizim için bir ayrıcalıktır.”

John Paul, Knolte’nin kahverengi gözlerinin içine baktı. “Ben hiç Güney Amerika’da bulunmadım.”

“Ama bize—”

“Oraya hiç gitmedim.”

“Evet, efendim. Eğer öyle diyorsanız,” diyerek telaşla ona katıldı Knolte.

Bir diğer ajan öne atıldı. “Efendim, anladığımız kadarıyla FBI uzun süren ayrılığınızdan sonra geri dönmeye karar vermenizden dolayı çok mutlu.”

John Paul ona bakmaksızın cevap verdi. “Ben ayrıldım. Emekli oldum ve hâlâ da emekliyim.” Sonra hiç duraksamadan, “Kaç yaşındasın Ajan Knolte?” diye sordu.

Genç adam sorudan hiç rahatsız olmamış gibiydi. “Göründüğümde daha yaşlıyım. Size ekibimi tanıstırayım.”

John Paul aniden elini sıkmak isteyen ajanlarla sarılmıştı. Bu ilgi hiç ona göre değildi. Şerif Tyler arka koridordan bu sahneyi izliyordu. John Paul ile göz göze geldiklerinde orta yaşlı adam başını iki yana sallayıp hayranlar kulübüyle ilgili bir şeyler homurdandı.

Brock isimli ajan, “Bayan Delaney’i sorgulamamız gerek,” dedi.

John Paul, “Uykusunu alıp dinlenene kadar olmaz,” diye karşı çıktı. “Benimle konuşabilirsiniz.”

Görüşme bir saat sürdü ama Knolte patlama bölgesindeki bir ajandan bilgi almaya devam ettiğinden sürekli bölündü. John Paul’e köpekleri de getirdiklerini ve cesetleri aramaya devam ettiklerini anlattı. Şu âna dek iki tane bulmuşlardı. Bölgenin yakınındaki bir aracın kalıntılarından, cesetlerden birinin Dennis Parnell’in eski karısına ait olduğunu tespit etmişlerdi.

Diğer cesetlerin bulunması için süren bekleyiş gergin ve tatsızdı. Sonrasında bir telefon daha gelen Knolte görüşmesi

bitince heyecanla ahizeyi John Paul'e uzattı. "Bunu duymak isteyeceksiniz."

Bir dakika sonra John Paul merdivenlerden yukarı koşuyordu. Knolte adamın bir an için gülümsediğine yemin edebilirdi.

Yataktan kapısı ardına kadar açılıp duvara çarptı ama gürültü Avery'yi rahatsız etmemişti.

John Paul, genç kadını sarsarak uyandırdı. "Tatlım, aç gözlerini. Hadi Avery, uyan."

Avery yavaşça tepki verdi. Kendini uyuşturulmuş ve kafası karışmış hissediyordu. Nihayet gözlerini açarak doğrulmaya çalıştı.

"Gitme zamanı mı geldi?"

"Carrie yaşıyor."

Avery duyduklarına anlam vermek istercesine başını iki yana sallayarak gözlerini kıstı ve adama baktı. "Yaşıyor mu? Nasıl yaşıyor olabilir? Ev—"

"Patlamadan önce çıkmayı başarmış. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama durumu iyi."

Avery gözyaşlarına boğuldu. John Paul yanına oturup onu kucığına aldı ve yaşlarla ıslanırken onu tutmaya devam etti.

Genç kadın nihayet sakinleştiğinde, "Herkes çıkabilmiş mi?" diye sordu. "Carrie nerede şimdi? Tony'yi aramışlar mı? Zavallı adam kendini kaybetmiştir. Önce onun öldüğünü, sonra da hayatta olduğunu söylemişlerdir. Umarım zavallının sağlam bir kalbi vardır."

John Paul önce hangi soruya cevap vereceğinden emin değildi. "Carrie, Aspen'de bir hastanede."

Avery sıçrayarak ondan uzaklaştı. "Neden hastanede? Bana iyi olduğunu söyledin."

"İyi zaten," diye onu temin etti. "Ama diğer kadın yaralanmış. Derin bir vadiden aşağı inerken yargıç dizini parçalamış. Carrie bileğini burkmuş ve kolu çatlamış ama yine de gecenin

geri kalanında gizlenebilmeleri için birkaç ağaç dalını üzerlerine çekebilmeyi başarmışlar. Onları polis köpeklerinden biri bulmuş,” diye ekledi. “Hastaneye götürölmüşler ve yargıç ameliyata alınmış.”

“Peki ya diğer kadın? Üç kişilerdi, değil mi?”

“Anne Trapp. O evde kalmış.”

“Neden? Neden kalmış ki?”

“Bilmiyorum. Bunu Carrie’ye sorman gerekecek veya Knolte şimdiye dek sebebini öğrenmiştir.”

Ayağa kalkan Avery sırt çantasıyla spor çantasına takılıp düşmekten son anda kurtuldu. “Bunlar buraya nasıl geldi?”

“Şerif bir arkadaşını aradı. Adam arabamı tamir edip bu-
raya getirdi.”

Avery, teyzesiyle ilgili aldığı haberdan dolayı kendini o kadar mutlu ve rahatlamış hissediyordu ki tamamen gevşemiş ve sersemlemişti. Aynı anda hem ağlamak, hem gülmek hem de John Paul’ü öpmek istiyordu. Derdi neydi böyle? Belki de sebebi salgıladığı endorfindi. Evet, kesin öyle olmalıydı.

Kendine gel, dedi içinden. Şu an Carrie’ye odaklanmalıydı. Ve eniştesi Tony’ye. “Tony’yi arayan oldu mu?”

“Evet. O şu an çok mutlu bir adam. İlk Aspen uçağına binmek istiyor.”

Genç kadın onaylarcasına başını salladı. “Alt katta kim var?” diye sorarken bir yandan da spor çantasının fermuarını açtı. “FBI. Beş kişiler ve hepsi de cep telefonuyla konuşuyor. Polis merkezini ele geçirdiler ve Şerif Tyler bundan hiç memnun değil. Tyler iyi biri,” diye ekledi. “O da FBI’dan hoşlanmıyor.”

Avery gözlerini devirdi. “Bu önyargın çok çocukça.” Haki renkli bir pantolon çıkarak, “Aşağı inip ellerinde ne var öğrenmeliyim,” dedi. “Monk’un nerede olabileceğine dair bir ipucu var mı?”

“Hayır,” diyen John Paul, onun ne kadar uzun ve şekilli olduğunu yeni fark ettiğı bacaklarına bakıyordu. Düşünceleri

birbirini kovaladı ve kendine engel olamadan zihninde bu bacakların kalçalarına sarıldığı bir manzara belirdi.

Avery'nin arkasındaki duvara bakarak, "Bu şekilde aşağı inemezsin," dedi.

"Ne şekilde? Üzerime rahat bir pantolon giyeceğim. Hem ne zamandan beri nasıl görüldüğümle ilgilenir oldun?"

"İlgilenmiyorum," dedi adam terslenerek. "Ama bu eski püskü tişörtün içini görebiliyorum."

Avery aşağı doğru bakarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve John Paul'un altından kurtarmak için bütün gücüyle asıldığı çarşafı vücuduna dolamaya çalışırken elindeki pantolonu yere düşürdü.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Genç kadın kızardığını hissediyordu.

"İyi de bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Adamın sırtışı çapkıncaydı. Başını sallayan Avery, "En kısa sürede Carrie'ye gitmeliyim," dedi. "Yaşadığı onca şeyden sonra delirmiş gibidir."

Adamın gülümsemesi aniden silindi. "Bu iyi bir fikir değil. Otur Avery. Konuşmamız gerekiyor."

Ses tonu konunun ciddi olduğunu gösteriyordu. Avery onun yanına oturdu. "Sence onu görmeye gitmemeli miyim?"

"Hayır, gitmemelisin. Eğer iyi olduğuna dair bir kanıt istiyorsan telefon et ama yanına gitme."

"Neden?"

"Çünkü FBI'ın senden yapmanı istediği şey de tam olarak bu. Aspen'de kararları veren ajan buradaki Knolte'yi arayıp—"

Avery araya girdi. "Knolte kim?"

"Aşağıdaki gösteriyi yöneten çocuk," diye açıkladı adam. "Bana oyunu nasıl oynayacaklarını anlattı. Carrie'yi, seni ve yargıcı bir araya getirip Monk yakalanana dek sizi tanık koruma programına almayı planlıyorlar. Ve bu iyi bir fikir değil."

"John Paul, onlar bu işte gayet iyiler."

“Öyle mi? Monk da öyle ve bir arada olmanız onun işini kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramaz.”

Avery tek kelime etmedi. Sessizce onun haklı olduğunu düşündü ama çekincelerinden yüksek sesle bahsetmek, çalıştığı kuruma ihanet etmek gibi geliyordu ona.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam kollarını onun omzuna sardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Bayılırsan başını vurmayasın diye sana sarılıyorum.”

“Dinle... aşağıda... kendimden geçince... hayatımda ilk defa bayıldım. Asla zayıf biri olmadım. Tekrar bayılmayacağım. Şimdi bırak beni. Giyinip alt kata inerek Ajan Knolte’yle konuşmak istiyorum.”

“Bir dakika sonra,” diye söz verdi adam. Tutuşunu sıkılaştırarak, “Bilmen gereken bir şey daha var,” dedi.

“Evet?”

John Paul aniden söyleyecek kelime bulamadığını fark etti. Ona söylemenin en iyi şeklini arıyordu. “Bu zor olacak...”

“Başa çıkabilirim. Söyle gitsin işte.” Omuzlarını serbest bırakan Avery, “Üzgünüm,” dedi. “Sana terslenmek istemedim. Neyse söyle.”

“Carrie, Monk’un yanındaki kadının kim olduğunu biliyor.”

Avery başını yana eğdi. “Onu tanıyor muymuş?”

“Evet.” Adam derin bir nefes aldı. “Onu sen de tanıyorsun.”

“Hadi ama John Paul. Gevelemeyi bırak. Söyle artık.”

“Jilly. Carrie onun adının Jilly olduğunu söyledi.”

Avery’nin tepkisi John Paul’ü şaşkına çevirdi. Genç kadın bayılmadı, ağlamadı, tartışmadı ve öfkeyle her şeyi reddetmedi. Sadece haykırdı.

27

“BANA BİR SİLAH bul John Paul. Hemen şimdi bir silah istiyorum. Büyük bir silah.”

Adamın etrafında volta atarken Avery bir intikam meleği gibi görünüyordu. Parmağıyla adamın göğsünü dürttü ve isteğini tekrarladı.

Şerif Tyler içlerinden birinin onu fark etmesini bekleyerek ağırlığını bir ayağından diğerine verirken yatakhanein kapısında dikiliyordu.

“Onunla işim bittiğinde eskisi gibi ölü olacak,” diyerek ağzına geleni söylemeye devam etti Avery. “Bir silah istiyorum.”

Şerif karşısındaki çılgına dönmüş kadını ikna etmek için bir deneme yapmaktan kendini alamadı.

“Bayan Delaney, böyle konuşmamanız gerekir. Ya birileri annenizi gerçekten vurursa? Bu şekilde tehditler yağdırırsanız polis önce kimi sorgular sizce? Anlıyorum, aşırı gerginsiniz ama...”

Genç kadın onunla yüzleşmek için arkasını döndü. “Jilly benim annem falan değil. Beni doğuran kadın ama hiçbir zaman annem olmadı, olmayacak da. Bu konuda anlaştık mı?”

Tyler başını onaylarcasına tereddütle salladı. Kadının öfkesi içinden taşıyordu ve şerif bu değişime o kadar şaşırılmıştı ki nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. İlk tanıştıklarında

tatlı, küçük bir hanımefendiydi ama şimdi ateş püsküren bir ejderhaya dönüşmüştü.

Yardımcı olması için John Paul'e döndü. "Bu aşağıda tanıştığım kadınla aynı kişi olamaz. İkizi yok, değil mi?"

"Üzgünüm, ikiz falan yok. Sadece biraz sinirlidir." Adam bu kelimeleri iltifatmış gibi söylemişti.

Şerif bu ifadenin gerçeğin çok azını yansıttığını düşünüyordu. "Onu ikna edemez misin? Buradan elinde bir silahla çıkıp anneni—" Son anda kendini tuttu ve genç kadına döndü. "Eğer annen değilse—"

"Değil."

"O zaman ondan bahsederken ne demeliyim?"

Avery bir an bile tereddüt etmedi. "Aklını kaçırmış bir manyak. Sapkın bir sosyopat, bir psikopat. İstedliğini seç. Ama sakın bana 'annen' deme."

"Tamam."

Sakinleşen Avery çarşafı boynunun altında bağlayıp spor çantasını aldı ve başı dik şekilde banyoya gitti.

"John Paul?"

"Efendim?"

"Bana şu lanet olası silahı bul."

Adam cevap veremeden banyonun kapısı sertçe kapandı.

Tyler çenesini kaşıyarak, "Avery ile ilgili ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

John Paul omuzlarını silkti. "Ona bir silah bulmayı."

Tyler odaya girip kapıyı ardından kapattı. "Adamların onu Aspen'e götürmesine izin mi vereceksin? Konuşmalarını sen de duydun. Onları öldürmesi için tutulan adamı yakalayana kadar hepsini bir arada tutmak istiyorlar."

"Evet, duydum."

"Eğer bana sorarsan bu bütün yumurtaları aynı sepete koymak demek ve bunun sebebinin bütçelerindeki kısıtlama olduğunu düşünüyorum. Eğer hepsini bir araya koyarlarsa

daha az insan gücü harcarlar ama bu profesyonel katil... adamın adı neydi?"

"Monk."

"Eğer işinde iyiye onları bulur. Tek yapması gereken hastanenin etrafında takılıp yargıcı takip etmek. Ben olsam öyle yapardım."

John Paul ona katılıyordu. "Knolte'nin onları bir arada tutacaklarını söylediğini duydum."

"Ama planın geri kalanını duymadın çünkü Avery'ye teyzesinin hayatta olduğunu söylemek için üst kata geldin. Çok yakında önemli bir duruşma varmış, haberin var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

Şerif sesini alçaltarak devam etti. Banyodan saç kurutma sesinin gelmesine ve Avery'nin onları duyma ihtimalinin olmamasına karşın John Paul'e yaklaştı.

"Skarrett adında bir adamın davası görülecekmiş. Bu ismi hiç duydun mu?"

John Paul aniden gerginleşti. "Evet. Onun duruşması mıymış? Ne zaman?"

"Üç hafta sonra. Knolte telefonda emirler yağdıran bir ajanla tartışıyordu. Her neyse, telefonu kapatınca benim ona baktığımı fark edip konuyu hemen değiştirdi. Ben de buraya gelip kızı kontrol edeceğimi söyledim." Gülümseyerek devam etti. "Tabii ki hemen gelmedim. Birkaç adım merdivenlerden çıkar gibi yapıp sessizce geri döndüm ve koridorda durup Knolte'nin diğerlerine ne dediğini dinledim."

Banyoya doğru bir bakış fırlattıktan sonra devam etti. "Eğer duruşma tarihine kadar Monk'u yakalayamazlarsa Avery'nin ve teyzesinin şahitlik etmelerine izin vermeyeceklermiş. Anladığım kadarıyla emirleri veren şu ajan, Skarrett'in salıverilmesinin çok da kötü olmayacağını düşünüyor."

John Paul şaşkına dönmüştü. "Sen ciddi misin?"

"Evet."

“Tanrı aşkına, neden—”

“Skarrett’in onları çok önceden gizlediği bir zulaya götüreceğini umuyorlar. Anladığım kadarıyla bu Skarrett denen adam zamanında bir yeri soymuş ve milyonlarca dolar değerinde ham elmas çalmış. Onları geri almayı umuyorlar.”

“Yani Skarrett’in çıkmasını kolaylaştıracaklar, öyle mi?”

“Avery anahtar tanık,” diye vurguladı Tyler. “Ve eğer o tanıklık etmezse...” Cümlesini yarıda bıraktı.

John Paul’un aklından nelerin ters gidebileceğine dair sayısız olasılık geçiyordu. Alaycı bir tonda, “İşte yüzlerine gözlerine bulaştırmalarının garanti olduğu bir plan,” dedi.

Tyler ona tamamen katılıyordu. “Ben de öyle düşünüyorum. Avery’ye söyleyecek misin? Onu güvenli bir eve yerleştirdiklerinde çıkması mümkün olmayacak.”

“Ona Knolte’nin söylemesini sağlayacağım. Avery, FBI için çalışıyor, yani takım çalışmasına canı gönülden inanıyor.”

“İdealist yani, öyle mi?”

“Korkarım evet.”

“Bu hiç iyi değil. Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?”

“Sanırım çekip gideceğim. Burada takılmam için bir sebep yok.”

“Monk’un geri çekildiğini mi düşünüyorsun?”

“Evet. Ama uzun bir süre için değil. Sonuçta bu işleri aldı ve Carrie ile yargıcın hâlâ hayatta olduğunu duyar duymaz tekrar saldıracaktır. Saldırmak zorunda. İtibarı söz konusu. Avery’nin peşinde de tekrar düşecektir.”

Ah, evet, tekrar ve tekrar ve tekrar saldıracaktı. İş tamamlayana dek.

Tyler sanki zihninden geçenleri okumuş gibi, “Sence aşağıdaki çocukların Avery’ye göz kulak olmalarına izin vermek doğru mu olur? Avery iyi durumda olur mu yani?”

“O akıllı, zorlu bir kadın. Kendini koruyabilir.”

Tyler hayal kırıklığına uğramış gibi bir bakış attı. “Eğer doğrusunun bu olduğunu düşünüyorsan tamam... ama eğer böyle düşünmüyorsan ve kendi başına bir şeyler yapmak istersen, sana şu dağlardaki küçük kulübemden bahsedeyim istedim. Birkaç haftalığına gidip kalmayı planladığımdan mutfağı yeni doldurmuştum. Sadece süt, yumurta gibi taze yiyecekler alınması lazım, o kadar. Eğer Denver’a gidecek olursanız güzergâhınızın çok dışına çıkmamış olursunuz. Bütün bu mahkeme ve... diğer şeylerle ilgili Avery ile ne yapacağınıza karar verene dek saklanabileceğiniz iyi bir yerdir.”

John Paul araya girmek istediye de Tyler aceleyle devam etti. “Arabamı bıraktığım bir ambar var, ambarın anahtarını nereye koyduğumu ve kulübenin yol tarifini bir kâğıda yazacağım sana, tabii ilgilenirsen. Sen bunu bir düşün ve gitmeden kararını bana bildir. Ben her ihtimale karşın aşağı inip gereken bilgileri yazacağım şimdi.”

Söyleyeceklerini bitiren Tyler dönüp alt kata indi. John Paul ne halt edeceğini bilmiyordu. Orada bir süre öylece durup içinde bulunduğu durumu düşündü, sonra bir küfür savurup eşyalarını alarak arabasına taşıdı. Şerifin asistanı kıyafetleri temizlenmiş olarak getirmişti. Merdivenlerin en alt basamağında Avery’ninkilerin yanında duruyorlardı. Kendi-ninkileri çantasına tıktırdıktan sonra merdivenlerden yukarı koştu ve Avery’ninkileri karyolalardan birinin üstüne bırakıp dışarı çıktı.

Şerifin arkadaşı, John Paul’ün arabasını yatakhaneye bakan sokağa bırakmıştı. Çantasını arabanın arkasına atıp Avery’ye hoşça kal demeye karar verdi. Öylece basıp gidemezdi, değil mi? Hoşça kal diyerek ona şans dilemek, yapılacak en doğru hareketti.

Eğer kalmamı isterse kalacağım, dedi kendi kendine. Ama eğer sormazsa o zaman basıp gideceğim. Bu kadar basit. Ama eğer isterse...

Odaya girdiği an olduğu yerde donakaldı. Avery'yi gördüğünde neredeyse adımlarını şaşırp yere düşecekti. Genç kadın pencerenin önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş onu bekliyordu.

Savunmacı bir ifadeyle kaşlarını çatıan John Paul, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Çantalarını arabana koyduğunu gördüm," diyerek başıyla pencereyi işaret etti Avery. "Gidiyorsun demek?" Bir adım ona yaklaştı ama adamın sırtının dikleştiğini görünce durdu. "Bir cevap verirsen çok memnun olurum."

"Kalmamı istiyor musun?"

"Kalmak istiyor musun?"

"Bu ne biçim soru? Oyun oynayacak havamda değilim Avery." Ama cevap vermesine fırsat tanımadan devam etti. "Yüzüne ne oldu?"

Avery'nin eli çenesine gitti. "Yüzümün nesi var?"

"Hiç. Sadece... farklı görünüyor."

"Yıkadım, biraz nemlendirici sürdüm ve biraz da makyaj yaptım. Hepsi bu."

"Makyaj mı? Neden makyaj yapasın ki? FBI'dan gelen kan-kalarına güzel görünmek için mi?" Ah, ruh hali gerçekten berbat haldeydi.

"Senin derdin ne?"

John Paul o an aklından geçenleri veya nasıl hissettiğini kelimelere dökemeyeceğini bildiğinden susmayı tercih etti. Neden kavga etmek için kaşındığını kendisi de anlayamıyordu. Sadece hem kendisine hem de ona karşı öfkeli olduğunu biliyordu çünkü Avery ona daha önce hiçbir kadının yapmadığını yapmayı başarmıştı. Midesinde düğümlere sebep olmuştu. Daha da kötüsü bunu yapmasına kendisi izin vermişti.

Sırada ne vardı? Kalbi mi? Bütün bunların canı cehennemdi.

"Ajan Knolte'yle konuştun mu?"

“Hayır, senin gelmeni bekliyordum. Bana elveda bile demeden gidecek miydin?” Koca pislik. Ne kadar sinirlenirse sinirlensin Avery ağlamamaya kararlıydı. Kararlı davranmak için derin bir nefes aldı, onun yanına gelip elini uzattı. “Yaptığın her şey için teşekkür ederim.”

Adam uzattığı eli görmezden gelerek, “Eğer istersen...” dedi.

Genç kadın sözünü kesti. “Şerif Tyler seni aramak için buraya geldi. Seninle konuşmak istediğini, önemli olduğunu söyledi.”

“Onunla beş dakika önce konuştum.”

Avery omuzlarını silkti. “Demek ki söylemek istediği başka bir şey var. Restoranda bekliyor.”

“Tamam, peki.”

“Umarım evine sağ salim ulaşırsın.” Arkasını dönüp pencereye yürüdü. “Hoşça kal John Paul.”

John Paul, kendisini başından savdığına inanamıyordu. Bir dakika kadar onun sırtına baktıktan sonra ansızın arkasını döndü ve alt kata indi. Genç kadının soğuk vedası tamamen bir yabancıdan gelmiş gibiydi ve davranışının aniden değişmesinin sebebini anlamaya çalışamayacak kadar sinirlenmişti.

Polis merkezinden geçerken ajanlar tarafından yolu kesilmediği için şanslıydı. Knolte ve yanındaki ufaklıklar telefonlarıyla konuşurken bir yandan da önlerindeki haritayı inceliyorlardı. Ajanlardan biri onunla muhabbet etmeye çalıştıysa da adamı görmezden gelen John Paul kapıyı açıp restorana geçti. Ön tarafta kimse yoktu ama arkadaki mutfaktan bir ısıklık sesi geliyordu. Kırmızı formika bankonun arkasına geçince ızgaranın başındaki şerifi gördü. Pişen etin kokusu havaya yayılmıştı.

Şerif, “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Hemen hemen.”

“Yolda yemek için bir hamburger ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Herkes nerede?”

“Restoran personeli mi? Az önce hepsini evlerine gönderdim. Eğer Knolte ve arkadaşları bir şeyler yemek isterse kendileri pişirebilirler.”

“Beni mi görmek istemiştin?”

Tyler kaşlarını çatı. “Söylemem gerekenleri zaten söylemiştim. Dedigimi yaptım ve fikrini değiştirip kulübemle ilgili teklifimi kabul etme ihtimaline karşın yolu tarif ettiğim kâğıdı arabana bıraktım. Bunu bir düşünsen iyi olur,” diye ısrar etti. “Karımın akrabaları sağ olsun, kulübeye en az bir ay daha gidemeyeceğim. Dün gece önümüzde katılmamız gereken iki düğün ve bir aile toplantısı olduğunu söyledi.”

“Evet, bunu düşüneceğim. Yardımın için teşekkürler şerif, tabii yemek ve yatak için de.”

Tyler, “Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana,” dedi. Arka kapının kilidini açıp John Paul’ü arabasının olduğu sokağa çıkardı.

“Kendine dikkat et.”

“Ederim,” diyerek arabasının kapısını açıp direksiyona geçti. Yan koltukta şerifin bıraktığını söylediği kâğıdı fark edip geri verme niyetiyle eline aldı.

“O kızın iyi olacağından emin misin?”

Şerifin aynı soruyu üçüncü soruşuydu. John Paul yine aynı cevabı verdi. “Evet, iyi olacak.”

Bu saçmalığa bir saniye için bile inanmıyordu ve yaşlı adamın yüz ifadesinden onun da inanmadığı belliydi.

Tyler, “Yine görüşeceğiz,” diyerek elindeki spatulayı hoşça kal dercesine ona doğru salladı.

John Paul anahtarı yuvasına soktu, elindeki kâğıdı yan koltuğa bırakıp öylece düşüncelere daldı. Vicdanı rahat değildi. Kendi kendine, Avery seçimini yaptı, diye hatırlattı. Evet, ona ihtiyacı olmadığını ve onu istemediğini gayet net bir şekilde belirtmişti.

Bu kararında tek bir sorun vardı. John Paul'ün ona ihtiyacı vardı ve onu istiyordu.

Yıllar önce, yaşadığı hayal kırıklıkları içinde kök saldığı zaman bu tür duygulardan kurtulduğunu sanmıştı ama şu an herkes gibi insan olduğunun, o "kimseye ihtiyacım yok" veya "herkesten nefret ediyorum" tavırlarının sadece kendini kandırmaya yaradığının yeni farkına varıyordu. Böyle hissedebileceğine kim inanırdı?

Avery'den hoşlanıyor muydu acaba? Evet, diye itiraf etti. Kadın tam bir çokbilmişti. Nasıl hoşlanmasındı?

Başını sallayarak marşa bastı. Motor, karnını yeni doyumuş bir kedi gibi gırlayarak çalıştı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın oradan uzaklaşacak gücü kendinde bulamıyordu. Lanet olsun, Avery onu delirtmişti galiba. Kadın pire gibiydi, hem kaşındırıyor hem rahatsız ediyordu. Ondan gitmesini istemişti, değil mi? Lanet olsun, evet. O süper havalı ekibiyle güvende olacağından gayet emindi. Tanrı yardımcısı olsundu.

Avery bir sâvaşçıydı ve John Paul onun yoluna çıkacak her şeyle mücadele edeceğinden emindi. Ama beraberindeki ajanlara onu korumaları konusunda güvenebilir miydi? Ve ajanların ne yaptığını takip ederken Avery'yi kim takip edecekti?

Motoru durdurdu. Lanet olsun, şimdi ne yapacaktı?

Avery için endişelenmeyi FBI'a bırakmalıydı. Lanet olsun, doğrusu buydu. Kesinlikle bunu yapacaktı. Motoru tekrar çalıştırdı ve araba rölantideyken koca bir buz kalıbı gibi olduğu yerde kalakaldı.

Neye dönüşüyodu böyle. Şu an çaresizce Avery'nin umurunda olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Genç kadın onu güldürüyordu. Asla sahip olamayacağına inandığı şeyleri istemesine sebep oluyordu.

Lanet olsun, ona insan olduğunu hatırlatıyordu.

John Paul iyi savaşmıştı ama i hesaplaşması bittiğinde, cepheyi kaybettiğini biliyordu. Başını teslimiyetle öne eğdi. Lanet olsun.

Yüzleş artık Renard. Onsuz hiçbir yere gitmiyorsun.

Motoru kapatıp kapıya uzandı.

Arkadan gelen ses durmasına sebep oldu. "Artık gidecek miyiz? Kıpırda Renard. Burada boğuluyorum ve uyku tulumun ölü yapraklar gibi kokuyor."

Adam hızla arkaya döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Yine başlama John Paul. şu lanet olası arabayı çalıştır ve bizi buradan uzaklaştır. Aynı şeyi bir daha söyletme bana."

Adamın gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. Omuzlarındaki gerginlik yok oldu, midesindeki ağrı aniden kesildi. Dünya yine eski haline dönmüştü. Avery bir dağ kedisi gibi hırlıyor, öfke saçıyordu.

Motoru çalıştırıp vites değıştirdi ama gaza basmadı. "Eğer benimle gelirsen tatlım, kararları ben veririm ve sen de söylemeni aynen yaparsın. Bununla başa çıkabilir misin?"

Avery bir an bile tereddüt etmeden cevabı yapıştırdı. "Yanğın merdiveninden atladığımda arabanın üstüne düştüm ve arabanın kaportasında koca bir çukur oluştu. Sen bununla başa çıkabilir misin?"

Sokakta ilerlerken John Paul sırtıyordu. Onun için nasıl delirmesindi?

28

JILLY SABIRSIZCA ÇIKARILAN ceset sayısını duymayı bekliyordu. Otel bungalovunda volta atarak Colorado'da yerel bir haber kanalının yaptığı yayını izliyor, monoton bir sesle tekrar tekrar gösterilen evin patlama ânı her ekrana geldiğinde telaşla yatağın kenarına gelip oturuyordu. Kamera kaydının her saniyesinin tadını büyük bir hırsla ve açgözlülükle çıkarıyordu.

Tam evin patlayacağı anda turistin tekinin kayıt yapıyor olması ne büyük şanstı. Adamın kamerası evin arka tarafının tam görüntüsünü almıştı. Jilly bunları televizyonda seyredermeseydi çok huzursuz olabilirdi. Tuşa basan kendisi olmadığı için hâlâ az da olsa rahatsızlık hissettiğini kendine itiraf etse de televizyon kanalının ardı ardına gösterdiği bu video kaydı en az tuşa basmak kadar zevkliydi.

Klip sona ererken telefon çaldı. Jilly cevap vermeden önce televizyonun sesini kapattı.

“Merhaba sevgilim.”

Karşı tarafta bir saniyelik duraksama oldu. “Olayı televizyonda izledin mi?”

Adamın sesinde onu mutlu etme isteğinin yanı sıra gerginlik de vardı. “Evet, elbette gördüm. Ne muhteşem değil mi?”

“Evet... evet,” diye cevap verdi Monk. “Şu âna dek iki ceset var.”

“Kaldı bir tane. Sesin gergin geliyor sevgilim. Sorun nedir?”

“Bu gerçekleştiğinde kendini kötü hissedebileceğinden endişeliydim. İyi olmana sevindim.”

“Carrie için mi kötü hissedeceğimden endişelendin? Hayatımı mahvetti. Benden kızımı çaldı. Sandığının aksine, keyiften havalara uçuyorum.”

“Seni özledim. İstedğim tek şey—”

“Ne istediğini biliyorum,” diyen kadının sesi boğazdan gelen bir fısıltıya dönüşmüştü. “Şu an arabada mısın?”

“Evet,” diye fısıldayarak cevapladı adam.

“Kenara çeksen iyi olur.” Ve sonra bir araya geldiklerinde yapacağı şeyleri en erotik ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. Adamın nefes alıp verişindeki değişim onu eğlendiriyordu. Tıpkı kızıymış bir köpek gibi soluk soluğaydı. Erkekler üzerindeki bu gücü Jilly’yi heyecanlandırıyordu.

Onun gibi kontrolden çıktığını düşünsün diye kendisi de soluk soluğa kalmış gibi yaparak, “Hoşuna gider miydi bu?” diye sordu Jilly.

Ve sonra adam ihtiyaçla kıvranana kadar konuşmaya devam etti. Ani bir sessizlikten sonra alçak bir homurdanma duyuldu. Ne olduğunu anlayan Jilly tatmin olmuş şekilde gülmüsed. Telefon seksi yaparak harika bir kariyer sahibi olabileceğini düşündü ama istediği miktarda parayı elde edemeyeceği kesindi. Yine de insanın seçeneklerinin olduğunu bilmesi güzel şeydi.

“Şimdi daha az yalnız hissediyorsundur umarım sevgilim.”

Adam derin bir nefes alarak, “Evet,” dedi. “Yakında yanına geleceğim. Seni seviyorum Jilly.”

“Biliyorum sevgilim. Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapatıp volta atmaya devam etti. Polis cesetlerin kalıntılarından ölenin kim olduğunu teşhis edebilecek miydi?

Kemik ve dişlerin kurbanların teşhis edilmesi için tek yol olduğunu biliyordu ama ya onlar da patlamada parçalara ayrılmışsa o zaman ne olacaktı?

Hımm. O zaman ne yapacaklardı?

Film yine ekranda oynuyordu. Jilly yatağa koşarak izlemek için oturdu. Ah, bu harikaydı. Hem de çok.

Haber bülteni sona erdiğinde çantasını eline alıp o çok kıymetli videokasetini çıkardı. Nereye giderse gitsin bu kaseti yanında taşırdı. Oynatıcıya taktığı kaseti seyretmek için televizyonun önünde diz çöktü. Kaç kere seyretmişti bunu? Yüz mü? Bin mi? Yine de kasetten... veya içinde uyandırdığı duygulardan asla bıkmıyordu.

Ekrana bakarak, "Neden ölmen gerektiğini anlıyor musun şimdi?" diye fısıldadı.

Tırnaklarından birinin kırıldığını fark ederek aceleyle banyoya koştu. Saate baktığında Monk'un kısa süre sonra geleceğini düşündü. Adam için hazırlanması gerekiyordu. Ve onu ödüllendirmesi tabii ki. Zor bir hareketi başarmış köpek misali Monk da hevesle ödülünü bekliyor olacaktı.

Valizinden sabahlığını alırken bakirelerin simgesi beyazda karar kılmıştı. Adamın hoşuna gidecekti. Ama Jilly'nin yaptığı her şey hoşuna gidiyordu zaten.

Kırmızı ruj sürmeyi unutmamalıydı. Ah, erkekler kırmızı dudaklara nasıl da bayılırlardı.

Mükemmel vücuduna da bayılıyorlardı. Meleksi yüzüne de. Hepsi ona bayılıyordu.

İLK YARDIM EKİBİ CARRİE'YE şokta olduğunu söyledi. Carrie onlara katılmasa da bu teşhisi nasıl koyduklarını anlayabiliyordu. Davranışlarında, az da olsa, bazı tuhaflıklar olduğunu kabul ediyordu. Vadiden onları çıkardıklarında kontrolsüz bir şekilde hıçkırıyor ve saçma sapan konuşuyordu. Söylemek istediği kelimeleri bilmesine rağmen ağzından doğru sırada dö-külmelerini sağlayamıyordu. Yine de adamların ulaştığı sonuç saçmalıktan ibaretti. Nihayetinde doktor değillerdi. Lanet olasıcalar, ne bilirdi ki zaten? Aklı gayet yerindeydi, teşekkürler.

Sedyeye alınıp ambulansla Sara'nın karşısına yerleştirilirken yüzünde kamera ışıkları patladı. Carrie doğrulmaya çalışırken sağlık ekibinden birinin onu kabaca sedyeye bağladığını fark etti. Gerçi kolunu oynatabiliyordu. Dar aralıktan uzanıp Sara'nın elini tuttu.

Arkadaşı korkunç acılar içindeydi. Her iki görevli de kadının bacağı üzerinde çalışıyordu. "İyi olacak mı? İyi olacak mı?" Soru engel olamadığı bir şarkı sözü gibi diline dolanmıştı. Adamların ikisi de evet diyerek onu temin etseler de Carrie kendini sormaya devam etmek zorunda hissediyordu.

Sağlık görevlilerinden biri Sara'ya iğne yaptı ve saniyeler sonra kadının gözleri kapandı. Carrie'nin tuttuğu eli gevşedi.

Bacağını sabitlemeyi bitirdiklerinde içlerinden biri kan basıncını ölçerken diğeri de Carrie ile ilgilendi.

"Avery'yi öldürecek. Onu durdursunlar. Beni duyuyor musun? Onu... onu..."

Carrie kendinden geçti. Yaşadıkları, uykusuzlukla birleşince nihayet etkisini göstermişti. Vücudu başkaldırarak sistemi kapatmıştı.

Gözlerini açtığı anda hastane yatağındaydı. Ah, her yeri nasıl da ağrıyordu. Sanki vücudundaki her bir kası zonkluyordu. Biri ona dayak mı atmıştı?

Çaresizce zihnindeki sisi dağıtmaya çalıştı. Avery. Ah, Tanrım, çok geç olmadan onu bulması gerekiyordu. Çarşafın sol tarafına tutturulmuş çağrı butonunu görünce ona uzanmaya çalıştı. Dirseğine giren ağrı acıyla bağırmasına sebep oldu. Aşağı baktığında kolundaki alçıyı gördü ve alçak sesle lanetler yağdırdı.

Bu nasıl olmuştu?

Tabii ya, düştükleri vadide. Derin yarığa kafa üstü düşmüştü ve kendini korumak için havada kollarını öne uzattığını hatırlıyordu. Bileğini incittiğini biliyordu ama sadece basit bir burkulma sanmıştı. Bütün o süre boyunca o kadar acımamıştı ne de olsa, değil mi? Hatırlayamıyordu. Belki de uyuşmuştu. Ama Sara'nın üstüne düştüğünü hatırlıyordu. Arkadaşı acı içinde kıvranıyordu ve Monk'un karanlıkta onları yakalamak için beklediğinden korkan Carrie, kadının ağlama sesleri duyulmasın diye eliyle ağzını kapatmıştı.

Sara neredeydi? Carrie koridordan gelen erkek seslerini duyuyor ama çağrı butonuna ulaşamıyordu. Tam bağırma üzereyken mavi ameliyat kıyafeti ve beyaz laboratuvar önlüğü içinde genç bir doktor içeri girdi. Elinde bir hasta bilgi dosyası vardı.

Adamın adı Doktor Bridgeport'tu ve günlerdir hiç uyumamış gibi görünüyordu. Bu iyiye işaret değil, diye düşündü

Carrie. Sonra adamın ellerini fark etti. Sanki daha cüsseli birinden nakledilmiş gibi kocaman duran elleri vardı.

“Doktorum siz misiniz?”

“Ben nöroloğum. Röntgenlerinizi ve CAT taramanızı inceledim.”

Carrie sözünü kesti. “Bu testler yapıldı mı bana?”

Adam başıyla onayladı. “Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiniz. Gözetim altında olmanız için bu gece sizi misafir edeceğiz. Taramada endişe edici bir şey görmedim,” diye ekledi.

“Koluma ne oldu?”

“Kırmışsınız.”

“Orası belli.”

Carrie’nin dosyasına bir şeyler yazan doktor başını kaldırmaksızın, “Fizyoterapistiniz birazdan sizi görecektir,” dedi. “Bu arada kapıda sizinle konuşmak için sabırsızlanan birkaç güvenlik mensubu var. İki tanesinin içeri girmesine izin vereceğim... tabii kendinizi hazır hissediyorsanız.”

“Başım zonklıyor. Ağrı için ilaç alabilir miyim?”

Doktor, “Birazdan,” diye söz verdi.

Carrie bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Avery küçükken uygunsuz bir şey istediğinde o da bu cevabı verirdi. Avery’de işe yaramayan bu cümle şu an onda da yaramıyordu.

“Ağrı kesici istiyorum.”

“Beyin sarsıntısı geçirdiniz Bayan Salvetti ve şu an tercihimin—”

Bir kez daha adamın sözünü kesti. “Ah, boş verin doktor. Ambulansta benimle bir arkadaşım geldi buraya. Bacağı paramparçaydı. O nerede? Biliyor musunuz?”

Doktor başıyla onayladı. “Yargıç Collins ameliyatta.”

Kapının ardından sert ayak sesleri duyuldu.

Elindeki dosyayı kapatan doktor gülümseyerek gitmek için arkasını döndü. “Dinlenmeniz gerekiyor,” diyerek kapıyı açtı

ve koyu renk takım elbiseli iki adamı içeri aldı. "On dakika," diyerek uyardı ajanları. "Sonra uyuması gerekiyor."

Adamlar sanki geçit töreninde gibi başları yukarıda ve omuzları dik şekilde içeri girdiler. Kravatları hariç aynı renkte takım elbiseler giymişlerdi. Birinin kravatı gri siyah çizgili, diğerininki pastel renklerde çizgiliydi.

Yetkili, Hillman adında bir ajandı. Gözlerine Carrie'nin rahatlatıcı bulduğu keskin bir bakış hâkimdi. Hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağı belliydi adamın.

Genç olanı Carrie'ye bir bardak su doldurup yatağını dikleştirip tuşa bastı ve Hillman onu sorgularken adamın etrafında gezindi. Hillman olayların nasıl geliştiğini dinlerken araya girmiyor, sadece düşüncelerini toplamak için duraksadığında fikrini belirtiyordu. Carrie bir an önce olan biteni anlatıp kendi sorularına geçmek istiyordu ama Hillman azimli bir şekilde kendi sorularının cevaplanmasını sağlıyordu.

Carrie daha uyumlu görünen ajana dönüp ceketini bulmasını istedi.

"Mektuplar ceketin cebinde."

Dolapta asılı duran ceketini çıkaran Hillman oldu. Adam bir çift eldiven takarak mektupları fermuarlı bir poşete yerleştirip diğer ajana uzattı.

"Anne bana bir mektup verdi. Onu okumak istiyorum."

Hillman'ın ortağı, "Önce laboratuvardakilerin parmak izi alması gerekiyor," dedi.

Carrie adamın Hillman'dan daha uysal olduğunu sanmıştı ama şimdi onun da en az Hillman kadar inatçı olduğu ortaya çıkmıştı.

"O aşâğılık kocasının Anne'e ne yazdığını bilmek istiyorum. Biliyorsunuz, onu öldürmesi için Monk'u o pislik kiraladı. Onu tutuklamanız gerekiyor."

Talebini duymazdan gelen Hillman sorularına devam etti.

Artık yeter, diye düşündü Carrie. "Hayır, artık benim sıram geldi. Yeğenimin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu arıyoruz..."

"Bulun o halde."

Carrie'nin ne kadar endişeli görüldüğünü fark eden diğer ajan kadının burnuna bardağı dayayıp bir yudum su içmesini istedi. Carrie başını diğer yana çevirip reddetti.

Hillman bir kez daha deneyip, "Bana bildiklerinizi bir kez—" diye cümlesine başladı.

"Yargıç Collins hakkında bilgilendirilmek istiyorum ve bunun derhal yapılmasını talep ediyorum."

Ajanlar sessizce birbirlerine baktıktan sonra Hillman cevap verdi. "Ameliyattan çıktı ve yoğun bakıma alındı."

Diğer adam, "Şu âna dek durumu iyi," diye ekledi.

Carrie adama bakıp, "Adın nedir?" diye sordu.

"Bean, hanımefendi. Ajan Peter Bean."

Adamın kendisini tanıtmamasına şaşmamak gerekirdi. Onun da soyadı fasulye anlamına gelse bir Carrie de kimseye söylememeyi tercih ederdi. Okuldayken kesin adamla dalga geçiyorlardı, diye geçirdi içinden. Hillman sorularına sil baştan başladı. Bir saat boyunca aynı sorular tekrar tekrar sorulunca, Carrie kendini gerçeği itiraf etmesi için sıkıştırılan bir suçlu gibi hissetmeye başlamıştı.

Başı zonkliyordu. "Bu kadar yeter," dedi. "Sorularınızı daha fazla cevaplandıramam."

Hillman hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de onun bir süre için dinlenmesini onayladı. Carrie hiç dostane bir havada değildi. Ajanlara Avery ile ilgili bir haber getirmedikleri sürece geri gelmemelerini tembihledi. Ajan Hillman onu sakinleştirmek için —Carrie artık bağırmaya başlamıştı— kocasını aramasına izin verdi. Bean onun için numaraları tuşladı. Telefonda Tony'nin sesini duyduğu an Carrie gözyaşlarına boğuldu.

"Sana ihtiyacım var Tony. Aspen'e gelmen gerek."

Adam cevap verirken sesi titriyordu. "Tatlım, henüz bunu yapamayacağımı söylediler. Hastaneden çıkar çıkmaz seni ve yargıcı güvenli bir eve götüreceklermiş. Carrie, aşkım, sen iyi misin? Keşke orada seninle olabilseydim. Keşke... bütün bunları tek başına göğüslemek zorunda olduğun için çok üzgünüm."

"Avery'den haber aldın mı?"

"Hayır. Sana spada katılmayı planladığından haberim yoktu. Benimle konuşmaya gelen ajanlardan biri onun uçağını kaçırdığını söyledi."

Carrie, "Nerede olduğunu bilmiyorum," diyerek hıçkırdı.

"Onu bulacağız," diye söz verdi Tony. "Ona hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Ve hattımı açık tutacağım. Beni arayacaktır. Bundan eminim."

"Tony, ben fark edememişim... her şey için çok özür dilerim. Star Catcher senin olabilir. Şirketi istediğin gibi yönetebilirsin. Sana güvenmem gerekirdi. Tam bir aptal gibi davrandım."

Yine hıçkırmaya başlamıştı ve ajanların her kelimeyi duyduğunu bildiğinden öfkeliydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum Tony. Seni çok seviyorum. Lütfen... bana her şey için çok geç olma-dığını söyle."

"Hayır, hayır geç falan değil. Bence... ben de seni seviyorum," diye kekeledi Tony. "Bir sonraki uçağa biniyorum. Evliliğimizi tekrar yoluna koyacağız. Senin sevginle her şey mümkün. Hem de her şey."

FBI'N KURTULANLARIN İSİMLERİNİ basından saklama ihtimali, Carrie ve yargıcın patlama bölgesinin yakınlarında ambulansa taşınırkenki görüntüleri yayınlanınca ortadan kalkmıştı.

Avery bunu John Paul arabayı dağlara doğru sürerken radyodan duydu. Kasabayı terk ettikleri an genç kadın sol ayağıyla John Paul'un omzuna basıp ön koltuğa geçti. Ayakkabısı adamın kucağına düştü. John Paul ayakkabısını uzatırken Avery sakarlığı için ondan özür diledi.

Sinyal kaybolana dek haberleri dinlemeye devam ettiler. John Paul, "Amerika'da herkes yanında kamera mı taşıyor artık?" diye sordu. Sesi iğrenç bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Bazı insanlar diğerlerinin özel yaşamlarını ihlal etmeye bayılıyor."

"Televizyon kanallarının çekim ekipleri genelde yanlarında kamera taşır."

"Alaycı olmaya hiç gerek yok tatlım."

"Alaycı olmaya çalışmıyordum. Sadece bir gerçeği dile getirdim. Carrie suratına tutulan kameralardan nefret etmiş olmalı. FBI'dan birinin o kayda el koyması gerekirdi. Olay yeri inceleme ekibi zamanında varamamış olmalı."

"Yapmalıydı, etmeliydi. FBI'ın felsefesi budur."

"Beni gıcık edemeyeceksin."

Adam bir kakhaha attı. "Gıcık etmeye çalışmıyordum."

Genç kadın pencereyi açıp soğuk havanın içeri girmesini sağladı. "Evet, çalışıyordun. Nihayet seni tam anlamıyla çözdüm."

"Öyle mi sanıyorsun?"

Avery gülümsedi. "Seninle ilk tanıştığımda FBI'a karşı bir hınç beslediğini düşünmüştüm ama artık seni daha iyi tanıdığımдан bunun doğru olmadığını biliyorum. Senin fobin çok daha büyük."

"Yaa?"

Genç kadın başıyla onayladı. "Sen devlet kurumlarının tamamına karşısın."

"Bu doğru değil."

"Adalet Bakanlığı için çalışan kayınbiraderinden bahsederken burun kıvırdın resmen."

"Adalet fazla güçlü bir kavram."

"Peki ya CIA? Zamanında onlar için çalıştığını biliyorum."

Adam inkâr etmediği gibi karşı da çıkmadı. "Onların öncelikleri akıllarına estiği an değişir. Ajanları ve sivilleri ortada bırakırlar."

"Peki ya IRS?"

"IRS'den herkes nefret eder."

Bu konuda ona hak vermesi gerekirdi. Avery devletin güvenlik güçlerini tek tek saydı ve adam her birindeki yanlısın ne olduğunu söyleyerek cevap verdi.

"Sanırım haklı olduğumu kanıtladım. En büyük sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ama sanırım sen beni aydınlatacaksın, değil mi?"

"Evet. Sen otoriteden hoşlanmıyorsun."

John Paul onun analizine hiç alınmamış gibiydi. "Ne derler bilirsin. Kayıtsız şartsız güç, kayıtsız şartsız bozulmayı doğurur."

"FBI'ın kayıtsız şartsız bir gücü yok ki."

"Yok ama onlar olduğunu sanıyor."

"Ben ne diyorum, biliyor musun?"

“Ne?”

“Terapi. Düşmanca tavrından kurtulmak için yoğun bir terapi görmen gerekiyor.”

Terapiden de nefret ettiğini söyleyemeden genç kadın konuyu değiştirdi. “Bir telefon bulup Carrie’yi aramalıyım.”

“Neden polis merkezinden aramadın?”

“Çünkü o zaman bensiz giderdin. Beni bırakıp gideceğine hâlâ inanamıyorum. Bu ne zaman aklıma gelse sinirden kuduruyorum.”

John Paul ona gerçeği söylemeli miydi? Bunu düşünürken çenesi kasıldı. Genç kadının sesi hayal kırıklığına uğramış, hatta incinmiş gibiydi.

“Bak...” diye başladı ama sonra durdu.

“Evet?”

“Belki de kalacaktım.”

“Belki mi?” Avery adamın kolunu dürttü. “Bu ne demek şimdi?”

“Kalacaktım demek. Şimdi dökülme sırası sende. Nasıl oldu da o süper ekibini bırakmaya karar verebildin?”

“Onlara öyle demeyi kes. Ajan Knolte’nin de diğerlerinin de oldukça iyi bir iş çıkarabilecek yetenekte olduklarına eminim.”

“Eee, o zaman niye benimle gelmeye karar verdin?”

Genç kadın omzunu silkti. “Senin dediklerini düşündüm ve haklı olduğuna karar verdim. Hepimizi aynı güvenli eve toplamak akıllıca bir iş olmayacaktı.”

“Ve?”

“Ve ne? İltifat mı bekliyorsun?”

Adam böyle bir düşüncenin aklından bile geçmediğini söyleyemeden Avery devam etti. “Tamam, iyi. Seninle hayatta kalma şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

John Paul sırtarak, “Karanlık tarafa geçmene ne sebep oldu?” diye sordu. “Knolte seni serseri bir ajana dönüştürecek bir şey mi söyledi veya bir şey mi yaptı?”

“Ben ajan değilim. Analizciyim ve hayır, adam hiçbir şey söylemedi de yapmadı da. Hâlâ FBI’ya inancım tam. Hatta hiç kimse benden daha sadık olamaz.”

“Yaa, tabii. Peki o zaman neden yanlarından ayrıldın?”

Avery’nin vereceği cevabı bir süre düşünmesi gerekti. “İnisiyatif kullanıyorum. Bunu bize FBI’da öğrettiler.

“Kesin öyledir,” diye homurdandı John Paul. Çift şeritli yolun sol tarafındaki bir tabelayı işaret edip, “Sekiz kilometre kadar ileride bir restoran var,” dedi. “Benim de yardım alabilmemiz için bir telefon etmem gerek.”

Bay Yalnızlık Abidesi yardım mı isteyecekti? Bu şok edici bir haberdirdi.

“Sonra?”

“Sonra Carrie’yi arayabilirsin ama nereye gittiğimizi ona söyleme.”

“Nasıl söyleyebilirim? Nereye gittiğimizi bilmiyorum ki.”

John Paul katlanmış kâğıdı eline aldı. “Şerif Tyler’ın buradan iki saatlik mesafede bir kulübesi var. Yakınında da arabayı saklayabileceğim bir ambar mevcut. Bu gece orada kalacağız.”

Genç kadın takip edilmediklerinden emin olmak için bir kez daha arka camdan dışarı baktı. Uzun süredir hiç araç görmemişlerdi ve paranoyaklaşmaya başladığının farkındaydı ama yine de gardını indirmemeyi tercih ediyordu.

“Monk’un nerede olabileceğine dair bir tahminin var mı?”

“Büyük ihtimalle hâlâ Colorado’dadır ve şimdiye dek teyzenle yargıcın hayatta olduğunu öğrenmiştir.”

“FBI bizi de arayacaktır.”

“Hayır tatlım. Seni. Seni arayacaklardır.”

“Ajanlardan birinin üst kata gelme ihtimaline karşın düşün suyunu açtım ama eninde sonunda Knolte gittiğimi öğrenecek ve alarma geçecektir.”

Ve sonra da kıyamet kopacaktı. Carter neler olduğunu öğrenince Avery kendini kapının önünde bulacaktı. Zaten kendi-

ni ve yaptıklarını daha yeni savunmak zorunda kalmıştı. Ama hâlâ bunun emre itaatsizlik olmadığı konusunda ısrarcıydı. Carter sert olduğu kadar makul bir adamdı. Avery'nin... tekrar inisiyatif kullanmasının faydalarını mutlaka o da görecekti.

"Şerif kulübeyi kullanmanı teklif ettiğini Knolte'ye söyleyecek mi?"

"Hayır, söylemeyecek. Senin pencereden çıkacağını biliyor muydu?"

"Hayır."

John Paul çıkış tabelasından sağa dönerek restoranın bitişiğindeki otoparka girdi. Restoranın üstünde neon ışıklarla "AÇIK" yazıyordu.

"Bana Jilly'den bahsedecek misin?" Bu konuyu konuşmaktan kaçınmasının sebebi, Tyler kadını annesi olarak adlandırdığında Avery'nin verdiği tepkiydi. Genç kadın ona cevap vermedi. "Neyle karşı karşıya olduğumu bana anlatmak zorundasın."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu," diye düzeltti Avery. "Evet, sana bildiklerimi anlatacağım ama boş mideyle değil. Yarın," diye söz verdi. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Tamam."

İçeri girerlerken John Paul uzanıp onun elini tuttu. İçerideki renkler ikisinin de gözlerini kısımlarına sebep oldu. Duvarlar, beyaz formika tezgâhlara fon olsun diye fosforlu turuncu ve mor renge boyanmıştı. Kapının yanında bir müzik kutusu vardı. Dar koridordan ilerliyorlarken Elvis Presley'den "All Shook Up" şarkısı çalıyordu.

John Paul park yerini görebilmek için duvarın önündeki masayı tercih etti. Avery'nin de turuncu renkli sentetik kumaşla kaplanmış sıraya oturmasını bekledikten sonra kendi de yerleşti.

Genç bir kız olan garson doksan yaşında biri gibi ayaklarını sürüyerek yanlarına geldi. Dilindeki piercing yüzünden konuşması peltekti.

“Size ne getireyim?”

Hindili sandviç ve soğuk çay sipariş ettiler. Garson kız bankonun arkasına geçer geçmez Avery çantasından bozuk para çıkarıp kadınlar tuvaletiyle erkekler tuvaletinin arasındaki ankesörlü telefona gitti.

Carrie’yle yaptığı telefon konuşması tek taraflıydı. Teyzesinin cinleri tepesindeydi. “Neredesin? Neden burada değilsin? İyi misin? Duydun mu Jilly hayattaymış? Şeytan kadın kendi ölümünü planlamış. O kadar akıllı olduğunu sanmıyordum. Kedi gibi dokuz canlı Avery. Evet kesinlikle öyle. Eğer olman gereken şekilde spaya gelebilseydin sen de bizimle o evde bulunacaktın.”

Teyzesi nihayet nefes almak için duraksadığında Avery, “Carrie, yavaşla,” dedi.

Carrie derin bir nefes alıp diğer kadınlarla beraber Monk’un arabasına bindiği andan itibaren olanları anlatmaya başladı. Avery dehşet verici olayların önemli kısımlarını hiç yorum yapmadan dinledi.

Carrie, “Seni gördüğümde bütün ayrıntıları anlatırım,” diye söz verdi. “Sen nasılsın?”

“İyiyim.”

“Senin için çok korktum, çok endişelendim ama neyse ki iyisin.”

Avery, John Paul’e bakarak, “Evet, iyiyim,” dedi. “Carrie, seninle ilgilenen ajanın adı ne?”

Fakat bu soruyu sorarken teyzesi konuşmaya başlamıştı bile. “Bizi tanık koruma programına alacaklarını söylüyorlar. Tahminimce bizi uçakla Florida’ya götürecekler.”

“Neden Florida?”

“Duruşmadan dolayı.”

“Ne duruşması?”

“Ah, haberin yok mu? O aşağılık herif Skarrett’in yeni bir

duruşma tarihi var. Kimse sana bilgi vermedi mi? Lanet olası herifler beni de aramadılar.”

Avery duyduklarından dolayı şoka girmişti. Yeni bir mahkeme ihtimali olduğunu biliyordu ama bu kadar yakın bir tarihte olacağına ihtimal vermemişti.

“Hayır, kimse aramadı beni de.”

Carrie öfkeden köpürüyordu. “Bana Jilly’nin tuttuğu şu kiralık katilin işimizi bitirene dek durmayacağını söylediler.”

“Ya da biz onu yakalayana dek. Ve yakalayacağız Carrie. Şimdi, lütfen sakinleşmeye çalış. Tony’yle konuşabildin mi?”

Carrie’nin sesi yumuşadı. Burnunu çekerek, “Endişeden deliye dönmüş durumda,” diye fısıldadı. “Sesini duymak istediği için en kısa sürede onu aramanı istiyor. Eve gitmek istiyorum Avery ve senin de benimle gelmeni istiyorum ama izin vermiyorlar. Tony’nin gelip benimle kalmasına bile izin verip vermeyeceklerini bilmiyorum. Şimdilik işbirliği yapmaya çalışıyorum—”

Avery araya girdi. “Yargıç ne durumda?”

“Ne? Ah, Sara. İsmi Sara. Dayanıyor. Dizi parçalandı ve ameliyat oldu ama şimdi iyi. Onu yaşından dolayı birkaç saat daha yoğun bakımda tutacaklar ama sadece önlem olarak. Doktorlar birkaç dakikalığına yanına gitmeme izin verdiler. Ah, Tanrım, sana söylemeyi unuttum. Sara Collins Skarrett’i mahkûm eden hâkim.”

“Hayır, bu doğru olamaz. Hâkimi hatırlıyorum. Adı Hamilton’du.”

“Evet, davayı Yargıç Hamilton gördü ve Skarrett’i mahkûm etti. Karar açıklanacağı zaman biz Bel Air’e geri dönmüştük, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Ama Skarrett’in cezası henüz açıklanmamıştı. Her neyse, Hamilton ölmüş ve Skarrett’in cezası açıklanırken hâkim Sara’ymış.”

“Demek ki Sara’nın bağlantısı bu. Peki ya diğer kadın?”

“Anne Trapp bizimle gelmedi. Uzun hikâye ama buraya geldiğinde hepsini açıklayacağım. Seni doğrudan hastaneye mi getirecekler yoksa havaalanında mı buluşacağız? Eğer Florida’ya uçmamızı istiyorlarsa sensiz gitmem. Şahitlik yapmamıza izin verip vermeyeceklerine karar vermeleri için önümüzde üç haftamız var. Eğer Monk hâlâ yakalanmamış olursa—”

Avery sözünü kesti. “Üç hafta mı? Yeni duruşmanın üç hafta sonra başlayacağını mı söylüyorsun?”

“Evet. Eminim mahkemeye yakın bir eve yerleştiriliriz, böylece şahitlik yapmamıza izin verirlerse duruşma salonuna gitmemiz daha kolay olur.”

Avery duyduğu bu yeni bilgilerle o kadar şaşkına dönmüştü ki tahmin yürütemiyordu.

“Ne yani, sen şimdi şahitlik yapmamıza izin vermemeleri gibi bir ihtimal olduğunu mu söylüyorsun?”

“Tatlım, senin derdin ne? Dinlemiyor musun? Evet, şahitlik yapmama ihtimalimiz de var. Tamam mı? Eğer gidersek Monk’a bizi ördek gibi avlaması için mükemmel bir fırsat vermiş oluruz.”

Avery ahizeyi tutuşunu sertleştirdi. “Hiç kimse şahitlik yapmama engel olamaz.”

“Mantıklı ol.”

“Skarrett’in salıverilmesini mi istiyorsun?” Sesi öfkeyle titriyordu.

“Güvenliğin benim için daha önemli.”

“Onun çıkmasına izin vermeyeceğim.”

Carrie, “Duruşma hakkında konuşmak için bir sürü zamanımız olacak,” dedi. “Neden bana Jilly’yi sormuyorsun?”

“Onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Umarım yakaladıklarında bana onunla yalnız kalabileceğim beş dakika verirler.”

“Senin canına okur.”

“Ama öğrendiğin onca karate ve tai chi hamlesinden sonra sana bir şey yapamaz.” Carrie içini çekti. “Ondan korkma.”

Avery bir kahkaha atmak istedi. Yıllardır onunla ilgili dinlediği inanılmaz hikâyelerden sonra korkmaması için en az Jilly kadar deli olması gerekirdi.

“Onu gördün mü? O da evde miydi?”

Carrie, “Evet,” diye yanıtladı. “Seni görünce hepsini anlatacağım.”

“Bana ajanlar ne derse yapacağına dair söz vermeni istiyorum. Tamam mı Carrie? Söz mü?”

“Evet, elbette yapacağım.”

“Onların işini... zorlaştırma. Korktuğunda veya moralin bozulduğunda nasıl birine dönüşeceğini biliyorum.”

“Korkmuyorum. Öfkeliyim. Hem de çok ama çok öfkeliyim. Neden o lanet olası Jilly tabutunda kalamadı ki?”

“Hiç ölmemişti zaten,” dedi Avery.

“Bizi sineklerin istila ettiği köhne bir eve tıkmasalar bari. Ev Florida’da olacaksa sahil kenarında bir yer istiyorum.”

“Carrie, bunun kararını sen vermiyorsun.”

“Eğer iyi bir yer değilse bizim için yukarıdan birilerini ararsın artık. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Avery kendini hazırladı. İşleri istediği gibi gitmediği zaman teyzesinin öfkesi meşhurdur. Ve şu anda fitili ateşlemek üzereydi.

“Yanına gelmeyeceğim. Sizinle beraber güvenli eve—”

Tek söyleyebildiği bu kadardı. Carrie’nin attığı çılgılık olduğu yerde sinmesine ve ahizeyi kulağından uzaklaştırmasına sebep oldu.

John Paul oturduğu yerden Avery’nin teyzesinin sesini duyabiliyordu. Dinledikçe genç kadının yüzünün rengi soluyordu. Ayağa kalkıp telefona yürüdü ve nazikçe ahizeyi genç kadının elinden aldı.

“Vedalaş tatlım.”

“Çok morali bozuldu.”

“Tabii.”

“Seni seviyorum Carrie,” dedi Avery. “Yakında görüşürüz.”

Carrie’nin bağırdığını duydu. “Avery Elizabeth, sakın telefonu kapatmaya cüret edeyim—”

John Paul ahizeyi yerine bıraktı. Yüzündeki ciddi ifadeyi koruyarak, “Sesi iyi geliyor,” dedi.

Garson kız masaya tabaklarını bırakırken uzaktan ikisini izliyordu. Avery, John Paul’dan uzaklaşarak kadınlar tuvaletine gidip ellerini yıkadı. Tekrar masaya gelip oturduğunda adam çoktan sandviçini bitirmiş buzlu çayını içiyordu.

“Teyzemle ilgili yanlış bir kanıya kapılmanı istemem. Bazen çok zor biri olabileceğini kabul ediyorum ama onu tanısan benim kadar seveceğinden eminim.”

John Paul sırttı. “Bunu hiç sanmıyorum.”

Genç kadın hindili sandviçinden bir ısırık aldığı anda tadının preslenmiş talaşa benzediğini düşünüp boğazından geçmesini sağlamak için çayından bir yudum aldı. “İster misin?” diye sorup tabağı adama doğru itti.

John Paul tabağı geri itti. “Bunu yemen lazım,” diyerek yağlı patates kızartmalarından birini ağzına attı.

Avery onun park yerinin arkasındaki anayolu izlediğini fark etti. “Burada çok iş oluyordur, değil mi?”

“On beş dakika sonra kapatıyorlar. Tek müşterilerinin biz olmamızın sebebi belki de budur. Bana bir şeyi açıklasana Avery. FBI’da çalışmak için başvuruda bulunduğunda amacın ajan olmak mıydı?”

“Evet.”

“O zaman niye olmadın?”

Ona herkese verdiği standart cevabı vermeye hazırlanıyordu ki dürüst olmaya karar verdi. Zaten doğruyu söylemediğini John Paul’ün hemen anlayacağından da emindi.

“Bir ajan olmam gerektiğini düşünüyordum. Bir FBI ajanı hayatımı kurtarmıştı ve sanırım daha o zaman tıpkı onun gibi

olmak istediğime karar vermiştim. Bilirsin işte, insanları kurtarmak falan.”

“Yani dünyayı kurtaracaktın. Bu hayati kararı aldığında kaç yaşındaydın?”

“On iki. On ikiye yeni girmiştim.”

“Bu çok etkileyici.”

“Neden?”

“Fikrini değiştirmemen, okul hayatın boyunca amacına tutunman.”

“Sen küçükken ne olmak istediğini hatırlıyor musun?”

“Astronot olmanın çok havalı olduğuna karar verdiğimde kaç yaşındaydım, hatırlamıyorum. Belki on veya on birken.”

Genç kadın, “O plan işe yaramamış galiba,” diye şakalaştı.

“Hayat devreye girdi. Tulane’de mühendislik okudum ve mezun olunca da donanmaya katıldım.”

“Neden donanma?”

“Çok sarhoştum.”

Avery bu cevabı yutmamıştı. “Gerçek sebebini söylesene.”

“Bir fark yaratabileceğimi sanıyordum. Disiplini seviyordum ve Louisiana’nın Bowen kasabasında yaşamaktan daha farklı bir şey yapmak istiyordum.”

“Ama şu an Bowen’da yaşıyorsun, değil mi?”

“Evet, oradayım. Hayattan gerçekten ne istediğime karar verebilmek için uzaklaşmam gerekiyormuş. Aslında Bowen’ın dışındaki bir bataklığın kenarında yaşıyorum.”

“Gerçekten hayattan kopmuş durumdasın, değil mi?”

“Yalnızlığı severim.”

“Sanırım bataklıkta çok misafirin olmuyordur.”

“Onu da seviyorum. Hangi üniversiteye gittin?”

“Santa Clara Üniversitesi’ne. Sonra da Stanford’a.” Sandviçinden bir ısırık daha alıp berbat şeyi zorlukla yutabildi. Ekmeğe nemliydi, marul pörsümüştü ve hindi eti kuruydu.

“İkimiz de çok uzaklaşmadık. Evin yakınlarında olmak is-

tedik. Carrie şirketinde yarı zamanlı çalışabilmem için üniversiteye Los Angeles'ta gitmemi istedi.

"Yarı zamanlı çalışmak derken?"

Genç kadın kızardı. Bu ani tepki John Paul'ün daha da meraklanmasına sebep oldu.

"Reklam filmi çekmeye devam etmemi istiyordu. Çaresiz kaldığı bir projede onun için bir filmde oynamıştım."

"Peki bu reklam filminde ne yapman gerekmişti?"

"Bir kalıp sabunu elime alıp göz kırpmam ve aptal bir şarkı söylemem."

Adam gülmese de sesinden çok eğlendiği belliydi. "Bana da söylesene."

"Hayır. Berbattım ve her ânından nefret ettim." Omuz silerek devam etti. "Sanırım içine kapanık biriyim. Çok uzun süre bir ajan olma hayali kurduğumdan Carrie sonunda pes etti ve peşimi bıraktı. Aslında ikimiz de ödün verdik."

Tabağı yana ittiğinde adam uzanıp patateslerden birkaçını ağzına attı. "Sen nasıl ödün verdin?"

Avery peçetesini katlayıp masaya bıraktı. Derslerimden biri için San Jose'deki bir okulda bir proje hazırladım ve çocuklarla çalışmaktan çok zevk aldım. O kadar ki öğretmen olmayı bile düşündüm. Çocuklarla iyiyimdir." Sesinden buna kendinin de şaşırdığı belli oluyordu. "Hatta öğretmenlik sertifikası almak için gerekeceğini bildiğim birkaç derse bile katıldım. Tarih öğretebileceğimi düşünüyordum. Ama Carrie'ye söylememiştim."

"Neden? Öğretmenlere niye karşı ki?"

"Hiç. Sadece onlardan biri olmamı istemedi, hepsi bu."

Arkasına yaslanan John Paul ona baktı. "Hadi ama bebegim. Cevap ver. Neden öğretmenlik yapmanı istemedi?"

"Maaşları berbat."

"Başka?"

"Öğretmenlere çok saygı duyulmuyor. Hem Carrie öğretmenlikte çok... statü olmadığını düşünüyordu. Teyzem cada-

loz biri değildir. Anlattıklarımın sonra çok kötü biriymiş gibi geldiğini biliyorum ama değil. Gerçekten.”

“Yani hepsi bu muydu? Öğretmenlik yapmaman için tek sebep bu mu? Statü olmaması mı?”

“Carrie çocuklarla çalışmamın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu.”

“Neden?”

Adamın konunun peşini bırakmayacağını anlamıştı. “Benim için çok zor olacağını düşünüyordu.”

“Ya.”

“O ne demek şimdi?”

John Paul bir kartal gibi hedefe odaklanmıştı. “Çocuk sahibi olamıyorsun, değil mi?”

Avery ona söylemek istiyordu. İçinden geçenleri anlatmak, eniştesi Tony’nin dediği gibi eteğindeki taşları dökmek istiyordu. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştı ama John Paul diğer erkeklere benzemiyordu. Statü gibi aptalca şeylere önem vermiyordu. Oyunlar oynamıyordu veya gizli bir amacı yoktu. Ne görüyorsanız oydu. Belki de adamdan bu kadar etkilenmesinin sebebi buydu. Ve yanında bu kadar rahat olmasının.

“Bu kaniya nasıl vardığını anlayamadım.”

“Bana asla evlenmeyeceğini söylediğinde bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm.”

Avery adamın yorumuna öfkelenip atıldı. “Neden? Bütün kadınlar evlenmeyi istemek zorunda mı? Buna inanıyor olamazsın. Bir sürü kadın bekâr ve mutlu bir hayat sürüyor.”

John Paul ellerini havaya kaldırdı. “Hey. Sana katılıyorum ama evlenmeyeceğini söylediğinde savunmaya geçmiş gibiydin. Ben de bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Şimdi sebebini anlayabiliyorum. Çocuk sahibi olamıyorsun ve Carrie’nin onlarla çalışmanı istememesinin sebebi de bu. Haklıyım, değil mi?”

“Evet.”

Avery kavgaya hazırlıklıydı. Zayıflığını John Paul'un görmesine izin vermişti ve adam ona en ufak bir acıma duygusu gösterirse kendini kaybedeceğini biliyordu. Ya onun ya da kendinin saçlarını yolabilirdi. Daha da kötüsü ağlayabilirdi. Tepkisinin bir tür savunma mekanizması olduğunun farkındaydı ama umurunda değildi. Adamın gözlerinin içine bakarak ona nazikçe bir şeyler söyleme cüretini göstermesini bekledi.

John Paul bakışlarına karşılık vermekle yetinince ona, "Eee?" dedi.

"Lanet olsun, bu çok saçma."

Genç kadın gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Beni duydun tatlım. Çocuklarla çalışmayı seviyorsan yapman gereken budur. Teyzeni dinleyip onu mutlu etmeye çalışman çok aptalca."

"Ama işimde de başarılıyım."

"Ne olmuş yani? Birden fazla yeteneğin var, değil mi? Farklı alanlarda iyi olabilirsiniz. John Paul hesabı ödemek için ayağa kalktı ve sonrasında bir telefon görüşmesi yapmak için tuvaletlerin oraya gitti ama bu süre zarfında gözlerini bir an için bile park yerinden ayırmadı. Avery, garson kızın çiğnediği sakızla yüzünün iki katı büyüklükte bir balon yapıp patlatmasını ve eğilip adamı izlemesini seyretti.

Beş dakika sonra telefonu kapatan John Paul yanına gelip, "Hadi," dedi. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Arabaya doğru onu takip eden Avery, John Paul kapıyı açmak üzereyken, "Peki sen hangi konuda iyisin?" diye sordu.

"Bir sürü şeyde."

"CIA için çalıştığını biliyorum. O zamanlar yetenekli olduğun şey neydi?"

Adam inkâr etmedi. "Ateş etmek. İyi bir nişancıydım. Hayır, bu doğru değil. Sadece iyi değildim. Mükemmeldim. Bir kartalın gözüne sahiptim."

"Başka iyi olduğun bir şey var mı?"

“Evet,” dedi adam son heceyi uzatarak. Kollarını Avery’nin beline dolayıp onu kendine çekti. “Birkaç şeyde daha gerçek-ten çok iyiyimdir.”

“Ne gibi?”

Genç kadını kendine çeken John Paul kulağına fısıldadı, “Eğer işler planladığım gibi giderse ilk elden test etme fırsatın olacak.”

Nefesi kesilen Avery, “Ah, dostum,” diyebilirdi.

Adam onun ürperdiğini hissetmiş miydi? Avery içini çekip onun gözlerinin içine bakarken, büyük ihtimalle, diye düşündü.

Nazıkçe gülümseyen John Paul bir cevap almak için oyalanırcasına onun ılık ve yumuşak dudaklarını öptü. Genç kadının yanındayken sakin kalması gitgide imkânsız bir hal alıyordu. Avery’nin gözlerindeki puslu bakış, kendini iyi hissetmesine sebep oluyordu. “Kendimi kaybedip sana hemen göstermemi istemiyorsan buradan bir an önce gitsek iyi olur.”

Genç kadının kapısını açtıktan sonra direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Park yerinden çıkıp bir kez daha Denver’a doğru yola koyuldular. “O restoranla aramıza mesafe koymamız gerekiyor,” dedi John Paul. “Garson kız seni hatırlayacaktır.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Kesinlikle hatırlanmaya değer birisin.”

“Flaş haber tatlım,” diyen Avery onun seksi güneyli aksanını taklit etmeye çalışıyordu. “Sakız Patlatan sana bakıyordu.”

Adam omzunu silkti. “Tyler’in kabinine varmamız en az bir saatimizi alacak. Eğer yolda bir dükkân görürsek yiyecek bir şeyler almak için dururuz.”

“Bu kadar geç saatte açık bir yer bulabileceğimizden şüpheliyim.”

“Peki bunun ne önemi var?”

“Utanmalısın kendinden. İçeri zorla mı gireceksin?”

“Orada olduğumu bile anlamayacaklar.”

Avery onu vazgeçirmeyi denemedi. Adamın biraz önceki

söylediklerini düşünmekle fazla meşguldü. İşler onun planladığı gibi giderse ne olacaktı acaba?

Elli kilometre kadar sonra balıkçı malzemeleri ve yiyecek içecek satan kapalı bir dükkân buldular. İçeri karanlıktı.

John Paul'un yeteneklerinin sonu yok gibiydi. Tek bir çizik bile bırakmadan kapının kilidini açtı, siyah bir doberman köpeğini etkileyerek kediye çevirdi ve istediği gibi alışveriş yaptı. Avery, iki kutu sütü ve dört poşet dolusu yiyeceği arabaya taşımalarına yardım etti.

Eşyaları taşıdıktan sonra hepsinin maliyetini hesaplayan John Paul, kasanın altına dört tane yirmi dolarlık banknot sıkıştırdı.

Tekrar yola çıktıklarında Avery, "Tyler'ın kulübesinde ne kadar kalmayı planlıyoruz?" diye sordu. "En az bir aylık yiyecek aldık."

"En az bir gece kalacağız, belki de iki gece. Tyler kulübeden yaklaşık yirmi beş kilometre uzaklıkta bir kasaba olduğundan bahsetmişti. Theo'nun birkaç şeyi kontrol etmesini sağlayacağım ve neler olup bittiğini öğrendiğimde ne yapacağımıza karar veririz."

"O duruşmayı kaçırmayacağım."

"Anlıyorum. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Çocuk sahibi olamamanın sebebi Skarrett mi?"

"Evet. Kurşun tam oraya isabet etmiş ama biliyor musun? Ben zaten çocuk sahibi olmazdım. Jilly'de olan şeyin genetik olması riskini alamazdım. Yani sonuçta bunun bir önemi yok."

John Paul, "Evet, var," diye ona karşı çıktı. "Skarrett seçim şansını elinden almış. Önemli olan da bu."

Adam sesindeki öfkeyi gizleyememişti ama Avery bunu umursamadı çünkü söyledikleri doğrudu.

Konuyu daha az stresli bir konuya getirip büyürken başına gelen aptalca şeylerden bahsetmeye başladı. Adam da kendi

yaşamından, ailesinden bahsetti ve babasını anlatırken Avery defalarca kahkaha attı.

"İnsanlar gerçekten ona Koca Baba mı diyorlar?"

"Evet. Ondan gerçekten hoşlanacaksın," diye tahmin yürüttü John Paul.

Onun bir gün babasıyla tanışacağını varsayıyordu John Paul. Avery'nin de hoşuna giderdi. Adamın ailesi, işi ve evi hakkında her şeyi bilmek istiyordu. İşin aslı onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Sohbeta devam etmelerine fırsat kalmadan yolda onlara doğru gelen iki çift araba farı gördüler.

John Paul hemen arabayı sağa çekip farları söndürdü.

Sessizce arabalar geçene dek beklediler.

"Kayınbiraderinden yardım istediğinde nereye gittiğimizi FBI'a söyleyebileceğinden endişelenmedin mi?"

"Adalet Bakanlığı'nda çalışıyor diye mi?"

"Evet."

"Aile önce gelir tatlım. Her zaman."

"Yine de..."

"Kimseye söylemeyecek ve yardım edecek. Ona ne yapılmasına ihtiyacım olduğunu söyledim, o da kabul etti."

"İyi. Ona güvenebileceğimize sevindim."

Güvende olduklarından emin olmak için karanlıkta birkaç dakika daha beklediler.

Avery'nin zihninde adamın fısıldadıkları dönüp duruyordu. Belki de ona bakmaktan vazgeçerse başka bir şey düşünebilirdi. Bir erkekle yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve ihtiyaçlarını görmezden gelmekte artık uzmanlaştığını sanıyordu.

En azından John Paul hayatına girene dek öyleydi. Şimdi barajın kapıları tamamen açılmıştı ve Avery'nin tek düşünebildiği ona dokunmaktı. Her yerine.

Otuz dakika boyunca seksten başka bir şey düşünebilmek için kendisiyle mücadele etti. Bankadaki parasını hesaplayıp

kaç ay idare edebileceğini düşündü. Üç mü yoksa dört ay mı? Eğer kovulursa tabii.

Ayağını yavaşça yere vurmaya başladı. Kimi kandırıyordu? Tabii ki kovulacaktı. Onu emre itaatsizlikten tutuklayamazlardı ama Carter onu soruşturmaya engel olmakla suçlayabilir miydi acaba?

John Paul elini onun dizine koydu. "Neden bu kadar gerginsin?" İyi bir yalan uydurmasına fırsat vermeden devam etti. "İşte geldik."

Toprak bir yola saptılar. John Paul'un gece görüşü onunkinden daha iyiydi. Avery sapağı fark etmemişti bile. "Emin misin?"

Eli hâlâ genç kadının dizindeydi. Avery bakışlarını önüne çevirip adamın kıyafetlerini yırtarak çıkarmayı hayal ederken yolu izliyormuş gibi yaptı.

Acaba bir sürtüğe mi dönüşüyordu? Başını iki yana salladı. Hayır, bunlar her kadında olan normal dürtülerdi ama o kadar uzun zamandır bu tip isteklerine ket vurmuştu ki şu an kendisiyle pek başa çıkabildiği söylenemezdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu John Paul.

Seks, lanet olası. Seks düşünüyorum. "Önemli bir şey değil." "Öyle mi?"

Adamın sesi bile seksiydi. Elini saçlarının arasından geçiren Avery ne kadar güvensiz ve gergin hissettiğini düşündü.

Ağaçların arasından kıvrımlı bir yoldan geçtikten sonra çiftlik arazisine benzeyen bir düzlüğe çıktılar. Avery yine ayağını yere vurmaya başladı. Bu adamla ıssız bir kulübede baş başa olacaklarını düşünmek onu daha da geriye taşıyordu.

John Paul arabayı kulübenin basamaklarının önüne çekti. Motoru durdurup farları söndürdüğünde her yer zifiri karanlık oldu. Avery burnunun ucunu göremiyordu.

"Verandanın basamağının altındaki anahtarı alana dek sen arabada bekle."

Hayatı buna bağılı olsa bile kıpırdayamayacağını biliyordu Avery. Bacakları jöle gibi olmuş, soluk soluğa kalmıştı. Allah-tan John Paul ön kapıyı açıp içerideki ışıkları yakana dek vahi düşüncelerini kontrol altına almayı başarmıştı. Dışarı çıkıp adamın valizleri taşımasına yardım etti.

Kulübe çok hoştu, içerisi çam ve dezenfektan kokuyordu. Ön kapının tam karşısında, yanında iki tane sarı kırmızı minderleriyle hasır sandalyeler olan taş bir şömine vardı. Avcı yeşili üçlü koltuğun kumaşının solukluğundan, kollarının aşınmasından daha iyi günler gördüğü anlaşılıyordu ama yine de çok rahat görünüyordu.

Masanın arkasında dışa açılan bir kapısı olan dar bir mutfak vardı. Elindeki alışveriş poşetlerini tezgâha bırakıp kulübenin diğer tarafına doğru yürüdü. Kısa koridorda iki tane kapı vardı. Soldaki banyoya açılıyordu. Koridorun sonundaki kapıyı açan Avery içeri girdi. Eski demir başlığıyla çift kişilik yatağın üzerine rengârenk bir örtü örtülmüştü.

Yatağa baktıkça kalp atışları hızlanıyordu. John Paul'ün aldıkları yiyecekleri yerleştirdiğini duyabiliyordu, ona yardım etmesi gerektiğini bilmesine rağmen kıpırdayamıyordu.

"Tanrı aşkına, sadece bir yatak işte. Büyütecek ne var ki?"

Bu kadar gergin olduğu için kendine kızarak spor çantasını kapıp düş almak için banyoya gitti.

Yanına güzel bir gecelik veya sabahlık almakla uğraşmamıştı. Saçını kurutup dişlerini fırçaladıktan sonra küçük pembe bir iç çamaşırı ve eski püskü Santa Clara tişörtünü giydi. Tişört ona en az üç beden büyüktü. Çadır gibi kocamandı ve dizlerinin hemen üstünde bitiyordu.

Aynaya baktığında kendini alıcı gözle süzdü ve kadınsı hileler konusunda çok geride olduğunu düşündü. Hayatında ilk kez güzel görünmek istiyordu. Şu işe bakın, Carrie olsa kahkahalarla gülerdi bu haline. Avery'nin giyinişini her daim eleştirirdi ve ilk kez teyzesine hak veriyordu.

Şu an dış görünüşüyle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. İçini çekip ayağı takılmasın diye çantasını yatak odasının bir köşesine koydu ve oturma odasına gittiği esnada John Paul de dış kapıyı açmış içeri giriyordu. Kapıyı kapatıp kilitleyen adam arkasını döndüğünde donakaldı.

Avery, “Ne oldu sana?” diye sordu. “Sanki çamur banyosu yapmış gibisin. Ne oldu?” diye tekrarladı.

John Paul gözlerini onun bacaklarından alamıyordu. Zihninde fanteziler dolaşıyordu. “Arabayı... ambara koydum... düşündüm ki... benzini... lastikleri...”

“Evet?”

“Ne?”

Nihayet genç kadının gözlerinin içine bakabildiğinde far görmüş tavşan gibi görüldüğünden emindi. Kapının önünde onu gördüğünde dizlerinin bağı çözöldü. Tertemiz haliyle kadın muhteşemdi. Tek kelimeyle harikaydı. Üzerindeki gücünün ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikri var mıydı acaba?

“Benzinle lastiklere ne olmuş?”

“Haklısın.”

IQ seviyesinin düşmesinden tamamen Avery sorumluydu çünkü bir aptal gibi saçmalıyordu. Tutarsızca konuşmaya devam ederek kadının yanından geçip banyoya girdi.

Avery buzdolabından bir şişe su alıp mutfağın ve oturma odasının ışıklarını söndürerek yatak odasına gitti. Yatağın örtüsünü çekerken kendi kendine sakın olmayı telkin ediyordu. Dolapta bulduğu temiz çarşafları yayararak üzerine sedir bir sandıktan çıkardığı battaniyeyi koydu. Yatağın üzerine tırmanıp bacaklarını lotus pozisyonu alacak şekilde kendine çekti ve sırtını dikleştirdi. Zihnini temizleyip nefesine odaklanmaya çalıştı. Tam hayalindeki verandaya oturup her şeyi unutmuşken düşünceleri bölündü.

“Şu mutlu yerine mi gidiyorsun?”

Genç kadın gözlerini açtı. John Paul kapıda durmuş onu izliyordu. Üzerinde bir şort vardı sadece. Tıraş olmuş, saçlarını yıkamıştı. Omuzlarında ve bronz teninde iri su damlaları parlıyordu.

Yatakta oturur pozisyonda olması genç kadının tamamen aleyhineydi. Eğer içinde bulundukları durumla yetişkinler gibi başa çıkacaklarsa Avery de onun gibi ayakta olmayı tercih ederdi. Sıçrayarak yataktan kalktı.

“Evet, gidiyordum. Rahatlamaya çalışıyordum.”

John Paul yüksek sesle esnedi. “Avery?”

“Evet?”

Rahat bir şekilde bacaklarından birini diğerinin üzerine atan John Paul, kapının kenarına yaslanmıştı. Genç kadının göbeğinin etrafındaki siyah tüylere bakmamaya çalıştı.

“Koltukta mı yoksa yatakta mı uyuyorum?”

Avery ona gerçekten ne istediğini söyleyecek kadar dürüst olabilir miydi? Dökül ya da sonsuza dek sus, diye geçirdi içinden. Boğazını temizleyerek, “Yatakta,” diye fısıldadı. “Benimle... tabii eğer istediğin buysa.” Lanet olsun, sesi ne kadar kırlan, hatta biraz da korkuyor gibi çıkmıştı. “İstiyorsan,” diye boğuk bir sesle tekrarladi.

“Evet, istiyorum.”

John Paul ona doğru bir adım atınca Avery bir elini kaldırıp onu durdurdu. “O kadar çabuk değil Renard.”

“Ne?”

“Önce konuşmamız gereken birkaç temel kural var.”

Genç kadın şaka yapmıyordu. Eğer bu kadar gergin görünmese John Paul bir kakhaha patlatabilirdi. “Temel kural mı? Belden aşağı vurmak yok falan gibi mi? O tür kurallar mı?” Bir cevap gelmeyince devam etti. “Boks mu yapacağız yoksa bana—”

“Tişörtümü üzerimden çıkarmayacağım. Bunda tamam mıyız?”

“Eğer istediğin buysa tamam, ama fikrini değiştirip çıkarmak istersen ona da tamam.”

“Eğer istersem çıkarırım ama istemiyorum ve büyük ihtimalle de istemeyeceğim. Tamam mı?”

Bu noktada adam onun neyi tartıştığını bile unutmuştu. “Tabii, tamam.”

Ona doğru bir adım daha attı. “Henüz bitirmedim.”

Adam sırtıttı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Tamam, başka ne var?”

“Korunmak zorundasın. Çocuk sahibi olamıyorum ama kan testi yaptırmadık ve...”

Avery kekeleyerek duraksayınca John Paul, “Korunmayı düşünmüştüm zaten,” diye onun yerine devam etti.

“Planlamış mıydın?”

“Evet.” John Paul cebinden çıkardığı prezervatifi yatağa fırlattı. “Başka bir şey var mı?”

“Sen zaten kendi başına kararları çoktan vermişsin.”

“Avery sana kısa süre içinde dokunmazsam delireceğim o yüzden acele et ve kuralları açıklamayı bitir.”

Avery’nin kalbi çığınca atıyordu. “Eğer hayal kırıklığına uğrarsan...”

“Uğramayacağım.”

“Tamam ama uğrarsan bunu kendine sakla. Bana şikâyet etmeni istemiyorum.”

“Tatlım, seksten önce hep bu kadar gergin misindir?”

“Tamam mı?”

“Tamam. Şikâyet etmeyeceğim.”

“Bu komik değil John Paul. Ciddiyim.”

Adam artık bekleyebileceği kadar beklemişti. “Şimdi benim sıram,” diyerek onu tişörtünden yakalayıp kendine çekti. “Bunun altında bir yerlerdesin, değil mi?”

Kollarını Avery’nin beline doladı. Elini kumaşın altına sokarak sırtında gezdirmeye başladı. Parmakları yara izlerine değdiğinde genç kadın irkilip uzaklaşmaya çalışmadı. John Paul eğilerek onu kulağının hemen altından öptü.

Avery'nin omurgasından aşağı ürpertiler yayıldı. Elle-ri yumruk şeklinde iki yanındaydı ama adam dilinin ucuyla kulağına dokunduğunda rahatlamaya başladı. Tenine değen ılık nefesi, titremelerinin daha da yoğunlaşmasına sebep oldu. Parmaklarını gezdirdiği tenin altındaki güçlü, çelik gibi kasları hissedebiliyordu. Bu kadar kuvvetli biri aynı zamanda nasıl bu kadar nazik olabilirdi? Adamın boynuna doğru nefesini vererek başını omzuna yasladı.

"Dikkatini topla tatlım. Benim de bazı temel kurallarım var."

Avery başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Bu kadar güzel olduklarını neden daha önce fark edememişti? Adam gülümsediğinde içinde ışıklar dans ediyordu resmen.

"Evet?"

"Bana güveniyor musun?"

Güvenmek mi? Ona bütünüyle âşık oluyordu. Elbette ona güveniyordu. Gerçi bunu itiraf etmekten de korkuyordu. "Bu bir kural değil ki." John Paul onun soruyu geçiştirmesine izin vermeyecekti ve genç kadın dikkatini dağıtmak için kendini ona yaslayıp öpmek için uzanınca başını salladı. "Cevabı zaten biliyorum ama bunu senden duymak istiyorum... daha doğrusu duymaya ihtiyacım var."

"Sen hayatımda tanıdığım en dik kafalı, en sabit fikirli, en inatçı ve beni delirtmeyi en çok başarabilen insansın ama karşılaştığımız ilk andan beri aramızda tuhaf bir bağ olduğunu hissediyorum. Sanki hayatım boyunca hep bu kadar güvende... bu kadar özgür olmayı beklemişim gibi. Açıklayamıyorum," diye fısıldadı Avery.

Çenesini tutup yukarı kaldıran John Paul, dudaklarını onunkilerde gezdirerek, "O zaman güven bana," diye fısıldadı. "Bu da benim kuralım. Bana güvenmen gerekiyor."

Adamın ne sorduğunu anlamıştı. Ve haklıydı. Aşk ve güven el ele iki kavramdı.

Ya şimdi ya da asla, diye düşündü Avery. Lütfen Tanrım, benden tiksınmesine izin verme. Yatağın yanındaki gece lambasından yayılan yumuşak ışığın altına doğru giderek cesaretini kaybetmemek için hızla tişörtünü başından çıkarıp yere attı. Tahrip olmuş sırtını görebilmesi için ona arkasını döndü.

İzlerin çoğu alt kısımdaydı. Çirkin ve boğumlu yara izleri, tenini büzüştürmüştü. Adama doğru dönüp gözlerine bakmaktan korkuyordu.

“Tatlım?”

John Paul’un sesinde kakhaha gizliydi. Onun tepkisiyle kafası karışan Avery bir ceset gibi öylece kalarak duvara bakmaya devam etti ve “Evet?” diye fısıldadı.

Elleriyle onun omuzlarını kavrayan erkek, “Şu an ön tarafla biraz daha fazla ilgili olduğumu itiraf etmeliyim,” dedi.

“Ne...”

Avery’yi nazıkçe çevirip kendine çekti ve yumuşak nefesi göğsünde hissetti. Gözlerini kapatan John Paul, “Lanet olsun,” diye fısıldadı. “Bunun hayalini kuruyordum. Gerçi hayalden de güzel. Çok daha güzel hem de.”

“Ama sırtım... gördün...”

“Oraya sonra geliriz,” diye söz verdi. “Ama şu an keşfetmem gereken bir sürü yer var.” Yanağından süzülen bir gözyaşını öperek, “Benim durumumdaki birinin öncelik sırasına göre davranması gerekiyor,” dedi.

O karşı çıkamadan, endişelenemeden veya ağlayamadan bir günah kadar davetkâr biçimde dudaklarını esir aldı John Paul. Sevişmenin bir ritüeli olarak diliyle ağzında gezinirken genç kadın arzuyla titriyordu.

Parmaklarıyla keşfeden, okşayan, teninde gezinen elleri her yerdeydi ve diliyle Avery’nin ağzını istila etmişti. İçindeki kısıtlamalarından sıyrılan genç kadın da öpüşüne istekle karşılık veriyordu. Elleriyle adamın göğsünü okşadığında parmaklarının altındaki koyu renkli kalın tüylerin verdiği hisse bayılmıştı.

Parmak uçlarıyla meme uçlarından birini hafifçe sıkıştır-
dığında erkeğin hissettiği zevkle inlediğini duyunca aynı şeyi
tekrar yaptı.

Öpüşmeleri sona erip adam bir adım geri çekilince her iki-
si de soluk soluğaydı. Şortunu çıkarıp yere atan John Paul,
içine baktığı gözlerdeki tutkudan büyük keyif alıyordu.

Avery külodunu çıkarmak için elini aşağı indirdi. Fakat iç
çamaşırının çoktan yeri boyladığını fark ettiğinde yüzüne hâ-
kim olan şaşkınlık ifadesi, John Paul'un keyifle gülümsemesi-
ne sebep oldu.

Avery sarsılmış bir sesle, "İyisin," diye fısıldadı.

Yatağa yönelen Avery'nin peşinden giden John Paul, kol-
larıyla iki yana tutunup değmeksizin onun üzerine uzanarak,
"Daha hiçbir şey görmedin," dedi.

Avery'nin yüzü arzuyla gerilmişti. Adamın ona bakış şekli
cesur hissetmesine sebep oldu. "Sen de görmedin," diye fısıl-
dayarak cevap verdi. Ellerini yavaşça adamın teninde dolaştır-
maya başladı. Vücudu da bakışları gibi alev alevdi.

John Paul onun dokunma şekline bayılıyordu. Lanet ol-
sun, onun her şeyine bayılıyordu. Bu kadın onu çılgına çe-
viriyordu. Yeniden öpüşmek için onu kendisine çekince bu
sefer Avery'nin yönlendirmesine izin verdi. Elleri birbirlerinin
vücutlarının sırlarını öğrenirken dilleri de karşılıklı bir düet
başlatmıştı.

Avery eliyle ereksiyonuna dokunduğunda hemen oracıkta
kendini kaybedeceğini hisseden John Paul onu durdurmaya
çalıştıysa da başaramadı. Avery'nin yarattığı hazdan dolayı
zorlukla nefes alabiliyordu. Eliyle genç kadının mahrem yer-
lerinde gezinerek, bir yay gibi kasılmasını sağlayana dek okşa-
yışlarına ara vermedi.

Avery'nin içinde olma isteği dayanılmaz bir hal alana dek
devam etti. Diziyle kalçalarını iki yana ayırırken onun yumu-
şacık ve muhteşem dudaklarını ağılıkla öpüyordu. Kalçalarını

elleriyle kavrayıp yüzünü görmek için kendini yukarı çekti. Yavaşça tek hamlede içine girdi.

Genç kadın da aynı anda öne doğru kendini vererek kendinden geçmişçesine bir çığlık atıp bacaklarını onun beline doladı.

Elleriyle Avery'nin yüzünü iki yandan kavrayan John Paul, onun ılık ağzında dilini gezdirerek öpüşünü derinleştirdi. Uzun ve yavaş darbelerle dayanması zor olsa da acele etmiyordu. Alnında ter damlaları birikirken, daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir deneyim yaşamadığını düşündü. Asla.

Avery içindeki duygulardan serseme dönmüştü. O kadar yoğun, o kadar yeniydi ki bu hisler. John Paul'un yavaş hareket etmesine dayanacak gücü kalmamıştı. Adamın darbelerini aynı tutkuyla karşılarken tırnaklarını omuzlarına geçirmiş, daha talepkâr ve vahşi davranmaya başlamıştı.

John Paul kendisi doyuma ulaşmadan önce onun ulaşması için yavaşlamaya çalışsa da Avery buna izin vermedi. Sevişmeleri bir anda kontrol dışı, ilkel, neredeyse vahşi bir hal aldı.

Avery kontrolünü yitirdiğini hissetse de korkmuyordu. Korku ve endişelerden arınmış olan bu özgürlük hissi, hayatında yaşadığı en muhteşem duyguydu. Adamın kollarında güvende olduğunu biliyordu ve uçurumun kenarına gelip vücudu rahatlatma isteğiyle titremeye başladığında kendini ona doğru itti. Katıksız bir haz dalga dalga içinde yayılırken vücudunu bir an için bile geri çekmedi.

Genç kadının orgazmının kendininkini tetiklediğini hisseden John Paul'un artık durması imkânsızdı. O ânın getirdiği tutkuyla çenesi gerilerek kendini onun derinlerine itip doruğa ulaştı.

Uzun ve keyif dolu dakikalar boyunca birbirlerinin kollarında kaldılar. Nefes alıp verişleri düzensizdi ve ikisinde de kıpırdayacak güç kalmamıştı. Kalpleri aynı ritmi tutturmuş gibi hızla atıyordu. John Paul yüzünü onun ipeksi saçlarına gömerek muhteşem kokusunu içine çekti.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı. Bu kadın bütün gücünü emmişti. Altında ezilmesin diye kıpırdamaya çalıştığında kemiklerinin sanki jöleye dönmüş gibi olduğunu fark etti.

Ağırlığını umursamıyor olacak ki pozisyonunu değiştirmek istediğinde genç kadın onu kendine çekerek, “Henüz değil,” diye fısıldadı.

Ona çok sert mi davranmıştı? Bu düşünce zihninde belirip kök salmaya başladı. Daha nazik olabilirdi ama Avery o kadar teklifsiz davranmıştı ki John Paul de kendini kontrol edemeyerek çılgına dönmüştü.

“Avery? İyi misin?”

Sesindeki endişenin farkına varan genç kadın gülümsedi. “Yani bütün o yaygaranın sebebi buymuş,” diye fısıldadı.

Ve sonra öylesine keyif dolu bir kahkaha attı ki John Paul bütün yorgunluğuna rağmen gülümsedi. Derin bir nefes alarak yana yuvarlandı ve kalkıp banyoya gitti.

Avery çarşafı üzerine çekip yastığını düzeltilti ve arkasına yaslandı. Az önce yaşananlardan dolayı henüz kendine gelememişti. Seks, diye düşündü, daha doğrusu John Paul ile seks kesinlikle bağımlılık yapabiliyordu.

John Paul geri gelip kendini yana attığında yatağın somyası gıcırdadı. Genç kadın gözlerini açtığında onun gayet kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktığını gördü.

Avery tamamen istila edilmiş görünüyordu. Gözlerinde tutkunun izleri hâkimdi ve dudakları öpüşmelerinden dolayı hafifçe şişmişti.

Avery onu tatmin ettiğini bilse de bunu adamın ağzından duymaya ihtiyacı vardı. Bir dakika önce kendini nasıl güçlü hissettiği düşünülürse eski korkularının ve güvensizliklerinin aniden geri gelmesi ne kadar aptalcaydı. Hayır, adamı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Peki John Paul neden bunu dile getirmiyordu?

John Paul onun bakışlarındaki değişimi görebiliyordu.

Gözleri bulutlanmıştı. Pişman olduğunu sanmıyordu... belki biraz endişeliydi.

Avery, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda doğru tahmin ettiğini anladı.

Çarşafı tutup aşağı doğru çektiğinde genç kadın hemen tekrar yukarı çekti.

"İddiaya girerim ki bunu üzerinden balo elbisesinden bile hızlı çıkarabilirim," dedi.

"Ah, adamım. Şu an kendinden gayet memnunsun, değil mi?"

John Paul, "Lanet olsun ki evet," diyerek öne doğru uzanıp onu öptü. Diliyle ağzının içinde oyunlar oynamaya başladı. Geri çekildiğinde genç kadının nefesi kesilmişti. Tabii kendinkinki de.

Ah, bu adamı nasıl da seviyorum, diye düşündü Avery. Kendisi için mükemmeldi. Adama dokunmak için bahane yaratıp alnına düşen saçlarını eliyle geri itti. Bu bile ona yetmiyordu.

Kelimeleri uzatarak konuşan adam, "Tanrılar aşkına mı?" diye sordu. "Kollarımda dağılırken aynen bunu söylüyordun tatlım. Daha doğrusu bağırıyordun."

Avery güldü. "Hayır, bağırıyordum."

"Evet, bağırıydın."

"Ben de senin ne diye bağırıldığını biliyorum ama tekrar etmeyeceğim."

Adamın gülümsemesi çapkıncaydı. "Bil bakalım, ne oldu?"

Avery'nin parmakları onun boynundaki kaslardan omzuna doğru inerken nazikçe okşadı. Tembel bir sesle, "Ne?" diye sordu.

"Balo elbisen çıktı."

Şaşıran Avery bakışlarını aşağı çevirdi. Çarşaf ayak bileklerine kadar inmişti. "Gerçekten iyisin."

Öne eğilen erkek her iki göğsüne birer öpücük kondurdu. Parmakları genç kadının göbeğinde yavaşça daireler çiziyordu. Karnının hemen altında çaprazlamasına bir dikiş izi vardı.

Çıkıntılı, yumru şeklindeki yuvarlak merkez noktası, izin kurşun yarası sebebiyle olduğunu gösteriyordu. Büyük ihtimalle otuz sekizlik, diye düşündü John Paul. Veya kırk beşlik.

Lanet olsun, hayatta kalabilmesi bir mucizeydi. Öne eğilip karnındaki her bir santimetrekareyi öperken genç kadının keskin bir iç çektiğini duyunca gülümsedi. Eli daha yumuşak kıvrımlara yönelirken onun yüzünü izleyebilmek için yana yuvarlandı.

Avery nefes almakta zorluk çekiyordu. "İstediğin..."

"Evet, kesinlikle istiyorum."

Yumuşak bir sesle inleyen genç kadın ona doğru dönerken, bir yandan da ayak parmaklarıyla bacaklarını okşuyordu.

Ona dokunmayı denedi ama adam elini yakaladı. "Rahatla tatlım. İzin ver de ben..."

Cümlesini tamamlayamadı. Avery şaşırtıcı derecede güçlüydü. Ve cesur. Adamı arkaya doğru itip üzerine doğru eğildi. "Rahatla mı? Hiç sanmıyorum John Paul. Nihayetinde bu bir takım oyunu, değil mi?"

John Paul ona cevap veremedi. Avery erkekliğini kavramış, yavaşça onu çılgına çeviriyordu.

Ata biner gibi üzerine çıkıp tutkulu bir şekilde onu öpen Avery, "Ve," diye fısıldadı.

"Ve ne?" diye soran John Paul'un sesi hırıltılı çıkmıştı.

Cevap verirken genç kadının gözleri parlıyordu. "Ve ben kesinlikle bir takım oyuncusuyum."

31

BU ADAM DOYUMSUZDU. Avery öğlen saati uyandı. Genelde böyle geç saatlere kadar uyumazdı ama John Paul gecenin büyük bölümünde dinlenmesine izin vermemişti.

Kolu yatağın kenarından sarkarken yüzüstü uzanıyordu. Adam sırtını gıcıklıyordu. Parmakları tüy gibi hafifti. Onu delirtmeye mi çalışıyordu yoksa yara izleri yüzünden mi bu kadar nazik davranıyordu?

Ah, Tanrım, yara izleri. Avery'yi bir anne gibi seven Carrie bile gördüğünde yüzünü buruşturmasına engel olamazdı.

"Hâlâ uyanmadın mı? Avery?"

Avery günaydın bile demedi. Damdan düşer gibi, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Sırtım hakkında."

"Gerçeği kaldırabilir misin?"

Eyvah. Adamın ses tonu hiç hoşuna gitmemişti. İçinde savunma duvarlarının yükseldiğini hissedebiliyordu. Gergin bir sesle, "Evet, kaldırabilirim," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"O tatlı küçük poponu."

Yana doğru yuvarlanan Avery başını kaldırıp ona baktı.

“Spanın lobisinden içeri çalım satarak girdiğinde ilk fark ettiğim şey buydu.”

Gülümseyen genç kadın, “Çalım falan satmıyordum,” dedi.

“Tabii ki satıyordun.”

“Sen sapıksın.”

“Sen de liberalsin. Böylece eşit sayılırız. Yara izlerine geline...”

“Evet?” diye sorarken Avery hâlâ gülümsüyordu.

“Sadece yara izleri işte. Senin kim olduğunu tanımlamıyorlar. Şimdi kalk bakalım. Kahvaltı on dakika içinde hazır. Kıpırda,” diyen John Paul yataktan kalktı.

Hâlâ çırılçıplaktı ve bundan gayet hoşnut görünüyordu. Avery onun muhteşem olduğunu düşündü. Kaslı haliyle çok erkeksiydi.

“Tanrı aşkına, bir şeyler giy üstüne.”

“Neden?”

“Bataklıkta da böyle mi geziniyorsun?”

“Keşke ama etrafta onca yılan ve timsah varken bu mümkün değil.”

John Paul pantolonunu sandalyenin üstünden alarak oturma odasına gitti. Avery hızla bir duş alıp lacivert bir şortla açık sarı bir bluz giydi. Çıplak ayakla sessizce oturma odasına girerken saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. John Paul mutfığa geçerek genç kadına hazırladığı tabağı getirip önüne koydu. Sonra bir şişe acı sosu uzattı.

Bol acılı bir omlet hazırlamıştı. Bir lokma alan Avery yutmak için portakal suyuna uzandı.

“Acı seviyorsun,” dedi John Paul gülümseyerek.

“Louisiana’da acı yemekler bir yaşam biçimidir.”

“Bowen’da herkesin Koca Baba Jake dediği bir babayla bü-yümek nasıl bir şeydi?”

“İlginçti,” diye cevapladı adam. “Babam değişik bir karakterdir ve her zaman alengirli işler peşindedir, yani biraz sahte-kârdır ama iyi bir kalbi vardır.”

Erkek kardeşi Remy'yle birlikte çocukken başlarını soktukları belalardan oluşan birkaç komik hikâye anlattı. Avery, babasından ve kız kardeşinden bahsederken onun sesinin nasıl yumuşadığına dikkat etti.

"Mike da senin gibi patronluk taslayan bir kızdır." Gülümsemesi bunu iyi bir şey olarak kabul ettiğini gösteriyordu. Gurur dolu bir sesle, "Cerrahtır," diye ekledi. "Tam adı Michelle ama kocası hariç herkes ona Mike der. Eylülde ilk bebeklerini kucaklarına alacaklar."

Avery, "Theo," dedi. "Theo'yla evli ve o da Adalet Bakanlığı'nda avukat."

"Evet, doğru."

Kahvaltı ederlerken bir hikâye daha anlattı ve sonrasında beraber bulaşıkları yıkadılar.

"Bu sabah çok yağmur yağdı. Şimşekler kırışleri salladı."

"Ben hiçbir şey duymadım."

"Seni biraz yordum da ondan."

Adam kendinden fazlasıyla emin konuşmuştu. Avery onun hakkını vermeye karar verdi. El bezini katlayıp tezgâha bırakırken, "Evet, yordun," diye onu onayladı. "Plan yapmamız gerekiyor."

"Biliyorum," diyen John Paul oturma odasına giderken onu takip etti. Avery koltuğa kıvrıldı. Ayakkabılarını ayağından çıkaran adam hasır sandalyelerden birine oturup bacaklarını koltuğun diğer tarafına uzattı. O kadar iri biriymi ki sandalyeyi tamamen kaplamıştı.

"Ama bugün değil," diye devam etti adam. "Bugün dinlenip konuşacağız. Planı yarın yaparız."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Ne değil, kim. Jilly hakkında konuşmamız gerekiyor."

Avery bu ânı olabildiğince geciktirmişti. Başını sallayarak onu onayladı. "Carrie günlük tutuyordu. Çok gençken, yaklaşık on bir yaşındayken yazmaya başlamış. Ama günlükte hayalleri, umutları, ilk aşkı falan yazmıyordu. Hayır, tamamen

Jilly hakkındaydı. Her bir sayfa, hasta ablasıyla birbiri ardına yaşadığı korkunç olayların ayrıntılarıyla doluydu. Carrie bana, ablası bir gün yakalanırsa hastaneye yatırılması için bir tür kaydı, hatta kanıtı olmasını istediğini anlattı. Günlüğünü okuyunca doktorların, Jilly'nin ne kadar tehlikeli biri olduğunu anlayıp hayatının sonuna dek parmaklıklar ardında kalmasını sağlayacaklarını umuyordu. Ama bence bundan daha fazlası vardı. Bence derinlerde bir yerde Carrie günün birinde Jilly'nin onu öldüreceğine inanıyordu."

"Büyümek için berbat bir ortammış."

Avery onu onayladı. "Jilly kasabayı terk ettiğinde Carrie günlüğü yazmayı bıraktı ama geri gelme ihtimaline karşın hep sakladı. Nerede sakladığını biliyordum ama Carrie okumama izin vermezdi."

"Ama sen yine de okudun, değil mi?"

"Evet, okudum. Gerçi okumamış olmak için çok dua ettim. Her şeyle başa çıkabileceğime inanacak kadar büyüktüm ama orada öyle korkutucu, öyle iğrenç şeyler yazılıydı ki..."

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört. Her kelimeyi okudum ve aylarca kâbus gördüm. Carrie her şeyi en ince ayrıntısına kadar yazmıştı ve Jilly ile ilgili bütün o çarpık şeyleri bu şekilde öğrendim."

Göğsüne bastırıldığı minderleri sımsıkı kavramıştı ve gözlerindeki hüznün John Paul'ün kalbini acıtıyordu.

"Ondan bahsetmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Avery'nin omuzları düştü. "Bu dünyada gerçekten canavarlar var. Yırtıcılar. Jilly de onlardan biri. Günlüğü okuduktan sonra beni en çok korkutan ne oldu, biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir gün uyanıp tıpkı ona benzemek. Bilirsin, Doktor Jekyll-Bay Hyde gibi. Genetik olarak sonsuza dek onunla bir bağım var."

“Böyle bir şey olmayacak Avery.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Senin bir vicdanın var. Öylece ortadan kaybolmayacak türden hem de. Onunla alakan bile yok.”

“Doktor Hahn da öyle söylemişti.”

“Doktor Hahn kim?”

“Bir psikiyatrist. Her gece çılgınlık atarak uyanıyordum ve Carrie çaresizlikten beni ona götürdü. Kimseye söylememem konusunda bana söz verdirdi çünkü insanların deli olduğumu düşünmelerini istemiyordu,” diye ekledi.

“Başka insanların ne düşüneceğini mi umursuyordu?” John Paul sesindeki kınamayı gizlemeye çalışmıştı.

“Doktor Hahn harika biriydi ve bana... başa çıkmamda çok yardım etti. Carrie neden kâbuslar gördüğümü bilmiyordu çünkü ona günlüğünü okuduğumu söylememiştim. Sanırım üçüncü veya dördüncü seansta Doktor Hahn ona içeri girmesini söyledi ve ben de ne yaptığımı anlattım. Başta çok sinirlendi tabii ama doktor onu sakinleştirdiğinde Carrie’ye günlüğünü okuyup okuyamayacağını sorunca adama izin verdi. Gece terörü diye adlandırdığı kâbuslarımın bitmesi için her şeyi yapmaya hazırdı.”

Bacaklarını koltuktan aşağı sarkıtırken John Paul’e gülümsemi. “Bence günlüğü okuduktan sonra doktor da kâbuslar görmüştür. Ben Jilly’nin deli olduğunu bilerek büyümüştüm ve Carrie bana bazı hikâyeler anlatırdı ama günlükte yazanlara kıyasla anlattıkları gerçeğin soluk bir yansımasıydı sadece.”

“Hahn günlüğü okuduktan sonra Jilly hakkında ne dedi? Tepkisi ne oldu?”

“Heyecanlandı.”

“Heyecanlandı mı?” diye tekrar eden John Paul duyduğu şeyi anlamamıştı.

“Jilly’nin katıksız bir sosyopat olduğundan emindi ve onu inceleme fırsatının olmasını diliyordu. Okuduklarından Jilly’nin

ahlaki ve duygusal açıdan engelli olduğuna karar vermişti, bu yüzden onun suçluluk veya pişmanlık hissetmediğini düşünüyordu. Diğer insanların acısı onun kendini kötü hissetmesine sebep olmuyordu. Aksine ortada hiç sebep yokken insanların canını yakmaktan keyif alan biriydi. Diğerlerini suçlamakta, olayları çarpıtmakta uzmandı ve çok manipülatif biriydi.”

John Paul ayaklarını yere koyup kollarını dizlerine sardı.

“İnsanları manipüle etme şekli... inanılmazdı. Ne yaparsa yapsın insanlar ona bayılıyordu. Lanet olası kadın çok zekiydi.”

“Bir örnek versene bana.”

“Oldukça küçük yaşta evcil hayvanlarla eğlenmeye başlamış. Carrie’nin kedisini benzin döküp bir kibrit çakarak öldürmüş. Carrie’ye ne yaptığını anlatmış ama annesinin önünde kediyi çok sevdiğini söyleyip ağlamaya başlamış. Hatta komşulardan biri kendini iyi hissetsin diye onu dondurma yemeye götürmüş. Liseye geldiğinde daha büyük ve daha ince işlere soyunmuş. Tabii ki okulun en popüler kızyıymış. Herkes Jilly’ye hayranmış. Heather Mitchell isimli bir kız mezuniyet kraliçesi olmuş ve Jilly de yedek olarak seçilmiş. Carrie’ye göre okulda Jilly gayet sevecen davranmış ama o öğleden sonra eve gelince saatler süren bir öfke nöbetine girmiş. Evin neredeyse tamamını yıkmış. En çok da Carrie’nin odası zarar görmüş. Tabii ki Jilly’nin odası iyi durumdaymış. Sonra akşam yemeğinden sonra sessizleşmiş ve durumu kabullenmiş gibi yapsa da gözlerinde sinsi bir bakış varmış.”

Avery derin bir nefes aldı. Kollarındaki kasların ağrıdığını fark edince minderi nasıl sert tuttuğunu anlayıp ellerini gevşetti.

“Ertesi gün kimya laboratuvarından bir şişe sülfürik asit kaybolmuş. Okuldan sonra Jilly, Heather’ı yalnız yakalamış ama Carrie ablasının kızı kolundan tutup sokağın sonuna doğru sürüklediğini görmüş. Jilly kıza ertesi hafta sonu mezuniyete gelmemesini, yoksa üzüleceğini söylemiş. Heather tatlı bir kızmış ve çok zor zamanlar yaşıyormuş. Annesi iki hafta

önce anevrizmadan vefat etmiş ve zavallı kız hâlâ bu şokun etkisindeymiş. Jilly'nin işkencesinden sonra kendisini yatak odasına kapatmış ama babası sonunda neler olduğunu ona anlattırmış. Jilly'nin asidi çaldığını itiraf ettiğini, günün birinde Heather'ı okuldan sonra bekleyip eve kadar takip edeceğini ve yalnız kalınca asidi yüzüne dökceğini söyleyerek onu tehdit ettiğini anlatmış."

"Tanrım."

Avery başını sallayıp devam etti. "Carrie'nin yazdıkları kullaktan dolma bilgiler değil. Heather'la konuşmuş."

"Heather'ın babası ne yapmış?"

"Ertesi sabah okul müdürüne gidip Jilly'nin okuldan atılmasını talep etmiş. Polise de gitmiş."

"Polis ne yapmış peki?"

"Hiçbir şey. Polis şefi büyükannemin yakın arkadaşıydı ve adam onu mutsuz edecek bir şey asla yapmazdı. Ayrıca bir kızın sözüne karşı diğeriymiş. Jilly tabii ki her şeyi inkâr etmiş. Büyükannem ve Jilly ertesi gün müdürün odasına çağırılmışlar. Büyükannem Carrie'yi de götürmüş."

"Jilly okuldan atılmış mı?"

Avery dudak bükerek, "Hayır," dedi. "Müdürün erkek olduğunu söylemiş miydin? Adamın adı Bay Bennett'miş ve çok mutsuz bir evliliği varmış. Carrie'nin yazdığına göre karısı çok soğuk ve geçimsiz bir kadınmış."

John Paul, "Sonra ne olmuş peki?" diye sorarak hikâyeye geri dönmesini sağladı.

"Carrie, Jilly'nin Bennett'ı baştan çıkarmasını izlemiş. Jilly histeri krizi geçirmiş. Gözyaşlarına boğulmuş ama hepsi planlıymış tabii. Müdür koşarak Jilly'nin oturduğu koltuğa, yanına oturmuş. Kolunu onu rahatlatmak için Jilly'nin omzuna atmış ama Carrie'yi asıl etkileyen... Jilly'nin vücut dili ve... Bennett'ın verdiği tepkiymiş."

Başını sallayarak devam etti. "Hiç kedi gibi hareket eden

bir kadın gördün mü? Carrie, Jilly'nin tıpkı böyle davrandığını söylemişti. Bennett kolunu omzuna atınca Jilly müstehcen bir hareketle adama sürtünmüş."

"Büyükannen ne yapmış?"

"Carrie'ye göre olanların farkında bile değilmiş. Jilly'ye bir bardak su getirmek için dışarı çıkmış ama kalsaydı bile fark etmezmiş çünkü fark etmemeyi tercih ediyormuş. Carrie, Jilly'nin ağlarken Bennet'a sığındığını yazmış. Başını adamın omzuna yaslamış ama başını kaldırıp müdürün arkasında duran Carrie'ye baktığında yüzüne keyifli bir sırıtiş hâkimmiş. Her şey bittiğinde Bennett, Heather'ı yalanlar uydurduğu için okuldan atmakla tehdit etmiş."

"Yok artık."

"Dediğim gibi Jilly'nin erkeklerle arası tuhaf bir şekilde iyiymiş. Hatta bazıları onu takıntı haline getirmiş. Gece gündüz saate aldırmadan eve telefon ederlermiş. Carrie arada büyü-kannem Lola'nın yatak odasına gizlice girip paralel telefonda onları dinlermiş. Günlüğe, erkeklerin telefonda ağlayıp yalvardığını ve kapattıktan sonra Jilly'nin kahkahalarla güldüğünü yazmıştı. Erkeklerin üzerinde güç sahibi olmaya nasıl da severmiş. Manipüle etmeye bayılmış ve istediğini elde etmek için seksi kullanırmış. Uzmanlık alanı evli adamları mahvetmekmiş. Bu adamlardan birinin kim olduğunu tahmin edersin."

"Bennett."

"Evet."

"Tanrım. Ve bütün bunlar daha lisedeyken mi olmuş?" Genç kadın cevap veremedi, "Heather'a ne olmuş?" diye sordu.

"Mezuniyete gitmemiş ve Jilly kraliçe olarak taç giymiş ama bu onun için yeterli değilmiş. Heather onu üzdüğü için cezalandırılması gerekiyormuş. Jilly ona eziyet etmeye devam etmiş. Aradan bir ay geçmiş ve Heather, Jilly'nin onu unuttuğunu düşünmeye başlamışken bir gün okuldan eve geldiğinde

odasına gitmiş. Yatağının üzerinde eski oyuncak ayısı duruyormuş. Biri üzerine asit döktüğünden erimiş haldeymiş. O biri de Jilly tabii ki.”

John Paul çenesini ovarak devam etmesini bekledi.

“Carrie olanları ertesi gün okulda duymuş. Heather’ın babasını görmeye gitmiş. Heather o kadar perişan haldeymiş ki adam evde kızıyla kalmak zorunda kalmış. Carrie, Jilly’nin vazgeçmeyeceğini anlatıp adama, kızını alıp kasabadan gitmesi gerektiğini ve nereye gittiklerini kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemiş. Heather sinir krizi geçirmenin eşiğindeymiş. Zaten bir terapistle görüşüyormuş. Ve terapist de kızın Sheldon Beach’ten gitmesinin ona iyi geleceğini söylemiş. Kız Noel tatilinde gitmiş ve bir daha geri gelmemiş.”

“Peki orada bitmiş mi?”

“Ah, hayır. İki ay sonra Heather’ın babası polise bir şikâyet dilekçesi daha doldurmuş. Birilerinin mektuplarını çaldığını söylemiş. Bir cumartesi günü dışarı bakarken Jilly’nin posta kutusunu kurcaladığını görmüş. Heather’ın nerede olduğunu öğrenebilmek için mektupları çalıyormuş.”

“Hiç pes etmiyor, değil mi?”

“Hayır. Lisedeki çocukların hiçbirisiyle seks yapmamış. Bütün arkadaşları onun tatlı ve ahlaklı bir kız olduğuna inanıyormuş. Carrie onun hakkında bazı dedikodular duymuş ama hiçbirisi lisedeki arkadaşlarından değilmiş. Dışlanan Heather olmuş, o değil. Kötü olmakta çok başarılıymış.”

Ayağa kalkan Avery kollarını başının üzerinde esnetti. “İçecek bir şeyler ister misin?”

Dinlediği hikâyeden sonra sert bir şeyler iyi olabilirdi ama bunun yerine diyet kolada karar kıldı. Genç kadın kendine bir şişe su alıp onun içeceğini de beraberinde getirdi.

Teneke kutuyu açan John Paul büyük bir yudum alıp, “Büyükannenle büyükbaban Jilly küçükken yardım almaya çalıştı-

lar mı veya onda bir şeylerin ters gittiğinin farkındalar mıydı?" diye sordu.

"Büyükbabam, Carrie ve Jilly daha çok küçükken evi terk etmiş ve Büyükanne Lola, Carrie'nin deyimiyle Harikalar Diyarı'nda yaşıyormuş. Jily'nin sebep olduğu her vahşete bir bahanesi varmış."

"Jilly sana ne zaman hamile kalmış?"

"Lisedeki son yılında. Carrie, Heather'ı kurtaranın bu hamilelik olduğunu düşünüyor çünkü Jilly'nin uğraşacak başka dertleri varmış artık. Kürtaj olmaya çalışmış ama doktor hamileliği çok ilerlediği için bunu yapmayı kabul etmemiş. Doğum yaptıktan üç gün sonra kasabayı terk etmiş. Ve günlük de orada bitiyor," diye ekledi.

"Beni arkada bırakması büyükanne için bardağı taşıran son damla olmuş. Jilly'nin bütün eşyalarını çöpe atmış. Dolarbını toplarken Heather'ın evinden çaldığı bir kutu mektubun yanında bil bakalım ne bulmuşlar?"

"Asit."

Avery başıyla onayladı. "Şişenin sadece yarısı doluymuş ama o kadarı bile Heather'ı öldürmeye yeter de artarmış. Bence Jilly o kızı unutmadı. Sadece zamanını bekliyor."

Çakan bir şimşek Avery'nin istemsizce irkilmesine sebep oldu. Ayağa kalkıp dışarı bakmak için pencereye yürüdü. Koyu renkli bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Göğü ikiye bölen yeni bir yıldırımın ardından bir şimşek gümbürtüsü daha duyuldu.

Avery pencereden bakmaya devam ederek konuşmasını sürdürdü. "Carrie, Jilly'nin çok zeki olduğuna inanmıyordu. İstedliğini elde etmek için vücudunu kullanan biriydi ne de olsa. Yıllar içinde çok daha şeytani biri haline dönüştüğü ve akıllandığı ortada. Carrie onun büyüleyici havasına karşı koyabilecek bir erkek olmadığını söylemişti."

"Buna inanıyor musun?"

“Skarrett onu takıntı haline getirmişti ve bak bu adamı nelerle sürükledi. Ben beş yaşındayken Jilly, Skarrett’le birlikte eve geldi. Büyükanne beni tutmak istiyorsa para vermesi gerektiğini söyledi. Şanslıydık ki Carrie evdeydi. Jilly’ye benim üzerimde kanuni hiçbir hakkı olmadığını söyleyip onu evden dışarı attı. Korkunç bir kavgaydı ama Skarrett araya girmeyip uzaktan seyretmekle yetinmişti. Jilly ‘Sen öldün Carrie... Öldün,’ diye bağırıp duruyordu.”

“Bütün bunlar olurken sen neredeydin?”

Avery başını çevirip ona baktı. “Ben hiçbirini hatırlamıyorum ama Carrie beni yatağın altında saklanırken bulduğunu anlattı. Onlar gittikten sonra Carrie bir daha asla geri gelmeyeceklerine dair bana söz vermişti.”

Suyundan bir yudum alarak şişenin kapağını kapatıp eline baktı. Şişenin kapağını kavradığı avucunda derin bir iz oluşmuştu.

“Ama geri geldiler, değil mi?”

“Evet.”

John Paul, onun gözlerini kapatıp yıllar öncesindeki o şubat gecesi olanları anlatmasını büyük bir dikkatle izledi.

Avery bitirdiğinde, “Skarrett onun kuklası,” dedi. “Ve sanırım şimdi de emirlerini yerine getirmesi için Monk’u kullanıyor. İstedğini elde etmek için ikisiyle de oynuyor.”

Şişeyi masaya bırakıp John Paul’e doğru bir adım attı. “Yani artık biliyorsun.”

“Artık biliyorum...”

“Eee? Ne düşündüğünü söylesene.”

Omzunu silken John Paul, “Bence haklısın,” dedi. “Jilly manyağın teki.”

Parmaklarını saçlarından geçiren genç kadın ona doğru bir adım daha attı. “Hayır, sorduğum bu değildi.”

“Neydi peki?”

Avery ondan sadece bir adım uzaklıktaydı artık. “Pişman değil misin?”

Adam sanki soru cevap oyunu oynuyorlarmış gibi hissediyordu. "Hangi konuda pişman değil miyim?"

"Benimle birlikte olduğuna. Geçici bir durum tabii bu ama yine de..."

"Lanet olsun, tabii ki hayır."

Avery bir adım geri çekildi. "John Paul, azıcık da olsa tiksinişmiş olman gerekir..."

"Korkarım olmadım."

Avery dik dik baktı. "Neden peki? Normal bir aileden gelmiyorum, genetik açıdan berbat haldeyim!"

"Tatlım, bu kadar melodram yaratmana gerek yok. Tabii bağırmana da. Seni gayet iyi duyabiliyorum."

"Az önce işittiklerinden sonra nasıl gülümsersin? Nasıl—"

"Avery, bunların hiçbirini sen yapmamışsın. Jilly yapmış."

Bu çok mantıklı olsa da Avery'nin mantıklı olmakla alakası yoktu şu an. "Şimdi neden hiç evlenmeyeceğimi anlıyor musun?"

Bir adım daha uzaklaşmadan John Paul onu yakaladı. Elleriyle kalçalarından kavrayıp onu kendine çekti.

"Hayır, anlamıyorum."

Genç kadın onu tutan ellerden kurtulmaya çalışsa bile başaramadı. Sanki beton gibi yapışmıştı vücuduna.

"Bunu bana açıklamam gerekecek. Ne yani, bir gün hapşırıp aniden sosyopatın tekine mi dönüşeceğinden korkuyorsun?"

"Hayır, tabii ki korkmuyorum ama çocuk sahibi olamam. Hem olabilseydim de..."

Adam yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Bu riski göze almazdın."

"Erkekler çocuk ister."

Onun dizlerinin arasında kısılı kalan Avery ağırlığını bir bacağından ötekine verirken kaşlarını çatmıştı. John Paul, "Bazıları ister," diye ona katıldı. "Bazıları istemez."

"Peki ya sen?"

Adam ona yalan söylemeyecekti. "Her zaman bir gün evlenip birkaç tane çocuğum olacağını düşünmüştüm. Hâlâ da olabilir. Ama Avery, dışarıda güzel bir eve ihtiyacı olan bir sürü çocuk var."

"Sence ailemin geçmişini öğrendikten sonra buna uygun biri miyim?"

"Evet uygunsun."

"Evlenmeyeceğim."

O savunmacı ton yine kendini göstermişti. Kırılğanlığını saklamaya çalışsa da işe yaramıyordu. John Paul onun içten içe canının yandığının farkındaydı.

"Sana evlenme teklif ettim mi?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. Bence bugün için yeterince ağır konulardan bahsettik. Ve zaten biraz neşelenmen gerektiğini düşünüyorum."

Avery, onun sırtını gösterdiği zamanki gibi davrandığının farkına vardı. Yara izleri onu etkilememişti. Görünen o ki Jilly hakkında anlattığı hikâyeler de.

Bu adamın sorunu neydi?

John Paul, "Rahatlamam lazım," dedi. Bluzunu yukarı sıyırtıp karnından öpmek için aşağı eğildi.

"Yoga bunun için var. Rahatlamama yardımcı oluyor."

"Gevşemek için daha iyi bir yöntemim var."

Adam şortunun düğmelerini çözüp fermuara uzandı ama Avery onun elini tuttu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

John Paul'un gülümseyişi kalp atışlarını hızlandırdı. Adamın fermuarı indirmesini seyrederken elini bıraktı. Nihayet şortu yere düştüğünde sorduğu sorunun cevabını aldı.

"Çok basit tatlım. Kendi mutlu yerime gidiyorum."

SIRLAR EN İYİ yatak odalarında paylaşıldı. Sevişmeleri bitip adam onun güzel vücudunun her yerini öpüp okşadıktan sonra genç kadın bitkin düşmüştü.

John Paul yuvarlanarak ondan uzaklaşırken, "Sana sıranın sırtına da geleceğini söylemiştim," dedi.

Avery onun sesindeki kendini beğenmişliği fark edince bir kahkaha attı. Sevişmelerinden dolayı hâlâ nefes nefese bir halde, "Doyumsuzsun sen," dedi.

John Paul ukalaca sırttı. "Seninleyken evet, öyleyim." Bunu duymak harikaydı, kulağına iltifat gibi gelmişti.

"Kenara kay," dedi Avery. "Yataktan düşmek üzereyim."

Çift kişilik yatakta adamın gidebileceği fazla alan yoktu. "Battal boy yatak almamız gerekecek."

Genç kadının ruh hali bir anda değişiverdi. Gergin bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü çift kişilik yatak için fazla iriyim. Ayaklarım dışarı taşıyor. Battal boy yatak almamızda ne sorun var ki?"

"İkimiz de bir ilişkiyi sürdüremeyeceğimizi biliyoruz."

"Sordum mu?"

"Ama ima ettin..."

"Tatlım, fazla endişeleniyorsun."

Avery sessizce onu onayladı. Tabii ki... her şey hakkında endişeleniyordu. Ama onu en çok korkutan şey işleri berbat etmektir. John Paul'e âşık olduğunu kendine itiraf etmek zaten hafif bir paniğe sürüklenmesine sebep olmuştu. Ya ayrılırlarsa ne olacaktı? Bunun üstesinden gelebilir miydi?

"Evliliğe inanmıyorum. Bak bazı insanlara neler yapıyor."

"Hangi insanlara?"

"Ünlülere mesela..."

"Tatlım, onlar sıradan insan sınıfına girmiyor."

"Peki ya boşanma oranları?"

"Peki ya beraber kalıp evliklerini devam ettiren çiftler?"

"Ben her şeyi berbat ederdim," diye patladı Avery.

Adam cevap vermeyince Avery dirseğinin üzerinde doğrulup ona doğru eğildi ve bekledi. Uykuya mı dalmıştı acaba?

"Ne dediğimi duydun mu?"

John Paul'ün yüzüne sadece muhteşem bir gülümseme hâkimdi. Büyük ihtimalle insanların ne düşündüğü umurunda olmadığı için etrafına inanılmaz bir özgüven dalgası yayıyordu. Avery hayatını herkesi mutlu etmek için uğraşarak geçirmişti. Ama bu adam onun tam tersiydi. Hiç kimseyi mutlu etmek gibi bir derdi yoktu.

Soruyu tekrar sormadan John Paul cevap verdi. "Kendine çok fazla inancın yok, değil mi? Sorun değil. Bende ikimize de yetecek kadar var."

Genç kadın elini onun sert ve dümdüz karnına koydu, parmaklarıyla daireler çizmeye başladı. Adam her şeyi kolay hale getiriyordu.

Avery ona dokunmadan edemiyordu. Kaslarından neredeyse gözle görülebilecek kadar net yayılan gücün farkında olmasına rağmen ondan azıcık bile korkmuyordu. Onun kollarındayken kendini küçülmüş veya bozguna uğrayıp ezilmiş hissetmiyordu. Aksine Avery'yi güçlü kılıyordu. Ne yaparsa yapsın sorun olmayacağını bilecek kadar özgür olmak, bağım-

sız hissetmek ve kimseyi mutlu etmeyi dert etmemek harika bir duyguydu. Adama olan güveninin tam olduğunu anlaýınca aslında John Paul'un ona ne kadar büyük bir hediye verdiğinin de farkına varmıştı.

"John Paul?"

"Hımm?"

"Uyuyor musun?"

"Birazcık."

"Ne istiyorum, biliyor musun..."

"Tamam hayatım. Bana birkaç dakika ver sonra eminim gücümü toplayıp..."

Avery'nin vücudu hâlâ son seferden dolayı hassastı. Bir kahkaha atarak, "Hayır o değil," dedi. "Bana bir şey söylemeni istiyorum."

John Paul esnedi. "Mükemmelsin tatlım ama bilmen gerekir ki..."

Genç kadın onu çimdikledi. "Genel bir değerlendirme istemiyorum. Neden ayrıldığını bilmek istiyorum." Adam kasıtlı olarak bu sözünü yanlış yorumlayamadan önce devam etti. "Sana bütün sırlarımı anlattım, yani büyük çoğunluğunu, şimdi sıra sende. Neden emekli oldun?"

"Çok sıkıcı bir konu bu."

Onu bir kez daha çimdikledi. "Anlat bana."

John Paul gözlerini açıp ona baktı. Genç kadının gözlerinde gördüğü kararlılık, bu sefer sıyıramayacağını gösteriyordu. Zaten anlatmayı ona borçluydu.

"Büyük bir işin yanlış gitmesi yüzünden falan değildi. Sadece ufak tefek terslikler oldu... hayattan ne istediğimi tekrar düşünmemi sağladı. Büyük bir sorunum vardı."

"Anlatsana."

"Çok fazla düşünmeye başlamıştım. Bir sonraki görev için cehennem deliklerinde beklerken çok zamanım oluyordu. Çoğunlukla generaller olurdu," diye kayıtsızca açıkladı. "Etrafla-

rını kanunsuzlarla doldurmuş şerefsiz diktatörler işte. Onları öldürmeyi umursamıyordum, sonuçta toplumun iyiliği içindi, değil mi?" diye alaycı bir şekilde ekledi. "Ayrıca rehin alma olaylarının peşinden gitmeyi seviyordum. O eylemlerde adalet vardı ama bir gece soğuktan donarken parmağımda nasır oluştuğunu fark ettim." Yumuşak bir sesle, "Tetiği çektiğim parmağım," diye ekledi. "Bu gerçekten korkudan ödümü patlattı."

"Peki ne yaptın?"

"Görevi sonlandırdım, işimin sona erdiğini söyledim onlara ve eve gittim."

"Bu kadar kolay mı oldu? Fikrini değiştirmeye falan çalışmadılar mı?"

"Hem evet, hem hayır. O dönemde işim kolaydı çünkü düzgün, iyi bir adama hesap veriyordum. Benim işimin bittiğinin farkındaydı. Dosyama mühürlemesinin sebebi büyük ihtimalle bana uzun bir süre dokunmamalarını sağlamaktı."

"Ama yine de ara sıra seni yoklayıp geri gelmeni sağlamaya çalışıyorlar, değil mi?"

"Evet, bazen deniyorlar. Gerçi dönmeyeceğim." Tekrar gözlerini kapatıp, "Gerçekten çok kötü işler yaptım Avery," dedi.

"Tahmin edebiliyorum," diye fısıldadı. "Ve yaptığın şeyin bir fark yatabileceğine inanmıyordun, değil mi?"

Genç kadın hedefi on ikiden vurmuştu. "Hayır, inanmıyordum. Diktatörler ot gibidir Avery. Bir tanesini yolarsın, yerine iki tane biter."

Tekrar gözlerini açıp kanlı görevlerinden birini anlatırken bir yandan da genç kadını seyretti. Bitirdiğinde Avery'nin elini çekmediğinin bilincindeydi. Hâlâ göğsünde yatmaya devam ediyordu. Dokunuşu huzur vericiydi.

"Yani şimdi marangozsun, öyle mi?"

"Evet."

"İşinde iyi misin bari?"

“Evet, iyiyimdir. Yine ellerimi kullanıyorum ama bu sefer kalıcı şeyler yapıyorum, yıkıcı şeyler değil. Boyun kırmıyorum. Tuhaf aslında.”

“Tuhaf olan ne?”

“Öldürme dürtüsü. Daha önce hiç hissetmemiştim. Ama şu an hissediyorum.”

Avery’nin gözleri kocaman açıldı. Adam bu itirafı çok sıradan bir şekilde yapmıştı. “Ya? Kimi öldürmek istiyorsun?”

“Skarrett’i.”

Avery tepki olarak ürperdi. “Hayır. Onun ölmesini istemiyorum.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ciddiyim. Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmesini istiyorum.”

“Peki, tamam. Eğer fırsatını bulursam—”

Genç kadın kararlı bir sesle, “Hayır,” dedi.

Onun canının sıkılmaya başladığını fark edince, “Tamam,” dedi John Paul.

“Ciddiyim.”

“Tamam dedim.”

“Fakat Monk’u öldürürsen umursamam,” diyen Avery ekledi: “Gerçi umarım biri onu canlı ele geçirebilir. Adamın neler anlatabileceğini hayal edebiliyor musun?”

Adam başını iki yana salladı. “Konuşmayacaktır. Övünmeyi seven türde bir adam değil. Uzmanlar uğraşıp ona bir profesyonel muamelesi yaparlarsa belki yaptıklarının ufak bir kısmını aktarır ama bunun olacağını hiç sanmıyorum.” Omuzlarını silkip devam etti. “Bence onu bir böcek gibi ezmeleri gerek.”

“Peki ya Jilly?”

“Sence?”

“Bence akli başında olmadığı için bir yere kapatılmalı ve hayatının geri kalanını orada geçirmeli.”

“Onun ölmesini istemez miydin?”

“Hayır, istemem. Varoluşunu değiştirebileceğini sanmıyorum. Sadece bir daha hiç kimseyi incitemeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

Başparmağını onun dudaklarında gezdiren John Paul, “Çok hassas bir kalbin var,” dedi.

“Senin de.”

“Lanet olsun, hiç de bile,” diye homurdandı. “Ama harika ellerim var,” diyerek genç kadına uzandı.

Avery eliyle onunkini itti. “Ellerinin ne kadar maharetli olabileceğini zaten biliyorum.”

Adamın üzerine çıkarken gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Avery, “Şimdi sana benim ne kadar iyi olduğumu göstereceğim,” diye sevgiyle mırıldandı.

Bu boş bir vaat değildi. Avery’nin çok canlı bir hayal gücü vardı ve elleri ile ağzını kullanarak yaptıkları sihir gibiydi ve büyük ihtimalle bazı eyaletlerde yasaktı ama John Paul’un ona bundan bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

Sabahla birlikte bu molanın sona ereceğini her ikisi de gayet iyi bilmesine rağmen o geceyi birbirlerinin kollarında geçirdiler. Ama gerçekleri daha fazla görmezden gelmeleri mümkün değildi.

Avery, John Paul’dan daha önce uyanarak hızla düşünü aldı ve onu rahatsız etmemek için banyoda giyindi. Sonra yavaşça arkasından kapıyı kapatıp oturma odasına geçerek saate baktı. Masanın ardındaki duvarda dijital bir saat asılıydı. Avery doğru olduğunu umuyordu. Colorado saatiyle 05:45, demek ki Virginia saatiyle 07:45’ti.

Telefona uzandığında içeriden gelen düş sesini duydu. “Hâlâ tahmin edilebilir ol lütfen Margo,” diye fısıldadı. “Durduk yere spontane şeyler yapmaya başlama şimdi.”

Bilinmeyen numaralar servisini arayıp istediği telefon numarasını aldı ve gözlerini saate dikip beklemeye başladı.

Saat tam 07:50'de numarayı çevirdi. Üçüncü çalışta biri cevap verdi.

Avery bir isim uydurup çalışana acil bir durum olduğunu söyleyerek Margo'yu telefona vermesini istedi. Arkadaşını tarif edip, "Her sabah 07:50'de gelir," diye ekledi.

"Tamam, kısa boylu bir hanım, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi çıktı."

Avery, "Peşinden koş," diye bağırdı. "Acele et. Geri çağır onu."

Adam telefonu düşürünce bir çarpma sesi duyuldu. Avery telefonun ucundaki kişinin Margo'nun adını seslendiğini duyabiliyordu ve bir dakika sonra Margo'nun sesi geldi.

"Burada olduğumu kimse bilmiyor. Ne demek acil durum? Alo?"

"Margo benim, Avery."

"Ah, Tanrım, Avery. Burada olduğumu nasıl bildin... nasıl..." Arkadaşı kekeliyordu.

"Ofise gelirken her sabah çörek alırsın."

"Başının ne kadar dertte olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Avery, "Ben yanlış bir şey yapmadım," diye karşı çıktı.

"Neden Colorado'daki polis merkezinden ayrıldın? Oradaki ajanlar seni korumak için gelmişti."

"Benim korumam var."

"Renard mı?"

Genç kadın sabırsızca, "Evet," dedi. "Bana bildiğin ne varsa anlat."

Yatak odasının kapısı açıldı ve John Paul inanamayan gözlerle ona bakakaldı

"Bir saniye Margo, bekle." Genç kadın eliyle ahizeyi kapatıp John Paul'e, "Bana güven," dedi. Sonra tekrar ahizeyi kulağına götürdü. "Tamamdır Margo. Konuşmaya başla."

"Duruşma temmuzun onunda başlıyor. Ama Avery, şart-

lı tahliye duruşması da olacak. Skarrett bu kez işi kıvrabilir. Yani serbest kalabilir.”

“Ancak cesedimi çiğnerse çıkar.”

“Tanrım, böyle konuşma.”

“Şartlı tahliye hâlâ on altısında mı?”

“Sanırım öyle.”

“Emin misin, sanıyor musun?”

“Eminim. Bana öyle düşmanca konuşma Avery. Jilly’yi biliyorlar. Teyzen anlatmış. Kesin kocaman bir şok olmuştur onlar için de. Gerçekten çok üzgünüm—”

Avery araya girdi. Kendine acınmasını istemiyordu. “Jilly’yle Monk’un nerede olabileceklerine dair bir fikirleri var mı?”

“Hiçbir ipucu yok.”

“Peki ya teyzem? Onu hastaneden çıkardılar mı?”

“Hayır, henüz değil. Onun için endişelenme. O hastaneye sivrisinek bile giremez. Güvenlik inanılmaz.”

“Endişelenmiyorum. Monk aynı anda iki yerde birden olamaz.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Onu meşgul edeceğim demek. Skarrett’in duruşmasında tanıklık etmeme engel olmakla uğraşacak.”

“Skarrett’ten ona ne ki?”

“Ona bir şey değil ama Monk şu an Jilly için çalışıyor ve Jilly de Skarrett’in hapisten çıkmasını istiyor. İddiaya girerim ki geçen yılın hapishane ziyaret kayıtlarını incellersen kadın bir ziyaretçinin birden fazla geldiğini göreceksin. Sanırım adamla bir tür anlaşma yaptı.”

Margo, “Çaldığı milyonlar değerindeki elmas için,” diyor yorum yaptı.

“Eminim Skarrett ganimeti bölüşüp Jilly ile sonsuza dek mutlu yaşayacaklarını sanıyordur. Ama Jilly istediklerini elde edince Monk’un onu öldürmesine izin verir kesin.”

“Avery, ben hiçbir şey anlamadım.”

“Boş ver,” diye fısıldadı. “Duruşmaya gelecek olursak...”

“Evet?”

“Hâkimin kim olduğunu öğren ve tanık listesinde olduğumdan emin ol.”

“Tamam. Carter’a seninle konuştuğumu söyleyebilir miyim?”

Nasıl olsa söyleyeceksin, diye düşündü Avery. Margo arkadaşındı ama onun Carter’a olanları anlatarak kendince yarıdımçı olmaya çalışacağından emindi.

“Evet, söyle lütfen.”

“Şu an neredesin? O da bilmek isteyecektir.”

“Alabama,” diye yalan söyledi. “Artık gitmem gerek. Carter’a onu arayacağımı söyle.”

Margo, “Bekle,” diye bağırdı. “Ne yapacaksın?”

Avery ne yapmak istediğini biliyordu. Sadece bunu nasıl yapacağını henüz bulamamıştı. Jilly ile yaptıkları konuşma zihninde canlandı. Ona ne demişti? Ah, evet, nasıl unutulmıyordu?

“Oyunbozan olacağım.”

JOHN PAUL ONA güvenmişti. Aksi halde telefonu elinden kapıp anında kapatırdı. Koltukta Avery’nin yanına oturup sabırsızlıkla konuşmasını bitirmesini beklemişti. Margo’yu pastanede yakaladığını söylediğinde rahat bir nefes aldı ve onaylayan bir tavırla, “Akıllıca,” dedi.

“Alışkanlıklarından asla vazgeçmeyen bir insandır.” Margo’nun anlattıklarını aktardı. “Carter’ı arayacağıma söz verdim,” diye ekledi. “Tabii Florida’ya gittiğimde.”

“Ama daha erken olmaz.”

“Benimle gitmeye karar vermeden önce çok iyi düşün John Paul. İşler...”

“Sarpa sarabilir, değil mi?”

Genç kadın başıyla onayladı.

“Ben varım. Uzun vadede.”

Adam uzanıp genç kadının ensesini okşarcasına tutarak onu kendine çekti. Sahiplenircesine öptükten sonra, “Duydun mu beni?” diye sordu. “Uzun vadede varım dedim. Ve ister hoşuna gitsin ister gitmesin bebeğim, sen de varsın.”

“Monk’la Jilly’yi yakalayana kadar.”

John Paul uzaklaşmasına izin verdi. “Demek istediğim bu değildi, bunu biliyorsun.”

Avery toparlanarak mutfğa gitti. Mısır gevreği ile tosttan oluşan kahvaltılarını hazırladı ve John Paul haritayı açıp Sheldon Beach’e gidecekleri güzergâhı belirlerken boş durmak istemediği için bulaşıkları yıkadı.

Kâseleri tekrar dolaba yerleştirirken John Paul ona seslendi. “Misafirimiz var.”

Elindeki mutfak havlusunu tezgâha bırakıp oturma odasına koştu. John Paul tedbirli bakışlarla pencerenin kenarında durmuş dışarıyı kontrol ediyordu. Silahı elinde hazırды.

Ağaçların arasından beliren arabayı görünce rahatladı. “Toplanmaya başlasak iyi olacak,” diyerek silahın emniyet kili-dini kapattı ve beline soktu. “Arabamız geldi.”

Ne arabası? “Birini mi bekliyordun?”

John Paul başıyla onayladı. Henüz sürücüyü göremiyordu çünkü ön camdan yansıyan güneş görüşünü engelliyordu ama arabanın modeliyle rengi tutuyordu. Gri yepyeni bir Honda’ydı.

“Kim bu?”

Adam omuz silkti. “Theo’ya bir araca ihtiyacımız olduğunu söyledim. Polis benim arabamı arayacaktır. Polislerin bizi gö-zaltına alıp FBI’ın seni tanık koruma programına alana kadar tutmasını istemezsin herhalde.”

“FBI bunu benim onayım olmadan yapamaz.”

Adam anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Avery bundan

ona katılmadığı anlamını çıkardı. "Bir vatandaş olarak haklarımı çiğneyemezler."

"Emin ol, çiğnerler. Ve sana da senin iyiliğin için yaptıklarını söylerler."

Avery şu an uzun soluklu bir tartışmaya girmek istemiyordu. Ayrıca derinlerde bir yerde onun haklı olabileceğini düşünüyordu. Bu riski göze almak istemiyordu.

"Theo, Louisiana'dan onca yolu arabayla mı geldi?"

"Hayır. Gelmek istedi ama onu vazgeçirdim. Çok berbat bir nişancı olduğunu ve yakında baba olacağını hatırlattım. Eğer kendini öldürtürse baba figürü olarak çocuğunun elinde bir tek ben kalırım. Kızını veya oğlunu tıpkı kendim gibi yetiştiririm dedim."

"Ve bu da onun kanını dondurdu, değil mi?"

"Evet. Ve dediğim gibi, berbat bir nişancıdır. Silahını kılıfından çıkarırken büyük ihtimalle kendini vurur."

"Ve sen de onun incinmesini istemedin. Dikkatli olsan iyi olur. İyi biri gibi konuşmaya başladın."

Sürücüyü görmek için gözlerini kısıyan John Paul, "Theo yardım edebilecek ve sessiz kalacak birini tanıdığını söylemişti," dedi. "Birkaç kurala karşı gelmekten çekinmeyecek biri. Ah, lanet olsun." Nihayet direksiyon başında kimin olduğunu görmüştü. "O olmasın. Seni şerefsiz..."

"Kim?"

"Theo. Kayınbiraderimin berbat bir espri anlayışı var."

"John Paul, sen neden bahsediyorsun?"

Adam parmaklarını havada şaklatıp, "Onu Theo yolladı," diye terslendi.

"Kimi?" Avery kendini iyice ahmak gibi hissetmeye başlamıştı.

"Clayborne. Noah Clayborne'u yollamış." John Paul, adanın ismini sanki ağzında berbat bir tat bırakmış gibi tiksintiyle söylemişti.

Onun bu tavrından iyice kafası karışan Avery, "Ama Noah'ı spadayken kendin aradın," dedi. "Telefonda sizi duydum. Neden şimdi kızgınsın?"

John Paul, "Evet aradım ama onu görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim," diye homurdandı. Döndü, onu tepeden tırnağa süzdü. "Üzerine bir şeyler geçirsene."

Avery eğilip üzerindeki baktı. Evet, çıplak değildi. Beyaz spor ayakkabıları, lacivert bir şort, beyaz tişört. "Giydikle-
rimin nesi var?"

"Tenin fazla ortada. Ah, canı cehenneme, boş ver. Bir rahibe gibi giyişen de fark etmez. Sana her koşulda asılır. Gerçi öyle bir şey yaparsa onu vurmak zorunda kalırım." Verandaya çıkarken ön kapıyı öyle bir çarptı ki menteşeler yerinden oynadı. "Bak gör; vuruyor muyum, vurmuyor muyum."

"Bize araba getiriyor işte," diye arkasından bağırdı Avery. "Şikâyet etmeyi bırak."

"Tabii ya, haklısın," diye alaycı bir tavrıla bağırarak cevap verdi. "Ya burada kalsın ya da benim arabamı alsın. Bizimle gelmesine gerek yok."

Avery pencereye doğru yöneldi. John Paul'un tavrı Theo'nun arkadaşını merak etmesine yol açmıştı. Noah'ın, John Paul'un ima ettiği kadar berbat bir adam olabileceğine inanmıyordu. Hiç kimse o kadar kötü olamazdı.

Araba evin önünde durdu ve Noah Clayborne aşağı indi.

Avery'nin içinde ısıklık çalma isteği belirdi. Uzun, geniş omuzları ve küllü sarı saçları olan adam, gündelik bir kot pantolon ve gri tişört giymişti. Eski moda omuzdan bağlamalı bir silah kılıfı ve RayBan güneş gözlükleri takmıştı. John Paul'un çatık kaşlarına rağmen gülümserken gamzeleri ortaya çıkmıştı ve duruşuyla etrafa şehvet yayıyordu.

Avery tabii ki onunla ilgilenmiyordu, yani o anlamda. John Paul çok daha seksi-ydi ve her şeyiyle Avery'yi tamamlıyordu ama Noah —en azından dış görünüşüyle— kesinlikle John Pa-

u'le rakip olabilecek bir tipti. Tabii ki bu analizinde tamamen tarafsızdı. Daha önce bir erkeği bu yönden incelemek için hiç zaman ayırmamıştı veya ayırmış olsa bile, içinden geçenleri kendine bile itiraf etmemişti. Acaba bunca aradan sonra seks yapmak beynini pelteye mi dönüştürmüştü?

"Bütün bunlar sona erdiğinde terapiye gitmem gerekecek," diye fısıldadı. "Hem de uzun bir süre."

Omuzlarını dikleştirip dışarı çıktığında merdivenlere gelmiş olan adam, verandaya çıkmadan durdu.

John Paul'un sosyal becerileri kesinlikle geliştirilmeliydi. Avery birkaç saniye kendisini misafirlerine tanıttığını bekledi ama sonra adamın buna niyetinin olmadığını fark etti. Öne doğru adım atıp elini uzatacağı ki John Paul kolunu onun omzuna atıp kendine doğru çekti.

Bu gülünç sahiplenme hareketine Noah'ın tepkisi sırtıtmak oldu. Güneş gözlüklerini çıkarıp doğrudan Avery'nin gözlerinin içine baktı. Mavi gözler. İnsanın içine işleyen masmavi gözleri vardı adamın. John Paul'un tutuşunu sertleştirdiğini hisseden genç kadın, eminim ardında bir sürü kırık kalp bırakmıştı, diye düşündü.

Evli miydi acaba? Olmadığını umuyordu çünkü ona ayarlayabileceği en az üç tane bekâr kız arkadaşı vardı, tabii adamın dış görünüşünün yanı sıra bir beyni olduğunu varsayıyordu. Margo için fark etmezdi ama çocukluk arkadaşı Peyton'un beyni olan birini tercih edeceğinden emindi.

John Paul, "Neye bakıyorsun öyle Clayborne?" diye homurdandı.

Avery'nin bu sessiz yarışa bir son vermesi gerekiyordu. Adamın kolundan sıyrılıp öne çıktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyerek elini uzattı. "Ben Avery Delaney."

Noah basamakları çıkıp uzatılan eli sıktı. Kendini tanıtırken de genç kadının elini bırakmadı. "Bilmem gereken bir şey var."

“Evet?”

John Paul’e bir bakış atan adam, “Nasıl oluyor da senin gibi tatlı bir kız bu herifle takılıyor?” diye sordu.

John Paul, “Şanslı da ondan,” diye terslendi. “Şimdi bırak onun elini.”

Noah, Avery’ye gülümsedi ama elini bırakmadı. John Paul’ü kasıtlı olarak kışkırtmaktan zevk aldığı belliydi. Onu gıcık etmek için hangi düğmesine basması gerektiğini gayet iyi biliyor gibiydi. Gerçi bunun için çok çaba serf etmesine de gerek yoktu.

“Yardımanızdan dolayı size müteşekkirim, değil mi John Paul?”

Bir cevap vermesini sağlamak için ona dirsek atması gerekti. “Evet, tabii ya.”

Avery, “Lütfen içeri gel. Susadın mı?” diyerek kulübeye yöneldi.

John Paul, “Eğer susadıysa kendi lanet olası içkisini kendisi alsın,” dedi. “Hostes rolü oynamana gerek yok Avery.”

Genç kadın hızla arkasını dönüp ona baktı. “Pislik gibi davranmayı kes. Nezaket gösteriyordum çünkü senin kibarlık hakkında ne kadar az şey bildiğini görebiliyorum. Horoz gibi kabarmayı kes ve tavırlarına çekidüzen ver.”

Adam hemen geri adım attı. “Tamam, peki.”

Noah gülmek için kendini zor tutuyordu.

John Paul sıkılgan bir ifadeyle Noah’a dönüp, “Biraz sinirlidir,” dedi.

Noah, “Yaa,” demekle yetindi.

“Bak senin sandığın gibi değil—”

“Gayet de sandığım gibi. Senin başına geleceğine hiç ihtimal vermemiştim. Lanet olsun, bir kadının seni istemesi mümkün değil gibi—”

“Kes şunu Noah.”

“Hey, ben sadece Theo’ya bir iyilik yapmak için buradayım. Öfkeni benden çıkarma.” Aslında John Paul’ü severdi ve say-

gı duyardı. Hatta ona biraz hayran bile sayılırdı çünkü çoğu insanın kolunu kanadını kıran bir meslekten öylece ayrılabilcek cesareti gösterebilmişti adam.

Avery mutfığa gidip Noah için soğuk bir şişe gazoz aldı. Geri dönerken mutfak kapısında durdu. İki adam verandadaydı ve ne konuştuklarını duyamıyordu. Şişeyi tekrar buzdolabına koyup çantasını toplamaya karar verdi.

Birkaç tane açık saçık küfür ve ardından kahkaha sesleri duydu. Yatak odasına gidip kapıyı kapatırken, bunlar aklını kaçırmış, diye düşünüyordu. Yatak sanki akrobatlar üzerinde gösteri sergilemiş gibi darmadağınktı. Aceleyle çarşafları toplayıp temizlerini serdi ve kirlileri sepete attı.

Toplanacak çok eşyası yoktu. Haki renkli pantolonunu üzerine geçirip valizinde pembe bluzunu aradı. Polis merkezindeki yaşlı kadının yıkamak için eve götürdüğü kıyafetleri çantasının yan gözünde düzgünce katlı duruyordu.

Kıyafetlerini yıkamayı düşünmesi ne kadar hoş bir hareketti. Bütün bunlar sona erdiğinde teşekkür etmesi gereken bir sürü insan birikmişti. Özellikle polis şefine ayrı bir şey düşünmesi gerekiyordu. Kulübeyi kullanmalarına izin vermesi, adamın görev tanımının içinde değildi.

Banyoya gidip oradaki malzemelerini de topladı. Aynaya baktığında ne kadar solgun ve bitkin görüldüğünü fark edince irkildi. Gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için hafif bir makyaj yaptı ve allıkla açık pembe ruj sürdü. Sonra saçını tarayıp diş fırçasıyla diş macununu da makyaj çantasına koydu. John Paul'un fırçasını en üste yerleştirdi.

John Paul yatak odasına girdiğinde toparlanmayı bitirmişti. Adam kapattığı kapıya yaslanıp onu izlemeye başladı.

Çantasının fermuarını kapatan Avery doğruldu ve kırıksıklıkları düzeltmek istercesine elini bol pantolonunda gezdirdi.

"Bir sorun mu var?"

Adam cevap vermeden önce gözlerini yatağa dikti. "Gitmek istemiyorum."

Avery, "Ben de," diye itiraf etti.

"Gel buraya." John Paul'ün sesi alçak ve telaşlıydı.

Avery bir an bile tereddüt etmedi. Ona doğru koşup kollarını boynuna doladı ve onu öptü.

Nihayet ayrıldıklarında Avery'nin gözlerinde yaşlar vardı. Hayatı boyunca kendini hiç böylesine çaresiz ve eli kolu bağlı hissetmemişti, öyle ki yere yığılıp gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

Nasıl bu kadar kırılgan bir duruma düşebilmişti? Aşkın bu kadar çabuk gelmemesi gerekirdi, değil mi? Neden kendini korumamıştı? Aşk berbat bir his, diye düşündü. Bütün o aptal şarkılar aşkın ne kadar harika bir duygu olduğunu anlatıyordu. Ama şu anda tek hissedebildiği, John Paul'e bir şey olma ihtimali yüzünden duyduğu korkuydu. Lanet olsun, ona âşık olmamalıydı.

"Evine gitmelisin," diyerek adamdan bir adım uzaklaştı, sonra başını sallayıp daha güçlü bir sesle tekrarladı. "Ciddiyim. Evine gitmeni istiyorum."

"Neden?"

John Paul çok net bir soru sormuştu ama Avery belirsiz bir cevap vermeyi tercih etti. "Öyle işte. Florida'ya tek başıma gidebilirim. Noah'ın veya senin bebek bakıcılığı yapmanıza ihtiyacım yok."

Açıklamalara devam ettikçe sesindeki güç artıyordu. John Paul onun bu patlamasına karşılık olarak yerdeki çantasını alıp içine eşyalarını tıkmaya başladı.

Noah mutfakta karton bir kutu sütü başına dikmişti. Kendine yaptığı kocaman bir sandviçi mideye indirirken Avery çantasını dış kapıya taşıdı. John Paul da onun sırt çantasını ve kendininkini taşıyarak peşinden geliyordu.

Noah'a seslenen John Paul, "Hadi gidelim," dedi.

“Hemen arkanızdayım.”

Avery, John Paul’ü arabaya dek takip etti. Adam sürücü kapısını açıp bagaj kapağını kaldıran düğmeye bastı ve ona bir bakış fırlatıp bütün çantaları arkaya attı.

“John Paul, cidden...”

Adam başını iki yana salladı. “Yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Beni bir kez daha aşağılama. Sana en az üç kez bu işte uzun süredir olduğumu söyledim. Dinlemiyor muydun?” Noah’ın henüz gelmediğinden emin olmak için arkasına bakan Avery, “İncinmeni istemiyorum, tamam mı?” dedi. “Eğer sana... sana bir şey olursa dayanamam. Buna...”

“Ben de seni seviyorum Avery.”

“Çok erken... sevemezsin...”

“Seviyorum.”

“Beni nasıl sevebilirsin?” diye fısıldadı genç kadın.

John Paul sol eliyle boynunu sarıp yavaşça onu kendine çekti. “Nasıl sevebileceğimi saymamı ister misin?”

Avery’nin gözlerine yaşlar doldu. Adamın makul davranmayacağı belliydi. “Çok inatçısın.”

“Sen de.”

“İlişkimiz devam edemez.”

“Ettiririz.”

Avery çaresizlik içinde, “Ben liberalim, unuttun mu?” diye fısıldadı.

John Paul onu öptükten sonra, “Bununla yaşayabilirim ama sensiz yaşayamam,” dedi. “Bu kadar basit tatlım.”

Adamın muhteşem dudakları onunkilerin üzerine kapanıp ateşli ve uzun bir öpücük başlattı. Gücüyle genç kadını ezmiyor, onu zincirlerle kendine bağlamıyordu. Ağzıyla onu istila ederken inanılmayacak kadar nazikti. Genç kadın geri çekilebilirdi ama bunu istemiyordu. Aynı açlıkla ona karşılık verdi.

Boğazından bir inleme yükselen John Paul onu daha cüretkâr davranmaya itiyordu. Nihayet başını kaldırıp öpüşmeyi bitirdiğinde Avery ona bütün vücuduyla yaslanmıştı.

Ön kapı açılınca hızla birbirlerinden uzaklaştılar.

Noah verandaya çıkarak kapıyı kilitledi ve anahtarları John Paul'e fırlattı. "Sen kullanırken ben de biraz kestiririm."

John Paul gözlerini genç kadından ayırmaksızın anahtarlarını havada yakaladı. "Benimle evleneceksin."

"Hayır, seninle evlenemem."

"Sordum mu?"

"Şimdi dedin ya..."

Adam sabırsızca, "Sordum mu?" diye tekrarladı.

Noah sırayla ikisine de bakıp başını salladı ve arka koltuğa geçti. "Çift kavgası mı?"

"Hayır." Her ikisi de aynı anda cevap vermişti.

Anahtarları adamın elinden kaparak, "Ben kullanıyorum," dedi.

John Paul ona karşı çıkmadı. İkisinin arasındaki enerji Noah'ı büyülemişti. Kim koca ayının günün birinde teslim olacağına inanırdı ki? Eskilerin bir bildiği vardı demek. Herkesin dışarıda bir yerlerde gerçekten bir eşi vardı. Ruh eşi. Theo'ya bahsetmek için sabırsızlanıyordu. Kendi de inanamıyordu henüz. Ayı âşık olmuştu.

Kahkahasını bastıramayınca John Paul, "Lanet olası, o kadar komik olan ne?" diye homurdandı.

"Sen. Komik olan sensin. Hey, Avery. Hiç donanmadakilerle ilgili şu hikâyeyi duymuş muydun?.."

John Paul başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Bu çok ama çok uzun bir yolculuk olacaktı.

PLANLAR DEĞİŞİP DURUYORDU. Kendisi yapmadığı sürece Carrie hiçbir değişikliği sevmeydi. Ajan Hillman kararları veren adamdı, Ajan Bean ise ayak işlerine bakıyordu. Hillman'ın sorumlu olduğu kesinleşince Bean'e verdiği ilk emir, Carrie'ye Colorado'da tutulma kararını iletmesi oldu.

Bean, Bayan Salvetti'ye FBI'ın aldığı kararı ilettikten sonra kadının şiddetli tepkisine maruz kalınca Ajan Hillman'a dönüp eğer bir daha böyle bir görev üstlenmek zorunda kalırsa istifasını sunacağını söyledi.

Bean, "Yıpranma zammı istiyorum," diye ekledi.

Her ikisi de Carrie'nin çığlıklarını bekleme odasından duyabiliyorlardı. Kadının davranışından şaşkına dönen Hillman, "Burada hasta insanların da olduğunu farkında değil mi bu?" diye homurdandı.

Bean, "Umurunda değil," diye yorum yaptı. "Florida'ya gidip yeğeniyle birlikte güvenli bir evde kalmayı talep ediyor."

"Onu anladım da yeğenini bulamadığımızı söylemedin mi?"

"Hayır efendim. Bunu sizin açıklamanızın daha uygun olacağını düşündüm."

"Tanrı aşkına. Sen bir FBI ajanısın. Asabi bir kadınla baş edebilmen gerekir."

“Saygısızlık etmek istemem efendim ama o sadece asabi diyebileceğiniz bir kadın değil. O bir...”

Hillman, “Bir ne?” diye terslendi.

Bean, o bir şeytan demek istiyordu ama buna cüret edemedi. Hillman ona inanmazdı. Zaten Bayan Salvetti’nin mutlu olmadığına neler yapabileceğine az sonra bizzat şahit olacaktı. “Efendim, kendisi normal olarak adlandırabileceğimiz bir kadın değil. Normal kadınların gözlerinden alevler fışkırmaz.”

Hillman bıkkın bir sesle. “Biz ne dersek onu yapacak, o kadar,” dedi.

İddiaya girmek ister misin? Bean’in kulaklarındaki çınlama az da olsa hafıflemişti. “Evet efendim, eminim sizi dinleyecektir.” Gülümsemesini bastırmayı başarak cümlesini tamamlayan ajan kendiyile gurur duyuyordu.

“Aslında kadının iyiliği için uğraşıyoruz. Sebeplerimizi ona açıkladın, değil mi?”

“Açıklama fırsatı vermedi bana.”

“Sakinleştiği zaman—”

Aynı anda bir çığlık daha duyuldu. Hillman, “Yanında kim var?” diye sorduğunda Bean yüzünü buruşturdu.

“Gorman. Sanırım yeğenin yerini henüz tespit edemediğimizi söyledi.”

Bekleme odasının kapısı açıldı ve içeri Gorman girdi. Adam telaşla kapıyı arkasından kapatırken Hillman ve Bean koridorun sonundan onu seyrettiler. Adamın yüzü kıpkırmızıydı.

Bir doksanlık boyuyla Gorman, Hillman’ı fark edince iki büklüm halinden sıyrılıp onlara katılmak için koridorda ilerledi.

Hillman, “Sana da mı sorun yaratıyor?” diye sordu.

Bean kıkırdamasına son anda engel oldu. Tabii ki ona da sorun yaratıyordu. Bunu anlamak için adamın suratına bakmak yeterliydi.

Gorman diplomatik olmaya çalışarak, “Biraz... zor bir ha-

nımeferdi,” dedi. “İşbirliği yapmayı reddediyor. Florida’ya Fasulye Tepesi olsun veya olmasın gideceğini söylüyor.”

“Fasulye Tepesi mi?” diye sordu Hillman.

Gorman boğazını temizledi. “Size ve Ajan Bean’e taktığı isim bu. Fasulye Tepesi.” Ayrıca deniz kenarında bir ev talep ediyor.”

“Deniz kenarında mı? Deniz kenarında bir ev mi istiyor?” Hillman duyduklarına inanamıyordu.

Bean “ben demiştim” der gibi bir bakış attı ona. Belki artık amiri, Salvetti denen bu kadının anlattığı kadar zor biri olduğunu anlardı.

“Peki bu talebine sen ne cevap verdin?”

“Şahitliği gerekli görülmediğinden Colorado’da kalacağını, bu isteğinin mümkün olmadığını ilettim. Savunma avukatının Skarrett’in ilk duruşmasındaki bütün kayıtları aldığını, Bayan Salvetti’yi tekrar çağırmayacağını, bu yüzden Florida’ya gitmesi için bir sebep olmadığını kendisine açıkladım.”

Bean, “Peki onun cevabı ne oldu?” diye sordu.

“Silahımı almaya çalıştı.”

“Eminim blöf yapıyordun,” dedi Hillman. “Birkaç dakika bırakalım da biraz sakinleşsin,” diye önerdi.

Carrie’nin sinirinin geçmesi için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacı vardı. Verdiği aşırı tepki, aslında içinde büyüyen korku dalgasının dışavurumuydu. Lanet olsun, Avery ne yapacaktı? O duruşma salonuna dalıp Skarrett aleyhine ifade verebileceğini mi düşünüyordu? Yeğeninin mahkeme binasının merdivenlerinde kurşunlanarak öldürüldüğü sahne Carrie’nin aklından bir türlü çıkmıyordu.

Eğer Monk... veya Jilly... onu ele geçirecek olursa... Carrie aceleyle telefona koşup santralden dış hat isteyerek Tony’yi

* Bean fasulye, Hill tepe anlamına geldiğinden böyle bir kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

aradı. Kocasının havaalanına gitmek için yola çıkmamış olması için dua ediyordu.

Tony telefonun başında bekliyor olmalıydı ki ilk çalışta cevap verdi.

Carrie giriş yapmakla vakit kaybetmedi. "Beni burada, Colorado'da bir eve kapatmayı planlıyorlar."

"Colorado'nun neresinde?"

"Bana söylemiyorlar ama içlerinden birini cep telefonuyla konuşurken duydum. Dinlediğimi bilmiyordu ve Wedgewood diye bir yerden bahsetti. Kenar mahallelerden biri olmalı."

"Aspen kenar mahalleleri olamayacak kadar küçük bir yer," diye karşı çıktı adam.

"Kahrolası yerin nerede olduğunu bilmiyorum. Tanrı aşkına, aç internetten bak. Colorado'da birden fazla Wedgewood olamaz." Gözyaşlarına boğularak devam etti. "Eğer güvenli evde uzun süre kalmam gerekirse şirketime ne olacak? O kadar uzun süre ayrı kalamam. Yapamam..."

"Hayatım, buradaki işleri ben halledebilirim. Daha önce de şirket yönettim."

"Ama yanımda olmana ihtiyacım var Tony. Gelmek zorundasın."

"Tamam, geleceğim," diye söz verdi adam. "Bütün bunları yalnız yaşamana izin veremem. Hastaneye mi gelmemi istiyorsun? Ben gelene kadar seni orada bekletebilirler mi?"

"Bekletmelerini sağlarım. Sara zaten yeni eklenmiş kanada, fizik tedavi bölümüne götürüldü. Daha kullanıma açılmadığı için güvenliği sağlamak daha kolaymış. İkimizi de çıkaracakları güne kadar ben de onun yanında kalacağım. Sen gelene kadar beni bir yere götürmelerine izin vermem."

Tony içi rahatlamış bir sesle, "Tamam o zaman," dedi.

"Avery'yi bulamadıklarını biliyor musun? Aradığında benimle beraber tanık koruma programına girmeyeceğini söylemişti. Onunla konuşabildin mi?"

"Hayır, henüz değil. Telefonun başında bekliyorum. Beni böyle endişelendirmek Avery'nin yapacağı bir şey değil. Neden hâlâ aramadığını merak ediyorum."

Carrie, "Beni üzdüğün için onu azarlayacağını tahmin ediyordur," dedi. "İkimizi de hayal kırıklığına uğratmayı sevmez."

"Biliyorum tatlım ama onun için çok endişeleniyorum."

"Ben de. Seni mutlaka arayacaktır ve bunu yaptığında ona Sheldon Beach'e gitmemesini söyle. Gitmesinin onun için ne kadar tehlikeli olacağını anlamasını sağla."

"Tamam, sağlarım," diye söz verdi adam. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya sen havaalanına gitmek için çıktığında ararsa ne olacak?"

"Tatlım, cep telefonu numaramı biliyor."

Tabii ki biliyordu. Carrie o kadar dağılmıştı ki sağlıklı düşünemiyordu. "Yakında görüşürüz."

Carrie telefonu kapatınca Avery'nin ofisini arayıp arkadaşlarından birinin ondan haber alıp almadığını öğrenmeye karar verdi fakat Ajan Hillman odaya girip Yargıç Collins'in onunla konuşmak istediğini söyleyince bu isteğini gerçekleştiremedi.

"Birkaç dakika içinde sizi de yeni kanada taşıyacağız."

"Peki tamam. Nasıl isterseniz."

Hillman kadının işbirlikçi tavrından dolayı şaşırılmış ve memnun olmuştu. Haklı çıktığı için de kendiyle gurur duyuyordu. Bean ve Gorman'a Bayan Salvetti'nin sakinleşince işbirliği yapacağını söylemişti ve tıpkı dediği gibi davranıyordu. Belki bu o kadar da kötü bir görev olmayacaktı.

34

JILLY AZ ÖNCE tepeden tırnağa bir vücut masajından çıkmış, şimdi de üzerine Ütopya logosu işlenmiş bir örtüye sarınmıştı. Bir kadın görevli avokado özlü bir yüz maskesi uygularken gözlerini kapatıp sırtüstü uzanıyordu. Aptal görevli kadın susmak bilmiyordu. Jilly'ye mükemmel vücuduyla, kusursuz teniyle ilgili iltifatlar yağırdıyordu.

Jilly erkeklerden gelen iltifatlara asla doymazdı ama diğer kadınların onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Ona tam çenesini kapatmasını söyleyecekti ki kadın çamuru sürmeyi bitirerek, "Bir süre bu şekilde bekleyeceğiz," dedi.

Nihayet yalnız kalmıştı. Örtüyü gevşeterek soğuk havanın vücudunu okşamasına izin verdi. Özellikle Carrie ve yargıcın patlamadan kurtulduğu haberini alınca aklı başından gittiği için bu mola ona iyi gelmişti. Neyse ki haberi televizyonda öğrendiğinde Monk bungaloğda değildi de rol yapmak zorunda kalmamıştı. Adam onun bu haline hiç şahit olmamıştı ve Jilly nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Adamı korkutmak istemiyordu, en azından şimdilik çünkü Monk ona inanılmaz faydalar sağlıyordu. Hâlâ yapılması gereken bir sürü iş vardı ve Monk'un sadık bir köpek gibi ayaklarının dibinde olmasını sağlamaya mecburdu.

Carrie onun öfke nobetlerini kasırga olarak nitelendirirdi ama Jilly yıllar içinde kendini kontrol etmeyi öğrenmişti. Tam olarak olmasa bile biraz, diye kendi kendine itiraf etti. Ama Carrie ile ilgili haberleri aldıktan hemen sonra içeri temizlikçi kadın girseydi Jilly büyük ihtimalle ona saldırırdı. Ve bunun her anından zevk alırdı.

Jilly daha önce hiç birini öldürmemişti. Sorunlarını erkeklerin halletmesini sağlardı. Zaten onların varlık sebebi de bu değil miydi? Yine de sık sık birini silahla veya çıplak elleriyle öldürmenin nasıl bir şey olacağını merak ederdi. Onu mutsuz eden birinin ölümünü izlemek kulağa gayet adil geliyordu. Neden bu mutluluktan ve tatmin duygusundan kendini mahrum edecekti ki? Monk'un başından beri haklı olduğunu düşündü. O kadınları ayrı ayrı öldürmeyi ve birer kaza gibi göstermeyi teklif etmişti ama Jilly kendi yöntemini uygulaması için adamı tatlı sözlerle kandırmıştı. Bu kadar dâhiyane bir plan nasıl işe yaramazdı? O kadar basit, o kadar mükemmel... o kadar zekiceydi ki.

Carrie. Planın işe yaramamasının sebebi oydu. Bencil sürtük her şeyi berbat etmişti.

Jilly kendini yatağa atıp yastığı yumrukladı. Sonra aniden durdu. CNN'deki haber programında patlamanın görüntüleri tekrar veriliyordu. Olduğu yerde doğrulan Jilly sabırsızca gözündeki yaşları elinin tersiyle sildi ve ekrana baktı. Kamera yargıca odaklanmıştı ama ne kadar meşhur olursa olsun kadın Jilly'nin umurunda bile değildi. Hafifçe hıçkırarak bekledi, nihayet o kaltak kız kardeşinin sedyeye taşınırkenki görüntüleri gösteriliyordu. Erkekler —ilkyardım ekibi elbette ama nihayetinde erkekti işte— kardeşinin etrafında dört dönüyordu. Onunla ilgilenmeye nasıl cüret ederlerdi? Nasıl? Jilly'yi asıl delirten kız kardeşinin hayatta olmasından çok ilgi odağı haline gelmesiydi.

Kamera Carrie'nin yüzüne odaklandı. Onun gülümsediğini zanneden Jilly için bu bardağı taşıran son damla oldu. Çığ-

lık çığlığa küfürler savurarak yatağın yanındaki lambayı alıp duvara fırlattı.

Tekrar sakinleşmesi zaman almıştı. Sonra spayı arayıp bungalova bir masör getirtti. Masajın da yardımıyla yeni bir plan yapmaya hazırdı artık. Bu defaki planın önceki kadar karmaşık olmamasına karar vermişti.

Neden o ânın etkisiyle içgüdülerine yenilip elindeki maske Carrie'yi öldürmemişti ki? Çünkü bu kadar eğlenceli olmayacaktı. Kendisine yaptığı onca şeyden sonra kız kardeşi ölmeden evvel uzun süre acı çekmeyi hak ediyordu. Bu haksızlıktı. Onunla ilgilenen erkekler, onun için endişelenen erkekler. Carrie'nin ne kadar çirkin olduğunu göremiyorlar mıydı?

Jilly içinde yine kasırgalar esmeye başladığını hissedebiliyordu. Yüzündeki maske kaşındırıyordu. Görevlinin süite geri dönmesiyle telefonunun çalması aynı anda oldu.

"Git buradan," dedi kadına. "Ben bunu yıkayıp çıkarırım. Kapıyı da ardından kapat."

Telefona yetişmek için havlu yığınının üzerinden atladı. "Evet?"

"Sanırım artık biraz da iyi haber almak istiyorsundur. Carrie ile yargıcın nerede olduğunu buldum."

Jilly'nin keyfi anında yerine geldi. "Buldun mu? Neredeler sevgilim? Haklı mıydım?" Adam cevap veremeden sorularına devam etti. "Sheldon Beach'e gidiyorlar mı? Duruşmaya kadar Carrie'yi orada mı saklayacaklarmış?"

"Kız kardeşin Florida'ya gitmiyor çünkü duruşmada tanıklık etmeyecek."

Jilly büyük bir keyifle kakhaha attı. "Korkuyor."

"Evet."

Güldüğünden dolayı Jilly'nin yüzündeki maske çatlamıştı. "Bu muhteşem bir haber. Şimdi her şeyi anlat bana."

Dikkatle adamı dinledi ve bitirdiğinde ona endişelenmesini, yepyeni ve öncekinden de iyi bir plan yaptığını anlat-

tı. "Ama bu seferki daha az karmaşık," diye söz verdi. Sonra ötüşen kumrular gibi yumuşacık bir sesle, "Seni özledim sevgilim," dedi.

"Yakında seni göreceğiz miyim?"

"Elbette."

"Seni seviyorum."

Kadın tekrar gülümsedi. "Biliyorum."

Telefonu kapatıp duş almak için banyoya gitti. Sonrasında bornozuna sarınıp kat hizmetlerini aradı ve gelip yarattığı pisliği temizlemelerini istedi. Zararın faturası kredi kartına eklenecekti.

İki saat sonra Monk odaya girdiğinde Jilly onun için hazır. Siyah şifon bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş ama iç çamaşırlarına gerek duymamıştı. Yatak odasından süzülen ışık sayesinde adamın transparan kumaşın içini görebileceğini biliyordu. Emin olmak için test etmişti.

Monk geldiğinde yorgunluktan bitkin haldeydi ama hayatının aşkını görür görmez canlandı. Sırf kendisini memnun etmek için ne zahmetlere girdiğini görebiliyordu. Jilly içgüdüsel olarak, adamın gelince onunla sevişmeye ihtiyacı olacağını hissetmiş ve yatak odasını hazırlamıştı. İçeride mumlar yanıyordu ve Jilly onun en sevdiği elbiseyi giymişti. Bir zamanlar aynı elbisenin kırmızı renklisi de vardı ama onu kadının üzerinden yırtarak çıkarmıştı. Bu sefer elbiseyi mahvetmemek için kendi kendine söz vererek ona yaklaştı.

Monk onun ağzını seyretti. Jilly dilinin ucunu üstdudağında gezdiriyordu ve adamın buna bayıldığını biliyordu.

Sevişmeleri vahşi ve ilkeldi. Kızışmış hayvanlar gibi birbirlerini parçalamışlardı. Kadının elbisesi paramparça halde yerdetti. Ve nihayet tatmin olan Monk onun yanına uzanıp bir kolunu altına aldı ve gözlerini kapattı.

Jilly onu mutlu etmişti, şimdi mutlu etme sırası Monk'taydı. "Bence birkaç gün beklemeliyiz," dedi Jilly. "Biraz dinle-

nirsin ve sonra da Carrie'yle yargıcın icabına bakarsın. Hem o esnada iyice yerleşmiş olurlar ve kendilerini güvende hissederek. Sen de öyle düşünmüyor musun? İçeri girip işlerini bitirmek senin için çok da zor olmamalı."

"Organize olup plan yapmak için en az iki haftaya ihtiyacım var."

"Seni biraz önce memnun etmedim mi Monk?"

"Ettiğini biliyorsun sevgilim."

"O zaman sen de beni mutlu et. Belki bir hafta bekleyebilirim ama daha fazla uzarsa aklımı kaybederim. Ambulansa taşınırken Carrie gülümsüyordu. Onun gülümsediğini görmek hiç hoşuma gitmedi."

"Anlıyorum."

"Polise benden bahsetmiş. Şimdi hayatta olduğumu bildiklerine göre beni aramaya başlamışlardır. Haklıydın," diye fısıldadı. "Mektup bırakma konusunda ısrar etmemeliydim ve beni görmesine izin vermemeliydim. Ama patlamada öleceğini düşünüyordum ve bilmesini istedim..."

"Ağlama Jilly," diyen Monk onu kollarına aldı. "Her şey yoluna girecek."

Jilly onun kucağına kıvrılıp, "Evet," dedi. "O ölür ölmez her şey yoluna girecek. Beni o kadar uzun süre mutsuz etti ki anlamam. Onu kısa süre sonra öldüreceğine dair bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye cevap verdi. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Monk'un yüzünü görmediğinin bilincinde olan Jilly gülümseyerek maharetli ellerini onun vücudunda dolaştırmaya başladı. "Sonra da Sheldon Beach'e gideriz."

Monk onu mutlu etmeyi o kadar çok istiyordu ki edemediği için çıldırmış gibi hissediyordu ama Jilly'nin ona olan inancı, her şeyi başarabileceğini hissettiriyordu. Jilly sık sık onun ne kadar zeki olduğunu bildiğinden, kendini ne kadar hafife aldığından ve küçümsediğinden bahsediyordu. Monk onun

haklı olduğunu şimdi anlıyordu. Bu işi başarabilirdi. İçeride kaç tane FBI ajanı olursa olsun fark edilmeden içeri girip işlerini bitirebilirdi.

Görünmez bile olabilirdi.

35

ARABAYLA FLORİDAYA GİTMELERİ üç gün sürdü. Daha kısa sürede varabilirlerdi ama zaman sorunları olmadığından Georgia üzerinden manzaralı arka yollardan gitmeyi tercih ettiler.

İki geceyi küçük kasabalardaki temiz ama gösterişten uzak motellerde geçirdiler. İlk gece ayrı odalarda kaldılar. Avery ya-
tağını paylaşması için John Paul'ü davet etmedi, o da sormadı veya ima bile etmedi. Genç kadın çaresizce araya mesafe koymaya çalışıyordu çünkü bu şekilde ayrılıklarının daha az acı vereceğine inanıyordu ama bu işe yaramıyordu. Sadece kendini kandırıyordu. Bu adamı seviyordu ve bununla ilgili ne yapacağını bilmiyordu. İlk gece gözüne bir damla uyku girmedi. Yatakta dönüp durduğundan sabah olduğunda tıpkı bir gergedan kadar çekici görünüyordu. İkinci gece John Paul hiçbir şey sormadı. Noah telefonda üstlerinden biriyle konuşurken iki oda tutup parasını ödedi.

Odasına giden genç kadını takip eden John Paul, çantasını onunkinin yanına yere bıraktı. Avery karşı çıkmadı ama, "Sadece uyuyacağız," dedi. "Seks yok."

Gülümseyen John Paul kıyafetlerini çıkarıp banyoya yöneldi. Arkasını dönüp, "Sordum mu?" dedikten sonra kapıyı yüzüne kapattı.

Odadaki klima açılmıştı, içerisi buz gibiydi ve sabaha karşı ikide adamın kollarında uyanan Avery kendini sıcacık ve şehvet dolu hissediyordu. John Paul'e karşı koyması imkânsızdı. Sevişmeleri son defakinden daha iyiydi çünkü artık birbirlerinin nelerden hoşlandığını biliyorlardı ve dakikalar içinde mükemmel bir uyumla karşılıklı doyuma ulaştılar.

Noah'ın odasından onlarınkini ayıran duvar kâğıt kadar inceydi. Avery sessiz olmaya çalışsa da ilk sarsıntıların vücudunu sürüklediği çalkantılara kendini kaptırdığında hissettikleri o kadar yoğundu ki, dudaklarından bir çığlık dökülmesin diye adamın omzunu ısırdı.

Saat altıda uyanıp John Paul'den tarafa yuvarlandı ve Margo'nun da diyeceği gibi, onun üstüne atladı.

Sonrasında adam tekrar uykuya döndü. Avery banyoya gidip duş aldıktan sonra aynanın önünde durarak kendine baktı. Yanakları adamın sakalından dolayı kıpkırmızı, dudakları öpüşmeleri yüzünden şişmişti.

İçini çeken Avery aynadaki aksine, "Selam," dedi. "Benim adım Avery ve ben bir seks bağımlısıyım."

Kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı. John Paul'ü artık yalnız bırakacağına yemin ederek diş fırçasını alıp güne hazırlanırken onu düşünmemeye çalıştı.

John Paul güne çok daha iyi bir ruh haliyle başladı. Noah'a karşı bile az da olsa iyi davranıyordu. Tabii azıcık. Avery ikisinin bir tür yarışmaya katılmışlar da rakiplermiş gibi davrandıklarını düşündü ama kısa süre sonra adamların birbirlerini aşağılamaktan keyif aldıklarının farkına vardı.

Öğle yemeği için durduklarında arka koltuğa geçen Avery, güneşi engellemek için beyzbol şapkasını yüzüne indirip biraz kestirmeye karar verdi.

Erkekler onu rahatsız etmemek için seslerini alçalttı. Noah, Jilly'yi biliyordu. Avery'nin dosyasını gelmeden okumuş ve hâzırlanmıştı.

Kadının Monk'la bağlantısını ve aralarındaki ilişkinin boyutu üzerine tahmin yürüttüler. Skarrett'le ilgili her şeyden de tabii ki haberdar olan Noah, kararları onun alıyor olabileceğini öne sürdü. John Paul, Monk'un bir anlaşma yaptığında işleri kendi yöntemiyle hallettiğini bildiğinden buna karşı çıktı.

Konular birbirini kovaladı. John Paul, "Bize yardım ettiğin için işini kaybetme ihtimalin var mı?" diye sordu. "FBI şu an Avery'yi arıyor."

"FBI için çalışmıyorum. Aslında bana bağımsız görevli de diyebilirsin."

John Paul öfkeli bir sesle, "Hayır," dedi. "O zaman o lanet olası kimliği niye taşıyorsun ki?"

"Daha iyi park yeri bulabiliyorum. Onu taşımamın tek sebebi bu."

"Ciddi olsana biraz."

"Hiç özlüyor musun?"

"Neyi?"

"Aksiyonu."

"Aksiyonun canı cehenneme, hayır."

"Hâlâ bataklıkta mı yaşıyorsun?"

"Bowen'da yaşıyorum."

"Bataklıkta."

"Evet, sanırım öyle."

"Sence o da orada yaşamak isteyecek midir?"

John Paul anlamamış gibi yaptı. "Kim?"

Noah'ın ne kadar dobra olabileceğini unutmuştu. "Yattığın kadın. Araba sürerken bile gözlerini ayıramadığın kadın. Direksiyona geçtiğinden beri on saniyede bir aynadan arkaya bakıyorsun. Eğer yola dikkat etmezsen hepimizi öldüreceksin."

John Paul, Avery'den bahsetmemeye kararlıydı. "Bu gece kalmamız için haritadan seçtiğin şu küçük kasaba ne kadar uzaklıkta? Adı neydi? Walden Point mi?"

“Bana soracak olursan durulup yuva kurmayı hiç düşünmüyorum. Denizde çok fazla balık var.”

“Walden Point, Sheldon Beach’e ne kadar uzaklıktaydı? Kırk kilometre mi, elli mi?”

“Sana katlanabilecek bir kadın bulabileceğini hiç sanmazdım ama görünen o ki yanlışmışım.”

John Paul daha fazla dinlemiyormuş gibi yapamayacaktı. “Beni tanıımıyorsun bile Noah.”

“Tabii ki tanıyorum. Seninle ilgili her şeyi biliyorum.”

“Dosyamı mı okudun?” Adamın cevap vermesine fırsat vermeden, “Artık ‘gizli’ kelimesi kimse için bir anlam ifade etmiyor mu?” diye homurdandı.

Noah, “Sanırım etmiyor,” diye cevap verdi. John Paul’ün dosyasına erişim sağlayamamıştı ama Theo ile münzevi kayınbiraderi hakkında uzun uzun konuşmuştu. Dosyasının açılıp okunması fikri John Paul’ü bu kadar rahatsız ettiğinden Noah ona gerçeği söylememeye karar verdi. Onu gıcık etmeyi seviyordu.

“Eee, sence Bowen’da yaşamak Avery’nin hoşuna gidecek mi?”

Kavşağa gelmişlerdi. John Paul direksiyonu sımsıkı kavrayıp öfkesini kontrol altına almaya çalıştı.

“Benzin için durmamıza gerek yok.”

Noah sırtıttı. “Adamım, sen çok fena batmışsın. Yüzün kıpkırmızı kesildi.”

John Paul bir an ona yumruk atmayı düşündü. “Bu öyle bir şey değil.”

“Öyle mi? İkinizin arasında bir tür anlaşma yok mu?”

John Paul onunla bu konuda tartışmayacaktı.

“Hayır.”

“Gelecek planı falan yok mu?”

Noah’a dik dik bakarak, “Hayır,” diye terslendi. Tekrar yola dönerek, “Başka bir şeyden bahsetmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Tabii ki. Ne hakkında konuşmak istersin?”

“Avery’ye pas vermeyi kes.”

John Paul kelimeler ağzından çıktığı an pişman olmuştu. Noah bir kahkaha attı. “Neden bunu yapmak isteyeyim ki? Sen şimdi demedin mi—”

“Lanet olası, ne dediğimi gayet iyi biliyorum.”

“Ve o çok güzel bir kadın.”

Belki çok hızlı davranırsa sağdaki kapıyı açıp Noah’ı dışarı atabilirdi. Bu onun çenesini kapatırdı.

“Çok da seksi.”

“Peki, sonuçta onu rahat bırak lanet olası. Şimdi, Walden Point’e daha ne kadar var?”

“Yenildim, kabul.” Noah koltuğu arkaya yatırıp güneş göz-lüğünü düzeltti ve gözlerini kapattı.

“Lanet olası yolu bulacak olan sensin. Haritaya bak.”

“Tabii.”

Saniyeler sonra uykuya dalmıştı bile.

Öğleden sonranın geri kalanı huzurlu bir sessizlik içinde geçti. Walden Point’e akşam altı civarında ulaştılar. İki yanın-da palmye ağaçları dizili sokakları, tuzlu sudan ve güneşten kahverengiye dönmüş çimenleriyle kasabanın ara sokakla-rındaki evler, kötü hava şartlarına maruz kaldıklarını gös-terircesine bakımsızdı. Kasvetli ve unutulmuş gibi görünen kasabanın daha eski ve daha gözde olan yerleşim bölgesine geldiklerinde şehresi değişiverdi. Buradaki evlerin bahçeleri-ne çekidüzen verilmişti. Çimler yemyeşil ve gürdü, daha yeni boyandığı belli olan verandalarda dizili toprak saksılardan rengârenk çiçekler taşıyordu. Halihazırda bir yenileme çalış-masının sürdürüldüğü belliydi.

Rihtım boyunca pek çok güzel oda kahvaltı hizmeti veren yer olmasına rağmen Noah buralarda kalmayı tercih etmiyordu. Sahilden yaklaşık on iki blok uzaklıkta bir motel bulmuş ve John Paul’e arabayı otoparka çekmesini söylemişti.

Avery, Noah'ın şaka yaptığını düşündü. Milt Flamingo Moteli'nin fosforlu pembeye boyanmış beton duvarları vardı ve kırmızı çatısının acilen tamir edilmesi gerekiyordu. Açık yeşil kapıların her birinde farklı renklere boyanmış flamingo şeklinde desenler bulunuyordu. U şeklindeki yapının on iki bölümünün tamamı, çakıl taşı döşenmiş otoparka bakıyordu. Burayı boyayan her kimse renkkörü olmalıydı.

Etrafta başka araba yoktu. Avery, bu Milt her kimse tabanları yağlayarak çoktan bu çöplüğü terk ettiğini düşündü.

"Buranın açık olduğundan emin misin?"

Noah, "Park yerine girerken bize bakan bir çocuk gördüm," diye cevap verdi. "Giriş çıkışlar kolay. Arkaya park edersek anayoldan görünmeyiz. Ne düşünüyorsunuz?"

John Paul'e sorduğunu bildiği için Avery fikirlerini kendine saklamayı tercih etti. Birkaç blok ötede önünden geçtikleri, beyaza boyanmış tahta çitleri, verandasında sallanan sandalyeleri olan oda kahvaltısı pansiyonudüşününce Noah'ın seçiminin berbat olduğuna karar verdi. John Paul'ün itiraz etmesini bekledi.

Ne var ki o da hayallerini suya düşürerek, "Ben beğendim," dedi. "Babamın barını hatırlatıyor bana. Onun da çatısında kocaman bir flamingo var."

"Evet, onu gördüğümü hatırlıyorum. Ama ben pelikan zannetmiştim. Neyse, girişimizi halledeyim."

"Yolun hemen aşağısında bir oda kahvaltısı pansiyonu var," diye itiraz etti Avery. "Gayet temiz ve güzel görünüyordu. Yan taraftaki levhada 'Boş Oda Var' yazısını gördüm."

John Paul, "Bu da iyi, değil mi?" diye sordu.

Eğer yanlarında Noah olmasaydı hayır, burası hiç de güzel değil, derdi ama bir ajanın önünde şikâyet eden konumuna düşmek istemiyordu.

"Evet, burası da olur."

Onun gayet gönülsüzce konuştuğunu fark eden John Paul gülümsedi. "Tyler'ın kulübesi kadar değil ama."

Genç kadın, “Burası olur,” diye tekrarladı.

Noah arabadan inerken cep telefonu çaldı. John Paul ofise doğru giderken Avery de Noah ile kaldı. Uzun yolculuğun etkilerini üzerinden atmak istercesine bacıklarını ve kollarını esnetti.

Başını öne eğen Noah yürüyerek uzaklaştı, belli ki özel görüşmek istiyordu. Yüzündeki ifadeden ters giden bir şeyler olduğunu anlayan Avery gergin bir şekilde onun geri gelmesini bekledi.

Telefon konuşması çok uzun sürmüştü. John Paul elinde iki anahtarla geri geldi ve Avery’ye bakıp, “Sorun ne?” diye sordu.

Genç kadın başıyla Noah’ı işaret edip, “Bilmiyorum ama bir sorun olduğu belli,” dedi.

Noah telefon konuşmasını bitirip yanlarına geldi. Bakışları Avery’nin üzerindeydi. “Teyzenle yargıç iyi.”

John Paul, “Ne oldu?” diye sordu.

“Fizik tedavi kanadına monte edilmek üzere birkaç tane su tankı teslimatı yapılmış.”

John Paul, “Lanet olsun,” diye fısıldadı. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu. “Patlamışlar, değil mi?”

Noah başıyla onayladı. “Yangın kanadın büyük bölümünü yok etmiş.”

Avery, “Monk güvenliği nasıl aşabilmiş?” diye sordu.

Noah, “Aşmamış,” dedi. “Teslimata gelen çocuk yükü indirirken ölmüş. Monk tanklar monte edilmeden önce işini bitirmiş olmalı.”

John Paul, “Kayıp sayısı kaç?” diye sordu.

“İki ölü. Gorman adında bir ajan yaralanmış ama iyileşecek. Bütün bildiklerim bu kadar.”

John Paul, “Lanet olsun, bu nasıl olabilir?” diye homurdandı.

“Nasıl olduğunu ben söyleyeyim. Monk hastanenin etrafında bütün bu süre boyunca gözlem yapıp bekledi. Yargıç

ameliyattan sonra hemen çıkaramayacaklarını tahmin etmiş olmalı. Ajanlar yem olarak kullandıkları kişileri arabaya bindirip uzaklaştırdıklarında büyük ihtimalle bir şey sezinleyip kadınların Carrie ile yargıç olmadığını anlamıştır.”

Noah odalarına doğru önlerinden gitti. Koridorun sonundaki odalarının arasında bir bağlantı kapısı bulunuyordu.

Odaları şaşırtıcı derecede temizdi. Çiçek desenli bir örtü serilmiş çift kişilik bir yatak, otoparka bakan pencerenin iki yanında sandalyeler ve arasında da küçük bir masa ve lamba bulunuyordu. Dolap yoktu. Arka duvara askılıklar ve raflar monte edilmişti.

Noah odalarına girer girmez Avery, “Carrie ile yargıç yaralanmamış, değil mi?” diye sordu. “Bana her şeyi olduğu gibi mi anlatıyorsun?”

“Evet. Patlama gerçekleştiğinde teyzen tekerlekli sandalyeyle yargıcı banyoya götürüyormuş. Duvarlar bariyer görevi görüp yanmalarına engel olmuş.”

Avery midesinin bulandığını hissetti. Tekrar telefonu çalan Noah odasına gitti. O çıkar çıkmaz Avery, John Paul’ün yanına giderek kolunu beline sardı ve ona sımsıkı sarıldı.

John Paul onun titrediğini hissedebiliyordu. “Bu kâbus yakında sona erecek,” diye söz verdi. Bir cevap gelmeyince, “Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Nereye gitmek istersin?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı genç kadın. “İstediğim tek şey...”

Adam onu alnından öperek, “Sallanan koltuğu olan bir veranda, değil mi?” diye sordu.

Avery başıyla onayladı.

“Bir de leylaklar,” diye ekledi.

Adamın mutlu yerini hatırladığını anlayan Avery gülümsemişti.

“Sana leylak veremem ve şu anda bir veranda inşa edemem tatlım ama su... sana bir sürü su bulabilirim.”

Yirmi dakika sonra John Paul’le el ele sahilde yürüyorlardı. İkisi de şortlarını giymişler ve ayakkabılarını Noah’ın oturduğu merdivenlerde bırakmışlardı.

Koyu bulutlar güneşi gizlemişti. Sahil terk edilmiş gibiydi ve Avery lotus pozisyonu alıp oturduğuanda John Paul onu rahatsız etmemek için merdivenlere geri dönüp Noah’ın yanına çöktü.

Avery dakikalar boyunca kıpırdamayınca Noah, “Hay lanet, ne yapıyor?” diye sordu.

“Düşünüyor.”

“Tamam.”

Güneş batıp beraberinde aydınlığı da götürürken John Paul ayağa kalktı ve Avery’nin yanına gitti. Genç kadının gözleri kapalıydı. Orada olduğunu hissedeceğini bildiği için yanına oturup bekledi.

Avery kısa bir süre sonra adamın varlığını duyumsayıp gözlerini açtı ve ona baktı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Derin bir nefes aldı.

“Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

MONK HAREKETE GEÇMEYE hazırdı.

Müdürün ofisinin penceresinde “Boş Oda Yok” yazan bir levha asılıydı ve kapıya başka bir yazı daha raptiyelenmişti. “Bir sonraki duyuruya kadar kapalı.”

Monk hedeflerinin burada olduğunu biliyordu. Çoktan ön araştırmasını yapmış, içeriği avucunun içi gibi ezberlemişti. Motelin yanına üç tane araç park edilmişti. İki tanesinin Avery’yi korumakla görevlendirilmiş federal ajanlara ait olduğundan emindi. Üçüncü araçsa Renard’inkiydi.

Monk, Jilly’ye yeri göstermek için arabayla motelin önünden geçtiğinde kadın onun işaret ettiği odanın sımsıkı çekilmiş perdelerinden süzülen solgun ışığı görünce heyecanını zar zor bastırabilmişti.

“İçeride,” diye fısıldadığında sesinden coşkusu belli oluyordu

Monk arabayı Milt Moteli’nin üstündeki sokakta bulunan otoparka çekti. Otopark, hem eski İspanyol tarzı sinema salonunun konuklarına hem de yandaki kiliseye gelenlere hizmet sunuyordu. Sokağa bakar şekilde park eden Monk, Jilly’ye dürbününü uzatıp soğuk çayından bir yudum aldı.

“Artık resmi olarak gözetleme işindesin.”

Kadın kıkırdadı. "Bu muhteşem bir duygu."

Onun heyecanı Monk'a da bulaşmıştı. "Eğleniyorsun, değil mi?"

"Ah, hem de nasıl. Hayal edebileceğimin çok ötesinde. Çok daha iyi."

Park yerine giren bir aracı fark eden Jilly elindeki dürbünü hemen indirdi. "Burada güvende olduğumuzdan emin misin?"

"Elbette güvendeyiz. Senin güvenliğini her şeyin önünde tutarım."

Birbirlerine gülümsedikten sonra Jilly tekrar dürbünü kaldırdı. Pencereden sızan ışığı görebiliyordu ve içeride neler olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Bir araç daha geldi ve üç sıra arkalarına park etti. Kilisede dini bir ayin yapılıyordu ve sinemada da indirim gecesi vardı. Otopark neredeyse tamamen doluydu.

Jilly dürbünü ona uzatsa da adam bakmaya gerek duymadı. Zaten bütün bir gününü ve gecesini gözlem yapmaya harcamıştı. Normalde hedefini en az iki hafta takip eder ve rutinini öğrenirdi ama bu normal bir durum değildi. Zaman akıyordu ve Jilly bekleyemeyecek kadar sabırsızlanmıştı. Bir çocuk gibi ânında tatmin edilmek istiyordu.

"İçeride onlarla birlikte kaç tane polis var?"

"Ajan," diye onu düzeltti Monk. "Polis değil. Dört kişiler."

"Peki hepsini indirebilecek misin?"

"Evet."

Ördek gibi oturmuş onu bekliyorlardı.

Bir gece önce Renard'ın arka kapıdan gizlice sıvıştığını ve arabasına binip uzaklaştığını görmüştü. Monk temiz bir açığı yakalayamamıştı ama yakalasa bile ateş etmezdi çünkü asıl hedeflerinin bir kez daha yer değiştirmesini istemiyordu. Onlara özel bir şey hazırlamıştı. Yazık, kendilerine neyin çarptığını bile anlayamayacaklardı.

Renard otuz dakika sonra dört pizza kutusu ve Monk'un

içeceklerle dolu olduğunu tahmin ettiği plastik bir poğetle geri d nm    .

Adamın dikkatsizliğinden dolayı iğrenmi ti. Artık g zetlendiğinden haberi olmadığından emindi Monk. Kendini beğenmi liğin getirdiği kayıtsızlık i te, diye d    nd . Renard onu hayal kırıklığına uğratmı tı. Rakibinden daha iyi olmasını beklerdi ve onun bir profesyonel olduğunu d    nme hatasına d    m    . Kendine denk biri sanmı tı. Bu umudunun ne kadar aptalca olduğunu yeni anlıyordu. Hiç kimse onun standartlarını yakalayamazdı. Jilly en ba ından beri haklıydı. O bir efsaneydi.

Jilly, "Bence bu gece yapmak iyi bir fikir," dedi.

"ok isteklisin," dedi.

"Evet."

"Yarın," diye söz verdi Monk.

"Daha fazla beklemek istemiyorum."

"Biliyorum."

"Carrie'nin kendini güvende hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Avery'yle ikisinin nasıl klostrofobik hissettiklerini hayal edebiliyor musun? Bütün gün o sineklerin istila ettiği ufacak odada tıklı kalmak. Delirmek üzeredirler."

" zellikle bekledim," diye açıklamaya başladı Monk. "Ajanlar sıkılsın ve uyu ukla sın diye. Evet, doğru kelime bu. Uyu uk."

"Saatlerce aynı odasa endişeyle beklemek. Dışarı çıkmalarına izin vermediler, değil mi?"

"Ben izlerken hayır."

"O hastanede ölmediğine memnunum. Bu çok daha iyi çünkü ben de izleyebileğim."

Monk ba ıyla onayladı. "Carrie, Florida'ya gelmek istedi."

"Avery'yle beraber ölmek istiyor."

"Yarın öleceklerini bilmiyor. Duru ma başladığında o salonda Avery'yle birlikte oturacaklarını sanıyor."

Jilly yine dürbünü eline aldı. Gülümseyerek, “Çekirge üçüncü zıplayışta yakalanır,” dedi.

Monk esnemesini bastırdı. Yorgunluktan ölüyordu ama şikâyet etmeye cesaret edemedi. Jilly onu görünmez ve insanüstü güçleri olan biri sanıyordu, onun bu beyaz atlı şövalye inancını zedelemek istemiyordu.

Geçmişte asla ihtimal vermeyeceği kadar büyük risk alıyordu ama yanında sürekli sınırlarını zorlayan Jilly’yle tedbirli olmak çok zordu. Adamın her şeyi yapabileceğine inanan Jilly, onun kendine inancını da tazelemişti.

Ama nadiren de olsa zihninde bir şüphe belirliyordu. Daha önce hiç yaptığı anlaşmalardan caydığı görülmemişti. Sözü her şey demekti. Eğer güvenilir olmazsa şöhreti paramparça olur, geleceği tehlikeye girerdi. Gerçi bu ihtimal ona hiç de kötü gelmiyordu. Jilly’ye hak ettiği hayatı sağlayabilecek kadar parası vardı, hatta daha da fazlasına sahipti. Belki bu sefer sevdiği kadınla çekip gitmek daha iyi olacaktı.

Bir an için tereddüt ederek, “Sevgilim, biliyorsun paraya ihtiyacımız yok,” dedi.

Jilly konunun nereye varacağını biliyordu. “Ne düşünüyor, biliyor musun?”

“Ne?”

“Buradaki işimiz bittiğinde Meksika’ya gidip evlenelim. Duruşmaya daha bir hafta var. Dale bir yere gitmiyor nasıl olsa. Yapalım mı?”

Jilly onun evlenmeyi ne kadar istediğini biliyordu. Monk’un yorgunluğu bir anda yok oldu. Mutlulukla gülümseyerek, “Evet, evet,” dedi. Sesi çok hevesli çıktığı için utanarak ekledi: “Mükemmel bir yer biliyorum, söz veriyorum sen de bayılacaksın.”

“Seninle evlendiğim sürece başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Elini adamın kasıklarına koyan Jilly ona doğru eğilip erkeği öpmeye başladı. Elini daha mahrem yerlere doğru kaydırdı.

Monk hemen tahrik olmuştu. Tepkisinden tatmin olan Jilly kendini çekti. "Neden onların acılarına bu gece son vermiyoruz?" diye somurtarak tekrar sordu.

Onun ne sorduğunu anlaması Monk'un birkaç saniyesini aldı. Zihnindeki düşünceleri kenara itip, "Yarın her şeyi göreceksin," dedi. "Gündüz daha iyi olacak. Zaten ilgilenmem gereken birkaç ayrıntı daha var. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorsun, değil mi aşkım?"

"Evet, tabii ki. Ama neden gündüz daha iyi?"

"Hiç kimse gündüz vakti saldırılmasını beklemez ve geçmişte işimi hep gece gördüm. Bu ajanlar benim döngümü bildiklerini sanıyorlar."

"Oturup senin üzerinde çalışma mı yapmışlardır?"

"Evet. Ve karanlıkta gardlarını almış olurlar."

Kadın içini çekti. "Peki madem. Yarına kadar beklemem gerekecek. Sakın unutma, izleyebileceğime dair bana söz verdin. Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, değiştirmeyeceğim," diye onu temin etti Monk. "Güvende olacağın ama her şeyi görebileceğin bir noktada olacaksın. Ve sana bir sürprizim var. Yarına kadar beklemeyi planlamıştım ama..."

"Şimdi söyle," diye yalvardı Jilly. "Lütfen."

"Tamam. Colorado'daki evin patlama ânını gördüğünde nasıl hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ama bu seferki farklı olacak. Düğmeye senin basmana izin vereceğim."

Kadın keyifle kahkaha attı. "Beni kendine hayran bırakacaksın, değil mi?"

Adam başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ben bir efsaneyim, unuttun mu? Herkesi kendime hayran bırakacağım."

37

JILLY'Yİ WALDEN POINT'İN aksi istikametinde bulunan otellerine bıraktıktan sonra arabayla geri gelen Monk, Milt Moteli'ne yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki yerleşim yerine gitti.

Gizlenme noktasına doğru iki kilometre kadar koştuktan sonra sessizce merdivenleri tırmandı. Bomba düzeneğine birkaç son dokunuşta bulunması gerekiyordu. Hiç şüphesiz bitkin olduğu için tahmin ettiğinden daha uzun süren iş bittiğinde ortaya koyduğu işçilik onu tatmin etmişti. Bu kez hiçbir şey ters gitmeyecekti.

Yatağa girmeye hazır olduğunda saat sabaha karşı üçü geçmişti. Jilly'yi rahatsız etmemek için dikkatlice yatağa girdi ve oturup kadını seyretti. Ah, ona nasıl da âşıktı. Kadın o kadar güzel, o kadar muhteşem... o kadar mükemmeldi ki. Yanına uzandığında dünyanın en şanslı adamı olduğunu düşündü. Kollarını ona sararak uykuya daldığında burnunda onun kokusu, hayallerinde geçirecekleri balayı vardı.

Peri masalları gerçek olabiliyordu. Sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

ERTESİ SABAH JILLY büyük bir özenle giyindi. Nihayetinde kiliseye gidiyordu, o yüzden beyaz etek, küçük düğmeleri olan

beyaz bir bluz ve yüksek topuklu beyaz ayakkabılarını giydi. Saçını tarayıp şekil verirken Monk da valizlerini arabaya taşıdı.

“Kasetimi unutma,” diye hatırlattı adama.

“Onu asla unutmam,” diye cevap verdi Monk ama unutmuştu. Eğer kaseti burada bırakıp gitselerdi Jilly’nin kendini kaybedeceğinden emindi. Kanıt adını verdiği şeye öyle takıntılıydı ki sürekli yanında taşımakta ısrar ediyordu. Tıpkı onun bazı tuhaf takıntılarına katlandığı gibi, Monk da buna katlanıyordu. Gerçek ve sağlam bir ilişki de bunu gerektirirdi, değil mi? Aldığın kadar vermeyi.

Kaseti video oynatıcıdan çıkarıp kutusuna yerleştirdi ve yatağın üzerine kadının küçük hasır kol çantasının yanına koydu.

Jilly aynanın önünde süsleniyordu. Dudağına sürdüğü kırmızı ruju görünce bunu sırf kendisini memnun etmek için yaptığını bilen Monk gülümsedi.

Jilly rujunu kasetle beraber çantasına koydu ve beyaz kurdeleyle süslenmiş şapkasını takarak odanın ortasına doğru yürüdü. Etrafında bir daire çizerek, “Kilise için hazır görünüyor muyum?” diye sordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı Monk. “Her zaman çok güzelsin zaten.”

Onun yanına gelen Jilly tıpkı kocasına hayran bir eş gibi kravatını düzeltti ve “Takım elbise içinde muhteşem görünüyorsun,” dedi. “Bence daha sık giymelisin.”

“Eğer seni mutlu edecekse giyerim elbette.”

Jilly onun elini tutarak arabaya kadar yanında yürüdü. Monk böyle küçük şeylerin bile ne kadar hoşuna gittiğini düşündü. El ele tutuşmak. Bu da bir güven göstergesiydi, değil mi? Başını kaldırdığında kadının gözlerinde gördüğü hayranlık ifadesi... bundan da çok hoşlanıyordu.

“Diğer arabayı kilisenin aşağısındaki sokağa park ettim. Sadece tedbir amaçlı. Anahtarlar torpidoda.”

“Onu kullanmamıza gerek kalmayacak,” dedi Jilly. “Bütün ihtimallerin üzerinden geçtin.”

Adam da bundan emindi ama kablolarla ilgili küçük bir endişenin içini kemirmesine engel olamıyordu. Çok yorgundu ve birden fazla deneme yapmamıştı ama bu kadarının da yeteceğinden emindi.

Arabayla gitmeye başladıklarında rüzgâr da hızını artırdı. Monk köşeyi dönerken sinema salonunun üzerindeki kuleye baktı. Park yerine girip Jilly’nin her şeyi görebilmesi için arabayı ön tarafın en uç kısmına park etti. Diğer araçlar kendininkinin önünü kapatamayacaktı ve caddeye gidebilmek için kaldırıma çıkması gerekirse kimse onları tuzağa düşüremeyecekti.

Motoru kapattı. “Hazır mısınız?”

“Ah, evet.”

“Uzaktan kumanda torpidoda.”

Kadın dikkatle torpidoyu açıp aleti eline aldı. “Garaj kapısı kumandasına benziyor.”

“Öyleydi zaten. Bu modifiye edilmiş hali tabii.”

“Düğmeye ne zaman basayım?”

“Kilise çanlarını beklememizin daha iyi olacağını düşündüm.”

Jilly kiliseye doğru aceleyle koşturan kadınları ve adamları görebilmek için koltuğunda yan döndü. Anlaşılan ayine geç kalmak istemiyorlardı.

Asıl gösteri dışarıda olacaktı. Hiçbirinin göremeyecek olması ne kötü, diye düşündü. “Saat kaç?”

“Beş dakika daha var.”

“Beklemek istemiyorum. Şimdi yapmak istiyorum.”

Monk koltuğun altına uzanıp dürbünü aldı ve kadına uzattı. “Ne zaman hazır hissedersen.”

Dudaklarını ıslatan Jilly dürbünü kaldırdı. Bir gece önce ışığı yanan odayı görmek için lensi ayarladı.

“Hayalimi geri alıyorum,” diye fısıldadı.

Düğmeye bastı. Hiçbir şey olmayınca tekrar bastı. Sonra aşağı doğru tutarak bir kez daha sertçe bastı.

Monk, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Rüzgâr kablolar-dan birini gevşetmiş olmalı. Düğmeye basmayı bırak sevgilim. Oraya çıkıp tamir etmem gerekiyor. Burada bekle, tamam mı?"

Uzanıp nazikçe kumandayı kadının elinden aldı. "Eğer ters giden bir şey olursa..."

"Fazla endişeleniyorsun. Git ve tamir et şunu." Kadının sesi niyetlendiğinden daha keskin çıkmıştı. "Üzgünüm. Bu kadar gergin olmamalıyım. Daha fazla bekleyemeyeceğimi hissediyorum."

"İşte benim kızım. Sırf tedbir amaçlı da olsa, ne yapacağını hatırlıyor musun?"

"Kiliseye gireceğim, sonra yan kapıdan çıkıp diğer arabayı alacağım."

"Ve sana gösterdiğim yanyola gireceksin. Motelin önünden geçme."

"Sensiz gitmeyeceğim."

Kadının sadakati Monk'un kalbini ısıtıyordu. Elini okşayıp kumandayı direksiyonun altına, yere bıraktı ve arabadan indi. Bir elini cebine sokup gayet sıradan bir biçimde park yerinin karşısına geçti ve kilisenin merdivenlerine yöneldi.

İçeri girerken çanlar çalmaya başladı. Otuz saniye sonra yan kapıdan çıkıp caddenin karşısına geçti ve izlenmediğinden emin olana dek kuzeye doğru üç blok yürüdü. Sonra tek-rar caddeyi geçip sinema salonuna doğru yollandı.

Arka kapı kilitliydi tabii. Yanındaki aletleri kullanıp hızla kilidi açtı ve içeri girip tekrar kilitledi.

Arka koridordaydı. Üst kata ve kuleye çıkan kapı lobinin diğer tarafındaydı. Sessizce olduğu yerde durdu.

Etraftaki sesleri dinleyerek atıştıрма tezgâhının arkasın-da dakikalarca bekledi ve nihayet yalnız olduğundan emin olunca kapıya yöneldi. O da tıpkı bir gece önce bıraktığı gibi

kilitliydi. Hızla kilidi açıp yukarı baktı. Üçüncü basamağa yerleştirdiği kahverengi ince ip aynen yerinde duruyordu. Demek ki gizlenme yerini kimse keşfetmemişti daha. İpin üzerinden dikkatle atlayıp yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Beşinci basamağın gıcırdadığını biliyordu. Yalnız olduğunun farkındaydı —salon saat ikideki matineye kadar açılmayacaktı— ama yine de basamağı atladı.

En üst basamağa dış ipinden bile ince bir tuzak kablo daha koymuştu ve çıplak gözle görülmesi mümkün değildi. Monk kاپıyı açtığında cehennemi boylamamak için manivelayı gevşetti.

Salon sahibinin bugün tenteyi değiştirmemesi iyi oldu, diye düşünerek gülümsedi. Adam filmleri sadece çarşamba günü değiştiriyordu ve filmin afişi de ön tenteye konuyordu ama Monk tedbir amaçlı oraya da bir tuzak koymayı ihmal etmemişti. Sevgili Jilly'si ne düşünürse düşünsün, fazladan tedbir almanın zararı yoktu.

Kapıyı aralayıp içeri baktı. Dürbünlü tüfeği hâlâ bıraktığı köşede sütuna dayalı şekilde duruyordu.

Bakışları ev yapımı bombanın altındaki tetikleme mekanizmasına gitti. Tam da şüphelendiği gibi kablolardan biri yere düşmüştü. Tam boşta değildi. Rüzgâr bağlantıyı koparmaya yetecek kadar gevşetmiş olmalıydı.

Düzeltilmesi iki saniyesini alırdı. Kapıyı açarak öne doğru bir adım attı ve dizinin üzerine çöktü. Sonra olduğu yerde donakaldı. Ses çanın diğer tarafından geldi. “Havai fişegin bayağı güzelmiş.”

Monk kıpırdayamayacak kadar şaşkındı. Beyni çılgınlık atıyordu, *Hayır, hayır, hayır. İp... kablo... hiçbiri bozulmamıştı... Nasıl...*

Sağından başka bir ses daha geldi. “Bence çalıştırmakta zorluk çekiyor.”

Monk tüfeğine davrandı. Adamların hiçbiri onu durdurmaya yeltenmedi. Peşpeşe tetiğe basarak yana yuvarlandı.

Hiçbir şey olmadı. Tüfek boştu. Noah güneş ışığına çıktı. Monk onu görünce geriye doğru sendeledi. "Sen," diye fısıldadı. "Seni tanıyorum."

John Paul de gölgelerden sıyrıldı.

"Nasıl bildin?" Monk'un yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve sesi titriyordu.

"Çok basit. Senden daha zekiyim."

Noah'ın silahı Monk'un alnına çevriliydi. John Paul adamın bakışlarını görünce aklından ne geçtiğini hemen anladı. "Kelepçele. Sonra haklarını okursun."

Noah başını iki yana salladı. "Önce onu öldüreceğim. Sonra kelepçeyi takıp haklarını okurum."

"Anlıyorum ama bunu yapamazsın."

"Aşağılık herif." Noah tetiği serbest bırakıp silahını kılıfına geri koydu. Tam kelepçelerini çıkarmış Monk'a doğru ilerliyordu ki dışarıdan bir ajanın bağırıldığını duydular.

Monk bir tekme savurup Noah'ın dengesini bozdu. Katilin önünde sendeleyen ajan, John Paul'ün temiz bir açığı yakalamasına engel oluyordu. Monk ayak bileğindeki tabancasına ulaşmaya çalışırken ajanlar da merdivenden yukarı koşmaya başladı ama John Paul adamın ne yapmaya çalıştığını önceden sezinleyip ayağını Monk'un bacağına indirdi ve adamı zemine yapıştırdı.

"Ortada dolaşmayı kes," diye bağırdı. "Heriften uzaklaş ki onu vurabileyim."

Noah, "Onu ben vuracağım," diye bağırarak cevap verdi. Monk'un suratına yumruk atınca çıkan kırılma sesi, erkeğin keyifle homurdanmasına sebep oldu. Yumruklarını tekrar savururken daha fazla acıya sebep olmak için aynı noktaya denk getirmeye çalışıyordu.

Kapı arkasındaki sütuna çarparak açıldı ve eşikten içeri bir ajan girdi. Monk fırsatı hemen değerlendirdi. Sahip olduğu

bütün gücü kullanarak Noah'ı itti ve öne atılıp kuleden aşağı kafa üstü düştü.

Katil eğimli teneke çatıya konmuştu. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde bir goril gibi tenteden aşağı emekledi. Sağ ayağı boru dirseğine çarpınca kendini destekledi ve ayak bileğindeki silahına uzandı. Tam silahı eline alarak doğrultacaktı ki Noah ve John Paul aşağı atlayıp silahlarını peşpeşe ateşlediler. Vücuduna isabet eden kurşunlar Monk'u bir kukla gibi dans ettirerek geriye doğru sendeletti. Adam olduğu yerde dönüp öne doğru devrildi ve tentede asılı kaldı.

Nefes nefese kalan Noah silahını kılıfına koyup, "Sessiz kalma hakkın var," dedi.

John Paul, "Aynen lanet olası," diye homurdandı.

Çan kulesinin penceresinden aşağı sarkan bir ajan onlara seslendi. "Şahıs hareket halinde."

Noah belindeki telsizi çıkardı. Ajanın sözlerini tekrar etti. "Anlaşıldı."

John Paul, "O Avery'nin sesi miydi? Oydu, değil mi?" diye sordu.

Noah telsize, "Avery? Sen misin hayatım?" diye sordu.

O sevgi sözcüğünü sırf John Paul'ü sinir etmek için kullanmıştı ve adamın tepkisini görünce sırıttı. Eğer bakışlar öldürebilseydi o da Monk'un yanında tenteden sarkıyor olurdu.

John Paul uzanıp Noah'ın elindeki telsizi kapı. "Lanet olsun, sen ne yaptığını zannediyorsun Avery? Senin olman gereken—"

"İyi misiniz?"

"Evet, ikimiz de iyiyiz. Neredesin?"

"Anlaşıldı, tamam."

"Lanet olsun. Takip arabalarından birinde."

İki erkek de çatıda yan yana yere serildiler. Noah bir kah-kaha attı. "Bunu anlaşıldı, tamam demesinden mi anladın?"

John Paul onu görmezden gelip tekrar telsizin düğmesine bastı. "Kelly?"

Operasyonu yöneten ajan hemen cevap verdi.

“Ben Kelly.”

John Paul, “Avery takip araçlarından birinde mi?” dedi ama adamın cevap vermesine izin vermedi. “Lanet olsun, arabada olduğunu biliyorum. Ona o lanet olası teknede kalmasını söylemiştim.”

“Anlaşıldı. Tamam.”

Noah yine bir kahkaha attı. “Galiba Avery’nin kendi aklı var.” Yerden ne kadar yüksekte olduklarını anlamak için binanın yanına doğru eğildi. “Hay lanet, nasıl aşağı inece—”

John Paul diğer adamı çatıdan aşağı attı. Sonra da onun peşinden atlayıp ajanın yanındaki bir çalı kümesinin üzerine düştü.

Telsizden tekrar Kelly’nin sesi duyuldu. “Monk’u tutukladınız mı?”

John Paul, “Hayır efendim,” diye cevap verdi.

“Adam nerede peki?”

Adam başını kaldırıp tenteye baktı. “Sinemalarda.”

38

JILLY, MONK'UN ARABAYA dönmesini beklerken iyice sabırsızlanmıştı. Bu kadar uzun süren neydi? Eğilip yerden dürbünü aldı ve kuleyi izlemeye başladı. Neredeydi bu adam? Beklemekten ne kadar nefret ettiğini Monk gayet iyi biliyordu. "Tamir et şu lanet olası şeyi," diye homurdandı. "Acele et."

Aniden Monk dürbünün ucunda belirdi. Jilly adamın takla atarak çatıya inmesini izlerken gözlerine inanamayarak yutkundu. Adamın boynunu kıracağını düşündü. Kuleden aşağı uçarak geliyordu ama tam havadayken dönüp bir kedi gibi ayaklarının üzerine kondu. Dengesini kaybedip çatıdan aşağı doğru ellerinin ve dizlerinin üzerinde kaydı. Jilly onun çatıdan aşağı düşeceğini düşünse de adam tam zamanında kendini toparlayıp tutundu.

Monk'un arkasından iki adam daha çatıya atladı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki yüzlerini net göremiyordu.

"Öldür onları," diye fısıldadı. "Hadi öldür onları. Yap şunu."

Çevresinde silah sesleri yankılandı. Monk'un ismini bağırıldığını duyduğunu sandı ve olan biteni gayet tarafsız bir merakla izlemeye devam etti. Adam apar topar düşerek tentede asılı kaldığında, yanan ışıklardan aşağı kan akmaya başladı. Kıcı havada iki seksen uzanıp öldü. Jilly beceriksizliğine lanetler yağdırdı.

Bunu ona yapmaya nasıl cüret ederdi? Hayal kırıklığı içindeydi ve gözlerine yaşlar dolmuştu. Kumanda. Delirmiş gibi kumandayı kaptı ve düğmesine bastı. Tekrar tekrar basmaya devam etti. Hiçbir şey olmuyordu.

Lanet olsun. Monk nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmişti? Hayallerinin ne kadar önemli olduğunu biliyordu halbuki.

Ayağını yere vurup her şeyi berbat ettiği için adamı bir kez daha lanetledi. Daha da kötüsü Jilly'yi mutsuz etmişti.

"Cehennemde yan," diye homurdandı.

Adam anahtarları arabanın kontağında takılı bırakmıştı. Sorun yaşanırsa diğer arabayı alması için Monk'un yaptığı uyarıyı dikkate almayarak eteğini kalçalarına kadar sıyırdı ve yana doğru tırmanıp sürücü koltuğuna geçti. Adamlar — FBI'dan olduklarını gayet iyi biliyordu— sinemaya doğru koşuyor, kilisedeki insanlar da kargaşanın neden kaynaklandığını anlamak için dışarı akın ediyordu. Kimse onun gittiğinin farkına varmazdı. Sokağa çıkıp gereksiz şekilde dikkatleri üzerine çekmemek için arabayı hız limitinin altında kullanarak kasabanın içinden geçti.

Otoyola giden yan bağlantı yoluna çıkar çıkmaz gaz pedalına köklede. Lanetler yağdırarak öfkesinin bir kısmını çıkarmak istercesine direksiyonu yumrukladı.

Elbette yardıma hazır biri daha vardı. Hiç kimse hayallerini tekrar çalamayacaktı. Hiç kimse. Monk'un valizlerinde bir sürü silahı daha olduğunu biliyordu ve Tanrı şahidi olsun ki hayallerini geri almak için Avery ile Carrie'yi kendi elleriyle öldürmesi gerekse bile bunu yapacaktı.

"Aptal Monk," diye tıslarcasına söylendi. "Aptal, aptal adam."

TAKİP ARACI JILLY'NİN arkasından geliyordu. Arabada Avery ile birlikte üç ajan daha vardı. Kelly direksiyondaydı ve genç

kadın da yanında oturuyordu. Endişesini göstermemeye çalışsa da çok zorlanıyordu.

Silah seslerini işittiğinde sanki kalbi durmuştu ve John Paul'un sesini telsizde duyana dek nefes alamamıştı. Hissettiği rahatlamayla bir an için gevşese de hemen peşinden endişeleri geri gelmişti.

Kelly'ye dönüp, "Jilly bizi fark etmiş midir?" diye sordu.

"Takip edildiğinin farkına bile varmadığından eminim."

Artık otoyola çıkmış olan Jilly o kadar önlerindeydi ki Avery onun başının arkasını zar zor görebiliyordu.

"Hız yapıyor, değil mi?"

Ajan, "Evet," diye cevap verdi. "En az yüz kırkla gidiyor."

"Eğer bir hız kontrol noktası varsa—"

Kelly, "Yok," diye onu temin etti.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum."

Genç kadın hemen bir başka soruya geçti. "Daha yakından gitmemiz gerekmez mi?"

"Onu kaybetmeyeceğim, Delaney. Şimdi arkana yaslan ve rahatla."

"Dönüyor."

"Onu görüyorum."

Avery, işi yürüten adama ne yapması gerektiğini söylemeyi bırakmak için kendini zorladı. Birkaç dakika içinde her şey sona erecekti. Eğer bu süreyi de sakın atlatabilirse, koca bir ayı önce dağılmakla sonra da parçalarını toplamakla geçirebilirdi. Sakin ol, diye kendi kendine tembihledi.

Jilly, Wind-jammer Moteli'nin girişini neredeyse kaçıracaktı. Avery kadının arabayı yavaşlatmasını, dönüş yapıp park yerine girmesini izledi. Kelly gaza basıp devam edince kadını gözden kaçırdı. Ajan motelin etrafında bir tur atıp park yerinin bitişiğindeki restoranın önünde durdu.

Ajan Kelly dönüp, "Merdivenlerin önüne park etti," dedi.

Avery yukarıdaki odalara baktı. Bütün kapılar caddeye açı-
lıyordu. Sonra Jilly'ye baktı. Yüzünü daha iyi inceleyebilmek
için yakın olmalarını istedi.

Öne doğru eğilirken, "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Saçını tarıyor," dedi ajan.

Avery güneş yüzünden gözlerini kısıtı. Jilly'nin üstteki mak-
yaj aynasını indirdiğini gördü.

"Ruj mu sürüyor?"

Kelly, "Aynen öyle yapıyor," dedi.

Ajan motoru kapatınca Avery arkasına yaslanıp pencereyi
indirdi. Kelly hızla söze girdi: "Eğer bu arabadan çıkarsan De-
laney yemin ederim ki—"

Avery tehdidi bitirmesine izin vermedi. "Kıpırdamayacağım."

Tekrar Jilly'ye baktı. Kadın görüntüsünden tatmin olmalıy-
dı ki nihayet kapıyı açıp arabadan indi.

Kelly, "Gösteri zamanı," diye fısıldadı.

Jilly koşar adımlarla basamakları çıktı ve aradığı numarayı
bulana dek dış koridorda ilerledi. Avery, onun dekoltesi orta-
ya çıksın diye bluzunun yakasını aşağı indirmesini izledi. Dar
eteğini eliyle düzelten Jilly kapıyı çaldı.

Avery'nin midesi takla attı. Kadının, "Sevgilim, benim, Jil-
ly," dediğini duymuştu.

Kapıyı Tony Salvetti açtı.

39

SHELDON BEACH'TEKİ DURUŞMA uzun sürmedi. Savcı çok yetenekli ve işinin ehli biriydi ve eldeki kanıtlarla, yeni jüri üyelerini Dale Skarrett'in Lola Delaney'in evine, Avery Delaney'i kaçırma niyetiyle girdiğine ikna etmeyi başardı. Bu suçu işlerken de Lola Delaney'in ölümüne sebep olmuştu.

Skarrett tanık sandalyesine oturup ifade vermekte ısrar etti ki bu büyük bir hataydı. Olduğu yerde kıpırdanıp durarak kelimeleri ağzında geveledi ve savcı onunla işini bitirdiğinde, Skarrett söylediği her şeyi çarpıttığı için adama küfürler yağdırarak çılgınlık atıyordu.

Skarrett, Avery'yi bir kalkan gibi kullanmadığında ısrar etmiş ve tek yaptığıının büyükannesi silahı ateşlediğinde çocuğu ayağa kaldırmaya çalışmak olduğunu iddia etmişti. Annesini görmeye gitmek için çocuğu ikna etmeye uğraştığını söylemek dışında neden kemerini çıkardığını ve çocuğu öldüresiye dövdüğünü açıklayamamıştı.

Avery'nin hastanedeiken çekilmiş fotoğrafları Skarrett'in onu koridorda ölüme terk ettiğini tam olarak ispatladı. Bir saat içinde jüri kararını açıkladı ve Skarrett ait olduğu yere, yani hapse geri gönderildi.

John Paul duruşma süresince Avery ile birlikte Sheldon Beach'te kaldı ve Carrie de Avery'nin şahitlik yapmasına bir

gün kala geldi. Carrie cehenneme gidip geri gelmişti ve John Paul karşısında paramparça bir kadın göreceğini düşünmüştü ama hiç de öyle değildi. Carrie, kocasının ihanetiyle sarsılmışsa bile bunu belli etmiyordu.

Kadının Bel Air'deki elemanlarıyla yaptığı sayısız telefon konuşmasının arasında John Paul, Carrie'ye Avery ile evleneceğini söyledi. Kadın bunu duymak bile istemedi. Eğer yeğeni evlenecekse, potansiyeli... ve parası olan bir adam bulması gerekiyordu. Bir marangozla evlenip nasıl bir hayat sürebilirdi ki?

Ah, evet Carrie çetin cevizdi... ve istediklerini elde edemeyince bir timsahtan bile daha acımasız olabiliyordu. John Paul ondan gerçekten hoşlanmıştı.

40

“BAY CARTER SİZİ şimdi kabul edecek.”

“Teşekkürler.” Avery eteğini düzelterek kapıya doğru yürürken görevliye gülümsedi.

John Paul, “Seninle içeri gelmemi ister misin?” diye sordu.

Genç kadın başını iki yana salladı. “Burada bekler misin?”

“Ne kadar sürerse sürsün buradayım.”

Kapıyı açan Avery buzdolabına adımını attı. Bu sabah hâzırlıklı gelmişti ve üzerinde uzun kollu bir ceket vardı.

“Günaydın efendim.”

“Otur Delaney.”

Carter mutlu görünmüyordu ama zaten Avery onun gülümsediğini daha önce hiç görmediğinden hâlâ ona kızgın olup olmadığını anlayamadı.

Adamın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu, ellerini kucığında birleştirip, “Efendim, eğer beni kovacaksanız önce davranıp bana istifa etme şansı vermenizi isterim,” dedi.

“Neden?” diye sordu amiri.

Genç kadın içeri girdiğinde ayağa kalkmıştı ama şimdi kocaman masasının ardındaki koltuğuna geçmiş oturuyordu.

“İstifa etmek özgeçmişimde daha iyi görünür.”

“Hayır onu sormadım, neden seni kovacağımı düşünüyorsun?”

“Çünkü prosedürü takip etmedim.”

Avery'nin elleri titriyordu. Ofisin dondurucu havasından mı yoksa çok gergin olmasından mı kaynaklandığından emin olamıyordu. Adam tek bir bakışıyla onu özgüveni olmayan bir aptala çevirebilme yeteneğine sahipti.

“Her şeyi çok daha önce çözebilmem gerekirdi efendim ama kendimi savunmam gerekirse beşliklerden atlamakla ve kurşun yağmurlarından kaçmakla meşguldüm. Veriyi analiz edecek zamanım olmadı ama zaman yaratmış olmam gerekirdi,” diye aceleyle ekledi ki hatalarının bütün sorumluluğunu üstlendiğini bilsindi. “Ayrıca Ajan Kelly’yi takip araçlarından birine binebilmek için ikna ederken sizin adınızı kullandım ve bunu bir daha yapmamamı çok net bir şekilde emretmiştiniz. Emir komuta zincirini bozdum. Beni korumakla görevlendirilen ajanların işlerini yapmalarına izin vermedim. Onlardan kaçtım efendim. Evet, yaptım bunu. Ah, ayrıca Walden Point’ten sizi aradığımda her ay katıldığınız poker gecenizde sizi rahatsız ettim ve ofisteki herkes poker oyunlarınızın sizin için ne kadar kutsal olduğunu bilir.”

Adamın dudaklarının kenarının çok hafif de olsa yukarı doğru kıvrıldığını fark etti. Acaba gülümseyecek miydi yoksa hor görürcesine dudak mı bükecekti?

Öne eğilen Carter ellerini masasına koydu. “Sırf bil diye söylüyorum, elimde ful vardı Delaney. Ama öncelik kodunu kullandığın için pas demek zorunda kaldım. Doğru kanallardan gitmek yerine neden doğrudan beni aradın?”

Adama doğruyu söyleyebilirdi. Nasıl olsa kaybedecek bir şeyi yoktu. “Beni dinleyeceğinizi ve haklı olup olmadığımı söyleyeceğinizi biliyordum. Bana yardım edeceğinizi de biliyordum ve acele etmemiz gerekiyordu. Siz tamam dediğiniz için bunu gerçekleştirebildik.”

Adam, “Devam et,” diye onu teşvik etti.

“Ajanlar Florida’da işleri ayarlarken teyzem Carrie’yi arayıp John Paul’le birlikte Walden Point’teki Milt Moteli’nde kaldığımızı, Skarrett’in duruşmasına dek bizimle kalması için onun da buraya getirileceğini söyledim. Kocasını Tony’yi arayıp oraya gelmesini söyleyeceğini biliyordum. Ve bu esnada ajanlar Tony’nin telefon görüşmelerini ve e-postalarını takibe almışlardı.

Carter, “Peki ya teyzen kocasını aramasaydı?” diye sordu.

“O zaman ben arayacaktım. Ama aradı ve tam şüphelenmediğim gibi Tony de Jilly ile temasa geçip ona Carrie ile Florida’da olacağımız haberini verdi. Sonra da kendisi için bir uçak bileti satın aldı.”

Genç kadın derin bir nefes alıp devam etti. “Ajanlar Jilly’nin yerini tespit ettiklerinde Monk’la beraber çoktan ortadan yok olmuşlardı ama tabii ki nereye gittiklerini biliyorduk.”

“Walden Point.”

“Evet. Küstahça yalan söyleyip teyzemi kandırmayı ve kullanmayı hiç istemedim ama yapabileceğim tek şey buydu. İşin başına getirdiğiniz ajan Tom Kelly sayesinde her şey yoluna girdiğinde, Carrie’yi tekrar arayıp bir süre daha Colorado’da kalacağını söyledim ve sebebini anlattım.”

“Kocasıyla ilgili haberleri nasıl karşıladı?”

Onun kalbini kırdım, diye düşündü Avery. “Kabullenmesi... zor oldu. Ama o güçlü bir kadındır,” diye ekledi. “Atlatacaktır.”

“Monk’un nasıl saldıracağını tahmin eden John Paul Renard oldu, değil mi?”

“Evet. Motelde tuzak hazırlanırken yüzen bir tekne eve taşındık. Ajanlar hâlâ oradaymışız izlenimi verdiler. Kuleye çıkan merdivenlerdeki tuzakları bulan John Paul oldu ve Ajan Clayborne ile hazırlandılar.”

“Tamam. Bilmek istediğim şu. Nasıl çözdün?”

“Politikacılar efendim.”

Amiri tek kaşını kaldırdı. Avery de başıyla onaylayıp açıkladı. “Sahilde oturmuş içinde bulunduğumuz durumu düşü-

nürken bir anda o dava geldi aklıma. Onların da kendi niyetleri vardı, hatırlıyor musunuz? Herkesin siyasi sebeplerle hareket ettiklerini düşünmesini istiyorlardı fakat aslında tek sebep paraydı. Planlar ve sebepleri hakkında düşünmeye başladım sanırım. Ağaçlar yüzünden ormanı bir bütün olarak göremediğimi fark ettim. Ben de Politikacılar dosyasında yaptığımın aynısını yaptım. Her şeyi parçalara ayırıp tek tek ele aldım. Herkesin kendi planı ve niyeti farklıydı. Monk'un, Jilly'nin, Skarrett'in ve Tony Salvetti'nin." Yaptıklarından dolayı o aşağılık herife enişte demeye katlanamıyordu. "Her biri çaresizce bir şey istiyordu. Her şeyin yerle bir olmasını isteyen Jilly'ydı. Carrie, Jilly'nin ona bıraktığı mektuptan bahsetmişti bana. Jilly'nin onu hayalini çalmakla ve başkasına vermekle suçladığını anlatmıştı. Bu beynimi kurcalıyordu. Carrie'nin bütün günlüklerini okumuştum ve Jilly'nin neler yapabileceğini biliyordum. Onun ne kadar sabırlı olabileceğinin de farkındaydım. Ödeşmek için yıllarca beklemişti. Kendime onun en çok ne istediğini sordum. Para mı? İntikam mı? Sonra kafama dank etti. Jilly bir yıldız olmak istiyordu. İlgiye ve pohpohlanmaya açtı. Carrie onun bu hayalini elinden almıştı. Hollywood'a gidip güçlü bir konum sahibi olarak başarıya ulaşmıştı. İnsanları yıldız yapıyordu. Jilly'ye göre Carrie ondan her şeyi çalan kişiydi. Bütün başarısızlıklarından dolayı Carrie'yi suçluyordu. Ajanlar şahsi eşyalarını incelediğinde takıntısının kanıtını bulmuş olduk."

Carter başıyla onayladı. "Ajan Kelly, Jilly'nin çantasında bir kaset bulduklarını söyledi. Gençken senin başrol oynadığın bir reklam filminin kopyasıymış."

"Evet. Bence her şeyi o reklam filmi başlattı. Jilly'nin televizyonda reklamı gördüğü ânı ve sinir krizi geçirmesini gözümde canlandırabiliyorum. Her şeyi o zaman planlamaya başlamış olmalı. Benim kim olduğumu biliyordu. Carrie'nin hayallerini çalıp bana verdiğinin kanıtını görünce ödeşmek istedi."

Carter, “O hayale yirmi yıldan uzun bir süre tutundu mu yani?” diye sordu.

“Ah, evet. Kendisine dair çok çarpık ve kibirli bir kanıya sahip. Kendi kendime sordum, Jilly hayalini kimin geri alabileceğini düşünmüş olabilirdi? Kim onu bir yıldız yapabilirdi?”

“Tony Salvetti.”

“Evet. Hâlâ Star Catcher’ın yönetim kısmındaydı. Tony’nin bütün bu olanlarla bir bağlantısı olabileceğine inanmak istemiyordum. John Paul derinlerde bir yerde bunu en başından beri biliyor olmam gerektiğini çünkü hiç Tony’yi arayıp nerede olduğumu söylemediğimi hatırlattı.” Bakışlarını nişan yüzüğüne çeviren Avery sevgiyle yüzüğün duruşunu düzeltti.

“Jilly için her şey çok kolay oldu. Tony ile karşılaştığında karşısında kızgın, acı dolu bir adam buldu. Carrie ile şirkerlerini birleştirmişlerdi ve işi eşit iki ortak olarak yürütmeyi planlamışlardı ama Carrie büyük çaplı paralar kazanmaya başladı. Yavaşça hiç gücü kalmayana dek Tony’yi işlerin dışına itmeye başladı. Tony, Ajan Kelly’ye, Carrie’nin erkekliğini elinden almaya çalıştığını anlatmış. Boşandıklarında her şeyi kaybedeceğini biliyormuş ve bu kaçınılmazmış çünkü hesaplarından birinde yüz bin dolar açık çıkmasıyla beraber Carrie gitgide ona olan güvenini yitirmiş. Tony, Carrie’ye paranın bankada olduğunu ve bir hesap hatası yapıldığını söylemiş ama teyzem kesin şirketin muhasebe defterlerini incelettirecekti. Jilly, Tony’ye ikisinin de sorunlarını çözebilecek bir bağlantısı olduğundan bahsetti. Florida hapishanesinde yatan ve kiralık katil tutmalarına yardımcı olacak birini tanıdığını anlattı.”

“Dale Skarrett mi?”

“Evet. Skarrett’i ziyaret edip onu hapisten çıkaracağına dair söz verdi. Eğer bir kiralık katil adı verirse Carrie’yle benden kurtulacaklardı ve Skarrett’in aleyhinde tanıklık yapabilecek kimse kalmayacaktı. Tony Salvetti’nin karısından kurtulmak için para ödemeye hazır olduğunu söyledi. Ayrıca hapisten

çıkıldığında onu bekliyor olacağının da sözünü verdi. Adam hâlâ Jilly'ye karşı takıntılıydı. Eminim çalınan elmasları bulana dek Jilly ona hâlâ âşık olduğu numarasını sürdürecekti. Ona hüküm giydiren yargıçtan kurtulacaklarına da söz verdi.

"Ve bütün bunlar bizi Monk'a getiriyor. Jilly onunla karşılaştığında karşısında sadece bir kiralık katil değil, aynı zamanda çok yalnız bir adam buldu. Onu avucuna almak için hiç çaba sarfetmedi. Hatta anladığımız kadarıyla Tony'nin verdiği parayı adama teklif etmesine bile gerek kalmadı. Monk öyle âşık olmuştu ki Jilly ne istese yapmaya hazırdı. Yani her şey çözülmüştü. Parayı kendine saklayabilirdi."

"Bütün kadınları Colorado'daki eve koyma fikri kimden çıkmıştı?"

"Jilly'den. İşleri karmaşık hale getirmeyi seviyordu. Drama onu çok etkiliyordu ve Carrie'nin acı çekecek olması da işin artısıydı. Monk zaten Anne Trapp'i öldürme işini kabul etmişti ve Dennis Parnell'den malikâneyi havaya uçurmak için de para almıştı. Parnell hâkimin evi eski karısına vereceğine ikna olmuştu. Evin kendisine kaldığını öğrendiğinde nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum."

"Monk çok meşgul bir çocukmuş."

"Ah, hem de nasıl."

Carter, "Haberleri izledin mi?" diye sordu. "Eric Trapp nihayet çözülmüş ve suçunu itiraf etmiş. Çok uzun bir süre parmaklıklar ardında kalacak. Eğer teyzen, Anne'in mektubunu vermeseydi yeterli kanıtımız olmazdı. Trapp sorguda karısının ölmesinin çok uzun sürdüğünü söylemiş."

Avery, "Tıpkı Politikacılar gibi," dedi. "Hepsini açgözlülük yönlendirmiş."

"Jilly'nin Skarrett'i, Monk'u ve Salvetti'yi manipüle ediş şekli çok şaşırtıcı. Hiçbiri kadının amacını tam olarak bilmiyordu ama hepsi onun dediğini yapıyordu. Kısa süre önce

Ajan Kelly'yle grtm. Skarrett itiraf etmiyormu henz ama Salvetti konumaya balamı. Tuhaf olan şu ki..."

"Evet?"

"İkisi de Jilly hakkında kt tek kelime etmiyor. Hl ondan vgyle bahsediyorlar."

Avery buna hi şaırmadı. "İddiaya girerim Jilly konumuyordur."

"Hayır, hl duvar gibi tek kelime etmiyor. Harika bir saha ajanı olacaksın Delaney."

"Belki iyi bir eēitim alsam olabilirdim efendim ama artık istemiyorum. Eēer şu son haftalarda bir şey ērendiysem o da hayatın ok kısa olduēudur ve umutsuz kadınların veya adamların peşinde koarak bir dakika daha harcamak istemiyorum. ok ge olmadan bir deēiiklik yapmak istiyorum."

Ayaēa kalkıp amirinin de masanın etrafından dolaıp yanına gelmesini bekledi. Uzattıēı eli sıkarak, "Teekkr ederim efendim," dedi.

"Gerekten ayrılmaya kararlı mısın? Kalman iin seni ikna edemez miyim?"

"Kararımı verdim efendim. Ayrılmaya ihtiyacım var."

"Ne yapacaēına karar verdin mi?"

"Duruma ve şartlı tahliye bittiēine, Skarrett de ait olduēu yere dndēune gre teyzemle birkaç hafta geireceēim ve sonra Louisiana'ya yerleip ēretmenlik diplomamı almak iin tekrar okula dneceēim."

"Seni zleyeceēim. İyi şanslar."

"Teekkr ederim efendim."

Carter, Avery iin kapıyı atı ve ge kadın yanından geerken, "Son bir şey daha, Delaney," dedi.

"Evet?"

"İyi iti."

DEDEKTİF, AVERY İLE John Paul'ü gözlem odası dedikleri yere almak için uzun bir koridordan geçirdi.

Kapıyı açmadan önce, "Camdan onu görebileceksiniz ama o sizi göremez," diye açıklayıp geri çekildi.

Avery olduğu yerde kalakalmıştı.

"Şu an sorgu odasında iki dedektifle beraber."

Genç kadın yine kıpırdamamıştı. Dedektif bu kez John Paul'e baktı. "İstedığınız kadar durabilirsiniz," diyerek döndü ve uzaklaştı.

John Paul, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Zorundayım."

Eşikte bir süre daha duran Avery omuzlarını dikleştirip içeri girdi. Oda bir dolap boyutundaydı. Ellerini iki yanında yumruk yaparak önce kendine hayat veren, sonra da onu almak için deliler gibi uğraşan kadına bakmak için aynalı pencereye döndü.

John Paul elini uzatıp onunkini tuttu. "Onu hatırlıyor musun?"

Avery, "Hayır, eve geldiğinde sadece beş yaşındaydım," diye fısıldadı. "Çok uzun zaman oldu."

Jilly kare şeklindeki metal masanın bir yanında iki dedektifle yüzyüze gelecek şekilde oturuyordu. Sırtı dimdikti ve bacak bacak üstüne atmıştı, ellerini de masanın üzerinde kavuşturmuştu. Bluzunun yakasının üç düğmesi açıktı ve her kıpırdadığında yaka biraz daha açılıyordu. Kadın aniden dönüp doğrudan aynaya baktı. Avery keskin bir nefes aldı ve boğazına yükselen safra tadını alında hemen soluğunu bıraktı.

Avery, "Bak," diye fısıldadı.

John Paul, "Onu görüyorum," dedi.

Avery başını iki yana salladı. "Ona değil. Dedektiflere bak. Ona nasıl tepki verdiklerine dikkat et."

Her iki dedektif de ona daha yakın olabilmek istercesine öne eğilmişlerdi. Bir tanesi bir şeyler söyledikten sonra uzanıp kadının eline dokundu.

Avery, "Onları da işliyor," dedi.

Sorgu odasının kapısı açıldı ve içeri bir polis memuru girdi. Jilly ona bakıp baştan çıkarıcı bir hareketle kedi gibi vücudunu gerdi ve ayağa kalktı. Adamı takip ederek kapıya yöneldi ama çıkmadan önce omzunun üzerinden geriye bakıp iki erkeğe doğru gülümsedi. Her iki dedektif de hevesli bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. Kapı kapanana dek kadının her hareketini gözleriyle takip ettiler.

Avery, John Paul'un gözlerinin içine baktı. "Artık yoluma devam etmeye hazırım."

Polis merkezinden çıkarlarken Avery önden gitti. Arkasına bir kez bile dönüp bakmadı.

KAPANIŞ

GÜNBATIMI AVERY'NİN EN sevdiği zamandı. Verandaya çıkıp John Paul'ün onun için yaptığı sallanan koltuğa oturdu. Evin arkasındaki rıhtıma çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu ve eğer gözlerini kapatırsa John Paul'ün yeni diktiği leylakların kokusunu alabileceğini hissediyordu.

Arkasındaki kapı açıldı ve kocası yanına oturdu. Kolunu onun boynuna atan adam arkaya yaslandı ve ayaklarıyla oturdukları koltuğu hafifçe sallamaya başladı.

“Yarın okula gitmeye hazır mısın tatlım?”

“Evet.”

“Ne düşünüyordun?” diye sordu John Paul. “Mutlu yerinde miydin yine?”

Avery başını kocasının omzuna yaslayıp gülümsedi. “Zaten oradayım.”